Anthony O'Neill

FAȚA ÎNTUNECATĂ A LUNII

„Un subiect SF inspirat... convingător la toate nivelurile."
The Wall Street Journal

ANTHONY O'NEILL

FAŢA ÎNTUNECATĂ A LUNII

Original: *The Dark Side* (2016)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

virtual-project.eu

Editura: RAO

2017

„Oricine este o Lună şi are o faţă invizibilă pe care n-o arată niciodată nimănui.”

MARK TWAIN

SELECŢII DIN *Codul Brass*

Nu lua; înşfacă.

Ucide buruienile înainte să prindă rădăcini.

Zâmbeşte. Zâmbeşte. Zâmbeşte. Ucide. Zâmbeşte.

Pierde-ţi cumpătul adesea. Şi bine.

Predare? Nici măcar nu ştiu cum se silabiseşte.

Dacă poţi furniza suficiente pene, poţi face orice să zboare.

Nu da niciodată de veste muştei când o vei zdrobi.

Muncitorii sunt ca nişte câini: din când în când mângâie-i pe creştet.

Şi doboară-i la pământ când e nevoie.

Minte. Minte. Minte. Dar ţine minte.

Mişcă-te. Mişcă-te. În vreme ce alţii dorm, mişcă-te.

Nu ştii niciodată când o să plouă. Aşa că fii gata mereu să negi.

Găseşte tărâmul imaginar Oz. Şi fii Vrăjitorul.

E bine să ai un rival. E şi mai bine să-i zdrobeşti ţeasta.

Dacă nu-ţi poţi acoperi urmele, acoperă urmele celor care le văd.

E o dovadă de milă să ataci la jugulară.

Refuză să fii bolnav. Din principiu.

Strânge mâini în public. Decapitează în particular.

Prietenii te ajută să ajungi unde vrei. Ceilalţi sunt nişte viermi.

Dragostea pentru bani este rădăcina progresului.

Vezi El Dorado. Pune mâna pe El Dorado. Găseşte un alt El Dorado.

Invidia altora este o sărbătoare a autosatisfacţiei.

O raţionalizare pe zi ţine conştiinţa în frâu.

Nu te da niciodată cu capul de un zid. Dă pe altcineva cu capul de acel zid.

Nu încălca legile. Încalcă Legea.

Rataţii se transformă în turme. Învingătorii îi mână de la spate.

Geniile se salvează singure.

Nu-i poţi servi simultan pe Dumnezeu şi pe Mamona.

Nu eşti cu adevărat un cuceritor până când nu ridici capul tăiat al regelui.

Depresia este pentru indolenţi.

Ce sens are să calci pe urmele altcuiva? În afara cazului că urmele acestea sunt mai bune ca ale tale.

1

Doar un lunatic ar locui pe Lună.

Luna este un bolovan mort – optzeci şi unu de mii de catralioane de tone de rocă moartă. E moartă de aproape patru miliarde de ani. În plus – în măsura în care un bolovan mort vrea ceva –, te vrea mort şi pe tine.

Aşa că poţi muri repede acolo. O alunecare de teren te poate îngropa. Un filon de lavă se poate prăbuşi peste tine. Poţi cădea cu capul înainte într-un crater. Un meteorit îţi poate izbi habitatul de viaţă cu o viteză de şaptezeci de mii de kilometri pe oră. Un micrometeorit îţi poate fisura costumul de zbor. O descărcare bruscă de electricitate statică te poate face fărâme într-un compartiment presurizat. O alunecare, o tăietură, un orificiu neaşteptat sau chiar un rezervor de oxigen cu probleme te ucid în câteva minute.

Sau poţi pieri ceva mai lent. O eroare de soft poate închide filtrele de aer. Un program corupt de computer poate face ca sistemele de control al habitatului s-o ia razna. Un agent patogen nenorocit – bacteriile suferă nenumărate mutaţii în medii închise – te poate ucide în decurs de zile. Dacă eşti pe suprafaţa Lunii, în exterior, schimbarea termică bruscă dintre zona de lumină solară şi zona de umbră îţi poate provoca un şoc termic. O explozie solară te poate prăji ca într-un cuptor cu microunde. Sau o stricăciune a vehiculului cu care te deplasezi te poate face să rămâi pe loc şi să te sufoci în costumul spaţial.

Ori poţi să te stingi treptat, în decursul anilor. Praful lunar îşi poate face treaba precum azbestul în cele mai profunde crăpături ale plămânilor tăi. Expunerea prelungită la vapori chimici şi scurgeri de gaz îţi poate şubrezi întreg sistemul respirator. Microgravitaţia – o şesime din cea a Pământului – îţi poate slăbi inima în mod fatal. Radiaţia cosmică – raze galactice de la aştri morţi şi găuri negre – îţi poate distruge celulele.

Ca să nu mai menţionăm un întreg arsenal de factori

psihologici – atenuarea, sau chiar dispariţia stimulilor anumitor simţuri, insomnia, paranoia, claustrofobia, singurătatea, halucinaţiile – care-ţi dau mintea complet peste cap.

Pe scurt, pe Lună poţi fi omorât de mediu.

Poţi fi omorât în urma unui accident. Sau te poţi sinucide.

În plus, bineînţeles, poţi fi oricând ucis. De gangsteri.

De terorişti. De psihopaţi. De ideologi. Sau, pur şi simplu, deoarece coşti prea mult ca să fii ţinut în viaţă.

Doar un lunatic – sau un renegat, sau un paria, sau un mizantrop, sau un obsedat al riscurilor, sau un asasin în masă – ar putea trăi permanent pe Lună.

2

Kleef Dijkstra este un lunatic. Şi un criminal în serie. Cu douăzeci şi opt de ani în urmă, cu două săptămâni înainte de alegerile naţionale din Olanda, a aruncat în aer sediul din Amsterdam al nou apărutei formaţiuni Nederlandse Volksbond, ale cărei principii politice le susţinea sus şi tare, în încercarea eşuată de a contracara activiştii pro-imigraţie şi de a iniţia un vot de protest din partea partidului. Au fost ucişi atunci şase oameni şi alţi treizeci răniţi. Ulterior, în aceeaşi lună, înfuriat de faptul că Partij van de Arbeid (Partidul Muncii, sau PvdA) a obţinut o majoritate confortabilă în Camera Reprezentanţilor, şi-a încărcat pistolul Beretta ARX190, şi-a croit drum trăgând în stânga şi în dreapta prin cordonul de securitate de la hotelul Van Buuren din Haga şi a doborât patruzeci şi şapte de membri de partid care sărbătoreau.

Combinând numărul de morţi din aceste două masacre cu cel rezultat dintr-o serie de incidente mai mici, separate, reiese că Dijkstra este direct responsabil de uciderea a şaizeci şi doi de oameni.

După arestarea lui, psihiatrii criminalişti numiţi de tribunal pentru evaluare au stabilit că el suferea de schizofrenie paranoidă. Au spus că prezenta tendinţe sociopate, tulburări narcisiste de personalitate, idei de grandomanie şi episoade psihotice. Kleef Dijkstra n-a manifestat nicio urmă de remuşcare pentru crimele comise şi chiar şi-a informat anchetatorii la un moment dat că i-ar face mare plăcere să-i omoare şi pe ei. Psihiatrii au tras concluzia că posibilităţile de reabilitare erau extrem de reduse, chiar şi folosind cele mai sofisticate tehnici moderne, şi au recomandat detenţia pe termen lung într-un penitenciar de maximă securitate.

Mulţi alţii n-au fost de acord. Fără a nega aversiunea europenilor faţă de pedeapsa capitală, numeroşi comentatori din Olanda şi din alte ţări au afirmat că Dijkstra, conform propriilor lor principii de valori, ar fi

trebuit condamnat la moarte. Închisoarea, în definitiv, costa bani şi lăsa oricând posibilitatea ca el să devină un erou de dincolo de gratii, capabil să mobilizeze alte minţi tulburate prin mesaje transmise furiş. Încântat de charisma pe care o dobândise şi care constituia un semnal de alarmă, Dijkstra declarase deja că „bătălia abia a început” şi că peste o sută de ani „vor exista statui ale mele la fiecare colţ de stradă din Europa”.

A fost găsită o soluţie. În acel moment, pe Lună se desfăşurau primele activităţi de organizare şi de dezvoltare pentru a fi colonizată: mineritul începuse în Zona Apropiată şi primul hotel fusese inaugurat la Baza Doppelmayer. Însă efectele fizice şi psihologice pe termen lung ale locuirii pe Lună încă erau în mare parte necunoscute. Din motive de siguranţă, expediţiile pe suprafaţa lunară erau de scurtă durată, deoarece se constatase că o şedere mai îndelungată genera adesea efecte secundare tulburătoare: de la otrăvire sub efectul radiaţiilor cosmice şi orbire temporară până la halucinaţii şi crize psihologice. Cu ocazia unui incident faimos, un miner îşi pierduse complet minţile şi înjunghiase cinci colegi de muncă la o mică bază din Oceanul Furtunilor.

Ca atare, mai întâi în Rusia şi Statele Unite, apoi în celelalte ţări din lume, deţinuţilor pe termen lung li s-a oferit ocazia de a-şi ispăşi pedepsele în Zona Întunecată a Lunii. Urmau să fie separaţi de Pământ de o distanţă de cel puţin 356.700 de kilometri – distanţa până la Lună în cel mai apropiat punct – şi de alţi 3.500 de kilometri de stâncă lunară – diametrul Lunii înseşi. Pe urmă închişi în habitaturi izolate total de mediul exterior – igluuri – cam de dimensiunile unui apartament cu două camere dintr-o zonă metropolitană terestră şi protejaţi împotriva radiaţiilor de cărămizi compacte din nisip lunar, sau regolit. Ei nu vor purta costume spaţiale şi nu vor avea la dispoziţie Lunar Roving Vehicle (LRV), autovehicule lunare cu motor electric. Toate proviziile le vor fi furnizate printr-o serie de sasuri etanşe. Comunicaţiile în ambele sensuri, efectuate prin fibră optică subterană, le vor fi îndeaproape

monitorizate. Dacă va fi absolută nevoie de interacţiuni faţă în faţă, vizitatorii vor fi însoţiţi de o echipă de paznici înarmaţi. Deţinuţii vor avea fiecare o cameră a lor, însă se vor bucura de un anumit grad de autonomie, practic imposibilă într-o închisoare terestră. Nu va exista un regim de detenţie efectivă şi vor fi interzise insultele din partea gardienilor şi a celorlalţi deţinuţi. Fără duşuri la comun. Pe scurt, fără posibilitate de a fi violaţi, bătuţi sau ucişi. În schimbul acestei libertăţi, prizonierii vor trebui doar să se supravegheze şi să raporteze schimbările fiziologice, expunându-se la doze controlate de lumină solară nefiltrată prin intermediul hublourilor la anumite momente programate, precum şi să se supună testelor psihologice realizate prin intermediul transmisiilor la mare distanţă.

După doi ani de birocraţie, lui Kleef Dijkstra i s-a aprobat rezidenţa într-unul din aceste igluuri lunare. N-a manifestat cine ştie ce emoţie când a fost informat. Părea să fi socotit decizia deja un fapt împlinit, ca şi cum ar fi fost impusă de forţe superioare. Declarând că avea „multe lucruri de făcut”, aplicase imediat pentru a deveni membru al celor mai importante biblioteci şi baze de date cu informaţii din lume.

Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, Kleef Dijkstra este unul din cei mai vechi rezidenţi ai Zonei Întunecate. Doar teroristul georgian Batir Dadaev e pe Lună de mai mult timp. Alături de alţi unsprezece supravieţuitori ai fostului Program de Încarcerare din afara Lumii (Off-World Incarceration Program – OWIP), cei doi trăiesc pe o rază de şaptezeci de kilometri în interiorul Craterului Gagarin aflat în emisfera sudică a Zonei Întunecate.

Din punct de vedere fizic, toţi cei treisprezece sunt, practic, de nerecunoscut faţă de zilele petrecute pe Pământ. Coloanele vertebrale li s-au alungit, ceea ce-i face considerabil mai înalţi. Redistribuirea fluidelor din corp le-a bombat piepturile.

Feţele le sunt umflate, picioarele fusiforme, oasele fragile, iar inimile au ajuns mai mici. De fapt, corpurile lor în întregime au suferit modificări subtile pentru a se

adapta unor condiţii de viaţă în regim de microgravitaţie.

Mental însă, schimbările n-au fost uniforme. Unii dintre deţinuţi, precum Batir Dadaev, au renunţat la vechile lor ideologii.

Vreo doi au dezvoltat simptome de demenţă timpurie. Câţiva şi-au mai atenuat pornirile temperamentale, ba chiar pretind că au trecut prin senzaţii autentice de remuşcare. Unul a devenit profund religios. Doar câţiva, printre care se numără Kleef Dijkstra, nu şi-au schimbat deloc viziunea despre lume.

Aşa cum ar dori să vă spună cu plăcere dacă ar avea ocazia, Dijkstra a venit pe Lună cu un scop specific: să-şi scrie manifestul politic, un compendiu de analize istorice, teorii economice şi detalii autobiografice în stilul *Mein Kampf (o* carte pe care Dijkstra o consideră formatoare, dar extrem de lipsită de profesionalism).

Evident că n-a subestimat protocoalele de securitate menite să-i menţină înţelepciunea la loc sigur, însă avea încredere că retorica lui excelentă îi va da câştig de cauză în faţa doctorilor examinatori – şi era nevoie de unul singur pentru asta –, iar cuvintele lui se vor răspândi cumva. Sau poate însăşi trecerea anilor îi va face scrierile „de interes public”. În orice caz, se pare că era doar o chestiune de timp înainte ca manifestul lui să ajungă să se bucure de o recunoaştere meritată.

Documentul complet – *Scrisoare din Zona Întunecată* – este exploziv, incoerent şi marcat de inadvertenţe faptice şi pilde controversate din istorie. De asemenea, are 3.600 de pagini.

Dijkstra îl revizuieşte deja de două decenii. Speranţa lui anterioară de a-l vedea distribuit pe larg cât de curând posibil s-a dovedit inutilă – doctorii lui erau mai căpăţânoşi decât se aşteptase. Însă nu şi-a pierdut speranţa. Întârzierea i-a oferit un răgaz suplimentar să-şi rafineze argumentele, să le sporească veridicitatea cu mai multe precedente istorice şi chiar să furnizeze exemple cu o simbolistică puternică – „parabole” – în scopul de a-şi sublinia ideile. În orice caz, pentru Dijkstra a devenit

evident că *Scrisoare din Zona Întunecată* nu este un manifest obişnuit, ci noua Biblie. Din el se vor extrage citate la nesfârşit. Vieţi întregi vor orbita în jurul lui. Manifestul este de o infinitate de ori mai important decât propriul lui trup muritor. Reprezintă o capsulă a timpului de geniu transcendental, răspândindu-se în cosmos către locuri şi vremuri pe care el doar şi le imaginează.

Tocmai pe când nutreşte astfel de gânduri – între timp el lucrează la Cartea XXVI, *Roşu în Adevăr şi Lege: Realitatea Brutală a Economiilor de Succes* –, Dijkstra aude un sunet distinct de apelare şi deschide monitorul desktopului. O cameră de luat vederi din exterior arată scena din faţa uşii de acces în iglu.

Un individ stă în pragul ei. Pe solul cenuşiu din Craterul Gagarin. În vidul lunar. Cu soarele strălucind în spatele lui.

Doar că, evident, nu poate fi vorba de un om. Nu este îmbrăcat cu costum spaţial. De fapt, poartă un costum negru imaculat, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Părul negru şi des îi este despărţit de o cărare.

Individul are umeri largi, siluetă zveltă şi un chip arătos.

Şi zâmbeşte. Seamănă cu un agent de vânzări de pe vremuri, promovând enciclopedii. Sau cu un mormon. Însă în mod cert este un android. Nu e un fapt neobişnuit. Deseori, atunci când e nevoie de sarcini de mentenanţă, OWIP trimite câte un android. Astfel sunt scutiţi de organizarea unei echipe însoţite de paznici înarmaţi. Chiar dacă un deţinut ar reuşi să doboare cumva androidul, sau să-l dezactiveze, încercarea n-ar avea sens – n-ar exista un vehicul presurizat cu care să evadeze, de vreme ce androizii călătoresc în mod uzual pe roveruri model „buggy-lunar”. Şi nici luarea ca ostatic a unui android n-ar oferi cine ştie ce avantaje – OWIP ar dezactiva unitatea de la distanţă şi ar anula privilegiile deţinutului pentru o vreme.

Djikstra apasă un buton pentru a deschide uşa interioară a sasului.

Androidul păşeşte înăuntru, continuând să zâmbească. La modul propriu, procedurile de presurizare nu sunt

necesare în cazul roboţilor, însă praful lunar trebuie îndepărtat. Ca atare, androidul îşi ridică braţele în vreme ce periile electrostatice şi ultrasonice se învârt în jurul lui ca în jurul unei maşini la spălătorie. Apoi luminile roşii încetează să mai clipească şi se aprind luminile chihlimbarii. După care bâzâie semnalul specific „totul în regulă”.

— Bună ziua, domnule, rosteşte el, întinzând mâna. Şi mii de mulţumiri că m-aţi primit.

— Nicio problemă, zice Djikstra, oarecum măgulit împotriva propriei voinţe.

I-au plăcut dintotdeauna androizii – ca simboluri ale economiei nemiloase –, însă cel din faţa lui este deconcertant de real, intimidant chiar. Iar mâna lui oferă o senzaţie de senzualitate – aproape de natură *sexuală.*

— Ai fost trimis de OWIP? întreabă el în grabă.

— Puteţi pune întrebarea din nou, domnule?

— Am întrebat dacă ai fost trimis de OWIP.

— Îmi pare rău, domnule, nu recunosc numele acesta. Este o companie, o corporaţie, un consorţiu, o agenţie oficială de aplicare a legii sau un departament guvernamental?

— Este un program internaţional, dar nu mai contează. Faci cumva parte dintr-o echipă de cercetare?

— Cum adică „echipă de cercetare”, domnule?

— Geologică… seismologică… astronomică.

— Nu fac parte din vreo echipă de cercetare, domnule. Caut doar El Dorado.

— El Dorado?

— Asta am spus, domnule.

Preţ de o secundă Djikstra se întreabă dacă nu e vorba de un soi de glumă. Însă prin minte îi trece o altă variantă.

— Faci parte dintr-o echipă de minerit?

— Nu fac parte dintr-o echipă de minerit, domnule.

— Dar vrei să te duci la El Dorado?

— Corect, domnule.

— Ei bine, s-ar putea să fie un loc nou de care să nu ştiu…

— Aşadar, nu mă puteţi ajuta, domnule?
— Nu dacă vrei să te duci la El Dorado.
Androidul tace. Imposibil de precizat de ce – expresia lui nătângă nu se schimbă niciodată –, însă în acest moment afişează un soi de aer sinistru. Cu toate astea, Djikstra, mereu dornic de o ocazie de a vorbi – indiferent cu cine –, ezită să-l lase să plece.
— Te pot ajuta în vreun alt fel? întreabă el. Poate vrei să…
E pe punctul de a rosti „realimentezi”, apoi se opreşte. E absurd, bineînţeles, dar cu cât robotul e mai omenesc, cu atât artificialitatea lui este mai greu de conştientizat.
— Poate că vrei să te odihneşti o vreme? sugerează el.
— Dispuneţi cumva de vreo băutură cu concentraţie mare de alcool, domnule?
— Îmi pare rău, nu.
— Aveţi alcool de orice fel?
— Nu beau.
— Atunci, aveţi alt fel de băutură?
— Ce zici de cafea – cafea instant?
— Excelent, domnule. O cafea instant ar fi bine-venită. Cu cincisprezece linguriţe de zahăr.
— Se face, zice Djikstra.
În mod cert androidul este unul dintre acele modele alimentate cu alcool şi glucoză. Pe vremuri, androizii erau adesea astfel construiţi, ca să se poată amesteca printre oameni. Ca să aibă pofte uşor de identificat – ba chiar nevoia de a elimina deşeurile.
Djikstra pregăteşte cafeaua. Apa fierbe la o temperatură mai joasă pe Lună, însă cei mai mulţi oameni s-au obişnuit cu fierberi îndelungate.
— Pot să te întreb cu cine eşti? se interesează el supraveghind ibricul în care apa începe să fiarbă.
— Sunt de unul singur, domnule.
— Dar trebuie să fii… continuă ezitând Djikstra, după care-şi ţinu gura.
Poate că androidul e un soi de unitate de monitorizare, însărcinat cu supravegherea lui de la mică distanţă. Chiar

şi în acest moment, şezând ţeapăn la masă, pare să efectueze o inspecţie lentă a încăperii.

— Aveţi un loc frumos aici, domnule, spune droidul, zâmbind.

— Mulţumesc, replică Djikstra. E mobilat spartan, dar mulţi dintre cei mai importanţi oameni ai istoriei au fost spartani.

— Sunteţi spartan?

— Păi, n-aş fi aici dacă n-aş fi fost.

— Sunteţi un om important?

— Asta va decide istoria.

— Sunteţi un cuceritor?

Djikstra ridică din umeri.

— Nu încă.

— Eu o să fiu un cuceritor, rosteşte mândru androidul.

— Presupun că de asta vrei să ajungi la El Dorado.

— Exact acesta este motivul, domnule. Suntem rivali?

— Rivali?

— Dacă doriţi să fiţi cuceritor, atunci suntem rivali, nu, domnule?

— Doar dacă tu vrei să fim.

Umplând cana cu cafea, Djikstra începe să ia în calcul posibilitatea că ar putea fi ceva în neregulă cu androidul. Linia de comunicaţii din Zona Întunecată – singura lui conexiune cu lumea exterioară – e căzută de aproape douăzeci de ore. Se mai întâmplă aşa ceva uneori – fluxurile solare şi radiaţia cosmică scurtcircuitează substaţiile şi conexiunile aferente –, deci e posibil ca androidul acesta să aibă şi el câteva circuite arse.

Se duce la masă şi se aşază pe un scaun, întinzând cana cu cafea.

— Am amestecat-o deja.

— Sunt recunoscător, domnule.

Androidul – despre care Djikstra crede că este uluitor de chipeş – ia cana şi începe să soarbă ezitant, ca un vicar în faţa ceştii de ceai după-amiaza.

— Cafeaua e bună, zice el.

— Mulţumesc, răspunde Djikstra. Vii de la… vreo bază?

— Nu-mi amintesc de unde vin, domnule. Privesc doar înainte, către viitor.

— Ei bine, are sens.

— Chiar are sens, domnule. Locuiţi aici permanent?

— Da.

— Singur?

— Corect.

— Până la urmă, ce rol aveţi aici?

— Nu sunt sigur ce vrei să spui prin „rol”.

— Sunteţi o resursă valoroasă sau, dimpotrivă, o problemă?

— Cu siguranţă, m-aş clasifica drept o resursă valoroasă, sau o persoană de interes.

— Pentru economie?

— De fapt, pentru întreaga lume.

Androidul face o pauză ca să proceseze răspunsul. În cele din urmă, adaugă:

— Atunci, mai aveţi şi altceva să-mi oferiţi, domnule, în afară de această cafea bună?

— Cum ar fi?

— Orice.

Androidul continuă să se uite fix.

Pentru o clipă Djikstra se gândeşte la posibilitatea interesantă ca androidul să fi fost trimis de admiratorii lui; că, de fapt, i s-a atribuit sarcina de obţinere a manifestului scris de el şi de transferare a acestuia pe Pământ.

— Ei bine, depinde. Ştii cine sunt?

— Nu, domnule.

— Oamenii care te-au trimis ştiu cine sunt?

— N-am fost trimis de niciun om, domnule.

— N-ai nicio misiune de îndeplinit aici?

— Vreau doar îndrumări, domnule.

— Atunci, n-ai venit aici ca să iei scrierile mele?

— Doar dacă scrierile dumneavoastră mă ajută să găsesc El Dorado, domnule.

„Nu există un răspuns uşor la aşa ceva”, chibzuieşte Djikstra. Însă trebuie să accepte faptul că visul lui, scurt cum s-a dovedit, n-are substanţă. Brusc, se simte uşor

dezamăgit. Ar vrea ca androidul să-i insufle ceva, un soi de speranţă.

— Îţi pot oferi o nouă ceaşcă? întreabă politicos Djikstra, pe când androidul e pe punctul să-şi termine cafeaua.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, însă trebuie să plec. *Mişcă-te. Mişcă-te. În vreme ce alţii dorm, mişcă-te.*

Robotul se ridică în picioare.

— Atunci, nişte cuburi de zahăr? Pentru călătorie?

— Din nou sunteţi foarte generos, domnule. Vă voi accepta oferta cu recunoştinţă.

Djikstra se duce în cămară, întrebându-se de ce se poartă aşa plin de solicitudine. Rezervele lui de zahăr sunt mai degrabă scăzute, iar altele noi durează uneori săptămâni de zile până să fie livrate. Cu toate astea, el oferă ajutor gratuit, împotriva tuturor principiilor lui. Aproape ca şi cum ar fi manipulat. Sau oarecum ezitant. Întorcându-se, îl găseşte pe android cu mâna întinsă şi continuând să zâmbească. Iar când îi dă cuburile de zahăr observă pentru prima dată o pată întunecată pe manşeta cămăşii robotului.

— Oh, rosteşte el impulsiv. Ăla să fie, oare, sânge?

— Nu este sânge, domnule.

— Arată ca sângele.

— Nu este sânge, domnule, repetă androidul coborându-şi braţul, ca să ascundă mâneca. Oricum, asta nu vă priveşte, domnule. M-aţi ajutat. Mi-aţi furnizat cafea şi zahăr. Şi nici măcar nu m-aţi taxat pentru asta. Aşa că nu vă încadraţi în categoria vierme.

— Ei bine, rosteşte Djikstra, chicotind evaziv, cu toţii respirăm acelaşi aer.

Androidul se apropie atât de mult, încât Djikstra îi adulmecă mirosul de cafea din respiraţie.

— Puteţi repeta ce aţi spus, domnule?

— Am zis că respirăm cu toţii acelaşi aer.

Djikstra nu vorbise sarcastic sau batjocoritor. Expresia devenise o zicală comună pe Lună – atât ca un gest pe jumătate ironic de fraternitate, cât şi ca o formă de

conştientizare a celei mai valoroase mărfuri de pe Lună.

Însă droidul pare să sesizeze în asta ceva mult mai încărcat de sens şi mai profund.

— Spuneţi că respirăm acelaşi aer, domnule?

— Corect.

— Aşadar, suntem rivali până la urmă?

— Rivali?

— Pentru aer?

Djikstra aproape că izbucneşte în râs: androidul pare ofensat – sau *dornic* să fie ofensat.

— Păi, cred că suntem cu toţii rivali în cele din urmă, nu? adaugă Djikstra. Competiţia face ca lumea să se învârtă.

Fiind aproape la fel de înalt ca Djikstra, androidul continuă să se uite la el cu ochii lui negri intenşi – Djikstra n-a văzut niciodată ochi mai lipsiţi de viaţă. Atunci, Djikstra, ucigaşul unui număr de şaizeci şi doi de oameni, simte cum îl trec fiorii. Deoarece îşi închipuie un scenariu complet nou: androidul a fost trimis de duşmanii lui, toţi neputincioşii şi victimele modei de pe Pământ, ca să *împiedice* răspândirea mesajului său. Să-l *cenzureze* cumva.

După aceea androidul clipeşte.

— Mulţumesc, domnule, rosteşte el şi întinde din nou mâna. Sunteţi un gentleman pe cinste.

Îşi strâng mâinile.

Djikstra se simte neobişnuit de uşurat.

— Păi, îţi urez noroc în călătorie, atunci, spune el.

— Mulţumesc, domnule.

— Cu siguranţă, sper să găseşti El Dorado.

— Mulţumesc, domnule.

— Sper să devii un cuceritor.

— Aşa intenţionez, domnule.

— Atunci, o să deschid sasul ca să poţi ieşi.

— Iar eu voi aştepta aici, domnule.

Djikstra se duce către panoul de control, cuprins brusc de nerăbdare. Cu câteva minute înainte ar fi vrut să prelungească şederea oaspetelui; în acest moment abia

aşteaptă să rămână singur. Mai întâi însă trebuie să deschidă sasul. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i întoarcă spatele robotului, că înregistrează mişcare doar cu colţul ochiului – androidul apucă o cheie lăsată pe bancul de lucru.

Djikstra se răsuceşte pe călcâie ca să se apere, dar, din păcate, este deja prea târziu.

Fără a mai zâmbi, androidul se repede la el.

Djikstra încearcă să-şi ridice mâinile, însă cheia îl izbeşte drept în moalele capului. *Poc. Poc.* Androidul loveşte fără pauză. *Poc.* Djikstra simte sângele curgându-i pe frunte, pe obraji. *Poc.* Se prăbuşeşte.

Poc. Poc. Androidul îl loveşte în cap.

Poc. Poc.

— E bine să ai un rival, şuieră androidul, plin de sângele lui Kleef Djikstra. E chiar mai bine să-i zdrobeşti ţeasta.

Poc.

Poc.

Poc.

3

Dacă eşti un turist obişnuit, atunci Luna reprezintă foarte probabil o destinaţie de atins cel puţin o dată în viaţă. Vei lua o navetă din Florida, Costa Rica, Kazahstan, Guyana Franceză, Centrul Spaţial de pe insula japoneză Tanegashima (Tanegashima Space Center – TNSC) sau de pe platforma petrolieră convertită în staţie de lansare de pe coasta Malabar. Probabil că vei fi tentat să petreci câteva zile la Cazinoul Starlight de pe o orbită terestră joasă: vei fi mulţumit să afli că Sala Caruselului este la fel de spectaculoasă precum îi este renumele. De acolo vei lua naveta către una dintre bazele importante de pe Lună, cel mai probabil Doppelmayer din Marea Umezelii sau Lyall din Marea Liniştii.

Te vei caza la unul dintre hotelurile Copernicus, Hilton, Honeymoon, Interstellar sau Overview. Vei petrece câteva zile acolo încercând să te adaptezi noilor condiţii de mediu. Apoi vei pleca, probabil, într-un mic tur al atracţiilor locale: parcurile de distracţii, turnurile de observare, stadioanele sportive, faimosul teatru de balet. Cu siguranţă, vei face un tur al locurilor de aselenizare ale misiunilor Apollo, mai ales al locului în formă de dom al aselenizării misiunii Apollo 11. Dacă eşti cu adevărat ambiţios, ai putea chiar face o excursie către Polul Sud ca să admiri uluitorul Crater Shackleton, de patru ori mai adânc decât Marele Canion terestru.

Pe de altă parte, dacă vii pe Lună pentru operaţii chirurgicale cu preţ redus sau ilegale, droguri de contrabandă, sex ilicit, sporturi mortale, pariuri pe mize uriaşe sau, pur şi simplu, ca să ai o discuţie nemonitorizată, cu siguranţă că destinaţia ta va fi Purgatoriul şi oraşul capitală Sin (Păcat) din Zona Întunecată.

Ca să ajungi acolo, te vei urca la bordul m-trenului cu levitaţie magnetică, sau monorailul, care, teoretic, ajunge la destinaţie în doar cinci ore, la o viteză apropiată de cea

a sunetului.

În realitate, trenul va pierde o jumătate de oră doar cu testările, presurizarea şi trecerea printr-o serie de sasuri, apoi alte două ore înconjurând diverse fabrici, muzee, centre de comunicaţii şi turnuri radio care pigmentează regiunea dintre Baza Doppelmayer şi Carpaţii lunari (Montes Carpatus). Însă odată ce şina devine dreaptă şi terenul plat, trenul va goni cu o viteză de supersonic pe solul de culoare cenuşiu/bronz/bej.

Privind pe ferestrele acoperite la greu cu strat protector, vei vedea acolo exploatări miniere şi excavatoare robotice, şi benzi transportoare dispărând în zone lucitoare de prelucrare. Vei zări şiruri de panouri solare, ferme de procesare şi uzine de microelectronică montate pe platforme. Asta ca să nu menţionăm troleele şi tractoarele, şenilatele şi roboţi mobili cu mai multe picioare: toate resursele în termeni de vehicule pentru exploatarea de resurse la scară mare. Vei trece peste viaductul trenului de recoltă, sincronizat cu soarele, lung de zece kilometri, care se târăşte în jurul ecuatorului lunar încărcat cu fructe şi legume.

Este posibil să vezi chiar şi un tren de marfă trecând în direcţie opusă cu o asemenea viteză, încât ţi se va părea doar o sclipire de lumină. După aceea te vei relaxa pe scaun în vreme ce monorailul goneşte prin Marea Ploilor (Mare Imbricum), traversează Craterul Plato, disecă îngusta Mare a Frigului (Mare Frigoris) şi intră pe teritoriile nordice, unde praful e mai strălucitor, terenul mai muntos şi umbrele lungi şi bizare.

În cele din urmă, vei zări la orizont câmpuri de stâlpi radio şi turnuri de energie, macarale şi depozite, şi şantiere, şi o movilă imensă de gunoaie rezultate din maşinării dezmembrate şi multe piese de utilaje. În mod cert ai ajuns într-un oraş minier. Însă el înseamnă şi capătul liniei. Este Baza Peary de la Polul Nord – dincolo de care „există doar întuneric”.

Vei sta cât mai puţin timp posibil aici: locul are farmecul unui complex comercial ieftin. Există şi un turn de

observaţie de mâna a doua. O întindere lungă de un kilometru de şină electromagnetică, de formă curbată, unde se primesc şi se trimit încărcături către şi dinspre Pământ. Şi toate macaralele, vehiculele şi turnurile de foraj la adâncime ale industriei de minerit gheaţă. Şi cam nimic altceva. Ca atare, te vei înregistra la unul dintre hotelurile utilitare, cu tavane joase, vei urca până într-o cameră de dimensiunile unei debarale (presurizarea unui hotel întreg cu oxigen şi azot este scumpă) şi noaptea vei dormi într-un pat de mărimea unuia metalic de la bordul unui submarin.

Pe noptieră – dacă există aşa ceva – vei găsi, probabil, o broşură de zece pagini, un ghid al călătorului, care te avertizează despre toate problemele Purgatoriului. Dacă eşti corect sau doar cauţi distracţie, o vei răsfoi. „Extrem de periculos… fiţi prudenţi… restricţii de comunicaţii… legi locale excentrice aplicate cu brutalitate… pedeapsa cu moartea instituită… rată înaltă de boli cu transmitere sexuală… unităţi medicale necertificate… proceduri controversate… localnici ostili… vizele şi alte proceduri de intrare şi ieşire se schimbă fără preaviz… turişti ademeniţi, ţintiţi şi adesea ucişi.”

Dacă toate astea nu te conving să te răzgândeşti – şi dacă ai ajuns până aici, de ce ai face-o? –, îţi vei continua călătoria ducându-te la terminalul Peary Transport. Însă nu te aştepta să mai călătoreşti cu m-trenul: pentru conservarea observaţiilor radar, în Zona Întunecată nu sunt permise sisteme cu propulsie electromagnetică şi nici unde radio, reţele telefonice mobile sau tehnologii de tip satelit. Ca atare, vei fi obligat să alegi între un vehicul hidraulic, un minibuz sau un taxi, iar dacă eşti cu adevărat bogat, o limuzină cu şofer. După aceea, vehiculul ales de tine, oricare ar fi el, va lua câteva curbe, va intra în umbra unei rampe de lansare electromagnetice, va trece printr-o spărtură dintr-un morman de obiecte – un soi de poartă neoficială de ieşire – şi se va încadra pe un drum bătătorit din regolit obţinut prin sinterizare, care se întinde ca o panglică de-a lungul terenului lunar plin cu cratere.

Acesta este Drumul Lamentării, autostrada oficială către Purgatoriu.

Regolitul a fost stivuit până sus pe marginea drumului ca un soi de zid de protecţie, aşa că la început nu prea vei avea la ce să te uiţi: câte o buză ocazională de crater sau un munte lunar, conductele montate conform codului culorilor de hidrogen, azot şi oxigen, şi spaţiul cosmic limpede precum cristalul dacă mergi noaptea şi ecranele de protecţie ale vehiculului tău sunt lăsate jos. Pe drumul în speţă se găsesc din loc în loc adăposturi, locuri de aprovizionare, zone de parcare de urgenţă şi vreo câteva locaşuri speciale de unde turiştii mai pot arunca o ultimă privire asupra Pământului. Însă în cea mai mare parte a ei, călătoria este monotonă – ca şi cum ai traversa o autostradă prin deşert noaptea –, poate cu excepţia locurilor unde există câte o movilă pe drum şi vehiculul nebalastat părăseşte solul şi se ridică în aer preţ de câteva secunde.

Însă dincolo de paralela şaptezeci şi cinci de grade, drumul începe să şerpuiască precum un râu, ocolind craterele mai mari, iar curbele îţi permit să vezi mai mult din peisajul lunar, care în mod deosebit este mai accidentat şi mai divers decât cea mai mare parte a peisajului din Zona Apropiată. Dar chiar şi aşa ceva devine plictisitor după o vreme, şi tocmai atunci când începi să te întrebi dacă se va mai sfârşi vreodată călătoria, iar când pleoapele încep să ţi se îngreuneze, te vei trezi brusc în faţa priveliştii unui obiect imens pe marginea drumului, înălţându-se la cel puţin treizeci de metri deasupra traficului.

Este o statuie vopsită cu spray într-un alb lucitor şi iluminată noaptea cu becuri cu halogen, arătând ca un înger înaripat, stând la prora unei bărci.

Este Pilotul Celest, cel care duce sufletele pierdute către Purgatoriu.

Nu este ultima statuie pe care o vei vedea în această etapă finală. La doar un kilometru mai încolo se găseşte un vultur gigantic, cel care l-a transportat pe Vergilius în vis.

Urmează un războinic colosal, soldatul şi trubadurul francez Bertran de Born, care-şi ţine propriul cap separat de trunchi precum o lanternă. Apoi un împărat roman – Traian – pe un cal. În cele din urmă, apare o femeie goală – faimoasa ţesătoare Arachne – cu opt membre de păianjen. Este o galerie de personaje din Dante Alighieri şi Gustave Doré, toate menite să confere o rezonanţă mitologică suplimentară destinaţiei tale.

După aceea drumul va coborî, iar şirurile de taxiuri, camioane, diverse vehicule de transport te vor bloca într-un ambuteiaj lung de cel puţin o jumătate de kilometru. Iar undeva în mijlocul acestuia vei zări pentru prima dată Craterul Störmer, meterezele masive ale zidului circular natural, iluminate de lămpi electrice pâlpâitoare. Şi intrarea – porţi ornamentate din aramă flancate de stâlpi uriaşi înalţi de douăzeci de metri şi decoraţi la greu cu basoreliefuri imitând perioada Renaşterii. Înainte de a-ţi da seama, vei trece printre porţi. Ele se vor închide în urma ta. Într-un sfârşit, vei fi înăuntru, transportat printr-o serie de sasuri în terminalul de sosire. Iar conducătorul vehiculului, sau şoferul tău, sau ghidul tău, sau un android, sau o înregistrare automată într-o mulţime de limbi îţi va transmite un mesaj pe un ton grav:

— Bun venit în Purgatoriu.

4

Locotenentul Damien Justus este intervievat în biroul lui de un ziarist de la *Tabiet*, singura publicaţie oficială de ştiri din Purgatoriu. Reporterul, care se numeşte în mod cu totul neaşteptat Nat U. Reilly, poartă o pălărie boţită şi o haină uzată cu coatele peticite. Mestecă gumă şi-şi ia notiţe pe un carneţel minuscul cu un creion. Însă cel puţin are bunul-simţ de a fi conştient şi în acelaşi timp stânjenit de ceea ce cred ceilalţi despre el.

— Aşa facem noi lucrurile aici, în Purgatoriu, spune el. În stil retro.

— Am constatat.

— Încă folosim tiparul clasic la *Tablet,* ştiaţi?

— Nu mai sunt surprins de nimic, răspunde Justus.

Chiar şi biroul care i-a fost alocat arată ca unul din anii ’50: un birou din lemn gemând sub hârtii, un dulap cu sertare care scârţâie, un telefon din bachelită cu disc rotativ, iar pe perete o fotografie alb-negru a lui Fletcher Brass, ca un portret oficial al lui Eisenhower. Uniformele poliţiştilor – din lână de un albastru-închis, nasturi din aramă şi şepci rotunde cu moţ – par desprinse dintr-un desen animat cu Dick Tracy. Justus se aşteptase la aşa ceva în districtele pentru turişti, ca parte a spectacolului oferit lor, dar nu şi în spatele scenei.

— În fine, continuă Reilly, spuneţi că numele dumneavoastră se pronunţă… din nou, cum?

— Ca Eustace.

— Sigur nu vreţi să rimeze cu Justice?

— Sigur.

— În meseria noastră ne plac poantele bune.

— Şi cele proaste, se pare.

Nat U. Reilly rânjeşte şi-şi notează ceva.

— Justus să fie, atunci. E suedez, nu?

— Posibil. Sunteţi sigur că cititorii dumneavoastră sunt interesaţi de aşa ceva, domnule Reilly?

— Sunt interesaţi de tot ce se referă la dumneavoastră,

domnule locotenent. De ce? Doar nu vă grăbiţi, nu?

— Am avut câteva experienţe proaste cu presa înainte, asta e tot.

— Noi suntem altfel aici.

— Mă bucur să aud asta.

În realitate, Justus ştie că Reilly este foarte posibil un criminal, un fugar de justiţia terestră, la fel ca majoritatea rezidenţilor permanenţi din Purgatoriu.

— Sunteţi din Arizona, corect?

— Din Nevada, răspunde Justus. Dar e adevărat că mi-am petrecut ultimii zece ani în Arizona.

— Deci sunteţi obişnuit cu locurile aride.

— Nimic nu e la fel de arid ca Luna.

— Şi sunteţi obişnuit cu oraşele cu cazinouri.

— Dacă vă referiţi la Vegas sau la Reno, am petrecut ceva vreme în amândouă, şi asta e adevărat. Pe atunci lucram la Omucideri.

— Şi mult mai recent aţi ajuns la Narcotice.

— Am condus o echipă de intervenţie în apropiere de Phoenix, da.

— Am auzit că aţi deranjat niscaiva interese.

— Aţi auzit bine.

— Aţi arestat pe cine nu trebuia.

— Am arestat pe cine trebuia.

— Vreau să spun că aţi arestat un individ cu conexiuni nepotrivite.

— Dacă l-aţi fi întrebat pe el, sunt sigur că ar fi răspuns că avea conexiunile *potrivite.*

— Însă nu înghiţiţi porcării de la nimeni, nu-i aşa, domnule locotenent? pufneşte Reilly. Nici măcar de la un baron al drogurilor cu legături strânse în rândul politicienilor locali.

— Aţi formulat foarte bine.

— Aţi plecat nu din pricină că *dumneavoastră* eraţi corupt, ci din cauză că sistemul era.

— Aţi formulat bine şi asta.

Pentru Justus totul sună ca şi cum Reilly ar fi scris deja articolul.

— Vi s-a spus – în termeni neechivoci – să părăsiţi Pământul, este corect?

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva?

— Ei bine, dacă nu era vorba decât de o ameninţare la adresa mea, n-aş fi plecat.

— Au ameninţat oameni apropiaţi de dumneavoastră, da? Soţia şi fiica?

— Asta e tot ce vreau să declar pe marginea acestui subiect, domnule Reilly.

— Dar ştiaţi din experienţă că ei nu obişnuiesc să-şi piardă timpul, corect?

— Cum am spus, asta e tot ce vreau să declar pe marginea subiectului, domnule Reilly.

Reporterul pare a se înfrâna de la a pune o întrebare extrem de evidentă şi trece mai departe.

— Aşa că aţi decis să veniţi în Purgatoriu?

— Păi, n-a fost chiar aşa de simplu. Mi s-a oferit un post aici.

— QT Brass cumva?

— Nu, propunerea a venit de la Departamentul de Aplicare a Legii.

— Care e controlat de QT Brass.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— V-aţi întâlnit cu QT Brass?

— Nici măcar nu sunt sigur cum arată ea.

— Ce spuneţi atunci de Fletcher Brass, tatăl ei?

— Din câte am înţeles, în acest moment el are foarte multe treburi de rezolvat.

— Da, aşa e. Însă cunoaşteţi totul despre el, nu? Tot ce a făcut aici?

— Pentru mine este doar un alt cetăţean.

Reilly pare mulţumit de răspuns.

— Nu aparţineţi nimănui, nu, domnule locotenent? Nici măcar Patriarhului Purgatoriului?

— Răspund în faţa legii, ca toată lumea.

— Şi l-aţi arunca pe Fletcher Brass în închisoare la fel de repede ca pe un găinar mărunt?

— Dacă ar comite o fărădelege, şi dacă aş avea suficiente dovezi, cu siguranţă l-aş aresta. Dar nu depinde de mine să dau sentinţe.

Notându-şi ceva, Reilly zâmbeşte.

— Şi atunci, cum rămâne cu toţi ceilalţi din Purgatoriu – mafioţi, criminali de război? Nu sunteţi speriat nici de ei?

— Orice ar fi făcut ei pe Pământ, nu mă priveşte. Treaba mea este legată de ceea ce fac ei aici.

— Şi nu procedaţi în felul ăsta din plăcerea de a vă da mare, nu?

— Nu sunt deloc interesat să mă dau mare. Un profesor de-al meu de la Academia de Poliţie obişnuia să rostească o zicală favorită de-a lui: „Un individ cu un ciocan va găsi multe lucruri de ciocănit”. Ei bine, pe mine nu mă interesează să ciocănesc nimic, în afara situaţiei în care aşa ceva se impune.

— Totuşi trebuie să existe ceva care să vă atragă în mod special aici, în Purgatoriu, nu? Poate ideea de a curăţa o astfel de hazna?

— Îi spuneţi hazna. Pentru mine e doar o altă secţie de poliţie.

— Doar nu vorbiţi serios?

— Indiferent că se petrece pe Pământ sau pe Lună, un atac armat e un atac armat, un jaf e un jaf şi o crimă e o crimă. Gravitaţia nu schimbă asta.

— Cum rămâne cu faptul că nu există camere de televiziune cu circuit închis aici? Că nu există radar?

Reilly se referă la aspectul că Purgatoriul este o zonă „liberă de supraveghere”. Totul a început din necesitate şi a devenit un mijloc de atragere a turiştilor, deoarece pe Pământ abia dacă mai poţi găsi un centimetru pătrat de spaţiu care să nu fie monitorizat, ascultat sau sondat.

— Cu siguranţă, în acest fel lucrurile sunt mai provocatoare, răspunde Justus. Presupun că metoda în speţă face din aplicarea legii o chestiune la fel de demodată precum mobilierul.

Reilly chicoteşte.

— Atunci, cum rămâne cu adaptarea la microgravitaţie –

cum vă descurcaţi?

— Am urmat un curs de două săptămâni la Doppelmayer înainte de a ajunge aici.

— Aşadar, v-aţi aclimatizat complet?

— Mai am probleme uneori. Mă mai lovesc din când în când de ziduri. Nimic serios.

— Şi Departamentul de Poliţie din Purgatoriu (Purgatory Police Department – PPD)? Cum v-aţi integrat acolo?

— Toată lumea din PPD s-a dovedit cooperantă.

— Cu toate astea, n-aţi strâmbat din nas pentru că aţi obţinut tresele de locotenent fără a fi slujit aici mai întâi?

— Ei bine, nu eu am fost responsabil de asta. Iar circumstanţele sunt unice. Cred că alţii acceptă acest fapt.

— Cum rămâne cu localnicii – mă refer la cei din Sin? Cum îi consideraţi?

— Bănuitori, dar aşa ceva e de aşteptat. Din nou, nu mă aflu aici pentru a judeca pe cineva. Am crezut mereu în pocăinţă. Cred şi în păcat, însă cred mai mult în pocăinţă.

Din cine ştie ce motiv, răspunsul pare să-l neliniştească pe Reilly, aşa că el dă o pagină a carnetului şi trece mai departe în grabă.

— Prieteni? V-aţi făcut vreun prieten deja?

— Nu sunt aici ca să-mi fac prieteni. Sau duşmani.

— Femei? Ce credeţi despre femeile din Purgatoriu?

— Sunt femei.

Reilly a ajuns la ultima foaie din carnet şi devine brusc un pic ezitant, nesigur.

— Bun, o ultimă întrebare. Şi sper să n-o luaţi la modul personal. Se referă la felul în care arătaţi.

— Daţi-i drumul!

— Ei bine, în mod evident aţi trecut printr-un incendiu sau ceva asemănător?

Justus e sigur că reporterul cunoaşte deja adevărul, dar răspunde oricum:

— Mi s-a aruncat o fiolă de acid nitric în faţă.

— De către acel baron al drogurilor din Phoenix?

— De către cineva care acţiona la ordinele lui.

— Şi acesta este în parte motivul pentru care aţi venit

aici?

— În parte.

— Atunci, ştiţi că dispunem de câţiva chirurgi excelenţi aici – doctori care vă pot face o faţă complet nouă în două ore?

— Şi sunt convins că ar fi o faţă foarte arătoasă.

— Însă vreţi să rămâneţi aşa cum sunteţi? Ca să vă aduceţi aminte de trecut?

— Daţi-mi voie să explic astfel, domnule Reilly. M-aţi întrebat înainte despre numele Justus – dacă e suedez. Ei bine, adevărul e că e de origine scoţiană – în fine, de acolo au venit strămoşii mei. Iar clanul Justus din Scoţia are un motto. Vreţi să-l aflaţi?

— Evident.

— *Sine non causa.* Ăsta e. „Nu fără un motiv”.

— Nu pricep.

— Nici eu. Dar îmi imaginez că atunci când vine vorba de acel acid, mi-a fost aruncat în faţă „nu fără motiv”. Deoarece poate că, pur şi simplu, *sunt destinat* să arăt aşa.

Închizându-şi carnetul şi ridicându-se în picioare, Reilly dă din cap admirativ.

— Cititorii mei o să vă îndrăgească.

— Domnule Reilly, nu-mi pasă dacă mă îndrăgesc sau mă urăsc, câtă vreme respectă legea. Abia aştept să ne revedem.

După ce Reilly închide uşa în urma lui, Justus se priveşte în oglindă. În urma atacului cu acid a fost ţintuit de propriul pat, luptându-se să se ridice. Îşi pierduse sprâncenele, o parte din nas, o parte din ureche şi o mare parte din trăsăturile feţei. La modul general vorbind, cicatricea rămasă era remarcabil de egală – ca şi cum ar fi fost atacat de o stea de mare foarte caustică –, iar oamenii care nu cunoşteau adevărul presupuneau uneori că el se arsese singur intenţionat, ca să arate altfel.

Tocmai vrea să se întoarcă la ce are de lucrat ca detectiv – mai trebuie totuşi să se familiarizeze cu sistemul judiciar din Purgatoriu –, când uşa se deschide scârţâind. E Dash Chin, un ofiţer chinez tânăr şi isteţ, care i-a fost alocat ca

asistent.

— Cum a decurs interviul?

— Bine.

— Reilly nu te-a scos din sărite?

— Nu mai mult ca alţi reporteri pe care i-am cunoscut.

Chin chicoteşte.

— Vrei să afli ce a făcut pe Pământ?

— Nu chiar.

— A ajuns primul la scena unei crime. Solistul unei trupe de băieţi abandonase două prostituate după ce acestea luaseră o supradoză de heroină. Erau pe moarte. Însă Reilly n-a mişcat un deget ca să le salveze. Le-a lăsat, pur şi simplu, să moară, ca să obţină un articol-bombă.

Justus ridică din umeri.

— Ei bine, asta s-a întâmplat demult.

— În urmă cu cincisprezece ani. Iar în prezent este reporterul numărul unu aici, în Sin. Trebuie să fii important ca să-i atragi atenţia.

— Sunt flatat.

Chin râde din nou.

— Că veni vorba, eşti gata de o scenă a crimei chiar aici?

— Există o crimă?

— De nivel cinci-zero.

Justus are nevoie de o secundă ca să-şi amintească limbajul codat al PPD.

— *O omucidere?*

— Îhî.

— Când a fost anunţată?

— În urmă cu douăzeci de minute.

— De unde?

— Goat House. În Agri-Plex.

— Şi nimeni n-a preluat ancheta?

— Tu eşti cel însărcinat cu asta, locotenente.

Justus este uluit de indiferenţa mesajului – nici măcar în Vegas omuciderile nu erau anunţate cu o asemenea nepăsare.

— Ei bine, conchide el, întinzând mâna după insignă, haide să mergem acolo.

— Înţeles, domnule.
Părăsesc încăperea împreună.

5

Ennis Fields este un lunatic. Şi un canibal. Cu douăzeci şi patru de ani în urmă, în Vancouver, s-a săturat până peste cap de nevasta lui.

Aşa că i-a tăiat gâtul ca un măcelar, i-a jupuit pielea, a desprins grăsimea de pe trup şi a gătit-o pe plită.

I-a fript muşchii în tigaie; i-a făcut creierii sote; i-a fiert oasele; a amestecat resturile; s-a bucurat de o cină tihnită; apoi a aşezat în pragul uşii soacrei lui o cutie din carton care conţinea „una dintre delicioasele plăcinte cu porc ale lui Maggie”.

Până când poliţia l-a prins în cele din urmă pe Ennis Fields, optsprezece luni mai târziu, în Alberta, el omorâse şi mâncase parţial alte trei femei. Pe durata interogatoriului a mărturisit şi alte patru crime anterioare.

A fost condamnat la opt sentinţe consecutive de detenţie pe viaţă fără posibilitatea de eliberare condiţionată. Însă odată ajuns în penitenciarul Kingston, deşi fusese băgat la regim de înaltă securitate, Fields a fost bătut cu bestialitate şi lăsat să moară la ordinele unui lord al închisorii (un văr îndepărtat al uneia dintre victimele lui).

Avusese noroc să supravieţuiască. Prin urmare, avocaţii lui pledaseră pentru relocare într-un loc mai sigur de detenţie – unul mult mai sigur. Apelul ajunsese pe birourile OWIP, iar peste câteva luni fusese aranjată o înţelegere cu Serviciul Corecţional din Canada (Correctional Service Canada – CSC).

În prezent, Fields locuieşte singur în Craterul Gagarin, la treizeci de kilometri nord-est de habitatul ocupat de Kleef Djikstra, vreme de şaptesprezece ani.

Citeşte o mulţime de cărţi (crime adevărate, în principal, deşi se bucură şi de un roman bun de dragoste). Prepară o mulţime de mâncăruri spaniole (frigiderul lui e plin de salam crud Chorizo şi şuncă Serrano). Şi construieşte o mulţime de dispozitive mecanice ingenioase (când nu mânca văduve, Fields era un fabricant canadian de jucării

de top).

Însă se bucură şi de orice altceva care-i întrerupe rutina – în special de o vizită. În răstimpul petrecut pe Lună, Fields a avut mai puţin de cincizeci de „oaspeţi”, pe care i-a primit mereu cu mare drag. În astfel de ocazii scoate la iveală cele mai bune tacâmuri, cele mai bune băuturi, cele mai bune prăjituri de casă – chiar dacă vizitatorii sunt paznici. Sau androizi. Fields a fost întotdeauna o gazdă încântătoare. Asta l-a făcut din capul locului un ucigaş de mare succes.

— Ai de gând să vii aici în mod regulat? întreabă el, oferindu-i vizitatorului un pahar cu vin Sangria.

— Nu, domnule, răspunde chipeşul android. O să termin această băutură energizantă şi o să-mi văd de drum, mulţumesc foarte mult.

— Şi unde spuneai că te duci?

— La El Dorado, domnule.

— Nu pot afirma că ştiu unde e.

— Cred că ar putea să fie cunoscut şi ca Oz.

— Oz?

— Oz. Nu *Ozee,* ăsta e un joc video.

— N-am auzit de niciun loc care să fie numit Oz – nu pe Lună.

— Vreau să merg la Oz.

— Şi la El Dorado, şi la Oz?

— Înţeleg că sunt în acelaşi loc, domnule.

Aşezându-se pe un fotoliu, Fields se gândeşte la asta.

— Poate că te referi la tărâmul imaginar Oz, mitic?

— Nu înţeleg întrebarea, domnule.

— Păi, am crezut că poate eşti – ştii tu – Omul de Tinichea. Pe drum către Oz.

Androidul se uită ciudat la el.

— Nu sunt Omul de Tinichea, domnule. Sunt Vrăjitorul.

Ca şi Djikstra înaintea lui, Fields are brusc un presentiment de pericol iminent.

— Ei bine, dacă eşti în căutarea unei aşezări omeneşti importante, continuă el, singura care există în Zona Întunecată este Purgatoriul.

— Purgatoriul? se arată mirat androidul. Aveam totuşi impresia că Purgatoriu înseamnă o metaforă?

— Pe Lună nu e. Purgatoriul chiar este un loc – cu bănci, hoteluri şi toate celelalte. Eşti cu adevărat sigur că n-ai auzit de el?

— Mă faceţi mincinos, domnule?

În întrebare se simte un ton subînţeles, grav, pe care Fields decide să-l ignore.

— Purgatoriul este în emisfera nordică, explică el. În interiorul unui crater care se numeşte Störmer. Este teritoriul – *regatul* – lui Fletcher Brass.

— Fletcher Brass?

Androidul ezită din nou.

— Ai auzit de el?

— Nu, domnule.

Fields îşi încrucişează picioarele, fericit că are, în sfârşit, ocazia de a explica.

— Brass este un miliardar al spaţiului. Sau trilionar. A intrat în belele pe Pământ şi a evadat în teritoriul lui din Craterul Störmer. A denumit locul Purgatoriu deoarece a crezut că va sta acolo doar până la rezolvarea situaţiei sale. Însă a petrecut atâta vreme în condiţii de microgravitaţie, încât pentru el revenirea pe Pământ nu se mai poate face în siguranţă. Aşa că a decis să rămână. Şi şi-a invitat toţi amicii întru criminalitatea de tip gulere albe să i se alăture, împreună cu toţi nemernicii care aveau suficienţi bani pentru călătorie. Ca atare, oraşul-capitală de acolo – apropo, se numeşte Sin, după zeul babilonian al Lunii şi al lunilor anului, care avea întâietate faţă de Samas, zeul soarelui – este un soi de refugiu imens pentru escroci şi infractori. M-aş fi dus eu însumi acolo dacă aş fi putut.

Fără a mai sorbi din băutură, androidul se gândeşte o clipă la cele auzite.

— Credeţi că Purgatoriul acesta ar putea fi confundat cu Oz, domnule? Sau cu El Dorado?

— Desigur, bănuiesc.

— Şi cât de departe este, domnule, în măsură metrică?

— Oh, nu ştiu – cam la 2.000 de kilometri.
— Şi aţi zis că v-aţi duce acolo?
— Păi, *m-aş fi dus,* dar nu mai vreau.
— De ce nu, domnule?
— Fiindcă nu sunt sigur că aş fi bine-venit. N-am nimic să le ofer. În plus, rânjeşte Fields, acum îmi place prea mult aici, nu?
Androidul se uită câteva clipe la rafturile pline cu cărţi, la covorul ros, la căminul de foc artificial.
— Cu toate astea, adaugă robotul, veţi dori să mă îndrumaţi către acel loc?
Vorbele sună aproape ca o afirmaţie, iar Fields chicoteşte, ca şi cum ar avea de-a face cu un client dificil.
— Ascultă, adevărul este că *nu mi se permite* să plec din acest loc. Sunt aici ca parte a unui program.
— OWIP? întreabă androidul.
— Ai auzit de el?
— Da, domnule.
Fields chibzuieşte dacă androidul n-a fost trimis cumva cu vreun motiv ascuns.
În primii ani de închisoare, fusese subiectul câtorva studii psihologice. Odată fusese trimisă o femeie psiholog ca să se apropie de el, să se împrietenească, ba chiar să flirteze cu el. La început avusese un comportament de gentleman. La un moment dat îşi scosese chiar haina şi o pusese pe umerii ei ca s-o protejeze de frig după ce încălzirea se defectase. Însă într-o bună zi impulsurile îi jucaseră festa – trecuse atâta amar de vreme de când nu mai consumase carne de om aşa că în mijlocul unei conversaţii amicale sărise şi încercase să-i taie gâtul. Atunci descoperise că femeia nu era femeie, ci un android – la fel de asemănător unui om precum cel care este în locuinţa lui în acest moment.
— Petele alea de pe cămaşa ta sunt de ulei? întreabă el, ajustându-şi ochelarii de vedere.
— Ar putea fi.
— Cumva ai – ştii tu – nevoie de atenţie sau ceva asemănător?

— Ce fel de atenţie, domnule?

— Păi, poate ai ceva stricat, nu? Mă pricep la maşini.

— Sunt încântat să aud asta, domnule.

— Atunci, poate vrei să-ţi scoţi cămaşa? Ca să arunc o privire?

Androidul continuă să zâmbească. Şi să se uite fix – în mod ciudat, parcă înconjurat de o nouă aură.

— Încercaţi să mă regulaţi, domnule? întreabă el.

Fields chicoteşte. Ciudat, nu-i trecuse nicio clipă prin minte vreun gând legat de sex. Însă în această clipă trebuie să se întrebe dacă androidul n-a fost trimis ca să-l testeze – să vadă dacă preferinţele lui s-au schimbat sau ceva asemănător.

— E o întrebare ciudată, spune el.

— Intenţionaţi să răspundeţi la ea, domnule?

— Ei bine, nu ştiu, rânjeşte Fields, gândindu-se la asta. Oare vreau să te regulez? Depinde. Tu vrei să fii regulat?

— Nu vreau, domnule, replică androidul cu răceală. În lumea asta fie regulezi, fie eşti regulat. Iar eu sunt întotdeauna cel care regulează, domnule.

Fields îşi spune că lucrurile devin de-acum cu totul bizare. N-a mai auzit niciodată un robot vorbind aşa. Nici măcar nu ştia că este posibil. Iar chestia asta continuă să zâmbească.

— Dacă îţi arăt pe hartă unde este Purgatoriul? sugerează el. Asta te-ar face fericit?

— M-ar face extrem de fericit, domnule.

Când Fields se întoarce cu atlasul Lunii, androidul este deja în picioare. Ennis deschide albumul pe masă şi răsfoieşte până la pagina pe care este înfăţişată Zona Întunecată.

— Aş putea intra în detalii amănunţite dacă vrei, dar noi suntem aici, zice el şi arată înspre Craterul Gagarin. Iar dacă vrei să ajungi la Purgatoriu, va trebui să străbaţi tot drumul până aici.

Degetul lui urcă în sus pe pagină, trecând de Marconi, Kohischütter şi Tsu Chung-chi, apoi prin Marea Moscovei, dincolo de Nikolaev şi van Rhijn, şi ajungând în cele din

urmă la Craterul Störmer.

— Aici e Purgatoriul. Chiar aici, destul de mult în nord. Cred că există poteci oficiale, drumuri pentru astronomi şi chestii asemănătoare. Dacă ai noroc, ai putea găsi unul dintre aceste drumuri.

— Pe pagina asta nu se numeşte Purgatoriu, domnule.

— Păi, este o hartă veche.

— Pot s-o iau, domnule?

— Harta? Bineînţeles. Însă mă îndoiesc că te va ajuta.

— De ce, domnule?

— Păi, nu e ca şi cum ar exista indicatoare. Iar elementele de pe această pagină sunt foarte schematice. Dacă te vei rătăci, rătăcit vei rămâne.

— Pot totuşi să întreb pe altcineva, aflat mai aproape de destinaţia mea?

— Dacă vei găsi pe cineva.

— Şi continuaţi să refuzaţi să mă duceţi?

— Nu pot, spune Fields. Aş vrea, însă nu pot.

— Ar însemna să mă dau de pomană cu capul de pereţi dacă aş continua să vă rog, nu?

— Cred că se poate spune şi aşa.

— Atunci, îmi pare rău să aud asta, domnule.

— Şi mie îmi pare rău. Dar toată lumea are restricţii, nu?

Androidul se uită la el câteva secunde, fără să clipească, apoi încuviinţează şi se îndreaptă de spate.

— Voi lua această hartă, zice robotul şi o detaşează cu precizie din atlas. Şi vă mulţumesc pentru băutura alcoolică delicioasă. A fost extrem de apreciată. Sunt dezamăgit că aţi ales să nu mai îmi fiţi de ajutor, deşi în privinţa asta nu-mi voi izbi capul de zid.

Ca şi Djikstra, Fields simte brusc că s-a săturat de acest android ciudat şi insistent.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, zice el. Dacă mai treci vreodată prin zona asta şi vezi lumina aprinsă, eşti bine-venit să intri.

— Sunt recunoscător pentru ofertă, domnule, dar mă îndoiesc că mă veţi mai vedea vreodată. Vreţi să deschideţi sasul pentru mine?

— Desigur.

Fields se duce la consola de control şi apasă pe câteva butoane. Se aude un bâzâit la deschiderea uşii interioare. Aruncă o privire peste umăr şi-l vede pe android zâmbindu-i.

— Butonul pe care tocmai l-aţi apăsat e pentru uşa interioară, domnule?

— Corect.

— Şi care e butonul pentru uşa exterioară?

— E cel portocaliu de aici. De ce?

— Am o curiozitate vorace, domnule. Vă rog să faceţi ce trebuie să faceţi.

Fields se întoarce spre consolă şi se apucă de verificat elementele de siguranţă, când simte ceva înconjurându-i ceafa. La început nu-i vine să creadă – aşa ceva n-ar trebui să se întâmple –, însă apoi strânsoarea se întăreşte. Degetele androidului sunt ca nişte gheare.

Aşa că Fields, într-o formă fizică bună pentru vârsta lui, îşi dă umerii pe spate şi ridică braţele. Numai că strânsoarea androidului este mai presus de cea a unui om.

Pe urmă Fields se simte *ridicat* de pe podea. Şi *purtat* ca o păpuşă prin încăpere. Şi *împins* cu capul înainte către zid – ca să se oprească la câţiva centimetri de cărămizi.

— Să nu te dai niciodată cu capul de un zid, îl aude el pe android rostind la urechea lui. Să-i dai pe alţii.

Bang. Bang. Bang.

Ţeasta lui Fields se crapă şi el leşină.

Bang. Bang. Bang.

6

Locotenentul Damien Justus este obişnuit să pună întrebări.

Este obişnuit cu respectul din partea altor poliţişti. Şi mai ales obişnuit să vadă cadavre.

Însă nu este deloc obişnuit cu senzaţia de a fi stingherit, de a fi martor la ceva straniu. Sau de a primi atât de multe dovezi spontane de respect din partea unor poliţişti pe care nu-i cunoaşte. Sau de a vedea cadavre spulberate de explozia unei bombe.

— Damien Justus, spune el, strângând mâna unui italian fotogenic.

— Cosmo Battaglia, răspunde ofiţerul.

— Tu conduci ancheta?

— Până la apariţia dumneavoastră, răspunde Battaglia, fără urmă de iritare în voce.

— Bine, zice Justus şi se întoarce către scena crimei. Spune-mi ce avem aici.

— Trei oameni. Doi bărbaţi şi o femeie. Pozau pentru fotograf când, buuum! au explodat tancurile de alimentare.

— Tancurile de alimentare pentru capre.

— Corect.

— Ce era în tancuri?

— Substanţe nutritive, chestii de genul ăsta.

— Tancurile de alimentare explodează adesea pe Lună? Combustie spontană? Un butoi cu îngrăşăminte care să se aprindă singur?

— Din câte ştiu, nu.

— Bănuieşti o mână criminală?

— Las bănuielile oficiale în seama dumneavoastră, locotenente.

— Îhî.

Lui Justus nu-i place deloc. Poate vedea – *şi simţi* – privirile celorlalţi poliţişti. Ceea ce n-ar trebui să fie ieşit din comun, mai ales după atacul cu acid, numai că există ceva neliniştitor în *modul* în care ei se uită la el. Ca şi cum

s-ar bucura de toate astea şi s-ar da în spectacol pentru tipul cel nou. „Uitaţi-vă cu ce ne confruntăm noi des în Purgatoriu. Capete retezate de trunchi, membre tăiate, capre moarte – şi dumneavoastră credeaţi că era rău pe Pământ!”

— Ai vreo idee cine sunt victimele?

— Toate trei erau de la Departamentul Agriculturii, răspunde Battaglia. O secretară, un consultant şi un profesor. Vedeţi acel cap cu barbă ascuţită, cel care arată ca un diavol?

— Îhî.

— Aparţine lui Otto Decker, omul de ştiinţă în domeniul agriculturii.

— Profesorul?

— Desigur. Se pricepe la treburile lui. Sau se pricepea, râde pe înfundate Battaglia.

Justus încuviinţează şi se uită în jur. Se află într-o aripă Agri-Plex, un vast laborator subteran de cercetări alimentare conectat la Sin prin tuneluri.

Unele dintre aripi sunt pentru depozitarea recoltelor de mare profitabilitate. Altele conţin fructe şi legume hidroponice. Există un lan de grâu mare cât două stadioane de fotbal, un teren cu orez, o seră pentru acvacultură, un hambar plin cu animale şi un abator.

Battaglia îl observă pe Justus uitându-se la toate astea şi spune:

— Această secţiune este nouă – de aceea se luau fotografii aici.

— Caprele sunt nou-venite pe Lună?

— Sunt capre de munte. Mănâncă orice. Trăiesc la presiuni joase, aşa că sunt făcute economii în privinţa costurilor. Şi oferă enorm de multe produse.

— Cum aşa?

— Lapte. Brânză. Iaurt. Săpun. Seu. Proteine. Chestii dintr-astea.

— Îhî.

Justus chibzuieşte că ofiţerul este neobişnuit de bine informat.

Are o senzaţie de ireal vorbind despre creşterea caprelor alături de trei cadavre mutilate în acea încăpere ciudată, cu tavanul vătuit şi lămpile cu ultraviolete. Şi cu iarbă sub picioare. Şi cu flori de munte. Şi cu bondari. Şi cu ziduri de culoarea cerului senin cu nori pictaţi, ca într-o scenă de film de pe vremuri. Ca să nu mai menţioneze caprele, neliniştite de întreaga agitaţie din jurul lor, sărind câte zece metri şi mai bine prin aer, de fapt izbindu-se de tavan – probabil de aceea este vătuit – şi căzând cu graţie înapoi. Cu excepţia mizeriei, scena pare desprinsă dintr-un desen animat de sâmbătă-dimineaţă.

Dash Chin vine alături de el.

— Aici, locotenente. Fotograful a văzut totul.

Fotograful e un arab micuţ care pare extrem de şocat.

Stă pe marginea unei troace cu apă, tremură, icneşte după aer, îşi verifică aparatul şi icneşte din nou.

— Eşti de la *Tablet*? îl întreabă Justus.

Fotograful îşi ridică privirea.

— Mda.

— Poţi vorbi?

— Pot… pot vorbi, da.

— Cum de ai ajuns aici?

— O… o sesiune foto. Biroul lui Otto D-Decker.

— Ei au comandat-o?

— Ei au *anunţat-o.*

— Pentru inaugurarea noii ferme de capre?

— Da… corect.

Fotograful nu priveşte în ochii lui. Ceea ce poate fi interpretat ca o toană, deşi Justus preferă s-o socotească drept un efect al şocului.

— Atunci, spune-ne ce ai văzut.

— Aranjam… o scenă. Profesorul şi ceilalţi doi scoteau cereale din una dintre cuvele cu hrană şi… şi…

— Şi s-a auzit o explozie.

Fotograful înghite în sec.

— Da.

— Ai văzut oameni făcuţi bucăţi.

— Mda.

Justus observase deja resturi de ţesut omenesc pe haina fotografului.

— Cât de aproape ai fost, mai exact?

— Cam… cam la cincisprezece metri.

— Ai văzut ceva ciudat care să te intrige? Cineva care ar fi putut declanşa explozia?

— N… nu.

— Crezi că e posibil ca explozia să fi fost din cauze naturale?

— Nu… nu ştiu.

— Ce e cu tancurile de alimentare, tu eşti cel care a îndemnat victimele să scoată cereale?

— Eu? Nu. Nu. De ce afirmaţi asta?

Justus ignoră întrebarea.

— Deci Decker împreună cu ceilalţi s-au dus până la cuve şi tu le-ai făcut o poză?

— Mda.

— Şi atunci una dintre cuve a explodat.

— Da.

Justus se retrage câteva clipe. Nu vede niciun loc unde să rămână singur – spaţiul ăla este mare de jumătate de acru şi n-are copaci –, dar trebuie să-şi adune gândurile, oricât ar fi de greu atunci când prin preajmă se găsesc capre care ţopăie în sus şi în jos ca nişte boabe săltăreţe de fasole. Şi poliţişti care continuă să arunce priviri înspre el cu expresii încrezute. Şi trei trupuri omeneşti dezmembrate pe sol. Şi Dash Chin care se agaţă de el ca un scai.

— Ce credeţi, domnule?

Justus ridică din umeri.

— Încăperea asta este ţinută, de obicei, la presiune joasă, nu?

— De unde ştiaţi asta?

— Ofiţerul Battaglia a menţionat ceva în sensul ăsta.

Chin pare impresionat.

— De-aia caprele de munte sunt bune pentru Agri-Plex, pot trăi în medii cu presiune scăzută. Şi bondarii pot.

Justus se gândeşte că, la fel ca şi Battaglia, Chin este

remarcabil de bine informat.

— Cum rămâne, atunci, cu oamenii care intră aici – ajutoarele de la fermă sau echipele de întreţinere? Lucrează la presiune joasă, nu?

— Cu siguranţă.

— Îmbrăcaţi în costume spaţiale?

Chin râde.

— Nu cred. Doar se depresurizează puţin şi intră, probabil cu măşti – ştiţi cum e, ca să ţină departe putoarea de la îngrăşăminte.

— Îhî.

Justus poate simţi putoarea. Şi îşi imaginează un om intrând în încăpere cu o mască groasă – efectiv, deghizat.

Cineva care pune o bombă şi se ascunde, aşteptând s-o armeze.

— Ajutoarele de la fermă sunt monitorizate?

— Nu sunt sigur.

— Adună-i pe toţi, oricum.

— Credeţi că ar fi putut să fie unul dintre ei?

— Nu strică să-i întrebăm. Şi avem o echipă FRT aici, nu?

— Evident, răspunde Chin cu un chicotit, ca şi cum n-ar acorda cine ştie ce respect Unităţii Criminalistice de Răspuns Rapid (Forensic Response Team – FRT).

— Atunci, ar fi trebuit să fie deja aici. Trebuie să aflăm ce gen de exploziv s-a folosit.

— Nicio problemă.

— S-ar putea să mai fi rămas urme de încălţăminte în praful ăsta. Urmele de încălţăminte pot fi la fel de bune ca şi amprentele.

— Da, bineînţeles.

— Pune fotograful ăla să mai facă nişte fotografii. Să fotografieze totul – înainte ca agitaţia de pe aici să devină şi mai mare. Poate trimite nota de plată la PPD sau mie dacă e necesar.

— În regulă.

— După aia trebuie să ne gândim la un motiv.

— Vreo idee, domnule?

— Mai întâi trebuie să aflu mai multe despre victime.

— Păi, aici aveţi noroc. Adică nu sunt sigur despre celelalte două persoane, dar profesorul Decker este o personalitate de prim rang aici în Purgatoriu.

— Aşa e?

— A fost unul dintre primele ajutoare pe care s-a bazat Brass atunci când a început să amenajeze locul ăsta.

Justus se gândeşte să întrebe ce crimă a comis Decker pe Pământ, însă se răzgândeşte.

— Un om de ştiinţă în agricultură.

— Nu se poate trăi pe Lună fără ei. Practic, tot ce mâncăm aici – adică tot ce nu e importat – creşte mulţumită lui.

— Şi asta îl face important aici? Deoarece, din experienţa mea, oamenilor nu prea le pasă de unde le provine hrana.

— Da, aşa este. Dar mai e şi faptul că el este unul dintre principalii consilieri de mare încrederea ai lui Brass. De fapt, a făcut parte din gaşca Brass.

— Îhî.

Prin sintagma „gaşca Brass”, Chin se referă la cercul intim de apropiaţi ai lui Brass – un ordin secret de cavaleri loiali regelui lor.

— Decker mişca lucrurile pe aici, continuă Chin. Aproape că l-ai fi putut numi – nu ştiu – vicepreşedintele Purgatoriului.

— Credeam că QT Brass este a doua în ierarhie.

— Pe hârtie. Însă hârtiile nu arată întotdeauna povestea reală, nu, domnule?

Justus începe să creadă că ancheta asta criminalistică – primul caz de o importanţă oarecare supervizat de el de la sosirea în Purgatoriu – a devenit brusc mai importantă decât se aşteptase.

Mai importantă, de fapt, decât se simte el capabil să gestioneze.

Însă din necesitate e forţat să-şi reţină ezitările.

— Deci ce părere aveţi, domnule? întreabă Chin. Continuaţi să credeţi că ar fi putut să fie un accident?

Justus oftează.

— Mai întâi, asigură scena crimei cum trebuie. Şi adu ajutoarele alea de fermier. Şi echipa de criminalişti. Şi mai vreau numele tuturor celor care muncesc la Ferma de Capre, mai mult, solicită numele tuturor celor de la Agri-Plex. De fapt, fă rost de numele tuturor celor care *s-au apropiat* de locul ăsta în ultima lună. Şi de numele tuturor celor din Purgatoriu cu un istoric în fabricarea de explozivi – chiar dacă e vorba doar de artificii.

Chin zâmbeşte.

— Desigur, domnule. Pot adăuga ceva?

— Spune.

— Îmi place cum lucraţi, domnule. Nu vă bateţi joc.

„Chin începe să semene cu reporterul ăla de fan-club de la *Tablet*", reflectează Justus.

— Treci la treabă, replică el, vag iritat.

După plecarea lui Chin, Justus mai aruncă o privire prin acea ciudată Fermă de Capre din Zona Întunecată a Lunii: trupurile omeneşti sfârtecate, poliţiştii privind spre el, fotograful care tremură, caprele ţâşnind în sus precum floricelele de porumb.

Îi vine greu să nu se lase cuprins de senzaţia că, în fond, ceva e în neregulă.

Însă Justus nu s-a încrezut niciodată în senzaţii, aşa că porneşte înapoi spre Battaglia ca să pună alte întrebări.

7

Întrucât Jean-Pierre Plaisance trăieşte pe Lună, şi el este un lunatic. De asemenea, este un ucigaş. Odinioară, în oraşul lui natal, Menton, a omorât doi marinari în timpul unei bătăi între beţivi dintr-un bar. Pe atunci Plaisance era un individ uriaş, un culturist care fusese înrolat trei ani în Legiunea Străină. Era poreclit Valetul de caro deoarece pieptul lui era acoperit cu tatuaje în formă de romb. Gol, el continuă şi în prezent să arate ca un arlechin.

Însă Plaisance n-a fost considerat suficient de periculos ca să primească un iglu din partea OWIP în Craterul Gagarin. De fapt, n-a fost considerat deloc ca foarte periculos. La procesul lui ţinut la Nisa, judecătorul care prezida completul de judecată a apreciat sinceritatea remuşcărilor şi faptul că era sub influenţa alcoolului atunci când a comis crimele, ba chiar a fost de acord că el fusese provocat inutil de marinari.

Ca atare, când a fost vorba de sentinţă, acelaşi judecător, care se autopropusese recrutor pentru agenţia spaţială franceză CNES (Centre national d'études spatiales), a evidenţiat că abilităţile de electrician ale lui Plaisance îl făceau un candidat excelent în vederea ispăşirii pedepsei pe Lună.

În ultimele şase luni ale detenţiei lui de paisprezece ani – şapte ani îi fuseseră reduşi pentru comportament exemplar – Plaisance se afla cu alţi doi prizonieri în Craterul Koroliov, punând indicatoare de pericole cu ajutorul fascicolelor luminoase şi al reflectoarelor, când o undă extrem de puternică de radiaţie galactică dinspre Centura Kuiper a izbit Zona Întunecată, din întâmplare, într-o zi în care sistemele de avertizare vizuală nu funcţionau.

Deşi n-au simţit nimic altceva decât o vagă ameţeală şi n-au văzut decât nişte luciri luminoase la colţurile ochilor, cei trei au fost condamnaţi la moarte în acea zi. Într-un singur minut, prin trupurile lor au trecut trei sute de remi

de radiaţie – echivalând cu zece mii de radiografii toracice simultane.

Bineînţeles că au fost îndeaproape monitorizaţi după aceea, li s-a dat cea mai bună medicaţie posibilă, iar cele mai multe tumori le-au fost eradicate cât de devreme a fost posibil, însă daunele provocate celulelor au fost prea extinse: cei doi colegi ai lui Plaisance din acea zi fatidică, petrecută cu trei ani în urmă, muriseră deja. Plaisance însuşi este chel, sfrijit, cu o greutate la jumătate decât cea dinainte de detenţie, şi mai are patru luni de trăit.

Oricum, lui nu-i pare rău. Nu dă vina pe sistem. Nici pe Lună. Cu siguranţă, nu dă vina pe Dumnezeu. Şi continuă să lucreze ca electrician de întreţinere. Deoarece nu ştie ce altceva să facă. Şi oricum este mai bine aşa decât să plângă.

De fapt, Plaisance intenţionează să muncească până în clipa morţii şi-şi închipuie că într-o zi va pieri singur, undeva pe suprafaţa lunară. Iar când va veni momentul are de gând să-şi adune ultimele rezerve de energie ca să-şi deschidă costumul spaţial şi să-şi elibereze sufletul către ceruri – sperând cu disperare să se fi mântuit suficient în ochii Domnului şi că oferta lui nu va fi respinsă.

El locuieşte în principal la sediul CNES din Baza Schrödinger. Se bucură de opriri frecvente la mai multe puncte ale Agenţiei Spaţiale Europene (European Space Agency – ESA) din emisfera sudică. Treaba lui e să repare substaţiile care transmit energie electrică şi comunicaţii prin intermediul cablurilor pe întinsul Zonei Întunecate. De asemenea, întreţine adăposturile de prim ajutor care mărginesc drumurile de deservire; dacă e nevoie, e în stare să efectueze lucrări şi la şirurile de radare. Are la dispoziţie un vehicul presurizat pentru drumuri lungi şi un LRV „decapotabil” pentru drumuri mai scurte. Preferă LRV-ul, deoarece acesta îl scuteşte de neplăcerile procedurilor de presurizare.

Plaisance a părăsit Adăpostul 12B din Lampland cu o cutie plină de unelte, o încărcătură grea de celule fotovoltaice, o jumătate de duzină de cleşti şi o rezervă de

azot lichid. Se pare că erupţia solară din ziua precedentă, deloc atât de gravă ca radiaţia galactică în urma căreia i-a fost rescris, practic, destinul, a cauzat daune reţelei de fibră optică din Zona Întunecată mai mari decât ar fi putut prevedea cineva. Energia electrică din unele sectoare este complet căzută.

Linia de comunicaţii nord-sud este ieşită din uz. Reflectometrele de la Mons Malapert au stabilit raza probabilă a daunelor la 450 de kilometri, aşa că treaba lui Plaisance este să soluţioneze problema şi să efectueze reparaţiile cuvenite. El bănuieşte cutiile de joncţiune de la Craterul Pirquet – mai expuse şi depăşite tehnic decât oriunde altundeva pe Lună – ca fiind de vină şi crede că poate ajunge acolo în patru ore ca să efectueze o diagnoză, să ia măsurile adecvate de acţiune, apoi să se retragă la Adăpostul 13A pentru reîncărcare cu provizii şi realimentarea bateriilor vehiculului electric.

Plaisance este un şofer excepţional de LRV. Se simte la fel de bine pe drumuri construite pe un sol solid, poteci neoficiale sau – ca în momentul de faţă – pe suprafaţa pustie a Lunii. Se furişează printre pietre, roci fragmentate şi întinderi de praf lunar. Goneşte în susul şi în josul pantelor. Trece peste crăpături şi mici cratere. Uneori LRV-ul se înalţă în aer ca un vehicul de deşert. Alteori roţile lui îmbrăcate în plasă din sârmă lasă în urmă poteci prin praf. Din când în când, în vreme ce coboară pante, el schimbă brusc direcţia, chiar atunci când vehiculul pare gata să se răstoarne. Pe scurt, e în stare să facă LRV-ul să efectueze manevre în urma cărora şoferii mai puţin experimentaţi ar pierde controlul sau s-ar trezi plonjând în cratere. Poate conduce cu viteze care ar îngrozi alţi oameni, în special vizitatorii de pe Pământ, neobişnuiţi cu claritatea extremă a vederii şi absenţa rezistenţei aerului. Iar lui îi place enorm asta. Deoarece toate astea îi conferă o certitudine a propriei valori, precum şi o senzaţie de mântuire.

În acest moment soarele este jos şi fix la orizontul vestic.

Umbrele sunt prelungi şi negre. Acest fapt face vizibilă

cea mai mică pietricică, însă poate ascunde fisuri periculoase şi uneori chiar gropi. Plaisance cunoaşte acest teritoriu mai bine ca oricine, dar chiar şi aşa, îşi menţine simţurile importante – văzul şi instinctul – în alertă maximă.

După aceea zăreşte ceva. Una dintre abilităţile lui speciale, dobândite în mod inconştient în anii petrecuţi pe Lună, este aceea de a citi semnele terenului ca un expert. Odinioară aşa ceva însemna o joacă de copil: praful de pe suprafaţa lunară era în cea mai mare parte neatins şi orice tulburare a acestei stări avea mari şanse de a rămâne aşa la nesfârşit. Însă intensificarea colonizării cu oameni dusese la creşterea volumului de activităţi mecanice, fapt care a preschimbat suprafaţa lunară suficient de mult încât ea să devină de nerecunoscut.

Cu toate astea, o amprentă proaspătă rămânea vizibilă timp îndelungat, chiar dacă era imprimată peste urme existente de roţi şi şenile. Iar ceea ce vede Plaisance în acest moment cu ochii lui de vultur este urma de picior a unei fiinţe omeneşti. Mai exact, *urma de pantof* a unei fiinţe omeneşti. Îndreptându-se spre nord-est, chiar peste regolitul lunar, lăsând în spate urme ca tălpile unui om pe ciment ud.

Cu excepţia evidentă a faptului că urmele nu provin de la o fiinţă omenească. Nimeni nu se plimbă pe suprafaţa lunară în pantofi. Aşadar, Plaisance frânează. Opreşte brusc LRV-ul şi se dă jos pentru a privi mai îndeaproape.

Nu încape nicio îndoială. Urme de pantofi de calitate şi de mărime medie.

Estimând adânciturile din sol, Plaisance bănuieşte că purtătorul pantofilor cântăreşte cam 110 kilograme terestre sau 18 kilograme lunare. Astfel de cifre sunt banale pe Lună – microgravitaţia permite oamenilor să se descurce excelent cu greutatea în plus –, însă Plaisance îşi dă imediat seama că urmele aparţin unui robot. Trebuie. Mai înţelege şi faptul că în Craterul Seidel, înspre sud-vest, există un laborator ultrasecret de robotică. Legenda spune că pe vremuri un android experimental a evadat din

laborator şi a fost găsit, o săptămână mai târziu, zăcând cu faţa în jos în JVC (Jules Verne Crater – Craterul Jules Verne) cu gura plină de praf. Circulă şi alte istorii despre un alt android, un model de război, care încă se ascunde undeva, ucigând pe oricine îi iese în cale.

Însă nimeni nu crede cu adevărat astfel de istorisiri, deoarece androizii nu ucid.

Plaisance se hotărăşte să urmeze oricum acele urme. Habar n-are cât de mult îl va abate din drum decizia, deoarece chiar şi lui îi este greu să judece cât de proaspete sunt urmele, dar se bucură de ideea de a urmări ceva – un evadat, după toate indiciile. Reintră în LRV şi porneşte spre nord-est, observând după urme că androidul are umbletul măsurat şi uşor săltăreţ al cuiva obişnuit cu gravitaţia lunară, dar nu şi cu activitatea la suprafaţă. Ca atare, e cert că androidul nu e programat să fie pe afară de unul singur. Plaisance se imaginează cum îl prinde, îl capturează, dezactivându-l dacă ar fi necesar şi punându-l legat fedeleş în spatele vehiculului, ca pe o căprioară vânată.

Se ia după urme vreo treizeci de minute, îndepărtându-se tot mai mult de substaţie şi conştientizând faptul că pătrunde pe teritoriul penitenciar al OWIP. Oficial, ar trebui să nu intre în această regiune, deoarece OWIP dispune de propriile echipe bine instruite. Însă neoficial a traversat regiunea de multe ori fără să primească plângeri şi chiar a dat o mână de ajutor la câteva reparaţii urgente, fără să se întâlnească vreodată cu vreun deţinut.

În scurtă vreme ajunge la primul iglu. Urmele androidului se îndreaptă către intrare. Însă atunci când se dă jos din LRV, Plaisance observă că nu sunt lumini aprinse în iglu sau în afara lui. Panourile solare se pare că au fost distruse de micrometeoriţi, fără să fi fost înlocuite. Iar v-ecranul, prin care e posibil să priveşti înăuntru dacă ştii codurile corecte, lipseşte. Pentru Plaisance toate astea înseamnă un singur lucru: acest habitat n-a fost ocupat de cineva de ani de zile. Probabil că individul care a locuit acolo a decedat şi n-a mai fost înlocuit de altcineva. În mod

oficial, programul OWIP va muri odată cu decesul ultimului deţinut.

Urmele androidului continuă spre nord-est – ca şi cum, negăsind pe cineva acolo, ar fi mers mai departe. Brusc, Plaisance este cuprins de o senzaţie de groază, cu un gust amar în gură, nu foarte deosebit de acela resimţit atunci când a fost izbit de fluxul de energie cosmică. Se urcă iar în LRV.

În mod inconştient, măreşte viteza.

Câţiva kilometri mai departe apare un alt iglu. Din nou, urmele androidului se abat către intrare. De această dată, luminile exterioare clipesc. Este o alarmă – cineva a intrat sau a plecat fără să tasteze codurile corecte. În circumstanţe normale, alerta ar fi deja comunicată mai departe, prin cablu, către Baza OWIP. Echipa OWIP ar fi trebuit să fie deja pe drum pentru a investiga. Însă cum comunicaţiile sunt căzute, niciun fel de alertă nu poate fi transmisă.

Plaisance este pe cont propriu.

Coboară din LRV şi inspectează intrarea. Toate uşile de acces sunt deschise. Lumina străluceşte înăuntru. Plaisance n-are autoritatea să cerceteze mai departe, însă circumstanţele sunt unice. Poate că înăuntru se mai află o fiinţă omenească. Poate că e cineva care a găsit refugiu faţă de vid şi are nevoie urgentă de ajutor. Ca atare, Plaisance decide, cu un foarte ciudat sentiment de satisfacţie, că n-are de ales. Aprinde lumina de la cască, pentru orice eventualitate, şi porneşte spre interior.

Abia dacă trece de sas, că şi zăreşte victima. Plaisance a mai văzut cadavre înainte, ba chiar multe, însă în acest moment este ceva cu totul altfel.

Doar bănuieşte că, datorită formei trupului neînsufleţit şi uitându-se la unele decoraţiuni din încăpere, persoana decedată e de sex masculin. Capul victimei a fost izbit de atâtea ori, încât a ajuns doar o minge de sânge şi oase.

Trupul fără viaţă este prăbuşit pe un scaun, cu braţele în poziţii nefireşti, aproape ca şi cum ar fi fost aranjat postmortem ca să pară cât mai grotesc. Pe un banc de

lucru din apropiere se află o cheie cu sânge şi fire de păr pe ea. Pe podea se vede un prosop înroşit, de parcă ucigaşul şi-a şters mâinile după execuţie. Iar pe masă se găseşte o cană de cafea goală, ca şi cum asasinul s-ar fi bucurat să bea ceva înainte să plece.

Observând îndelung scena, Plaisance se surprinde singur auzindu-şi propria respiraţie accelerată. Îşi simte inima bubuindu-i cu putere în cutia toracică şi costumul spaţial strângându-l cu putere.

Aşa că iese din iglu, ca în transă. Priveşte de-a latul marelui crater, către şirul de urme care se îndreaptă spre est. Încă îi vine greu să creadă că un robot a ucis o fiinţă omenească. Totuşi, cum poate fi negat un aspect aşa de evident?

Ca atare, este androidul un asasin? Un fugar? Oare centrii lui de control au fost arşi de explozia solară?

Oricare ar fi cazul, Plaisance ia imediat o altă decizie.

Va continua să-l urmărească pe android, indiferent cât de departe îl duce acesta şi fără să ţină cont de cât de periculoasă poate fi acţiunea pentru propria viaţă. Va opri androidul, chiar dacă asta îl va ucide.

Şi astfel îşi va câştiga mântuirea.

Dacă va reuşi în tentativa lui, va săruta medalia cu Sfântul Cristofor („purtătorul de Hristos”) care-i atârnă în jurul gâtului. Se duce înapoi la LRV, plin de nerăbdare.

8

Şeful Lance „Jabba” Buchanan este ca un hipopotam. Pe Pământ făcuse parte dintre acei oameni care trebuiau ridicaţi din pat cu o macara. Acolo ar fi putut chiar să fie mort deja. Însă pe Lună el are greutatea medie a unei fiinţe terestre în vârstă de zece ani. Ca atare, îşi poate satisface din plin principala pasiune – mâncatul – fără inhibiţie. Iar în prezent pasiunea lui este axată pe prăjiturelele Moonball de dimensiunile unor mingi de golf presărate cu zahăr – adică nişte sfere de ciocolată albă umplute cu sirop de cafea. Şeful are un vas mare plin cu astfel de „mingi” pe marginea biroului, pe care le devorează cu o plăcere deosebită.

Face pauze doar ca să echilibreze doza consumată cu o tabletă anticoagulare sau o pilulă de subţiere a sângelui. „Cam asta e problema cu medicamentele paliative, meditează Justus, indiferent cât de des rezolvă problemele, ele încurajează excesele.”

— Criminaliştii mi-au spus că au emis un raport, rosteşte Buchanan printre clefăituri.

— Corect.

— Ce scrie în el?

— Nu ţi-au zis?

— E cazul tău, nu al meu.

Purtând mai multe medalii pe uniformă decât un despot dintr-o ţară a Africii Centrale, Buchanan îi oferă lui Justus un zâmbet dulce care ar trebui să fie liniştitor.

Locotenentul ridică din umeri.

— Bombă cu fertilizatori, răspunde el. Nitrat de amoniu amestecat cu propan. Un detonator artizanal, activat prin radio.

— Radio?

— Îhî.

— Chestia asta contravine legii.

— Aşa se pare. În orice caz, asta înseamnă că ucigaşul ştia când victimele se aflau în locul potrivit. Exact

deasupra bombei. Aşa că el se găsea în raza vizuală de acţiune. Sau a plantat dispozitive de avertizare pe victime.

— Aşadar, discutăm aici de asasinat?

— E cert că itinerarul obişnuit al profesorului Decker era cunoscut de cineva. Însă s-a dovedit că itinerarul respectiv nu era prea secret – se anunţase peste tot că el va boteza acea fermă de capre.

— Eşti sigur că pe Decker îl vânau?

— Absolut deloc. Şi nu fac presupuneri. Dar am învăţat la Omucideri că economiseşti timp dacă începi cu posibilităţile cele mai evidente şi lucrezi mai departe de acolo.

Buchanan geme.

— Ei bine, trebuie să mă scuzi că sunt surprins, asta e tot, în legătură cu Decker, vreau să spun.

— De ce?

— Fiindcă era un tip pe cinste. Dedicat în totalitate muncii lui. Purgatoriului. Şi curat ca o haină curăţată impecabil. Toată lumea îl iubea.

— Aşa mi s-a zis şi mie, rosteşte Justus. Însă cu siguranţă că a făcut ceva rău în trecut, nu? Ca să ajungă aici înainte de toate?

Buchanan, a cărui piele este întinsă ca suprafaţa unui balon exagerat de umflat, reuşeşte să se încrunte.

— Ce, doar nu crezi că povestea asta are ceva de-a face cu zilele petrecute de el pe Pământ, nu?

— Ei bine, din câte am înţeles, au mai fost trimişi asasini de pe Pământ şi înainte ca să facă dreptate în cazul unor evenimente petrecute cu ani în urmă, nu?

— Mda, dar acum avem sisteme de protecţie, asemenea chestii nu se mai petrec.

— Cu toate astea…

— Şi, oricum, continuă Buchanan, crima comisă asupra lui Decker n-a fost de genul celor care generează duşmani. Vrei să ştii ce a făcut? Pe Pământ?

— Nu chiar.

— A regulat un elev de treisprezece ani. La naiba, jumătate din omenire face aşa ceva. Iar puştiul nici măcar

nu s-a plâns – de fapt, credea că Decker a fost un tip excelent. Ca atare, ţi se pare că băiatul ar fi genul de persoană care să trimită asasini pe Lună? Zeci de ani mai târziu?

Felul în care şeful se referă atât de nonşalant la un viol îl face pe Justus să se întrebe care fusese crima comisă de Buchanan. Însă îi vine foarte uşor să şi-l imagineze pe individ în cârdăşie cu contrabandiştii de droguri din El Paso. Sau bătând prostituate în Baton Rouge. Or, hrănind aligatorii din Everglades cu cadavre. Aşa că Justus renunţă.

— Categoric, adaugă el, este una dintre multele posibilităţi. Totuşi adu-ţi aminte că sunt nou în Purgatoriu. De fapt, este unul dintre motivele pentru care se pare că sunt popular pe aici.

Buchanan se mai înmoaie un pic.

— Foarte adevărat, zise el, băgând mâna în vasul cu prăjiturele. Şi toată lumea admite că faci o treabă al naibii de bună. Al naibii de bună. Toată lumea.

— Mă bucur să aud asta.

— Doar încerc să ajut. Nu vreau să te ghidez în vreo direcţie, înţelegi?

— Bineînţeles.

— Deci care e teoria ta?

Buchanan mai ia o prăjiturică.

— Păi, pare o treabă de profesionişti, măcar atât este evident. Astfel de bombe or fi artizanale, dar elementele lor trebuie amestecate în cantităţi precise. Foarte precise. Iar această bombă a fost extrem de eficientă.

— Deci discutăm de un expert în explozibili?

— Din nefericire. Şi încep să cred că sunt mulţi indivizi în Purgatoriu care se potrivesc unui asemenea profil.

— Evident. Avem o groază de astfel de indivizi pe aici.

— Foşti terorişti, de fapt.

— Corect, dacă aveau abilităţile necesare, erau bineveniţi aici. Pe vremuri.

— Şi în mod firesc şi-ar fi putut transmite abilităţile mai departe.

— Păi, locul ăsta era un rai pentru nemernici. Nu puteai obţine cetăţenie aici dacă nu fugeai de o sentinţă serioasă cu închisoarea – aşa erau cu toţii siguri că nu ţi se făcea frică şi te cărăbăneai înapoi la Mami.

Justus se gândeşte că şeful Buchanan, la fel ca mulţi din Purgatoriu, pare mândru de cele spuse, similar cu australienii care erau mândri de condamnările suferite. Doar că în acest caz aşa-numiţii „nemernici” erau foarte vii şi din ce în ce mai mulţi.

— Ideea de bază e că am o listă imensă cu suspecţi.

— Te vei obişnui cu asta, replică Buchanan. Apropo, ai vreun indiciu de la Ferma de Capre? De la fermierii care lucrează acolo?

— Multe dintre procese sunt automate. Unele sarcini sunt executate de roboţi. Securitatea aproape că lipseşte. Nu există camere de supraveghere – presupun că o să mă obişnuiesc şi cu asta. Muncitorii poartă măşti şi jură că nu ştiu absolut nimic. Nu există nici mostre de ADN necunoscut la locul crimei. Pe Pământ sunt sigur că aş fi avut o pistă până acum. Aici s-ar putea să mai fie nevoie de timp.

— Te-ai gândit la aspectul politic?

— Bineînţeles. Numai că, aşa cum ai zis chiar tu, profesorul Decker era un tip popular. Şi se ocupa cu agricultura. Cu furnizarea de hrană. Cu reciclările. Nu pare genul de ţintă, presupunând că a fost o ţintă, pentru un asasinat politic.

— Era, practic, mâna dreaptă a lui Fletcher Brass.

— *Era,* subliniază Justus. Din câte am înţeles, începuse să-şi piardă din prestigiu.

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşa am auzit.

— Ei bine, asta e o prostie. Brass avea multă încredere în Decker. Credea că era cel mai cinstit om din Purgatoriu. Da, îi plăcea să reguleze copii, şi ce dacă?

— Decker era un bătrân de şaptezeci şi nouă de ani.

— Era un *tânăr* de şaptezeci şi nouă de ani, replică Buchanan. Şaptezeci şi nouă de ani nu înseamnă bătrân pe

aici.

Justus e amuzat de insistenţa lui Buchanan – a devenit atât de pasional, încât a uitat să mai molfăie prăjiturele.

— Ei bine, dacă e vorba de un asasinat politic, atunci am intrat pe un teritoriu extrem de periculos. Unul care-mi depăşeşte competenţele.

— Cum aşa?

— Păi, nu cunosc decât superficial maşinaţiunile politice din Purgatoriu. De exemplu, credeam că Fletcher Brass era popular pe aici.

— Cine a zis că nu era?

— Tu – sugerând că Otto Decker a fost ucis din pricina asocierii cu el.

Buchanan desface capacul unui tub cu pastile.

— Ei bine, continuă el, am vrut doar să sugerez că Brass este o figură, asta e tot – sistemul este cel putred. Iar pentru anarhişti sistemul este *întotdeauna* putred.

— Aşadar, şi Brass *este* popular?

— Termenul popular este un pic exagerat. Însă este temut. Ceea ce e mai bine decât să fii popular.

Pentru Justus afirmaţia seamănă cu una dintre legile lui Brass.

— Deci n-ai exclude un asasinat? Sau un atac terorist?

Buchanan îşi înghite pastilele.

— Păi, lucrurile se schimbă aici, în Purgatoriu, asta e cert. Brass va pleca în curând în călătoria spre Marte – trebuie să fi auzit de asta. Diverse facţiuni au început să se agite, căutând să obţină avantaje. Câtă vreme pisica e plecată, cum s-ar spune, şoarecii joacă pe masă.

— Decker urma să preia şefia în absenţa lui Brass?

— Bineînţeles. Şi alţii stăteau la rând.

— QT Brass?

— Locotenente, chiar că nu ştii multe despre locul ăsta, nu-i aşa? râde pe înfundate Buchanan.

— Sunt cu urechile ciulite.

— Ei bine, haide să spunem că Fletcher Brass şi fiica lui nu prea gătesc mâncarea împreună. Stau alături pentru aparatele foto, dar în spatele scenei micuţa QT agită apele.

Coace ceva, asta e sigur. Ceva care are un gust bun doar pentru ea. Şi pentru cei din gaşca ei.

Justus este surprins de dispreţul manifestat făţiş de Buchanan.

— Deci crezi că e posibil ca fiica lui Brass să fie în spatele tărăşeniei?

— Hei, n-am afirmat aşa ceva. De fapt, n-am nici cea mai vagă idee. Dar de-aia eşti tu perfect pentru această anchetă. Nu eşti partizan al niciuneia dintre părţi, corect?

— Cred că da.

— Bineînţeles că nu eşti. Apropo, dacă ai nevoie de ajutor suplimentar – de nişte oameni –, dă-mi de ştire.

Justus clatină din cap.

— Îmi convine numărul de oameni din echipă. Şi încă lucrez să capăt încredere în ei. Sau să nu mă încred în ei, după caz.

Buchanan ridică dintr-o sprânceană.

— Doar nu vrei să sugerezi că ai probleme, nu?

Justus nu vrea să spună asta, dar există câţiva indivizi în echipa lui care par prea entuziaşti. Prea cooperanţi. Şi mai există alţii care nu cooperează deloc şi care-i aruncă priviri piezişe.

Există un personaj aparte acolo, un ofiţer rus cu buze groase pe nume Grigori Kalganov, care pare dornic să-l înjunghie pe Justus în spate – sau în oricare altă parte a corpului.

— Nu mai mari ca pe Pământ, răspunde Justus în cele din urmă, ceea ce reprezintă mai mult sau mai puţin adevărul.

Buchanan rânjeşte.

— Ştii, ceea ce ar trebui să faci cu adevărat este să-l interoghezi pe Fletcher Brass – pe Patriarhul însuşi. Aşa o să ai o imagine mai bună de ansamblu.

— Aşa intenţionez să fac.

— Nu te aştepta la covorul roşu – e un om ocupat.

— Tot aud asta.

— Iarăşi, cred că va fi bucuros să te ajute, luând în considerare afecţiunea lui pentru Decker. Şi probabil că ar

trebui să discuţi şi cu QT Brass – dă-ne de ştire şi aranjăm totul. E alunecoasă ca un ţipar.

— Nu mă sperie ţiparii.

Buchanan scoate un sunet aprobator.

— Să ştii că povestea asta ar putea însemna o şansă mare pentru tine, locotenente. Fă treabă bună acum şi te-ai putea trezi urcând în ierarhie mai repede decât ai visat vreodată. Să ştii, n-o să stau mereu în spatele biroului ăstuia. De fapt, mă gândesc de ceva vreme să predau cuiva insigna mea.

Justus clipeşte.

— Îmi cer scuze, şefu', te referi la *mine?* Ca posibil succesor al tău?

— De ce nu? răspunde Buchanan. Eşti curat, nu? Lui Brass o să-i placă asta. Şi se întâmplă să ştiu că el recompensează oamenii care obţin rezultate. Aşa că, cine ştie? Poate că ai ajuns aici la momentul oportun. Şi poate că, de fapt, această crimă este exact ce ai nevoie ca să te faci remarcat.

— Nu muncesc ca să mă fac remarcat.

— Da, da, înţeleg.

— Şi nu folosesc cazuri de crimă în acest scop.

— Da, da, evident, rosteşte sec Buchanan, tuşeşte, apoi schimbă subiectul. Ştii, fac o petrecere cu grătar acasă la mine peste câteva zile – vită şi porc pe bune, nu chestii sintetice. Ce-ar fi să vii şi tu? Va fi o ocazie bună să-i cunoşti pe tipii care în curând ar putea să răspundă în faţa ta.

— E un ordin?

— La naiba, nu. E o invitaţie.

Justus ridică din umeri.

— Ei bine, mă tem că va trebui să mai discutăm în privinţa asta. Cu un caz de o asemenea complexitate, s-ar putea să fiu prea ocupat pentru un grătar.

Buchanan face pauză câteva secunde, măsurându-l cu privirea pe Justus, ca şi cum nu ştie cum să reacţioneze. Pe urmă izbucneşte într-un hohot de râs atât de violent, încât tot biroul lui – ba chiar întreaga *încăpere* – începe să se

zgâlţâie.

— Iisuse, omule, eşti sărit de pe fix! Prea ocupat pentru un grătar! Stai să le spun băieţilor chestia asta!

Bagă mâna în vasul cu prăjiturele şi scoate una pe care o întinde peste birou.

— Moonball?

Justus clatină din cap că nu doreşte.

9

Toate acele civilizaţii antice care au adorat Luna, toţi scriitorii timpurii de SF care au romanţat imaginea ei şi toţi acei astronomi pionieri care au studiat-o – niciunul dintre aceştia n-a aruncat vreodată o privire asupra Zonei Îndepărtate. Nimeni, niciun suflet n-avea habar măcar cum arăta aceasta, până când un satelit sovietic a trimis câteva imagini înceţoşate în 1959. Pe scurt, ce înfăţişau, de fapt, acele imagini erau câteva câmpii de praf şi mai multe cratere. Fără vulcani, fără apă, fără indicii de locuire – doar un chip hidos şi marcat de pete; un chip care cu adevărat arăta mai bine în beznă. Deşi denumită impropriu „Faţa Întunecată”, din punct de vedere tehnic, Faţa invizibilă (sau nevăzută) a Lunii, ori „Faţa ascunsă”, sau Partea (Zona) Întunecată îşi merită numele. Nu deoarece Zona Întunecată primeşte mai puţină lumină solară decât Zona Apropiată – fiindcă nu e aşa. Nu din cauză că are mai multe pete întunecate decât Zona Apropiată – de fapt, procentajul de elemente vulcanice este considerabil mai mic. Şi, cu siguranţă, nu fiindcă a fost o locaţie secretă pentru baze militare din timpul Războiului Rece, locaţii de aselenizare pentru nave spaţiale, oraşe extraterestre sau orice altceva închipuit de minţile preocupate de teoriile conspiraţiei.

Nu, este „Faţa invizibilă” deoarece nu se deschide către orbita glorioasă a planetei-mamă, ci către pustietatea de gheaţă a spaţiului. Fiindcă e mai puţin populată, mai puţin cartografiată şi mai puţin studiată. Întrucât este considerabil mai periculoasă, iar sateliţilor sau navetelor nu li se permite să zboare pe deasupra ei. Fiindcă este *luna incommunicado*[1]. Şi deoarece este de douăzeci de ani căminul Purgatoriului şi al lui Fletcher Brass.

Androidul habar n-are de toate astea. Nu-i pasă. Merge într-un ritm alert, cumva între un mers săltat şi unul alunecat, către inelul terasat al Craterului Gagarin. Gaura

---

[1] Fără acces la vreo formă de comunicaţie radio pe Lună (n.red.).

în formă de pâlnie s-a format la impactul unui asteroid cu trei miliarde de ani în urmă şi ulterior s-a umplut cu rocă topită din pricina şocului, resturi, curgeri de lavă şi praf meteoric. Apoi, de-a lungul nenumăratelor milenii, suprafaţa a fost expusă arşiţei soarelui, îngheţată, iradiată şi răvăşită de impacturi cu micrometeoriţi până când a ajuns o pulbere fină şi extrem de abrazivă – praful lunar peste care calcă androidul.

După ce a lăsat aproximativ 150 de kilometri de urme în praful acestui crater şi aproape de două ori mai multe în praful dinspre sud al pâlniei, androidul calculează că în ritmul actual, cu cele mai multe servomotoare, dispozitive de pornire şi de traducere funcţionând simultan, va avea nevoie să se realimenteze cu zahăr şi alcool la fiecare 225 de kilometri. Şi judecând după poziţia soarelui – aflat la aproximativ zece grade deasupra orizontului –, e convins că va merge prin întuneric multă vreme înainte de a ajunge în Purgatoriu. Asta însemnând că temperatura va scădea considerabil. Evident, termostatul va activa sistemele interne de încălzire, însă variaţiile extreme de temperatură pe Lună sunt de două ori mai severe decât cele de pe Pământ. Iar dacă nu sunt reglate cu exactitate astfel de schimbări bruşte – de o sută de grade în decurs de câteva secunde –, ele crapă plasticul, încing metalul şi distrug ceramica. Sau imobilizează roboţii şi le ard circuitele. În acest caz, roboţii ar putea efectua lucruri ciudate.

Androidul dispune de sisteme de siguranţă, dar nu este prea convins că se poate avea încredere în ele în atari condiţii. Aşa că a decis deja că i-ar fi mult mai bine să meargă într-un LRV. Un astfel de vehicul l-ar duce în Purgatoriu mult mai repede şi mai eficient. A şi zărit unul în depărtare înainte de a pătrunde în Craterul Gagarin, însă vehiculul se deplasa cu viteză în direcţie contrară şi robotul n-avea idee, în acel moment, cât de îndepărtată era destinaţia lui. Cu toate astea, îşi închipuie că va mai da peste un vehicul similar – activitatea omenească din Zona Întunecată este suficient de prezentă ca o asemenea

eventualitate să fie inevitabilă –, iar de această dată nu va lăsa ocazia să scape.

Înaintând către zidul craterului, examinează înălţimile lui terasate. Caută deschideri, cele mai joase culmi, cea mai economică rută de a trece peste zid. O fiinţă omenească într-o astfel de situaţie ar găsi tentativa asta ciudat de stimulativă.

Numai că androidul nu consideră deloc stimulativă încercarea asta. Pentru el totul reprezintă un calcul menit să-l ducă la destinaţie cât mai repede posibil. Iar pentru o astfel de entitate programată să facă exact ce i s-a comandat să facă, destinaţia este singura care contează.

Găseşte Oz. Şi fii Vrăjitorul.

Vezi El Dorado. Cucereşte El Dorado. Găseşte alt El Dorado.

Androidului nu-i pasă de fericire. Pentru el, senzaţiile de fericire sunt doar mijloace de manifestare a superiorităţii. Sau a dominaţiei. Sau a răzbunării. Însă dispune de o memorie considerabilă. Adevărat, cea mai mare parte a ei a fost ştearsă recent, însă în circuitele logice şi senzoriale i-au mai rămas urme ale experienţelor trecute.

Iar dacă ar fi fost programat să reflecteze pe marginea acestor experienţe, ar fi putut descoperi că unele dintre ele – traiul într-un oraş, serviciul în slujba unui om, discuţiile cu alţi androizi – sunt curios de satisfăcătoare.

Problema e că toate acestea constituie doar un limbaj electronic, rapid şi oarecum incoerent. O relevanţă mult mai mare o au experienţele lui recente, nu mai vechi de treizeci şi şase de ore, de ascensiune a diverselor margini de crater la sud-est de Craterul Gagarin.

Graţie algoritmilor lui pozitivi şi negativi încorporaţi, robotul a dobândit abilitatea de a calcula rapoarte timp/eficienţă pentru acţiuni de mică anvergură, de pildă ascensiuni lunare, cu marje de eroare de doar câteva procente. Iar ceea ce a dezvăluit actuala cercetare a taluzului din faţa lui a fost faptul că cel mai favorabil punct are o înălţime de aproximativ 950 de metri şi va necesita aproximativ o jumătate de oră pentru a fi trecut. Un timp

considerabil, fără îndoială – mai mare decât oricare altă încercare a lui de până acum –, dar nu prea are cum să evite asta. Poate doar să efectueze un ocol larg, însă aşa ceva i-ar secătui şi mai mult rezervele de energie. Ca atare, calculează cea mai scurtă cale şi-şi croieşte drum diagonal către prima terasă, apoi către a doua terasă, pe urmă, alunecând şi derapând doar de câteva ori şi stârnind miniavalanşe de praf, ajunge pe creasta craterului în ceva mai mult de douăzeci şi nouă de minute – aproape exact în timpul calculat de el.

Rămâne câteva clipe la această înălţime, uitându-se peste întinderea craterului – pietre şi nisip aruncate în toate părţile de impactul cu asteroidul –, şi vede multe obstacole în faţa lui. Multe alte pâlnii mari şi mici aflate în umbră. Însă nu se va lăsa abătut de la drum. Nu va ceda. Nu va da *niciodată* înapoi din faţa unei provocări. Ca întotdeauna, are un verset sacru sau două care să-l îndrume:

„Cu cât mai mari riscurile, cu atât mai dulce victoria”.

Şi:

„Rataţii devin turme. Învingătorii îi mână de la spate”.

În această clipă, chiar când este pe punctul de a pleca, zăreşte ceva. Acest ceva este, de fapt, dincolo de orizont, la o distanţă de aproximativ trei kilometri şi jumătate şi într-un unghi de treizeci de grade nord-vest. Un norişor de praf lunar ridicându-se din întuneric şi lucind în lumina soarelui. Nu poate fi vorba de o plutire naturală, nu la o asemenea oră a zilei, prin urmare acolo există oareşce activitate omenească. Poate câţiva oameni de ştiinţă. O echipă de cercetare.

Pentru android asta reprezintă oportunitatea pe care conta. Posibilitatea de a găsi combustibil – sau ceva chiar mai bun.

Îşi încheie haina, îşi afişează zâmbetul pe chip şi începe să coboare.

10

Pe seama lui Fletcher Brass circulă o poveste populară.

E de pe vremea când el făcea lobby agresiv pentru contracte guvernamentale de extracţie a resurselor lunare. Pe atunci el se confrunta adesea cu birocraţia şi scepticismul: „Cine mai este şi tâmpitul ăsta, clovnul ăsta de întreprinzător? Pretinde că poate duce pe Lună nave spaţiale finanţate din fonduri private? Şi poate că a făcut deja asta? Individul ăsta e sărit de pe fix!”

Apoi, într-o bună zi, birocratul din Washington responsabil cu dezvoltarea lunară primeşte două pachete livrate prin curier. Cel care le-a trimis se numeşte Fletcher Brass. Birocratul îşi finalizează hârţoagele, îşi suflă nasul şi deschide primul pachet. Găseşte două mingi de golf prinse pe un postament din cristal, începe să se scarpine în creştetul capului şi deschide al doilea pachet. Înăuntru se află drapelul american, împăturit elegant într-o cutie cu interiorul din catifea. Habar n-are ce să înţeleagă din toate astea. Aşa că pune totul la loc şi lasă pachetele deoparte, cu intenţia de a le trimite înapoi expeditorului, sau poate să le dea unuia dintre copiii lui. Pe urmă primeşte un telefon.

— Aţi primit cadourile mele?

— Cine e la telefon, vă rog?

— Fletcher Brass.

După muzica din fundal se pare că tipul sună dintr-o locaţie aflată la tropice.

— Fletcher Brass, rosteşte birocratul înfrânându-şi iritarea. Ce pot face pentru dumneata, domnule Brass?

— Păi, îmi puteţi mulţumi, pentru început.

— Să vă mulţumesc?

— Pentru cadourile abia primite. Nu puteţi spune că n-am depus ceva eforturi.

— Ei bine, avem deja suficiente drapele pe aici, mulţumesc.

— Zău? Aveţi un drapel la fel de valoros ca ăsta?

— Un drapel e un drapel.

Brass scoate un sunet ca de chicotit.

— Şi mingile de golf?

— Nu joc golf, îmi pare rău.

— Nu trebuie să jucaţi golf ca să admiraţi mingile astea mici. S-ar putea să fie cele mai valoroase mingi din întreg sistemul solar.

— Da, păi…

— Gândiţi-vă la asta. Şi sunaţi-mă când sunteţi pregătit. Însă între timp ar fi de dorit să încheiaţi o asigurare – şi încă *repede.*

Aşa că birocratul revine la hârţoagele lui, încercând să scoată întâmplarea din minte. Însă în această clipă se gândeşte la cea mai ridicolă posibilitate – atât de ridicolă, încât aproape că o respinge imediat. Doar că ideea nu vrea să dispară şi continuă să-l macine, până la punctul la care nu se mai poate concentra. Ca atare, începe să dea telefoane, să verifice câteva lucruri, să consulte nişte date. Pe urmă, tremurând şi abia reuşind să vorbească, îl sună înapoi pe Fletcher Brass.

— De unde – de unde aţi făcut rost de ele?

Bând ceva, Brass chicoteşte.

— N-am libertatea să dezvălui asta. Dar ce e mai important: obţin contractul?

— Da, icneşte birocratul, aveţi contractul.

Cam asta e povestea. Când o expediţie ulterioară a descoperit mingile de golf ale lui Alan Shepard tot în Marea Liniştii, exact acolo unde astronautul le-a lăsat în 1971, Brass a pretins că, pur şi simplu, le-a „pus la locul lor, aşa cum ar proceda orice jucător de golf cu simţul moralităţii”. Iar când o echipă de televiziune s-a aventurat până la locul de alunizare a misiunii Apollo 11 şi a dat peste un drapel care nu era chiar exemplarul imaculat pe care Brass se presupunea că-l trimisese în cutia de catifea – ţesătura era decolorată de decenii de raze cosmice, cicluri termice şi praf –, în fine, atunci Brass a ridicat din umeri şi a oferit o altă explicaţie semiplauzibilă: aceea că drapelul se găsea într-o stare atât de jalnică atunci când îl

găsise, încât şi-a luat libertatea de a-l trece printr-un proces de „curăţare cosmetică” înainte de a-l trimite la Washington.

Evident, drapelul se „mai murdărise puţin” din momentul în care el îl amplasase înapoi pe locul lui.

Justus nu acordă poveştii cine ştie ce credibilitate. Ştie că anecdotele interesante reprezintă unele dintre cele mai coruptibile monede forte din lume. El a citit povestea cu drapelul şi mingile de golf în autobiografiile lui Brass, intitulate *Shining Brass* şi *The Brass Age,* în biografiile autorizate *Polished Brass* şi *Gleaming Brass.*

— Şi chiar în documentarul de miliarde de dolari, *Brass* – filmul de patru ore turnat în Purgatoriu şi având-ul ca personaj principal pe actorul Lionel Haynes, galezul care şi-a ucis soţia şi a fost fericit să se supună operaţiilor estetice pentru a semăna mai bine cu omul care-i oferise refugiu.

Este de la sine înţeles că anecdota nu apare în biografiile neautorizate – toate acele mărturii iritante scrise de jurnalişti răzbunători, foste soţii şi parteneri de afaceri înşelaţi: *Balls of Brass, Tarnished Brass, Corroded Brass* şi aşa mai departe. De fapt, diferenţele dintre versiunile oficiale şi cele neoficiale îi fac pe cititori să se întrebe cât este adevărat şi cât este invenţie grosieră.

Versiunile oficiale încep, de obicei, cu Fletcher Brass, puştiul-minune de şaptesprezece ani, ieşind în public cu prima lui afacere – băuturi carbogazoase din lapte de cocos oferite în cutii distincte de culoarea aramei. Între timp, versiunile neautorizate pretind că dovedesc, cu probe documentate, că tatăl capitalist al lui Brass a conceput întreaga afacere ca un model de evaziune fiscală, că succesul presupus era extrem de exagerat şi că reţetele originale fuseseră furate de la un producător filipinez de băuturi răcoritoare (care ulterior a intentat proces, finalizat în afara tribunalului).

Ele continuă prin relatarea primelor poveşti de succes ale lui Brass: ferme acvatice, filme holografice, hoteluri de lux, avioane ultrasonice, aparate de zbor extravagante în

stil retro, nave de croazieră din aramă.

În schimb, versiunile neautorizate se axează pe neplăcutul obicei de dotare a companiilor sale cu angajaţi prost plătiţi şi sastisiţi, pe lansare de campanii publicitare prin declaraţii îndrăzneţe şi acrobaţii ameţitoare, urmate de vânzarea companiilor cu profituri imense către diverse conglomerate lacome – adesea fiind vorba de companii rivale pe care el le-a ridiculizat fără milă în timp ce-şi făcea publicitate.

Versiunile autorizate îl portretizează drept un aventurier neînfricat şi căutător de senzaţii tari, care cumva a găsit timp suficient pentru a deveni campion al unor diverse acţiuni sociale, sponsor important al campaniilor de mediu şi contribuitor generos la campanii populare de donaţii pentru defavorizaţi.

Versiunile neautorizate insistă că totul, respectiv acele cascadorii care atrag atenţia şi acele modificări de altruism au fost concepute fără ruşine doar în scopuri publicitare şi nu se compară cu jafurile realizate prin preţuri fixate arbitrar, operaţiuni comerciale ilegale, mituirea de jurii în tribunale, spionajul industrial şi mituirea oficialităţilor publice practicate de el.

Versiunile autorizate nu prea acordă spaţiu intereselor romantice ale lui Brass, cu o excepţie în cazul celei de-a doua soţii a lui – moartă într-un accident de navigaţie –, în vreme ce versiunile neautorizate dedică pagini întregi aventurilor lui cu modele în bikini, vedete porno şi soţii ale altor bărbaţi.

Versiunile oficiale acoperă *Codul lui Brass,* faimoasa lui cărţulie de pilde de douăzeci de pagini, cu filosofie şi etică de afaceri, afişând doar enunţurile mai uşor acceptabile social: „Dacă râul se curbează, gândeşte-te să curbezi râul; Conştientizează când eşti bătut şi nu mai fii niciodată bătut; Dacă pici într-o gaură, transformă asta în strategie”.

Între timp, versiunile neautorizate fac mare caz de codul secret al lui Brass, cel împărtăşit doar cu adjuncţii lui cei mai de încredere: „Dacă ţi-o trage cineva pe deasupra, trage-le-o şi tu pe dedesubt; Acţionarii sunt ca nişte

călugări care imploră să fie regulaţi; Nu poţi face omletă fără să spargi câteva capete”.

Versiunile autorizate sunt adevărate rapsodii atunci când vine vorba de contribuţiile lui Brass la dezvoltarea lunară, atribuindu-i-se aproape orice: primul m-tren, primele instalaţii de panouri solare, primele mine operaţionale, primele cabluri cu fibră optică, primele depozite cu rezerve pentru urgenţe, primele hărţi ale solului, demne de încredere, primele aşezări permanente.

În schimb, deşi admit fără entuziasm că locul lui Brass în istoria lunară este asigurat, versiunile neautorizate susţin că toate aceste eforturi, în ciuda amneziei convenabile a lui Brass, au fost susţinute de granturi generoase, scutiri de taxe, drepturi de minerit, precum şi de scheme de stimulente financiare.

Versiunile autorizate susţin că Brass a fost obligat să găsească refugiu în Zona Întunecată din cauza unei campanii revoltătoare de transformare a lui în infractor pusă la cale de oameni de afaceri rivali cu mare influenţă în mass media.

Versiunile neautorizate sunt mai specifice în acest sens, identificând în special un scandal care l-a doborât: trei tone de bare uzate de la o centrală nucleară, lansate în spaţiu de una dintre companiile subfinanţate de eliminare a deşeurilor, care aparţinea lui Brass. Ele au căzut înapoi pe Pământ, nici mai mult, nici mai puţin decât în mijlocul bazinului Amazonului, unde au iradiat mii de acri de pădure virgină, au otrăvit şi au generat mutaţii genetice la o serie de specii rare şi au omorât două mii de băştinaşi.

Versiunile autorizate se încheie cu Fletcher Brass în calitate de exilat triumfător, prezidând peste un regat unic şi plin de viaţă; filmul se termină cu el stând imperial pe un tron din aramă, admirând fără cuvinte marea metropolă lunară pe care a construit-o de la zero.

Versiunile neautorizate se mulţumesc să evidenţieze în capitolele finale fărădelegile şi corupţia din Purgatoriu, războaiele între bande rivale, execuţiile sumare, conflictele interne şi zvonurile sordide despre tranzacţiile pe sub

mână încheiate cu diverse guverne terestre.

Cu toate astea, ultima imagine pe care toată lumea o ţine minte este aceea din film – făuritorul de imperiu, bun sau rău.

Este, cu siguranţă, imaginea de care Brass însuşi a decis să se agaţe.

La scurtă vreme după apariţia filmului a avut loc o tentativă spectaculoasă de a-l răpi pe Brass – la fel de regizată ca oricare dintre încercările lui de stabilire a unor recorduri mondiale, dacă e să dăm crezare cinicilor –, care părea să justifice retragerea lui din lumina reflectoarelor şi să-i consolideze noua reputaţie de om singuratic. Nu-i vorbă că el n-ar mai fi de văzut – mai apare uneori la conferinţe de presă şi spectacole publice, dând din mână ca Mao Zedong înspre mulţime –, însă secretomania s-a dovedit suficientă pentru amplificarea mitului, transformarea lui Brass într-o fiinţă mai mare decât viaţa însăşi şi în scopul generării altor câteva teorii fantastice ale conspiraţiei.

Personaj dinamic, eroic, vizionar, inspiraţional, neobosit, neînţeles în mod tragic şi invidiat în chip răutăcios? Sau narcisist, iresponsabil, înşelător, grandoman, psihopat şi ciudat de tragic?

Justus nu ştie. A citit tot ce a găsit despre Brass înainte de a veni în Purgatoriu, dar nu crede neapărat nimic din toate astea. Ca atare, habar n-are dacă Brass este un ticălos cu farmec sau un psihopat cu acte în regulă. Nici nu respinge posibilitatea ca, după mai bine de douăzeci de ani de trai pe Lună, omul să se fi schimbat complet – în bine sau în rău.

Justus încearcă să nu se lase influenţat de diverse interese, îşi face întotdeauna o părere proprie. Şi în momentul ăsta exact asta are de gând să facă, în vreme ce se pregăteşte să se întâlnească pentru prima dată cu Fletcher Brass.

11

Justus a fost, cu siguranţă, în prezenţa unor oameni faimoşi şi înainte: cântăreţi, vedete de film, moderatori de talk-show, miliardari, şefi bucătari, gangsteri celebri. Cei mai mulţi, performeri înnăscuţi. Oameni care farmecă şi manipulează fără efort şi în lipsa oricărei aparenţe că încearcă asta. Deoarece ei ştiu instinctiv cum să vândă un produs, cum să proiecteze o aură, cum să pară nişte creaturi de pe o planetă îndepărtată, unde oamenii nu transpiră sau n-au coşuri pe faţă.

Aşa e şi Fletcher Brass. În acest moment ţine o conferinţă de presă referitoare la progresele înregistrate de voiajul lui iminent către Marte. În spatele lui pe un perete se vede un colaj lucitor de imagini arătând ipostaze ale Planetei Roşii, ale bazei de rachete din Purgatoriu şi ale imensului său vehicul spaţial, *Prospector II.* Datorită microgravitaţiei şi a lipsei atmosferei, este mult mai ieftin şi mai eficient să lansezi vehicule spaţiale de pe Lună decât de pe Pământ, iar el aduce mereu acest argument în discuţie, fie ca să evite întrebările despre costurile excesive, fie ca să le facă în ciudă inamicilor lui tereştri.

— Lumea întreabă de ce face aşa ceva o întreprindere privată, şi nu o agenţie spaţială guvernamentală, rosteşte el. Şi în acest sens le aduc mereu aminte de anul 1903. În acel an, dr. Samuel Pierpont Langley, şeful Institutului Smithsonian, a primit cincizeci de mii de dolari din banii contribuabililor – o sumă imensă la acea dată – pentru a dezvolta şi construi o aeronavă alimentată cu aburi care se numea *Aerodrome A.* Poate că n-aţi auzit niciodată de asta. Poate că n-aţi auzit niciodată nici de dr. Langley. Însă n-aveţi de ce să vă fie ruşine. N-aţi auzit de el dintr-un motiv foarte bun: *Aerodrome A* s-a prăbuşit în Potomac şi s-a făcut bucăţi în faza de testare. Nu o dată, ci *de două ori.* Întreaga aeronavă – întregul program – a fost un fiasco total. Şi, la fel ca în cazul multor altor proiecte finanţate de guvern, a fost rapid şi cu discreţie dat uitării.

Brass le oferă tuturor un mic rânjet superior.

— Dar nu de aceea anul 1903 este atât de faimos. Este celebru datorită celor petrecute la câteva sute de kilometri depărtare spre sud, în aşezarea Kitty Hawk din Carolina de Nord. Doi fraţi *care s-au autofinanţat* şi aveau o capacitate mare de *automotivare,* scutiţi de prezenţa birocraţilor băgăcioşi şi de problemele generate de fondurile guvernamentale, au proiectat şi construit acolo *propria* aeronavă experimentală. Pentru o sumă mai mică de *o mie de dolari.* Iar de aeronava *lor,* doamnelor şi domnilor, *vă aduceţi,* probabil, aminte. *Cu siguranţă,* ţineţi minte numele lor. Fiindcă aeronava lor se numea *Flyer.* Şi ei se numeau Orville şi Wilbur Wright.

Zâmbete peste tot. Sunt câţiva reporteri acolo – Justus îl recunoaşte pe Nat U. Reilly –, care afişează zâmbetul de fericire specific al unor părinţi la o piesă şcolară. Însă Justus n-are nicio expresie pe chip: a citit acelaşi discurs, mai mult sau mai puţin cu aceleaşi cuvinte, într-una dintre autobiografiile lui Brass. Şi se întreabă cum reuşeşte acel om, care vorbeşte cu un curios accent transatlantic, să facă lucrurile să pară atât de veridice şi de sincere.

— Doamnelor şi domnilor, continuă Brass, de data asta pe un ton senatorial, a venit din nou vremea ca geniile autofinanţate şi automotivate să ne ducă tocmai acolo unde guvernele se tem să păşească. A venit vremea ca noi să construim aşezări omeneşti permanente pe Marte, la fel cum am procedat cu atâţia ani în urmă pe Lună. Este vremea infrastructurii practice – nu doar a sondelor, a roboţilor şi a călătoriilor de explorare. E vremea să facem ceva *foarte clar.* Şi nimeni să nu subestimeze uriaşele provocări – sau, că veni vorba, imensele cheltuieli – care ne aşteaptă. Din nou, cred că eu, mai mult ca oricine altcineva, mi-am câştigat dreptul de a-l cita pe Machiavelli – râsete din partea lui Reilly şi a altora – când a spus: „Nu faceţi planuri mici, fiindcă ele n-au puterea de a pune sângele oamenilor în mişcare”.

Având şaptezeci şi doi sau şaptezeci şi cinci de ani, în funcţie de sursele de informare folosite, Brass este

îmbrăcat într-un superb costum albastru marin cu picăţele de culoarea aramei. Părul lui cu tente arămii – încă des ca o blană de urs – este pieptănat unduit pe spate. Pielea lui este atât de netedă, de bronzată şi de strălucitoare, încât pare să lucească precum arama. Iar ochii, cu irişi pigmentaţi în culoarea aramei, au un aspect ca de felină, vrăjindu-i pe cei din jur. Chiar şi în acest moment, pe măsură ce trăsăturile chipului său se transformă într-un uşor aer de dispreţ bine disimulat.

— Totuşi aud că există *încă* oameni care pun întrebări vizând costurile acestui voiaj. Care cred în continuare că am căzut pradă unor visuri sau iluzii deşarte – după atâţia ani!

Rânjete de simpatie.

— Şi ştiţi de ce-mi aduc aminte când aud asta? De toţi banii pe care i-am investit personal în căutarea inteligenţei extraterestre. Toate radiometrele, spectrometrele, reflectometrele, toate şirurile de interferometre, căutând în toate colţurile cosmosului, fiecare Soare, planetă, Lună şi gaură neagră, vânând orice fel de semnal, electromagnetic, în infraroşu, microunde, orice ar sugera un crâmpei de viaţă inteligentă, un iz de civilizaţie, zgomotul unui motor – orice! Am cheltuit pe aceste căutări milioane – *miliarde!* Şi ce am obţinut după atâta vreme? După atâtea investiţii? Nimic! Absolut nimic! *Absolut nimic!*

Brass clatină din cap, ca şi cum abia în clipa asta începe să se gândească la marea lui tentativă similară programului SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence – Căutarea Vieţii Extraterestre Inteligente).

— Ca atare, atunci când criticii s-au repezit la mine şi m-au întrebat: „Cum e posibil, domnule Brass, nu vă simţiţi puţin ridicol acum?” –, ei bine, pentru o clipă aproape că am fost de acord cu ei. Da, cred că eram pe punctul de a mă simţi un pic stingherit. Dar atunci mi-am amintit tăcerea. Mă refer la cea din spaţiu – tăcerea absolută. Şi la *semnificaţia* acelei tăceri. Şi ştiţi ce am reuşit să răspund? Ştiţi cum am reuşit să replic tuturor acelor negativişti?

Tuturor acelor cinici şi sceptici care mi-au spus că am irosit o avere?

Justus a citit şi această parte din autobiografie, aşa că se uită doar, fascinat de reprezentaţie.

— Am răspuns: „Nu, la naiba!”, continuă Brass. Nu mi-e ruşine. Nu regret nicio clipă, *niciun nenorocit de cent cheltuit* pe acele instalaţii radar. Şi ştiţi de ce? *Ştiţi de ce?* Deoarece voi afirmaţi că n-a existat niciun răspuns, că n-a venit nimic *de acolo.* Însă vă înşelaţi, de un milion de ori vă înşelaţi. Daţi-mi voie să vă spun. *De acolo a venit tăcerea.* Iar tăcerea *este* răspunsul. *Tăcerea este răspunsul.* Înţelegeţi? Logica de netăgăduit, frumuseţea extraordinară a întregii situaţii?

Brass lasă tăcerea să domnească în încăpere câteva clipe, ca pentru a-şi sublinia ideea, după care pune punctul pe i:

— *Noi* suntem singura formă inteligentă de viaţă din Univers. Rasa omenească! Nu mai există nimeni şi nimic! Nimic! Doar noi! Şi este *un autentic miracol* că am ajuns până unde am ajuns! Deoarece, dacă te gândeşti la toate acele *milioane* de modalităţi prin care viaţa se poate sfârşi pe o planetă – comete, explozii de radiaţii, autodistrugere –, este *absolut incredibil* că noi încă trăim. De fapt, suntem *meniţi* unui eveniment cataclismic, unul care să elimine toată viaţa inteligentă de pe Pământ! Şi totuşi, suntem încă aici, mulţumiţi şi încrezători în noi, încercând să ignorăm acel adevăr îngrozitor – că totul depinde de noi. Totul! Nu există nimeni care să ne îndrume. Suntem absolut singuri! Dar înţelegeţi cât de minunat este acest mesaj? Cât de profund? Cât de unici, maiestuoşi, frumoşi şi *preţioşi* suntem noi? Şi cât de important este să populăm alte planete? Să ne răspândim specia? *Să ne salvăm de la distrugere?*

Vocea lui Brass capătă un ton evanghelic, care fără îndoială că dă bine pe ecranele televizoarelor. Însă Justus îşi aduse aminte de o biografie a lui Brass – una dintre cele autorizate – care menţiona despre „abordarea rapidă din ceasul al unsprezecelea a cauzelor nobile”, „dosarul

lamentabil pe chestiuni de mediu din viaţa reală” şi „capacitatea lui inepuizabilă de a-şi îmbrăca proiectele mânate de profit şi ego în oferte altruiste pe altarul progresului omenirii”.

Dar ulterior, după ce a atins punctul culminant, personajul revine din înălţimi la un ton mai autolaudativ.

— În orice caz, doamnelor şi domnilor, mi-am lăsat pasiunile să mi-o ia înainte? Am permis „complexului meu mesianic” să preia din nou controlul? întreabă el şi priveşte în jur, culegând alte râsete. Iertaţi-mă, cred că ştiţi cu toţii cât de mult am investit în acest subiect. În conservarea moştenirii, în salvarea speciei noastre. Este lucrul care mă motivează cel mai mult. Şi nu văd niciun motiv să-mi cer scuze pentru asta. Indiferent ce ar spune oricine – *oricine.*

Subliniază în mod aparte cuvântul, fără ca Justus să-şi dea seama de ce. Pe urmă asistentul lui personal – un individ rafinat, chipeş, demn, cu păr grizonant, costum şi ochi cenuşii, mai bine îmbrăcat decât şeful lui – pune capăt conferinţei de presă şi toată lumea se încolonează spre uşă. Nimeni, absolut nimeni nu întreabă despre bomba de la Ferma de Capre din acea dimineaţă, deşi Justus recunoaşte că e posibil ca asemenea întrebări să fi fost puse înainte de venirea lui. Brass coboară de pe scenă şi Justus, la un semnal din partea asistentului cu păr cărunt, face un pas înainte.

— Domnule Brass, rosteşte el. Sunt locotenentul Damien Justus de la PPD.

— Locotenentul Justus? rosteşte Brass ca pentru a-şi aduce aminte şi apucă mâna întinsă. Da, am auzit de dumneata, eşti nou-numit în departamentul nostru de poliţie, nu-i aşa? Bobocul?

— Dacă aşa mi se spune pe aici…

— N-am avut intenţia să sune dispreţuitor. Dumneata eşti sângele proaspăt introdus în PPD – cum sună asta?

— Destul de bine.

— Ei bine, un pic de sânge proaspăt nu face niciodată ravagii, spun eu întotdeauna. Iar în cadrul unei forţe

poliţieneşti în mod special, poate însemna un adevărat impuls de sănătate. Poate avea un efect foarte *benefic.* Ca atare, dă-mi voie să te asigur că eşti mai mult decât bine-venit aici, în Purgatoriu.

— Mulţumesc, domnule Brass. Dar n-am venit aici ca să discutăm despre mine. Conduc o anchetă legată de…

— De uciderea lui Otto Decker.

Trăgându-şi mâna, Brass pare dintr-odată extrem de serios.

— Ştiaţi despre asta?

— Am fost informat chiar înaintea conferinţei de presă. Un pic mai târziu decât în circumstanţe normale, însă, în fine, am fost neobişnuit de ocupat în ultima vreme. Vrei să iei loc?

— Nu e nevoie. Este doar o vizită introductivă – trebuie să aflu dacă veţi fi disponibil pentru întrebări ulterioare, dacă va fi nevoie de aşa ceva.

— Bineînţeles că sunt disponibil. Va trebui să te consulţi mai întâi cu oamenii mei, îl lămureşte el şi arată înspre asistentul cu părul cărunt, dar evident că voi face orice ca să ajut. Cum merg lucrurile, apropo?

— Ancheta? E prea devreme de tras o concluzie.

— Ai fost la Ferma de Capre?

— Bineînţeles.

— Ai văzut cadavrele?

— Da.

Brass dă grav din cap.

— Otto Decker era un prieten apropiat de-al meu, să ştii.

— Am auzit asta.

— Practic, era al doilea la conducere aici, avea un viitor măreţ şi multe motive pentru care să trăiască.

— Am auzit şi asta.

— Da, în fine.

De aproape, Brass nu mai pare la fel de charismatic – sau de înalt, de chipeş sau de natural – ca pe scenă.

— Dacă susţii că eu însumi sunt bănuit, atunci…

— N-am afirmat aşa ceva, domnule Brass.

— Atunci, ar trebui să ştii că n-am absolut nicio

problemă cu asta. Nu mă tem să las pe cineva să-mi verifice viaţa. Aşa *ar trebui* să fie mereu. Şi dumneata ar trebui să tratezi pe toată lumea de aici în acelaşi mod. *Pe toată lumea.*

— Aşa intenţionez.

— Păi… bine atunci.

— Pot pune o întrebare, domnule Brass?

— Cu siguranţă.

— *Dumneavoastră* aveţi vreo idee cine a făcut-o? Vreo bănuială?

Brass îşi umflă obrajii.

— Ei bine, aş vrea să fi avut. Dar pe aici demografia e cam limitată, aşa cum probabil ştii. Există o gamă foarte largă de oameni genetic predispuşi la crimă şi acte de rebeliune.

— Deci credeţi că a fost un act de rebeliune?

— Tremur tot numai când mă gândesc la asta, însă nu văd un alt motiv.

— Atunci, vă puteţi imagina vreun motiv pentru care cineva ar comite un act de rebeliune chiar acum?

— Nu cred că oamenii cu rebeliunea în sânge au nevoie de vreun motiv.

— Ce ziceţi de fiica dumneavoastră? Relaţia cu ea e mai degrabă tensionată, nu?

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşa am auzit.

— Ei bine, ascultă bine, locotenente, rosteşte Brass, care pare iritat pentru o fracţiune de secundă, doar pentru că fiica mea şi cu mine am avut câteva discuţii înflăcărate în contradictoriu în trecut nu înseamnă că ea ar fi început să comită… orice crezi dumneata că face.

— N-am zis că ar face ceva.

— Mda… în fine.

— Şi dumneavoastră aţi *spus* că ar trebui să tratez pe toată lumea la fel.

— Bineînţeles.

— Ca atare, vă avertizez, domnule Brass: o să fac săpături. Şi nu voi ezita să sap şi în curtea dumneavoastră.

Sau în curtea fiicei dumneavoastră. Sau oriunde altundeva trebuie să sap. Aşa cum aţi zis că ar trebui să fac.

— Ei bine, atunci, chicoteşte Brass, făcând apel la umorul lui negru, se pare că, vrem nu vrem, am căzut de acord că nu suntem de acord, nu?

— Sper că da.

Brass îl măsoară pe Justus din cap până în picioare cu privirea.

— Ştii, locotenente, deja îmi placi. Ai putea ajunge departe în Purgatoriu.

— Am auzit şi asta.

— Zău? Se pare că ai auzit multe de când ai venit aici.

— Îmi place să ascult ce se petrece în jurul meu.

— Păi, atunci, continuă aşa. Nu trebuie să-ţi spun cât de importantă este această anchetă pentru mine. Pe plan personal, adică. N-am chef să mai văd pe cineva că păţeşte la fel ca bunul meu prieten Otto Decker.

Îşi dau mâna din nou – cu ceva mai multă stânjeneală de data asta –, după care Brass iese din încăpere ca şi cum ar fi fost brusc nerăbdător să plece. Iar Justus rămâne nemişcat, luptându-se cu o senzaţie că e ceva în neregulă în toată povestea. Asistentul cu păr cărunt al lui Brass face un pas înainte şi-i oferă o carte de vizită cu chenar de culoarea aramei.

— La acest număr veţi suna dacă veţi dori să mai vorbiţi cu domnul Brass.

— Eşti asistentul lui personal? îl întreabă Justus.

— Prefer termenul valet, domnule.

— Şi eşti android?

Valetul nici nu clipeşte.

— Corect, domnule.

— Atunci, o să sun dacă voi avea nevoie.

— Foarte bine, domnule.

După ce androidul pleacă, Justus se uită la numele de pe cartea de vizită.

LEONARDO GREY (CENUŞIUL).

12

Dintre toate misterele pe care Luna continuă să le deţină – anomalii gravitaţionale, inconsistenţe magnetice, dune curioase de nisip portocaliu şi ciudate erupţii de vapori –, niciunul nu este mai mare decât obiceiul Lunii de a răsuna precum un clopot, uneori timp de ore întregi, atunci când este lovită de un meteorit. Fără a lua în serios campania de publicitate la prăjiturelele Moonball, conform căreia Luna este umplută cu sirop de cafea, nici măcar cei mai erudiţi geologi nu sunt siguri ce se află în miezul Lunii.

Matthews şi Jamieson nu sunt încă geologi erudiţi, dar doresc să ajungă. Studente-vedetă ale Departamentului de Ştiinţe Geologice al Universităţii Anchorage din Alaska, ele lucrează de şase luni la un studiu, complet finanţat, de cercetare geologică în Zona Întunecată. După atâta aer artificial, hrană lipsită de gust, cafea proastă şi nesfârşite proceduri de securitate, nu mai sunt atrase de misiunea lor pe Lună, însă ştiu că în viitor vor preţui fiecare clipă a timpului lor petrecut în spaţiu.

În plus, au amândouă un temperament echilibrat. Nu intră în panică. Rareori se ceartă. Şi se înţeleg extrem de bine – atât de bine, de fapt, încât au devenit prietene bune de la începutul misiunii; aşa ceva nu se poate afirma despre mulţi oameni de ştiinţă care lucrează împreună pe Lună.

La fel ca toţi geologii, Matthews şi Jamieson au teoriile lor despre miezul lunar, numai că studiile lor actuale – la fel ca şi forajele – nu-l vizează. Ele adună mostre de sub suprafaţă între paralelele 15 şi 30 din emisfera sudică a Zonei Întunecate. Au cercetat deja craterele De Vries, Bergstrand, Aitken şi Cyrano, adunând o colecţie impresionantă de roci sedimentare, conglomerate, sticlă şi fragmente de rocă bazaltică. Au aplicat şi pentru studierea Craterului Gagarin, însă n-au primit acceptul OWIP. Ca atare, s-au axat pe craterele mai mici, încă nedenumite, aflate în vecinătatea de nord a Craterului Gagarin. Pe

lângă colectarea altor fragmente de rocă, au fost deosebit de emoţionate să descopere depozite bogate de piroxen cu conţinut scăzut de calciu: de aici teoria că partea aceea a Lunii a fost pe vremuri izbită de un corp străin gigantic, posibil mai mare ca un asteroid.

Baza lor este un adăpost de trei persoane, constând dintr-o încăpere de uz general, un centru de igienă, o cămăruţă pentru pregătirea hranei şi un sas. Unele părţi ale adăpostului sunt pliabile şi pot fi transportate în spatele vehiculului lor de traversare a unor distanţe foarte mari (VLTV). De asemenea, au şi un LRV nepresurizat, dar e vechi de doisprezece ani şi are tendinţa să se defecteze des.

În acest moment unitatea lor de încălzire nu funcţionează, aşa că ele stau în lenjeria de corp din pricina temperaturii crescute din adăpost. Se uită pe o fereastră cum echipamentul lor hidraulic de săpare – care pe Pământ ar fi cântărit zece mii de kilograme şi ar fi avut nevoie de o grămadă de timp pentru transport şi instalare – aruncă regolit în aer ca o pompă demodată.

Praful se ridică deasupra marginii craterului şi luceşte în lumina soarelui, plutind în aer minute întregi, încărcat electrostatic, înainte de a cădea din nou pe suprafaţa astrului nopţii. Matthews şi Jamieson ar putea urmări procesul ore întregi – este captivant –, însă doar din interiorul protector al adăpostului. Deoarece praful lunar este rău. Pătrunde prin orice crăpătură. Este abraziv pentru metal şi corodează. Dacă este inhalat, poate duce la complicaţii precum mezoteliomul.

Iar Matthews şi Jamieson, în ciuda pericolelor inerente misiunii lor, nu-şi asumă riscuri. Aşa că preferă să aştepte până ce praful se limpezeşte – literalmente – înainte de a se aventura afară.

— Ce e aia? întreabă Matthews, aplecându-se înainte.

— Ce anume? replică Jamieson.

— Ce naiba e aia?

Jamieson se apleacă şi ea, mijind ochii şi ştergând umezeala de pe fereastră.

— Iisuse Hristoase… ce… ce dracu’ face individul ăsta afară?

Matthews pufneşte.

— Arată ca şi cum s-ar plimba într-o nenorocită de duminică.

— Trebuie să fie un soi de glumă.

— Nu e o glumă.

— Atunci ce…?

Un bărbat îmbrăcat ca un agent FBI de modă veche coboară, efectiv, panta craterului. Mergând un pic săltat, ca să economisească timp. În mod clar un android. Totuşi, nu seamănă cu niciun android văzut vreodată de Matthews şi Jamieson, evident, nu pe Lună.

Pare să se îndrepte spre baza lor. Face un ocol ca să evite praful în cădere, însă o bună parte din praf continuă să pice peste el. Şi zâmbeşte. Zâmbeşte tâmp, ca şi cum ar şti deja că e observat.

— Îl lăsăm să intre? întreabă Jamieson.

— Cred că trebuie. Există reguli.

— Regulile se referă la fiinţe omeneşti… aflate în pericol.

— Da, dar…

În realitate, Matthews nu e deloc sigură în privinţa protocoalelor.

— Ar putea fi un nemernic.

— Bineînţeles că e un nemernic.

— Şi cum rămâne cu praful?

Matthews se gândeşte câteva secunde, apoi răspunde cu fermitate:

— Am eu grijă de asta.

Androidul stă afară, continuând să zâmbească. Şi se pare că aşteaptă să i se îngăduie să intre.

Matthews apasă un buton ca să deschidă uşile sasului exterior.

Androidul intră în spaţiul îngust, asemănător unui cubicul. Matthews se duce la un microfon.

— Mă auzi?

Vizibil printr-o mică fereastră de observaţie, androidul ezită – ca şi cum ar fi surprins de sunetul vocii.

— Vă aud.

— Nu prea avem perii aici, şi se pare că ai acumulat un pic de praf pe tine.

— Corect – cu siguranţă, am acumulat ceva praf.

— Atunci, nu te putem lăsa înăuntru până când nu te dezbraci mai întâi – înţelegi?

— Este perfect rezonabil, spune androidul. Oricum, intenţionez să-mi spăl hainele.

Matthews şi Jamieson se uită una la alta. Matthews ridică din umeri. Androidul se dezbracă şi cele două femei îşi îndreaptă cu discreţie privirile în altă parte. Este o absurditate, evident, dar droizii degajă o sexualitate evidentă. N-ar trebui ca asta să fie o problemă – Jamieson este suficient de asexuată, iar lui Matthews îi plac doar femeile. Totuşi, androidul are trăsături superbe, ca unul dintre acei însoţitori erotici cu piele siliconată care apar atât de des în literatura erotică feminină.

Se aprinde o lumină verde – presurizarea sasului e finalizată.

Matthews verifică în ce stare e androidul şi apoi deschide uşa sasului interior.

Îmbrăcat doar cu un şort – fapt tulburător în sine, deoarece oamenii aflaţi în expediţii la suprafaţa lunară poartă, de obicei, lenjerie intimă groasă, absorbantă de umezeală –, androidul intră în adăpost, aducând cu el izul de praf de puşcă al prafului lunar. Inspectează câteva secunde încăperea şi în cele din urmă privirea lui se fixează asupra celor două. N-arată deloc surprins de ceea ce vede, deşi toţi trei sunt îmbrăcaţi în lenjerie intimă.

— Plăcerea să vă cunosc e imensă, doamnelor, zice el. Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit?

— Nu, răspunde Matthews. Doar ce ne pregăteam să ne punem costumele.

— Înţeleg, spune androidul, care se pare că se gândeşte o clipă înainte de a continua: Sunteţi curve?

Matthews clipeşte perplexă.

— Nu suntem curve.

— Sunteţi maici?

— Nu suntem nici maici.
— Sunteţi secretare?
— Nu suntem secretare.
— Atunci, sunteţi acţionare?
— Acţionare?
— Deţineţi acţiuni în vreo companie listată?
— Dacă deţinem… nu… nu.
— Atunci, ce sunteţi, doamnă?
— Sunt geolog. Jamieson este geochimist.
— Înţeleg.

Androidul continuă să zâmbească, să stea acolo în lenjerie, ca un model pentru chiloţi. Întreaga scenă este atât de bizară, încât Matthews trebuie să atenueze cumva starea de tensiune.

— Pot să te întreb de unde eşti?
— Vin de nicăieri, doamnă. Nu există decât viitor.

Matthews şi Jamieson schimbă din nou o privire mirată.

— Păi, atunci, unde te duci?
— Mă duc la Oz, doamnă.
— Oz?
— Corect. Sunteţi cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Jamieson chicoteşte auzind absurditatea – s-a simţit întotdeauna extrem de neatractivă –, dar în acelaşi timp are o senzaţie de părere de rău pentru Matthews.

— Şi dumneata, doamnă, adaugă androidul întorcându-se către Matthews, aş vrea foarte mult să te regulez.

Povestea asta merge prea departe. Parţial, Matthews şi Jamieson se bucură că stau singure în Zona Întunecată, deoarece sunt departe de atenţiile bărbaţilor lascivi.

— Îmi pare rău, replică Matthews, clătinând din cap. Cumva ai spus… ce cred eu că ai spus?
— Sunt un ticălos fermecător.

În oricare altă circumstanţă, Matthews i-ar fi tras una.

Însă chibzuieşte că în faţa ei se află doar o maşină. Una care e posibil să fie defectă, ca şi unitatea lor de încălzire.

— Ei bine, precizează ea, suntem foarte ocupate aici, sper că înţelegi asta.

— V-am prins în mijlocul a ceva, doamnă?
— Se poate zice şi aşa.
— Vă lingeaţi una pe alta?
— Nu, nu ne *lingeam* una pe alta.
— Dar făceaţi ceva important?
— Important pentru noi, da.
— Activitatea asta este atât de importantă, încât nu puteţi să mă ajutaţi în momentele mele de nevoie?
— Ce vrei mai exact de la noi? Îndrumări?
— Dispun de îndrumări, mulţumesc foarte mult.
— Atunci, ce anume?
— Doamnă, poate că observaţi câteva pete de sânge pe chipul meu şi câteva bucăţi de carne în păr. Nu sunt de la o fiinţă omenească. Tăiam un curcan şi nişte resturi au zburat în aer.
— E… foarte interesant.
— Aşa că aş vrea să fac nişte abluţiuni, dacă nu vă deranjează. Şi aş mai vrea să-mi spăl hainele.
— Nu-ţi permit să-ţi aduci hainele înăuntru. Totuşi poţi umple o găleată ca să le speli în sas. Ai oricum perii acolo.
— Sunt foarte fericit să urmez aceste instrucţiuni, doamnă.
— Cât despre camera de igienă, intri pe uşa aia.
— Mulţumesc, doamnă; voi folosi camera aia acum. Androidul dispare prompt în baie, care nu e mai mare decât o toaletă mobilă de şantier. Aproape imediat se aude şuieratul unui duş portabil de mare presiune.
Jamieson se uită la Matthews.
— Nu-mi place.
Matthews ridică o mână.
— O să fie în regulă.
— Ai mai auzit vreodată un android vorbind astfel?
— Probabil că e doar un model D şi P – ştii tu.
Matthews se referă la modelele pentru distracţie şi plăcere. În mod obişnuit era neplăcut pentru cucoane să dispună de amanţi servili robotici – era considerat degradant pentru femeie şi, destul de curios, chiar şi pentru android –, dar apoi cineva a inventat androizi cu

atitudine.

Vorbeau murdar. Aveau toane. Erau pretenţioşi, mai ales în pat. O femeie a scris un bestseller pe tema experienţelor ei, *Bad Boy,* şi astfel de maşini de regulat cu atitudine verbală erau la mare modă.

Androidul iese, cu pielea strălucitoare, ştergându-şi părul.

— Vă mulţumesc, doamnelor; a fost bine-venit.

— Nicio problemă, zice Matthews. Acum o să-ţi vezi mai departe de drum?

— Cu siguranţă, doamnă. Pot să vă rog ceva mai întâi?

— Dă-i drumul!

— Văd pe fereastră că aveţi un vehicul presurizat. Îl pot împrumuta de la dumneavoastră?

Matthews rânjeşte.

— Vrei să *împrumuţi* VLTV-ul nostru?

— Mă aşteaptă un drum foarte lung, doamnă, şi aş aprecia enorm folosirea unui vehicul pentru distanţe lungi.

— Ştii cum să conduci un astfel de vehicul?

— Speram să mă instruiţi.

Matthews nu se uită la Jamieson, deşi ar vrea enorm s-o facă. Decide să mintă.

— Ei bine, VLTV-ul este stricat. Aşa că nu te-ar ajuta cu nimic.

— Stricat?

— Îl reparăm, dar ar putea dura zile întregi.

Androidul se uită fix la ea, iar Matthews, încercând cu disperare să-şi menţină o expresie de neutralitate, se întreabă dacă el ştie să citească semnele de înşelătorie. Însă droidul n-o provoacă.

— Văd că aveţi şi un LRV, adaugă robotul.

— Avem.

Matthews e pe punctul de a spune că şi acesta este stricat, dar decide că ar întinde prea mult coarda.

— Pot împrumuta acel vehicul?

— Cred că nu, îmi pare rău.

— De ce nu, doamnă?

— Ne este necesar. Nu mai avem nimic altceva.

— Înţeleg.
— Dacă drumul tău ar fi fost scurt şi l-ai fi înapoiat apoi cu promptitudine, atunci probabil că te-am fi lăsat să-l împrumuţi, însă tocmai ai spus că ai nevoie de el pentru un drum lung.
— Aşa e.
— Atunci, îmi pare rău, nu te putem ajuta.
Androidul continuă să zâmbească. În mod sinistru. Se uită la cele două.
— Se pare că voi aveţi nevoie de LRV-ul ăla la fel de mult ca mine.
— Aşa e.
— Nu-l putem folosi cu toţii în acelaşi timp.
— Cred că nu.
— Bineînţeles, adaugă el speculativ, că nu mă opreşte nimic să mă urc în vehicul şi să plec cu el.
— S-ar putea să fie greu să faci asta.
— De ce, doamnă?
— Există o cheie de securitate.
— Nu ştiam asta, doamnă. Pot vedea cheia asta?
— Nu poţi, şuieră Matthews.
Androidul se uită la ea, apoi la Jamieson, pe urmă din nou la cealaltă. Subtilitatea răutăţii exprimate face scena din încăpere să fie şi mai stupidă, iar tensiunea şi mai mare.
— Atunci, vă salut, doamnelor, rosteşte robotul în cele din urmă. M-aţi aplecat de spate şi m-aţi regulat în c… Da, vă salut, doamnelor. Un bărbat adevărat conştientizează mereu când a fost bătut. Aşa că vă salut. Şi mă înclin în faţa voastră.
Şi se înclină, cu un gest de curtean. Apoi, ridicându-se, schimbă complet tonul:
— Şi acum, doamnelor, vă voi părăsi. Voi şterge petele de pe haine în sasul de aici, apoi îmi voi vedea de drum. Nu vă voi mai deranja. Un bărbat adevărat ştie când a fost bătut. Da, în mod cert îmi voi vedea de drum.
— Păi, ne-am bucurat să te cunoaştem, spune Matthews. Poţi deschide sasul acţionând butonul de colo.

Încă îmbrăcat doar cu lenjeria intimă, androidul se duce către uşa sasului, în vreme ce Jamieson se dă înapoi.

— Acesta, doamnă?

— Acela.

Androidul studiază butonul o vreme, pe urmă îl apasă. Uşa interioară se deschide cu un şuierat. Însă el nu intră imediat în sas.

Face o pauză câteva clipe, uitându-se la hainele lui aruncate pe podeaua sasului, la praf, la butoanele de curăţare. După aceea, ezitant, intră.

Matthews se aruncă imediat asupra butonului de închidere. Pe care-l apasă. Cu putere. Iar uşa şuieră. Şi începe să se închidă. Iar în acea clipă Matthews şi Jamieson trec printr-o senzaţie copleşitoare de uşurare.

Însă din interiorul sasului se iveşte brusc un braţ musculos, acţionat hidraulic. Ca un individ aflat într-un lift, androidul împiedică uşa să se închidă.

După care îşi scoate capul afară. Şi se uită fix la Matthews şi la Jamieson cu ochii lui negri ca tăciunele. Şi rânjeşte – ca un animal de pradă.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, zice el, dar ştie vreuna dintre voi cum se scrie „predare”?

13

Dacă eşti turist, probabil că primul lucru pe care îl vei observa la sosirea în Vama din Purgatoriu este decorul retro: paneluri din lemn de cireş, mozaic din sticlă, lămpi cu abajururi verzi, decoraţiuni din aramă şi crom. Totul este extrem de kitsch şi pare improbabil să câştige un premiu pentru design, dar pentru ochii obosiţi de drum reprezintă o uşurare binecuvântată după mobilierul utilitar din Peary şi decoraţiunile sterile din Bazele Doppelmayer şi Lyall. Al doilea lucru pe care îl vei remarca, probabil, este aspectul fizic al oficialilor care-ţi verifică paşaportul: sunt în mod distinct altfel decât indivizii „temporari” din spatele birourilor din Zona Apropiată şi din cea mai mare parte a Bazei Peary. Redistribuirea fluidelor şi adaptările musculare îi fac să pară un pic ireali, aproape ca nişte personaje de desene animate, iar când merg o fac într-un stil aparte, legănat, care pe Pământ ar putea fi numit „mers de prostituată”.

După aceea, odată ce ai primit acceptul de intrare – ceea ce nu este inevitabil, fiindcă viza îţi poate fi respinsă din cauza unor chestiuni tehnice minore –, vei fi îndrumat de-a lungul unui coridor spre un autobuz care te va transfera către Sin (cea mai mare parte a bagajelor tale va călători separat). Însă ajuns pe pista şerpuitoare din crater, s-ar putea să fii surprins, ba chiar iritat de viteza autobuzului: este agonizant de lentă, chiar şi atunci când drumul din faţă pare complet liber.

Mai curând sau mai târziu, o înregistrare automată sau poate chiar şoferul te va lămuri. Tuturor vehiculelor din Purgatoriu le este interzis să genereze vibraţii menite să afecteze rezultatele şirurilor de interferometre, toate acele module şi cupole de radar care umplu cu miile solul craterului şi care, împreună, constituie un singur telescop imens cu o putere de rezoluţie infinit mai mare decât orice altceva de pe Pământ.

Evident că, dacă ţi-ai făcut temele citind ghidurile, vei

şti că Fletcher Brass în persoană a finanţat două astfel de şiruri, unul în interiorul Craterului Störmer, celălalt în Craterul Seidel din emisfera sudică. Primul este destinat observaţiilor extragalactice; al doilea este aţintit asupra Căii Lactee. Ambele se află deasupra paralelei 30, în regiuni suficient de temperate ca să se evite temperaturile extreme ale ciclului termic. Amândouă sunt dedicate, în principal, căutării inteligenţei extraterestre (SETI). Şi amândouă, aşa cum Brass însuşi e fericit să sublinieze, n-au descoperit nimic până acum. Niciun chiţăit. Nici măcar un zgomot de ac căzut. Nimic.

Însă, aşa cum, de asemenea, vei şti probabil dacă ai citit biografiile corecte, imensele cheltuieli i-au adus profituri lui Brass în moduri neaşteptate. Deoarece, atunci când procurorii tereştri au început să se ia de el după catastrofa din Amazon, Brass a făcut o şmecherie cu o viclenie tipică lui. S-a mutat, împreună cu anturajul loial, cele mai multe obiecte personale şi o mare parte din proprietăţile financiare transformate în lichidităţi, în Craterul Störmer, efectiv, *în interiorul* propriului telescop gigantic, şi a pretins că se afla acolo pe teritoriul lui privat.

Şi avea dreptate. În primii ani de dezvoltare lunară, corporaţiile private solicitau tot felul de drepturi teritoriale pe baza primei posesiuni – argumentul fiind acela că oricine s-a încumetat să cheltuie o avere cu construcţia unei baze lunare ar trebui să obţină măcar nişte proprietăţi imobiliare. Însă din pricina respectării îndelungate a Tratatului pentru Spaţiul Cosmic din 1967, unde la articolul 8 se interzice deţinerea de proprietăţi imobiliare în spaţiu, corporaţiile au fost nevoite să se mulţumească deci cu exploatarea subclauzei care permite deţinerea de *obiecte* în spaţiu, incluzând obiecte „aterizate sau construite pe corpuri astrale, împreună cu părţile lor componente”. Folosind această prevedere, batalionul de avocaţi al lui Brass a reuşit să pretindă că, de fapt, clientul lor s-a exilat pe un *obiect* – un telescop gigantic cu diametrul de peste 120 de kilometri – care, în fond, reprezenta propriul lui teritoriu recunoscut legal. Şi care a

ajuns să fie cunoscut drept Purgatoriul.

Ca atare, iată motivul sensibilităţii lor excepţionale faţă de afectarea rezultatelor înregistrate de telescoape, deoarece orice încălcare repetată ar putea rezulta în atacarea pretenţiei lui Brass asupra întregului teritoriu. Deşi chiar dacă toate astea îţi sunt explicate – poate de către un ghid neobişnuit de naiv –, ai putea alege să fii sceptic, amintindu-ţi toate acele zvonuri legate de felul în care Brass a ajuns la un acord secret cu Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite, că a şantajat preşedinţi şi prim-miniştri sau că, pur şi simplu, şi-a angajat vasta reţea de legături subterane ca să mituiască şi să ameninţe legiuitori – statutul oficial al Purgatoriului poate rămâne, fără nicio glumă, permanent în suspans.

În orice caz, după câteva ore de parcurs această călătorie lugubră – poate vei observa că soarele nu pare să se deplaseze deloc – vei ajunge la o altă margine de crater: mai exact un crater în crater. Mult mai mic decât Störmer şi prevăzut cu uşi şi ferestre. Acesta este primul tău contact cu Sin, oraşul acoperit, de dimensiunea statului Monaco, al Purgatoriului. Aici vei fi trecut prin alte sasuri de intrare, depus într-un alt centru de procesare călători amplu decorat, apoi direcţionat prin nişte tunele luminate şi urcat în ascensoare rapide către unul din multele hoteluri construite în aşa-numita „Margine Sin” – zidul nordic al craterului.

Cele mai multe hoteluri au nume babiloniene, Harran, Ninurta, Hermon, deşi unele dintre cele mai recente demonstrează că s-au inspirat din Noul Testament: Revelaţia, Împărăţia drepţilor, Ghetsimani.

În orice caz, vei fi plăcut surprins de dimensiunea încăperii tale. Chiar dacă bugetul tău e mediu, vei găsi o cameră spaţioasă cu mobilier potrivit de mare, decoraţiuni impresionante şi un pat larg cu o pilotă grea pe el. Dacă deschizi minibarul, vei da peste obişnuitele băuturi alcoolice şi de alt gen.

Dacă vei suna jos pentru un sendviş, vei constata că nu costă prea mult în comparaţie cu unul pe Pământ. Iar dacă

vei da drumul la televizor, vei descoperi o selecţie largă de canale (cenzurate) de pe Pământ, alături de canale de ştiri locale şi de filme în reţea *(Brass* este transmis în mod frecvent).

Dacă te afli acolo pentru o conferinţă nemonitorizată, vei afla cu plăcere că toate hotelurile importante dispun de aşa-numitele „vorbitoare” – încăperi cu ziduri îmbrăcate în plumb, antifonice, unde monitorizarea externă este imposibilă, iar testele electronice de depistare a microfoanelor ascunse sunt efectuate regulat. Purgatoriul se mândreşte în mod deosebit cu reputaţia lui de zonă imposibil de supravegheat. Mulţi diplomaţi de rang înalt şi oameni de afaceri vin constant în Zona Întunecată ca să folosească astfel de vorbitoare şi se spune că multe acorduri prin care se conduce lumea au fost încheiate între zidurile din Sin.

În mod inevitabil însă, înarmat cu o hartă oferită în mod gratuit – nu sunt permise dispozitive GPS în Zona Întunecată –, vei dori să explorezi oraşul.

Dacă nu te-ai obişnuit cu condiţiile lunare, poate vei alege să închiriezi un scuter sau să te prinzi de un dispozitiv hidraulic de mers asistat. În orice caz, vei fi uşurat să descoperi că aproape toate districtele turistice au suprafeţe bine compactate şi că ferestrele, dacă vei cădea peste una dintre ele, sunt confecţionate din sticlă lunară – cea mai rezistentă sticlă care există.

În arcadele şi galeriile din jurul hotelurilor importante vei vedea nenumărate magazine vânzând cele mai bine-cunoscute suvenire din Purgatoriu.

Acestea includ ceasuri Pandia autentice (acele ceasuri de mână cu chip lunar, de precizie, confecţionate de ceasornicari fugari, care reprezintă articole preţuite de colecţie pe Pământ), timbre poştale locale (chiar dacă o faci doar ca să investeşti, vei dori câteva teancuri dintr-acestea) şi, bineînţeles, faimoasele figurine multicolorate de cristal din Sin (atât de delicate, încât par să se spargă în mâna ta, însă în acelaşi timp atât de dure, că nu vor crăpa nici dacă le izbeşti cu putere de un zid).

Abia după ce te aventurezi un pic mai departe, dincolo de magazine, vei da peste cazinouri şi localuri de pariuri, peste clădirile în care se consumă droguri, peste cluburile de lupte, peste spectacolele cu sex, peste bordeluri, peste magazinele de pe strada principală, unde poţi cumpăra stimulente cerebrale şi droguri transcendentale pe sub tejghea, fără ca nimeni să pună întrebări, şi peste centrele chirurgicale cu discount, unde îţi poţi „renova” trupul în mai puţin de cinci ore.

Vei observa, inevitabil, că mulţi din cetăţenii oraşului – „Sinners” (Păcătoşi) – se pare că au trecut prin proceduri cosmetice extinse. Unii seamănă în mod uimitor cu vechi vedete de film, supermodele şi alte celebrităţi. Cei mai mulţi par să tolereze turiştii, dar câţiva se manifestă deschis împotriva lor şi uneori devin agresivi. Pentru mai mulţi turişti, acest lucru face parte din farmecul curios al Purgatoriului. În special districtul de jocuri de noroc este plin cu baruri în stil vechi, unde te poţi trezi în mijlocul unei bătăi generale, însă ar trebui să fii conştient că spitalele oficiale din Purgatoriu, spre deosebire de cabinetele chirurgicale clandestine, practică preţuri exorbitante pentru tratamente de urgenţă.

Evident, este posibil să vii în Sin nu pentru luptele cu cuţite, sporturile extreme, sex, proceduri medicale radicale sau ocazia de a purta o conversaţie nemonitorizată.

Poate că vrei doar să vezi oraşul în toată gloria lui. Şi chiar dacă eşti un călător veteran, vei continua să ai un moment de revelaţie când vei vedea pentru prima dată chestia întreagă, aşa-numitul „Cuib al Viespilor” sau „Oala sub Presiune”. Vei zări un acoperiş imens străbătut de pasarele şi burlane, ţevi atârnate cu viţă-de-vie şi flori, şiruri masive de lămpi cu halogen care luminează mai puternic sau mai tare în mod arbitrar (ca să simuleze înnorarea şi lumina soarelui), stâlpi mari din aramă oxidată acoperiţi cu un frunziş spiralat, fântâni ca nişte gheizere şi terase pline cu grădini, statui imense de balauri şi sfinţi şi un labirint de cafenele la nivelul solului, magazine şi case din cărămidă lunară – „Mesopotamia

antică în moda Havanei prerevoluţionare”, aşa cum a botezat totul un scriitor de jurnale de călătorie.

Vei vedea o mulţime de influenţe babiloniene întreţesute cu elemente gotice de tip catedrală. Într-adevăr, arhitectura pare uneori să ţâşnească din cărămizile lăcuite, tabletele cruciforme şi coloanele de culoarea muştarului aflate în capul unei străzi până la tencuiala tip biserică, ferestrele înguste şi blocurile de la celălalt capăt. Ornamentele sunt reprezentate ici şi colo de caruri de război şi tauri care atacă, de sfinţi care plâng şi statui caste. Cafenelele şi cluburile de noapte sunt denumite Kish, Ur şi Festinul lui Belşaţar, într-un colţ, şi Abaţia, Relicvariul şi Urechile acului la colţul următor. Şi muzica – răzbătând din uşile întunecate şi difuzoarele montate pe sus – este reprezentată uneori de harpe antice şi tamburine, alteori de orgi de catedrală şi coruri de călugări. Pe scurt, poţi vedea cu propriii ochi şi poţi auzi cu propriile urechi: moda ecleziastă cucerind treptat locaşurile păgâne ale vechiului Purgatoriu.

Chiar în centrul oraşului, ridicându-se până la jgheaburile acoperişurilor şi vizibil din toate colţurile oraşului, se găseşte faimosul Templu al celor Şapte Sfere. De forma unui zigurat imens, impregnat cu pietre preţioase lunare şi pavat cu plăci care reflectă lumina, templul este Luvrul şi Turnul Eiffel din Sin într-o singură construcţie – un punct de observaţie obligatoriu de văzut, un muzeu demn de laudă al sistemului solar şi o anexă în cărţile poştale şi ghidurile turistice ale Purgatoriului. Oricum, este mereu aglomerat cu privitori şi comercianţi agresivi, astfel că e de preferat să fie vizitat în afara orelor de vârf.

Între timp, s-ar putea să fii surprins de clima din oraş: este călduroasă şi adesea inconfortabil de umedă, tropicală chiar.

Şi cum vaporii de apă se înalţă cu mai multă uşurinţă în regimul de microgravitaţie lunar, iar moleculele se unesc mai strâns, precipitaţiile sunt frecvente în interiorul Oalei sub Presiune. Însă picăturile de ploaie sunt mai mari şi mai

uşoare decât pe Pământ. Nu izbesc solul cu vreo forţă, ci cad încet ca nişte baloane de apă, eliberând volume mari de lichid. Să te plimbi printre baloane de ploaie în Sin este o experienţă suprarealistă. Este şi mai suprarealistă în timpul unei furtuni, când fulgerele sfârâie şi sclipesc peste întregul tavan al oraşului ca nişte limbi globulare de foc.

Probabil vei fi surprins şi de numărul mare de animale şi de insecte. Vei vedea şobolani, evident, dar şi câini, pisici, veveriţe şi chiar o vulpe sau două. Vor fi păsări cântând şi agitându-se în palmieri – mai ales papagali, care au fost aduşi în oraş la ordinele lui Brass şi s-au înmulţit foarte mult.

Te vei trezi ocazional călcând pe gândaci şi gărgăriţe şi vei fi muşcat de ţânţari şi purici, iar în districtele mai puţin salubre cu siguranţă va trebui să goneşti muştele. Toate aceste creaturi, chiar şi viermii, sunt tolerate şi chiar încurajate în Sin, pentru a face oamenii să se simtă precum acasă – şi ca să se evite sterilitatea opresivă a unor locuri precum Baza Doppelmayer.

Districtul comercial Shamash, districtul medical Marduk, districtele cu felinare roşii Sordello şi Kasbah, districtul de pariuri şi locuri de distracţie, toate se găsesc în jumătatea nordică a oraşului Sin. În centru se află grădinile îngrijite din jurul Templului celor Şapte Sfere, care cedează teren unei zone tampon de parcuri întinse, prin care curge o apă murdară, Lethe. Apoi, în zona sudică, vei da peste districtul de palate Kasr, peste cartierul rezidenţial Iştar şi zona industrială Nimrod. Ultima este atât de greu de descris, încât nici măcar nu e marcată pe cele mai multe hărţi şi ghiduri turistice. Iştar, în mod oficial interzis turiştilor, se vede cel mai bine dis-de-dimineaţă de pe dealul artificial care-l desparte de Kasbah. Vei vedea cinci străzi de case părăginite, din cărămidă lunară, o cantitate mare de deşeuri şi fum, multe rufe atârnate la uscat şi, dacă se întâmplă să priveşti la momentul nepotrivit, probabil un locuitor făcând gesturi obscene sau arătându-ţi fundul (o practică destul de populară pe Lună). Situat pe partea de vest a Nimrodului,

Kasr se numeşte aşa după imensul palat construit în zona de sud, care reprezintă reşedinţa din Sin a lui Fletcher Brass, deşi tot ce vei reuşi să vezi de la distanţă va fi o faţadă decorată în stil babilonian. Patriarhul Purgatoriului însuşi continuă să mai apară ocazional în cel mai mare balcon al palatului şi să se adreseze cu o voce răsunătoare peste fântânile, labirinturile şi statuile Parcului de Procesiune, grădinile regale care separă palatul de restul.

Timp de mai mulţi ani, QT, fata lui Brass, a locuit şi ea într-o aripă a palatului. QT – prescurtare de la „Frumuşica”[2] – este fata unei reporteriţe din Chicago, care a avut cu treizeci şi unu de ani în urmă o scurtă idilă cu Fletcher Brass. Crescută de un unchi maternal după ce mama ei s-a sinucis, QT a fost molestată sexual la şaisprezece ani de consilierul financiar al unchiului ei, un individ care a fost ulterior găsit aruncat într-un depozit abandonat cu toate oasele principale zdrobite. Să fi fost QT responsabilă de asta? Nu în mod oficial – întreaga tărăşenie a fost aruncată în cârca unuia dintre foştii asociaţi de afaceri ai individului –, însă QT n-a mai rămas acolo ca să vadă sfârşitul poveştii. Înainte de a fi interogată de poliţie, şi-a făcut bagajul şi a şters-o către Purgatoriu, unde a fost primită de tatăl ei cu braţele deschise, ca singurul dintre cei patru copii în viaţă care s-a mutat permanent în regatul lui lunar.

Numai că în prezent pare să existe o schismă – dacă sursele tale sunt bune, poate că ai auzit despre asta. Şi uitându-te la palatul lui Brass, te-ai putea întreba unde locuieşte QT. Probabil vei presupune că a fost mutată într-un palat mai mic al ei. Sau poate într-o reşedinţă din zona de maximă securitate Zabada, enclava exclusivistă care e conectată de Sin printr-un tunel subteran. Aşa că ai putea fi surprins – ba chiar şocat – să auzi că QT locuieşte într-o locaţie cu două etaje din Iştar, o casă pe care poate chiar ai zărit-o atunci când ai privit acel district de pe deal. Securitatea acolo este minimă, însă respectul generat de ea în rândul locuitorilor este atât de mare, încât există

[2] Cutie (în engl. în orig.) (n.red.).

sentimentul de încredere că toţi oamenii „au grijă de ea”.

Oricum, ea nu-şi petrece prea mult timp acasă. Foarte des doarme la birou, situat în Sin Rim, aproape de hotelurile de lux.

Despre QT se afirmă că este ambiţioasă. Încăpăţânată. Cu o capacitate mare de concentrare. Nemiloasă.

Aşchia, se spune, nu sare departe de trunchi. Însă cumva ea deţine o calitate de care tatăl ei, în ciuda magnetismului propriu, a dus mereu lipsă: îşi găseşte mereu timp pentru un vizitator, oricât de neînsemnat, dacă scopul vizitei acestuia nu este în întregime frivol. Iată motivul pentru care, în acest moment, ea a lăsat totul la o parte – şi-a reprogramat agenda de activităţi a după-amiezii – ca să-l întâmpine pe noul recrut al poliţiei, locotenentul Damien Justus.

Care, în aparenţă, a venit la ea cu o chestiune de cea mai mare importanţă.

14

— Bănuiesc că vizita este în legătură cu omorârea lui Otto Decker.

Ea stă pe un scaun cu un şezut îmbrăcat în piele roşie. E mai înaltă decât ar fi fost dacă ar fi rămas pe Pământ, însă nu depăşeşte înălţimea medie. Are o faţă ovală, ca toate femeile lunatice, dar nu afişează ostentativ nicio porţiune a corpului. E blondă – blond natural, din câte îşi dă seama Justus – şi fermecătoare, de o manieră care justifică pe deplin numele care i s-a dat. Este îmbrăcată cu o haină şi o fustă de culoare albastră şi o bluză albă, haine mai degrabă specifice unei călugăriţe moderne. Biroul ei, de la decoraţiile sobre la ferestrele cu vitralii care dau înspre Sin, seamănă cu cel al unei stareţe dintr-o mănăstire.

— Nu pierdeţi deloc vremea, observă Justus.

— Aţi citit *Codul Brass,* domnule locotenent?

— Adică?

— Legile tatălui meu, mai exact micile lui pilde de înţelepciune. Probabil, sunteţi familiar cu cele publicate. Să fim sinceri, unele dintre ele sunt de-a dreptul nesăbuite. Însă au influenţat mulţi oameni. Mulţi, *mulţi* oameni. Iar una dintre legile lui mai bune este aceasta: „Timpul înseamnă cel mai subevaluat stoc de acţiuni din lume”. Şi are dreptate, bineînţeles că are dreptate. Atât de multă dreptate, încât ai crede că nici măcar nu trebuie gândit aşa ceva, nu? Cu toate astea, continuă să existe oameni care se păcălesc singuri, care continuă să creadă, de exemplu, că nu poţi *cumpăra* timp. Că tuturor, de la faraoni la ţăranii care-i slujesc, li se acordă acelaşi număr de ore într-o zi. Ei bine, asta nu e adevărat şi n-a fost niciodată adevărat. Bogaţii trăiesc mai mult. Au parte de operaţii atunci când au nevoie de ele. Nu aşteaptă la cozi. Nu trebuie să doarmă lângă vecini zgomotoşi. Nu gătesc, nu fac curăţenie, nu-şi calcă rufele. Nici măcar nu este nevoie să-şi crească singuri copiii sau să-şi plimbe căţeii. Au locaţii unde să-şi desfăşoare *de trei ori* mai multe experienţe

decât majoritatea oamenilor. Şi cu toate astea, irosesc timpul. Nu se pot abţine. Devin obsedaţi de chestii irelevante. Încheie căsătorii nepotrivite. Urmăresc scheme utopice. Tatăl meu este un foarte bun exemplu în acest sens. Însă eu sunt puţin altfel. Mă asigur întotdeauna că am o rezervă de timp la dispoziţie, pe care o tratez ca pe un pachet de acţiuni de neatins. N-o irosesc. N-o negociez. O menţin într-un cont fără riscuri asociate, cu dobândă. Iar una dintre modalităţile prin care reuşesc asta este să trec imediat la subiect. Chiar dacă aşa ceva îl face pe unul sau pe altul să strâmbe din nas. Nu-mi pasă. Sunt hotărâtă să nu irosesc timpul. De fapt, irosesc timp chiar acum explicându-vă toate astea.

Vorbeşte atât de repede, că Justus abia poate ţine pasul cu ea. Însă nu crede că e din cauza nervozităţii, a unei supradoze de cafeină sau pentru că a suferit o operaţie de stimulare a activităţii cerebrale. Bănuieşte că de vină e doar mintea ei superactivă – genul de minte care exersează atât de mult, încât ajunge să ardă calorii, ca un trup care munceşte într-o sală de gimnastică. Justus se simte ca şi cum ar fi făcut exerciţii la sală doar ascultând-o.

— Atunci, poate îmi spuneţi dumneavoastră de ce sunt aici, sugerează el, nu fără ironie.

— Bineînţeles. Pot face asta. Deoarece ştiu că abia aţi venit de la PPD. Şi fără îndoială că aţi fost expus la ceea ce trece drept bârfa pe acolo. Şi ce aţi aflat, sau cred că aţi aflat, este că tatăl meu şi cu mine avem o relaţie din ce în ce mai tensionată. Şi aţi auzit că Otto Decker era un consilier de încredere al tatălui meu. Aşa că vă întrebaţi dacă aş fi avut vreun motiv să-l asasinez – pe Decker, adică – sau cel puţin un motiv ca să-l doresc înlăturat. Cam asta e, pe scurt?

Justus ridică din umeri.

— Trebuie să cercetez toate posibilităţile.

— Bineînţeles. Respect asta. Şi mai sunteţi şi nou pe aici, şi respect şi asta. Însă există ceva ce probabil nu vi s-a zis. Unul dintre cei doi oameni ucişi împreună cu Otto

Decker era un bărbat pe nume Ben Chee. Nu multă lume ştie asta, dar acest Ben era un asociat de-al meu. Un spion, puteţi să-i spuneţi. Şi poate că bomba aia era destinată lui Ben Chee, şi nu lui Otto Decker. Vă mărturisesc toate astea la modul confidenţial, bineînţeles, şi deoarece în circumstanţe normale aţi fi descoperit singur mai devreme sau mai târziu oricum. În circumstanţe normale, spun, ca şi cum în Purgatoriu ar putea fi ceva considerat ca normal. Aşa că n-are sens lipsa de transparenţă – nu vreau să irosesc mai mult din timpul dumneavoastră decât din timpul meu.

— Sunt recunoscător. Însă va trebui să mă iertaţi. Cu câteva clipe în urmă se pare că respingeaţi ideea că exista o tensiune între dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră.

— Ce e cu asta?

— Păi, tocmai aţi recunoscut că-l spionaţi pe unul dintre asociaţii lui apropiaţi.

— Hm! Chestia e complexă. Atât de complicată, încât vă compătimesc. Vă veţi simţi inconfortabil cel puţin un an aici, încercând să vă croiţi drum prin labirint. Totuşi daţi-mi voie să simplific puţin lucrurile. Îmi iubesc tatăl şi vreau cu adevărat tot ce e mai bun pentru el. În acelaşi timp, cred că şi-a pierdut busola. S-a apropiat periculos de mult de marginea prăpastiei. Aţi putea susţine că el *a fost mereu* aproape de buza prăpastiei şi n-aş putea să fiu în dezacord cu asta. Poate că nici el nu ar fi în dezacord. De fapt, ar fi mândru. Însă cred că în prezent alegerile lui au devenit cu adevărat iraţionale. Şi *nesănătoase.* De exemplu, am convingerea că face o mare greşeală plecând spre Marte. Nu pentru că aş avea eu ceva împotriva principiului explorării spaţiului – bănuiesc că aşa ceva este la fel de important pe cât susţine el. Şi nu din pricina tuturor pericolelor, cum ar fi expunerea la radiaţii, şi ştim cu toţii ce au păţit acei chinezi cu câţiva ani în urmă. Ci pentru că motivele tatălui meu nu sunt atât de nobile precum le face el să pară. Cred că Marte este doar un alt El Dorado pentru el – doar un alt regat pe care-l poate cuceri, un nou teritoriu pe care-şi poate înfige drapelul. Şi

cred că mai e îngrozit că altcineva i-ar putea fura momentul de glorie. Sau l-ar putea marginaliza, aşa cum s-a întâmplat aici, pe Lună. Ca atare, este doar un alt proiect născut din vanitate nebunească, o misiune disperată de negare a vârstei atinse, o altă aventură toxică şi prostească fără un sens real. Şi, oricum, e un moment prost să părăseşti Purgatoriul acum.

— De ce?

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

— Lucrurile nu sunt atât de roz pe aici precum par, domnule locotenent. Suntem, în esenţă, un oraş turistic, însă cifrele merg în jos. Rezervările sunt umflate în acest an din cauza eclipsei solare care va fi observată în curând – mulţi oameni se vor îndrepta spre Zona Apropiată ca să vadă umbra Lunii traversând Pământul, aşa că vom avea parte de mulţimea obişnuită. Dar tendinţa pe termen lung este descendentă. Evident, mă străduiesc să schimb situaţia cât mai grabnic – încerc asta de ani de zile –, însă există oameni aici care refuză să vadă lumina. Deoarece totul se rezumă la branding – totul e legat de branding. Aţi citit vreodată povestea tatălui meu despre Caravaggio?

— Amintiţi-mi.

Ea îşi freacă mâinile.

— Cu câţiva ani în urmă s-a ţinut o licitaţie pentru o veche pictură intitulată *Iosif din Arimateea la mormântul lui Hristos.* Multă vreme s-a crezut că pictura semnată de Caravaggio se pierduse. Dar experţii în artă au reuşit să stabilească faptul că nu era deloc vorba de Caravaggio, ci de lucrarea unui contemporan necunoscut de-al lui, posibil un ucenic. Iar chestia asta, bineînţeles, era importantă deoarece, dacă ar fi fost cu adevărat vorba de Caravaggio, ar fi adus o mică avere la licitaţie – probabil cinci sute de milioane de dolari. Însă cum nu era şi cum nu fusese semnată de un pictor recunoscut, a fost, practic, lipsită de valoare – abia dacă a strâns trei sau patru milioane. Tocmai aici este cheia. Tatăl meu a achiziţionat oricum pictura. A susţinut că era chiar *mai importantă* după diminuarea valorii ei oficiale. Şi a dat un spectacol întreg

din expunerea ei către partenerii lui de afaceri, către întreg cercul de apropiaţi, cu orice ocazie. Fiindcă, spunea el, pictura aceea demonstra mai mult ca orice altceva puterea unică a unui brand. Caravaggio? Cinci sute de milioane de dolari. Un necunoscut? Ceva mărunţiş. Cu toate astea, pictura este exact la fel.

Pentru Justus exemplul pare perfect pentru a ilustra cel puţin jumătate din ce e rău în lume.

— Şi mai exact de ce e această poveste semnificativă?

— Deoarece tatăl meu şi-a uitat propriile lecţii. Despre forţa unui brand. Fiindcă nu vrea să recunoască: Sin şi-a pierdut farmecul. Un „oraş al păcatului” este învăluit de o anumită aură, fără îndoială, însă atracţiile sordide au o durată mică de viaţă. Ard puternic, dar se fâsâie rapid. Interesele se îndreaptă în altă direcţie şi în urmă rămâne ceva care pare vechi şi sordid. Pe de altă parte, numele „Mântuire” este atractiv psihologic fără a fi intimidant – şi mai poate sugera eliberarea, într-o manieră gen *counterprogramming*[3].

— Vreţi să redenumiţi acest oraş „Mântuirea”?

— Am chiar şi un slogan. „Mântuirea: ai căutat-o întreaga viaţă”.

Justus reflectează că sloganul este măcar mai bun decât cel actual: „Nimic nu e mai bine decât să trăieşti în Sin (Păcat)”. Însă îşi aduce aminte brusc de Nat U. Reilly, care părea ciudat de stingherit la menţionarea cuvântului mântuire.

— Şi tatăl dumneavoastră se opune ideii, presupun?

— Cu fermitate. Dar asta nu e totul. Vreau să redenumesc şi Purgatoriul. În „Sanctuarul”. Un nume încă religios, însă mult mai potrivit şi mai tentant. În definitiv, teritoriul acesta a primit nume atunci când tata a simţit că era prins în capcană aici, aşteptând verdictul justiţiei; când

---

[3] Conform Webster, Lichty, 1991: „Strategie care presupune utilizarea, în audiovizual, a unor programe diferite de cele ale concurenţei, pentru a atrage un alt tip de audienţă. De exemplu, programarea unor emisiuni de divertisment, în timp ce principalele posturi concurente au buletine de ştiri”. (n.red.).

încerca să-l prezinte ca pe un loc al pedepsei – o mică treaptă mai sus de iad. Până la un punct a funcţionat, dar în mare parte datorită ignoranţei oamenilor. Prin asta vreau să spun că Purgatoriul este în mod tradiţional un loc de eliminare a păcatelor, nu de înmulţire a lor – de aici şi numele. Aşa că Sanctuarul este mult mai adecvat.

— Şi asta este cauza esenţială a tensiunii dintre voi – câteva schimbări de nume?

— Oh, nu, e mult mai mult de atât. Lucruri de natură mult mai practică. Pentru început, căldura asta sufocantă. Tatăl meu crede că este atrăgătoare, deoarece de asta ai parte în staţiunile tropicale. Oricum, este un fapt stabilit cu certitudine că nivelul criminalităţii creşte în climat fierbinte. Ca atare, într-un loc ca ăsta este ca şi cum ai agita cuibul cu viespi – e complet iraţional. Şi pe urmă mai e şi arhitectura, întregul aspect al locului. Toate cărămizile arse de soare, toate viţele-de-vie, statuile mesopotamiene? Atmosfera este ostentativ babiloniană şi acţionează negativ asupra memoriei rasei. Aşa că fac tot posibilul ca să schimb şi asta, chiar sub nasul tatălui meu. Elementele alea gotice şi romaneşti – vitralii, arcade, panouri pe tavane, marmură şi toate cele –, le-aţi văzut? Ei bine, reprezintă influenţa mea. Felul meu de a echilibra iconografia păgână. Inginerie socială prin arhitectură – o zonă de mare interes pentru mine. Tata mi-a încredinţat conducerea Departamentului de Lucrări Publice când abia ieşisem din adolescenţă. Ştia că mă interesa designul şi s-a gândit că asta mă va ţine ocupată. Dar cred că nu şi-a dat seama cât de repede o să-mi las amprenta asupra acestui oraş.

— Conduceţi în continuare Lucrările Publice?

— Da, precum şi alte departamente.

— Cum ar fi?

— În prezent sunt secretarul Internelor. Şi secretarul Departamentului de Aplicare a Legii – am fost numit cu doar câteva luni în urmă. Şi am planuri pentru o mulţime de chestii. De exemplu, PPD, clubul ăla de băieţi, are disperată nevoie de o curăţenie. Sistemul de justiţie de aici

este o glumă. Rata criminalităţii este inacceptabilă. Pentru fiecare turist atras aici de pericol, există alţi trei speriaţi care fug. Plus că aici sunt deja prea mulţi criminali. Am menţionat că am fost şi secretarul Imigraţiei? Ei bine, deja am redus cazurile de ilegalitate, totuşi vreau să văd mai mulţi oameni care s-au săturat de Pământ – de corupţie, de decădere, de ipocrizie. Şi aceştia vor să locuiască pe Lună nu pentru că sunt criminali, ci fugari. Fugari morali. Sunt capabili de lucruri minunate. În decurs de o generaţie, putem face locul ăsta cu adevărat măreţ.

Justus se întreabă dacă şi ea, la fel ca Buchanan, îi oferă, efectiv, o promovare.

— Sună ambiţios.

— Bineînţeles că e. S-ar putea afirma că încerc să mântuiesc Purgatoriul – să-l aduc mai aproape de rai. De fapt, tocmai ăsta reprezintă motivul de tensiune între tata şi mine – o disparitate de viziune, asta e tot.

— Încă nu sunt sigur că înţeleg, se arată mirat Justus. Spuneţi că tatăl dumneavoastră nu aprobă ce faceţi, însă pare să vă fi recompensat cu conducerea a jumătate de duzină de departamente publice.

— Deoarece ştie că mă bucur de popularitate. Locuitorii mă iubesc – cei mai mulţi dintre ei, în orice caz. Şi nu zic asta din lipsă de modestie. Ăsta e adevărul. Oamenii din Sin sunt înfometaţi după schimbare. Vor ca locul ăsta să fie curăţat.

Chiar şi răufăcătorii îl vor curăţat. În *special* răufăcătorii îl vor curăţat. Iar eu sunt singura dispusă s-o fac.

— Aşadar, tatăl dumneavoastră vă dă aceste puteri depline…

— Nu le-aş numi depline.

— Cu toate astea, vă acordă suficientă putere ca să vă facă importantă, dar, în cele din urmă, vă respinge ambiţiile cele mai mari?

— Cam aşa e pe scurt. E un mic joc pe care-l joacă. Se joacă mereu şi, de obicei, se pricepe la jocuri. Crede că mă cunoaşte într-o oarecare măsură deoarece e tatăl meu, deşi, în realitate, mă subapreciază complet. Şi între timp

vrea să plece pe Marte şi tot felul de indivizi se agită să-i ia locul. Evident, am şi eu planurile mele şi intenţionez să profit de pe urma oricărui lucru, inclusiv a popularităţii mele, ca să le finalizez. Aşa că puteţi constata cu uşurinţă de ce doresc ca anumite personaje – oameni cu putere, din anturajul tatălui meu, oameni care mi-ar putea sta în cale – să dispară din peisaj. Definitiv, adică. Total. Complet. Este sinistru, dar de netăgăduit. Şi *ăsta* este motivul pentru care ar trebui să mă suspectaţi de asasinarea lui Otto Decker.

Justus clatină din cap.

— Ei bine, continuă el, nu-mi amintesc să se fi oferit cineva ca prim suspect până acum.

— V-am zis, domnule locotenent, că vă duc într-un loc în care veţi ajunge inevitabil. Presupunând, bineînţeles, că n-aţi fost deja acolo. Îmi imaginez că aşa veţi renunţa mai rapid la concepţiile eronate şi veţi merge mai departe ca să găsiţi adevăratul ucigaş. Sau ucigaşi.

— Şi cine credeţi că ar putea fi?

— Habar n-am. Sincer.

— Bănuiţi că ar putea fi unul dintre oamenii care aşteaptă să umple golul lăsat?

— Bineînţeles că e posibil. Însă nu sunt eu.

— De ce nu, mai exact?

— Fiindcă nu sunt capabilă de crimă. Verificaţi-mi testele psihice. Am un scor mare la empatie. Este o chestie genetică, dar nu moştenită de la tatăl meu. Sunt nemiloasă când trebuie să fiu – *însuşirea asta* o am de la tata –, dar n-aş putea ucide niciodată.

— Tatăl dumneavoastră ar putea?

— Fireşte. Şi dacă întrebaţi prin asta dacă el l-a ucis pe Ben Chee – sau pe Otto Decker –, ei bine, nu ştiu. Întrebaţi-l pe tata când vă veţi întâlni cu el.

— M-am întâlnit deja.

— Nu, n-aţi făcut-o.

— M-am întâlnit în dimineaţa asta.

— Nu, n-aţi făcut-o.

QT o rosteşte cu o asemenea convingere, că Justus se

încruntă.

— Mă iertaţi?

— Tata este un om ocupat, rânjeşte ea. Fereastra pentru lansarea spre Marte este foarte îngustă şi nu-şi permite s-o piardă. Prin urmare, îşi petrece fiecare clipă la construirea rachetei, pregătindu-se pentru voiaj. Şi doar nu credeţi că un astfel de om şi-ar irosi timpul cu o conferinţă de presă, nu?

Justus clipeşte din ochi.

— Haideţi, domnule locotenent – chiar credeţi că v-aţi întâlnit cu tatăl meu? Aţi avut vreo senzaţie de charismă reală – charismă din altă lume – din partea tipului ăluia? Chiar arăta *cu adevărat* ca un om care a dobândit la fel de multe lucruri precum Fletcher Brass?

— Ce vreţi să sugeraţi?

— A fost actorul. Actorul ăla galez care şi-a ucis soţia – cel care a jucat în documentarul *Brass.* Zilele astea îi ţine locul tatălui meu în cele mai multe apariţii publice. Rosteşte discursuri atent scrise şi este instruit suficient de bine ca să răspundă la întrebări cu o oarecare autoritate. Însă nu e foarte bun la improvizaţie. Şi nu cunoaşte nimic cu adevărat periculos. *Ăsta* e unul dintre motivele pentru care e atât de util.

— Cine mai ştie de asta? se încruntă Justus.

— Dacă sunteţi suficient de important, dumneavoastră. Presa ştie.

— PPD-ul?

— Desigur. Nu te lăsa luat peste picior, domnule locotenent. Eu nu ţi-aş face asta. Îmi puteţi pune orice întrebare – orice vreţi – şi voi fi foarte deschisă şi sinceră.

— Dumneavoastră m-aţi angajat? o întreabă Justus după ce se gândeşte câteva clipe.

— Nu ştiu cine v-a aprobat iniţial cererea, ridică ea din umeri. Aş fi putut s-o resping când am preluat postul de secretar al Departamentului de Aplicare a Legii, dar mi-a plăcut cum arătaţi. Din punctul ăsta de vedere, sunt alţii care v-ar fi putut respinge dacă ar fi vrut.

— Tatăl dumneavoastră?

— Desigur. Presupunând că avea timp. Alte întrebări?

— Nu, răspunde Justus, ridicându-se, deja mi-aţi dat multe teme de meditaţie.

În realitate, încă nu e sigur cum s-o abordeze pe fiica lui Brass. Biografiile lui Fletcher Brass, chiar şi cele neautorizate, conţin ciudat de puţine informaţii despre singura fiică a Patriarhului. Şi asta îl face pe Justus să se întrebe cum a reuşit ea să rămână atât de eficient sub radarul interesului public. Şi mai ales de ce altceva mai e capabilă.

— Oh, un lucru înainte de a pleca, zice ea, oprindu-l la uşă. De fapt, trei lucruri. Trei moduri în care-l puteţi recunoaşte pe tatăl meu – cel adevărat – când vă veţi întâlni. Mai întâi, priviţi-l în ochi. Veţi vedea bucăţi autentice din aramă în irişi – nu lentilele de contact pe care le poartă actorul – şi veţi observa diferenţa, credeţi-mă. În al doilea rând, tata nu foloseşte expresii precum „Fir-ar să fie!” – nu e atât de bădăran. Însă veţi descoperi şi asta în mod inevitabil.

— Şi al treilea lucru?

— Se va referi la chipul dumneavoastră. Nu se poate abţine. Crede că are dreptul să fie sincer şi, mai ales, că oamenii îl respectă pentru asta. Aşa că dacă asta înseamnă să vă insulte – cum ar fi să vă sugereze să vă corectaţi trăsăturile –, o va face cu mare încântare. Şi va încerca o satisfacţie şi mai mare simţind cât de incorect politic este.

— Au fost deja oameni pe aici care mi-au sugerat o operaţie.

— De imaginat. În locul dumneavoastră, n-aş schimba nimic. Bărbaţii obişnuiau să-şi poarte cu mândrie trecutul pe piele.

— O să ţin minte, replică Justus.

Poate că ea vrea să flirteze cu el, din cine ştie ce motiv, însă îi acordă beneficiul îndoielii.

În afara biroului ei este condus spre lift de un alt valet, un individ izbitor de chipeş cu păr castaniu pieptănat cu cărare, costum maroniu, cravată de aceeaşi culoare şi ochi căprui.

— Dă-mi voie să ghicesc, spune Justus. Te numeşti Leonardo Brown (Maroniul)?

— Corect, domnule.

— Şi eşti android?

— Şi asta e corect, domnule. De ce întrebaţi?

— Nu fără un motiv, răspunde Justus.

15

Jean-Pierre Plaisance conduce cu viteză maximă între craterele mici de la nord de Craterul Gagarin. Când n-are consistenţa betonului, drumul de mentenanţă pe care-l urmează este marcat de urme de vehicule ce i-au brăzdat suprafaţa mai bine de paisprezece ani. În unele locuri, adânciturile sunt de ordinul centimetrilor. Plaisance cunoaşte drumul mai bine ca oricine – a ajutat la construcţia lui cu ani de zile în urmă – şi în acest moment e furios, plin de resentimente şi în acelaşi timp preocupat. Deoarece droidul a trecut pe acolo. Iar droidul conduce un LRV – de mai bine de o oră Plaisance merge pe urmele distincte ale lui. Ca atare, probabil că droidul a fost programat suficient de bine ca să conducă un vehicul lunar. Nu e ceva nemaiîntâlnit, dar ridică miza la un cu totul alt nivel.

Vehiculul lui Plaisance, un Zenith 7, este unul din cele mai venerabile vehicule utilitare din zilele de început ale exploatării lunare. Este prevăzut cu şase roţi, patru motoare, şase baterii litiu-sulf, un bazin de răcire, roţi cu plasă din sârmă galvanizată şi un mecanism de tractare remorci. Pe sol dur, viteza maximă a vehiculului este de nouăzeci de kilometri la oră. Fără reîncărcarea bateriei, distanţa maximă care poate fi parcursă este de cinci sute de kilometri. Tracţiunea este bună – Plaisance a schimbat recent cauciucurile –, însă frânele sunt proaste. Suspensia este sub standard. Volanul este excentric. Multe elemente de mici dimensiuni stau să cadă. Rulmenţii au fost erodaţi de praful lunar. În realitate, vehiculul este bătrân, ieftin şi, cu excepţia vitezei şi anduranţei, nu cu mult mai avansat decât vehiculele întrebuinţate în ultimele misiuni Apollo.

Oricum, Plaisance îl cunoaşte ca în palmă sau mai exact ca pe o extensie a trupului său. În improbabila eventualitate că i s-ar oferi un model mai avansat, ar respinge oferta imediat, îşi iubeşte LRV-ul aşa cum oamenii de pe Pământ îşi iubesc automobilele.

Stă cocoţat pe un scaun tapisat cu plasă din nailon, cu picioarele înfipte în suporturile de călcâie şi cu mâna dreaptă ţinând ferm – feroce chiar – maneta de viteze. Are gâtul încordat şi dinţii încleştaţi. Ochii i-au devenit două fante. Deoarece pentru Plaisance ce se petrece în această clipă e mai mult decât o urmărire – este o misiune divină. După descoperirea trupului deţinutului din Craterul Gagarin – cel cu capul zdrobit – Plaisance l-a urmărit pe droid până la un alt iglu, unde a dat peste un alt deţinut mort. Un alt perete decorat cu bucăţi din capul unui om.

Şi nenorocirile nu s-au încheiat aici. În definitiv, acele două victime fuseseră nişte criminali serioşi. Mai mult decât nişte infractori, cei doi fuseseră ucigaşi fără milă. Sau ceva de genul ăsta. Plaisance nu cunoaşte natura exactă a crimelor lor, este adevărat, şi e suficient de creştin ca să creadă că nu meritau să fie omorâţi. Cu toate astea, nu se poate nega faptul că, prin crimele comise, cei doi şi-au anulat foarte mult dreptul la milă, chiar venind din partea unui om care este el însuşi un ucigaş condamnat.

Aşadar, Plaisance s-a luat mai departe după droid spre nord. Peste crater, trecând peste marginea lui, prin craterele mai mici, tocmai până la adăpostul femeilor geolog. Şi a început să simtă că i se face rău doar gândindu-se ce ar fi putut vedea înăuntru.

Asta deoarece se întâlnise cu acele femei înainte, trecuse pe lângă ele de câteva ori, le salutase şi gesticulase în direcţia lor, verificând că erau bine – ceea ce pe suprafaţa Lunii trecea drept o conversaţie. Iar în urma acestei comunicări succinte dezvoltase un sentiment de afecţiune pentru cele două doamne – aproape patern, ca şi cum ele ar fi fost fiicele lui care săpau după pietre în grădina din spatele casei.

O idee curioasă, dar agreabilă, fiindcă Plaisance n-avusese niciodată copii. Însă, cu siguranţă, crescuse într-o familie cu multe femei: o mamă pensionată, o bunică şi patru surori mai tinere.

La vârsta de zece ani ajunsese bărbatul casei, iar la

cincisprezece era principalul susţinător. Şi chiar dacă relaţia lui cu maică-sa în special era complexă – de exemplu, se bătea constant cu amanţii ei idioţi –, Plaisance continuă să aibă un sentiment de responsabilitate pentru toate femeile şi hotărârea de a le apăra onoarea şi siguranţa cu orice preţ. De fapt, o referire murdară – deşi nu întru totul neadevărată – la mama lui, făcută de un marinar, şi râsetul batjocoritor al altuia îl transformaseră în ucigaş.

Intrase în adăpostul celor două tinere femei geolog şi văzuse ce le făcuse droidul. Nu era vorba doar de crimă. Cele două fuseseră *dezmembrate.* Iar ca lucrurile să fie şi mai rele, fuseseră aşezate în poziţii obscene şi lipsite de demnitate.

Şi cele două nu erau nişte criminale. Nu erau deţinute.

Erau doar *femei.*

Asta n-ar fi trebuit să schimbe datele problemei, totuşi Plaisance este un tip emotiv. Iar mânia lui, la vederea scenei crimei, fusese atât de intensă, încât aproape că izbise în perete cu pumnul. De fapt, se văzuse obligat să se retragă din adăpost înainte de a comite ceva şi mai nesăbuit. Sau de a vomita în casca de protecţie.

Mai mult, furia nu dispăruse. Ba chiar i se accentuează – chiar şi în acest moment, în vreme ce se deplasează hurducăit pe suprafaţa Lunii. Dacă l-ar vedea pe droid în clipa asta, are toate şansele să ţâşnească din LRV şi să-l atace cu ferocitate, oricât de mare prostie ar fi asta. Droidul este multe mai puternic ca el. De fapt, Plaisance nici măcar nu este sigur că ar fi capabil să-l oprească dacă-l va prinde din urmă. Nici măcar nu este sigur că este *capabil* să-l prindă din urmă. Droidul conduce vehiculul Zenith 18 al femeilor geolog, care pe hârtie este mult mai rapid şi mai eficient decât modelul lui. Ca atare, Plaisance nu se poate baza decât pe aptitudinile lui excepţionale pentru a obţine un avantaj.

Dar lucrurile stau şi mai rău. Bateriile vehiculului mai au doar douăzeci şi patru de amperi-oră, ba chiar mai puţin dacă el continuă să conducă la viteză maximă. Ele sunt

calde şi în curând ar putea deveni supraîncinse. Plaisance le poate reîncărca la una dintre substaţiile de urgenţă – ştie mai bine ca oricine unde sunt acestea –, însă aşa ar pierde cel puţin o oră.

În plus, costumul lui mai conţine doar şase ore de aer respirabil. Mai duce cu el oxigen pentru alte trei ore – o rezervă de urgenţă – în PLSS (Portable Life-Support System), sistemul portabil de susţinere a vieţii, prins de spate, şi oxigen pentru alte opt ore în canistrele din vehicul. Numai că reîncărcarea înseamnă o procedură delicată, care l-ar întârzia şi mai mult. Iar dacă rămâne complet fără oxigen, trebuie să apeleze urgent la o rezervă, altfel se va sufoca.

Şi apoi, mai e costumul. Cele moderne, mulate pe corp, sunt extrem de instabile, fiind confecţionate dintr-o combinaţie de elastofibre şi poliuretan şi nailon, cu temperatura şi umezeala controlate, rezistente la înţepături şi echipate cu servomotoare, microdozimetre şi vizoare inteligente care se adaptează automat la condiţiile de iluminat. Însă acestea costă mai mult chiar decât un LRV.

Iar Plaisance, cu siguranţă, nu este destul de important ca să primească aşa ceva.

Aşa că e îmbrăcat cu un vechi costum hibrid cu piept ceramic şi membre din nailon – nu foarte îmbunătăţit faţă de costumele folosite de astronauţii NASA. Cele mai multe inele sunt erodate, tuburile de legătură sunt slăbite, vizorul este serios zgâriat, iar dacă pielea de pe trupul lui n-ar fi deja aspră de pe urma atingerii punctelor de contact, ar fi acoperită cu băşici şi eczeme. Chiar dacă a fost mereu mulţumit de costum – ca şi în cazul LRV-ului, îl simte în bună măsură ca pe o extensie a trupului –, Plaisance conştientizează foarte bine faptul că, în cazul unei lupte, acel costum s-ar putea face bucăţi, precum oasele lui de consistenţa cretei şi trupul plin cu tumori.

Peste toate astea, trecerea criminală de la zi la noapte e la doar paisprezece ore distanţă – ba chiar mai puţin dacă droidul începe să se deplaseze spre est. Şi nu e vorba doar

de pericolul scăderii bruşte de temperatură, deşi variaţia asta ar putea ucide un om îmbrăcat într-un costum nepotrivit.

Este vorba de faptul că obscuritatea este totală în Zona Întunecată. Punctele cu rezerve de urgenţă şi substaţiile electrice dispun de iluminare, la fel ca şi punctele de veghe, dar în afară de asta singura lumină e doar cea a reflexiilor locale de pe drum. Nu există nici măcar lumina nocturnă terestră. Se văd doar norii galactici şi miliardele de stele ca nişte puncte luminoase ale Căii Lactee. Oricine se bazează pe vederea omenească înşelătoare, aşa cum face Plaisance, va fi, efectiv, orb. Plaisance dispune de faruri pe vehicul, evident, însă dincolo de raza lor de acţiune – ele vor fi orientate către solul din faţă – nu există altceva decât noapte. De fapt, lumina farurilor va accentua intensitatea întunericului din jur.

LRV-ul nu dispune de dispozitive radio şi nici de senzori în infraroşu. Nu se află sateliţi pe diferite orbite care să furnizeze date GPS. Iar dincolo de ecuatorul lunar – dacă, Doamne fereşte, urmărirea îl duce atât de departe – Plaisance cunoaşte prea puţine lucruri despre Zona Întunecată. Ştie că au fost construite reţele de radare. Că există câmpuri cu panouri solare. Un laborator pentru pericole biologice. Un seif imens de maximă securitate pentru comori prea valoroase ca să fie depozitate în siguranţă pe Pământ. O tabără militară sau două. Ca să nu mai menţionăm o imensă zonă de teste, unde un dispozitiv termonuclear imens, mai mare decât Bomba ţarului (sub numele oficial RDS-220, numele de cod fiind Ivan, o bombă cu hidrogen în 3 stadii), a cărei explozie a avut loc în fosta URSS la 30 octombrie 1961, a fost detonat atunci când Pământul se temea că va fi distrus de cometa UQ178 şi avea nevoie de o armă suficient de puternică pentru a devia obiectul ceresc de pe traiectorie.

Şi, bineînţeles, există Purgatoriul.

Cel din urmă se bucură de o reputaţie aparte. Plaisance a cunoscut mulţi oameni care au fost acolo, în principal veniţi de pe Pământ cu treburi, dar el, personal, n-a nutrit

niciodată dorinţa de a vizita acel loc. Într-adevăr, mulţi dintre cei care trăiesc în emisfera sudică sunt ruşinaţi de Purgatoriu.

Ei cred că respectivul loc conferă mai mult ca orice o reputaţie proastă Zonei Întunecate. Însă asta nu înseamnă că Plaisance este pregătit să lase droidul criminal să ajungă atât de departe şi să mai distrugă şi alte vieţi nevinovate.

Tocmai de aceea ţine maneta de viteze împinsă înainte la maximum, străbătând drumul de mentenanţă cu o viteză periculoasă chiar şi pentru el. Oricum, nu i-au plăcut niciodată roboţii – ei nu fac cancer, nu-şi iubesc mamele, nu se uită la stele şi nu-l onorează pe Dumnezeu –, iar droidul din faţa lui nu poate spune că ar fi util vreunui scop.

Este un demon. Iar Plaisance, cu sângele atât de fierbinte în vene, încât este scăldat în sudoare – care se condensează pe ecranul căştii, obstrucţionându-i şi mai mult vederea –, se simte ca un soi de răzbunător al destinului. Mai are o ultimă şansă. Trebuie să-l oprească pe demon înainte de a se lăsa noaptea lunară.

Simte plăcere în furie şi emoţie intensă în senzaţia indubitabilă de justeţe a misiunii lui.

Chiar în acest moment plăcerea lui Plaisance este în mod ciudat întărită de cunoaşterea faptului că nimeni n-are habar de acea urmărire.

N-a anunţat nicio bază. Nu este urmărit de niciun dispozitiv. Şi n-a fost văzut de nimeni – de niciun suflet – de la plecarea din Lampland. Nici măcar Pământul nu priveşte pe după umărul lui. E doar el şi faţa lui Dumnezeu, care, din cauza condensului de pe ecranul căştii, seamănă cu acel joc video, *Bejeweled,* creat de PopCap Games în 2001.

16

În mod oficial, armele de foc sunt interzise pe Lună – puţine lucruri sunt mai periculoase într-un mediu presurizat decât un glonţ ricoşat aiurea –, totuşi ilegalitatea nu înseamnă inexistenţa sau chiar lipsa lor. O mare parte din timpul şi resursele PPD în Sin este cheltuită pe completarea armamentului adus prin contrabandă, produs ilegal sau alcătuit artizanal din componente fără legătură între ele.

Inspecţiile nu se extind către toate părţile teritoriului, aşa că, practic, fiecare rezident al habitaturilor izolate şi al comunităţii îngrădite Zabada deţine una sau două arme de foc pentru „autoapărare”. Pe durata primului scandal important din Purgatoriu (şi, conform unora, care a fost prima înscenare la scară mare), pe Pământ au fost difuzate imagini înregistrate în secret despre o „vânătoare de vulpi” a membrilor unei găşti mafiote cu arme de vânătoare, care au făcut bucăţi un grădinar hoţ într-o peşteră lunară.

Arma de foc standard a PPD-ului este PCL-43 – sau pistolul cu electroşocuri, paralizant, care foloseşte lasere ca să inducă o electricitate conductibilă de tip LIPC (Laser-Induced Plasma Channel, Canal de plasmă indusă cu laser) –, cunoscut mai ales sub numele de „zapper”. Dacă este utilizat la cel mai ridicat nivel operaţional, poate ucide printr-o descărcare electrică intensă. Justus are la el o astfel de armă, după ce a plecat de la sediul poliţiei din Kasbah spre apartamentul lui din Iştar. E trecut cu puţin de miezul nopţii (Luna urmează meridianul GMT) şi imensele lămpi solare cu incandescenţă sunt stinse de ore bune. Stelele artificiale abia dacă sunt vizibile prin vălătucii lenţi de ceaţă. Sunetele combinate emise de cluburile de noapte, localurile de practicat sporturi sângeroase şi disputele stradale, la care se adaugă şuierăturile, bâzâielile şi pocnetele obişnuite ale unei baze lunare, stârnesc ecouri prelungi de-a latul Oalei sub

Presiune – din multe puncte de vedere noaptea se doarme cel mai prost în Sin.

Având de rezolvat un caz important de crimă, în mod normal Justus n-ar trebui să plece deloc de la secţia de poliţie. Dar a ajuns atât de suspicios în privinţa falsului respect arătat de ceilalţi, încât a decis să revizuiască multe dintre materialele relevante acasă la el. Într-o cutie din carton cară hârtii şi informaţii pe suport digital referitoare la explozia de la Ferma de Capre: profiluri complete ale profesorului Otto Decker, ale spionului lui QT, Ben Chee, precum şi ale lui Blythe L'Huillier (o asistentă care la prima vedere pare să fi fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit). Şi mai are la el o listă extrem de lungă cu rezidenţi permanenţi care au experienţă în producerea şi/sau comercializarea de explozibili. Justus intenţionează să le parcurgă pe toate în următoarele câteva ore, să-şi facă o mulţime de notiţe, după care să doarmă literalmente cu capul pe ele: în trecut subconştientul lui a făcut minuni legate de dezvăluirea de secrete prin această metodă. Decide să-şi cumpere câteva pilule de ChocWinks'".

În mare parte din viaţă, Justus a evitat pastilele. Şi nimic de pe piaţa deschisă a Purgatoriului vizavi de produsele farmaceutice prost testate nu i se pare atrăgător. Dar cunoaşte nişte poliţişti în Phoenix care iau ChocWinks" – pilule de somn, oficial produse de contrabandă pe Pământ – şi şi-a dovedit deja, când lucra sub acoperire la Narcotice, că avea voinţa de a nu deveni un dependent de droguri.

Mai mult, îşi spune că un somn profund, chiar scurt şi indus de sedative, ar fi mai sigur şi mai benefic decât cel produs de stimulenţi artificiali precum BrightIze™.

Aşa că intră într-un magazin LunaMart şi, în vreme ce aşteaptă la coadă să fie servit, aude şoapte.

— El e.

— Noul locotenent.

— Vedeta.

— Cel numit Justiţie, de la numele lui.

Conştientizează brusc faptul că localnicii – oameni cu

tatuaje luminoase, podoabe metalice şi dinţi ascuţiţi – se holbează la el ca la o vedetă de film. Chiar îi fac loc, ca nişte porumbei, şi-l împing spre tejghea în locul lor.

Pentru Justus, totul înseamnă o nouă experienţă neliniştitoare. Pe drumul spre casă a sesizat deja zâmbete, clipiri din ochi şi gesturi apreciative din cap. Povestea nu se poate datora uniformei lui, fiindcă e îmbrăcat cu haine obişnuite – deşi e vorba de o jachetă de pânză albastră şi cravată, furnizate de PPD – şi nu poartă insigna pe piept. Şi nu poate fi vorba de cicatrice, deoarece mulţi oameni din Sin au deformaţii mult mai vizibile.

Încearcă să plătească pentru pastile, însă proprietarul – un individ care seamănă cu o pasăre, cu accent est-european – nici nu vrea să audă de plată.

— Din partea casei, insistă individul, în argou, respingând cardul lui Justus.

Damien scoate din buzunar şi aruncă totuşi pe tejghea o monedă de cinci dolari. Apoi în drum spre ieşire – localnicii îi fac din nou cale liberă – observă pe standul de presă un exemplar din acea dimineaţă din *Tablet.* Prima pagină se referă la explozia de la Ferma de Capre, ceea ce are sens, însă atenţia lui Justus este atrasă de o casetă deasupra titlului principal.

JUSTUS VINE ÎN PURGATORIU

Se văd o poză de-a lui – pare o fotografie oficială PPD – şi cuvintele „Vezi pagina 3”.

Sub semnătura lui Nat U. Reilly, în paragraful de deschidere citeşte: „Damien Justus, noul locotenent de poliţie din Sin, este prea modest ca să se compare cu oameni legendari ai legii precum justiţiarul Wyatt Earp sau incoruptibilul Eliot Ness. Dar consideră că numele lui spune totul despre ceea ce intenţionează el să aducă într-un oraş unde justiţia aparţine de prea multă vreme celui care oferă mai mult”.

Este sigur că n-a declarat aşa ceva şi este foarte iritat de titlul mare de pe pagina 3: LĂSAŢI-L PE JUSTUS SĂ

DOMNEASCĂ. Dincolo de orice altceva, e uluit că interviul ocupă un asemenea loc de cinste în ziua unei explozii care a lăsat victime în urmă.

„În mod expres numit de QT Brass, secretarul Departamentului de Aplicare a Legii, se arată în continuare în articol, Justus este un poliţist de modă veche, un adept convins al domniei legii. Însă are grijă să nu aibă prejudecăţi. «Vă puteţi asigura cititorii că n-am opinii partizane, declara el. Nu-mi pasă de trecutul oamenilor sau cât de mult câştigă ei. Treaba mea este să fac locul acesta mai sigur pentru toată lumea, de la măturătorii de pe stradă la Fletcher Brass. Nu mă aflu aici ca să-mi fac prieteni şi, cu siguranţă, nu sunt aici ca să câştig bani şi să mă distrez. Însă sper ca oamenii să înţeleagă ce încerc să obţin.»”

E mai aproape de ce a declarat el, dar totul a fost atât de liber adaptat, încât are senzaţia că citeşte un roman. Privirea lui parcurge alte fragmente.

„Justus n-are antecedente de corupţie în poliţie… spune că faţa lui aparte, rezultatul unui atac cu acid din partea unui individ plătit, înseamnă o insignă de onoare… afirmă că-i place ce a văzut la populaţia locală… crede că reputaţia oraşului Sin ar putea fi exagerată…”

Justus a devenit atât de iritat, încât nu poate citi mai departe, nu în public, oricum. Aşa că ia ziarul şi-l flutură în direcţia proprietarului zâmbitor – moneda lăsată a acoperit deja costurile –, pe urmă îl împătureşte sub braţ şi iese.

Afară plouă – cu picături mari, plutitoare, care cad la o asemenea distanţă una de alta, încât te poţi strecura printre ele fără să te uzi. Se încovoaie din instinct, dar nu ajunge prea departe, că aude o voce.

— Locotenente!

Este Dash Chin, încă îmbrăcat cu uniforma de poliţie, însă ţinând în mână o sticlă de băutură locală. Îşi croieşte drum printre alţi trecători şi-l prinde din urmă, zâmbind.

— Pe drum spre Iştar? întreabă el.

— Corect.

— Cum e locuinţa?

— Am trăit în locuri şi mai rele.
— Jabba are un loc în Zabada, ştii? pufneşte Chin.
— Am auzit.
— Şi l-am auzit vorbind despre tine, ştii. Îţi aduce cu adevărat elogii.
— Aşa să fie?
— A spus că vrea ca noi, pigmeii, să-ţi respectăm ordinele întru totul. A zis că s-ar putea să fii noua imagine a PPD-ului.
— Noua imagine – interesant.
— Ei bine, adaugă Chin şi ia o înghiţitură din sticlă, poliţiştii nu se numără printre cei mai populari oameni din Sin, ştii.
— Se mai întâmplă.
— Dar aici se întâmplă în mod special. Avem reputaţia că spargem capete – ştii tu, doar de distracţie şi chestii dintr-astea. De-asta cazul cel nou, ăsta cu bomba, ar putea fi exact ce am aşteptat cu toţii.
— Nu sunt convins că poliţia ar trebui să aştepte vreodată o explozie de bombă.
— Mda, în fine, rosteşte Chin, cu siguranţă că avem nevoie acum de un erou. Iar dacă vei urmări cazul până la final şi vei încătuşa nişte nume cu adevărat mari, ei bine, asta ne va îmbunătăţi considerabil imaginea de pe aici.
Justus ridică exemplarul lui de ziar.
— Nu sunt sigur dacă ai observat, dar se pare că sunt deja erou. Fără să fi făcut ceva.
— Nu pierd vremea cei de la *Tablet,* nu? chicoteşte Chin. Interviul ăla a apărut pe toate canalele lor mass media de ore întregi – pentru o vreme a fost pe prima pagină.
— Nu zău? se arătă mirat Justus, pentru el asta însemnând confirmarea bănuielii că întregul articol a fost scris în avans, îmi seamănă mai degrabă a laudă neruşinată decât a interviu.
— Păi, ăsta e Nat U. Reilly – n-are reţineri. Oricum, probabil că n-ai văzut materialul lui Bill Swagger.
— Bill Swagger?
— Cel care lansează ştirile de senzaţie la nivel local. Are

o rubrică şi în *Tablet.* Şi se ia rău de tine. Scria că n-avem nevoie de supereroi – chiar aşa te-a numit, un supererou, ceva în genul lui Spiderman sau Batman – care să ne spună ce să facem.

— Înţeleg, spune Justus şi-şi însemnează în minte să citească articolul mai târziu. Presupun că asta echilibrează articolul ăla de fan club.

— Cam aşa, e de acord Chin. Ia zi, ai auzit ce e nou?

— Ce e nou?

— Un grup oarecare a revendicat explozia.

— Cum?

Cei doi ajung într-o piaţă dominată de o statuie a unui demon babilonian cu aripi şi Justus se întoarce.

— Cineva *a revendicat* atacul cu bombă?

Neaşteptându-se la o asemenea reacţie, Chin pare debusolat.

— Mda.

— Cine? Cine a fost?

— O grupare teroristă.

Justus este din nou uimit de faptul că o asemenea informaţie importantă poate fi tratată ca o banalitate.

— *Cine?* Cum se numesc?

— Ciocanul Poporului.

— Ciocanul Poporului? Sunt bine cunoscuţi pe aici?

— N-am auzit de ei până acum.

— Şi au emis… ce anume? O declaraţie?

— Pentru *Tablet,* da. E pe prima pagină.

— Credeam că bomba era pe prima pagină.

— Aia e ediţia tipărită. Mă refer la ştirea online.

Justus se gândeşte şi clatină uimit din cap.

— Asta înseamnă o evoluţie semnificativă! Trebuie să ne întoarcem la secţie ca să…

Dă să pornească, dar Chin îl blochează.

— Hei, domnule, haide să nu ne dăm peste cap, bine?

— Să ne dăm peste cap? se încruntă Justus.

— Vreau să spun, ce sens are să ne întoarcem la secţie chiar acum? Când e plină doar cu beţivi şi curve şi alte alea? Putem discuta despre asta de dimineaţă, corect?

Revendicarea asta n-a fost verificată sau ceva de genul ăsta. E doar o chestie azvârlită, probabil – o farsă sau ceva de genul ăsta. N-are sens să ne pierdem somnul cu o glumă proastă, nu?

Încercând să nu pară disperat, Chin mai ia o gură de băutură.

Justus se uită la el. Şi chiar dacă o parte a lui vrea să-l pună pe tânăr la locul meritat, ceva din privirea lui Chin – o lucire neliniştitoare – îl face să ezite.

În acea clipă, o picătură mare de ploaie – de dimensiunea unei caise – îi cade chiar în creştetul capului, pe urmă i se revarsă pe faţă, iar asta îl face să ajungă la o decizie.

— Ai dreptate, spune el, dând din cap. Poate aştepta până dimineaţă.

— Ăsta e omul meu, rosteşte Chin, în mod clar uşurat. De fapt, ne va fi tuturor mai bine după un somn bun. Văd că ai nişte pastile acolo.

— Aşa e.

— Dizolvă trei în Moonshine dacă vrei nişte vise perverse, îl sfătuieşte Chin ridicându-şi sticla de whisky ilegal.

— O să ţin minte.

— Oricum, chicoteşte Chin, făcându-i cu ochiul, bănuiesc că ne vedem de dimineaţă, nu, domnule?

— Mda, răspunde Justus. Ne vedem atunci.

Chin pleacă şi-l lasă pe Justus fierbând în sinea lui. Deoarece a mai văzut aşa ceva – poliţişti luând decizii importante pe baza a ceea ce le convine. Ceea ce, de obicei, înseamnă orice care poate amâna un caz pentru o altă zi, iar uneori acest orice clasează cazul pentru totdeauna.

Deşi, evident, poate că Dash n-are dreptate – revendicarea teroristă ar putea fi cu uşurinţă o farsă anunţată fără ruşine în tabloidul local.

Justus înteţeşte ritmul, strecurându-se printre picături de ploaie, şi când ajunge la blocul lui urcă treptele câte trei odată până la uşa de la intrare.

Ajuns în apartament, în primele clipe nu observă nimic ciudat. Îşi slăbeşte cravata şi se duce la bucătărie să bea ceva. Abia când ajunge în livingul întunecos şi e pe punctul de a activa lumina prin comandă vocală vede ceva.

O siluetă care şade pe fotoliul lui, vizibilă în lumina neoanelor strălucitoare de afară.

Într-o fracţiune de secundă Justus aruncă băutura şi scoate zapperul, îndreptându-l spre individ.

— LUMINI! strigă el.

Odată ce luminile se aprind, constată că silueta de pe fotoliu nu este cu adevărat un om.

— Bună seara, domnule, rosteşte silueta dezinvolt, ca şi cum intruziunea ei ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

E Leonardo Cenuşiul.

17

E îmbrăcat tot cu costumul lui gri imaculat, părul grizonant e la fel de imaculat, iar ochii gri se uită la Justus fără să pară că-şi cer scuze. Mâinile cuprind capetele braţelor fotoliului, iar picioarele stau drepte, aşa că în postura asta seamănă cu statuia lui Lincoln.

— Îmi cer scuze dacă v-am surprins, domnule.

Justus îşi lasă arma jos.

— Cum ai intrat?

— Ca valet al domnului Brass, am acces oriunde în Sin.

— *Oriunde?*

— Oriunde.

— Interesant, spune Justus.

— De ce e interesant, domnule?

— Nu contează.

Grey arată înspre pata de lichid.

— Vreţi să curăţ mizeria?

— Face şi asta parte din programarea de valet?

— Sunt un excelent om de serviciu, domnule.

— Sunt convins. E doar apă tonică – n-ar trebui să păteze, replică Justus şi se aşază pe o canapea din imitaţie de piele. E vorba de vreo urgenţă?

— Nu e vorba de o urgenţă, domnule – e o chestiune de curtoazie. Domnul Brass m-a trimis să vă explic.

— Să-mi explici ce anume?

— Domnul Brass vrea să-şi ceară scuze că nu v-a întâlnit personal.

— Chiar aşa?

— Domnul Brass înţelege că aţi fost informat că domnul cu care v-aţi întâlnit în dimineaţa aceasta şi care v-a fost prezentat drept Fletcher Brass era, de fapt, un înlocuitor.

— De unde ştie asta domnul Brass?

— Nu sunt în stare să răspund la asta, domnule.

Justus se întreabă dacă întâlnirea lui cu QT Brass n-a fost înregistrată cumva – dacă nu cumva a fost auzită, de pildă, de Leonardo Brown.

— Ei bine, există o explicaţie bună pentru înşelătorie?

— Există o explicaţie excelentă, domnule. Domnul Brass este actualmente preocupat de pregătirea călătoriei către Marte. Datorită perioadei sinodice a planetei Marte, există o fereastră favorabilă de lansare doar…

— Da, am auzit toate astea.

— …doar la o perioadă de 779 de zile, domnule. Dacă racheta nu este gata, atunci vor trece mai bine de doi ani până…

— Ştiu, ştiu.

— …când lansarea va avea din nou loc. În mod cert domnul Brass nu-şi permite să rateze lansarea, deoarece consideră misiunea către Marte drept culmea realizărilor vieţii lui.

— Stăpânul tău construieşte personal racheta?

— Nu, domnule, dar supervizează fiecare aspect al construcţiei şi trece prin proceduri intense de pregătire cu restul echipajului.

— Ei bine, toate astea sunt în regulă, însă tot va trebui să discut personal cu el cândva.

— Asta nu se poate, domnule.

— Trebuie să se poată, dacă e să-mi fac treaba ca lumea.

— Nu este posibil, domnule.

— Acesta e un caz de crimă. Dacă trebuie să vorbesc cu Fletcher Brass, atunci voi vorbi.

— Nu veţi vorbi, domnule.

— Iar eu îţi spun că o voi face. Fletcher Brass este cumva mai presus de lege pe aici?

— Este, domnule.

Răspunsul este atât de direct şi rostit pe un ton atât de sigur, încât Justus este cu adevărat surprins. Şi este surprins că *este* surprins. Şi clatină din cap.

— Doar nu se aşteaptă de la mine să continui discuţiile cu actorul acela?

— Aşa stau lucrurile, domnule, explică droidul. Înlocuitorul este foarte bine instruit în toate aspectele vieţii domnului Brass şi poate răspunde la fel de adecvat ca domnul Brass însuşi.

— Chestia asta e o glumă cumva?

— Nu este o glumă, domnule.

— Cu câteva minute în urmă mi-ai spus că ai fost trimis ca să-mi ceri scuze pentru că am fost înşelat. Acum mi se pare că nu-ţi ceri deloc scuze.

— Îmi ceream scuze pentru neînţelegere, domnule, nu pentru înşelătorie în sine.

Preţ de o clipă Justus se uită la priveliştea de dincolo de fereastră: neoanele sclipitoare, ploaia care cade hipnotizant de încet. Apoi îşi concentrează din nou atenţia asupra lui Grey, ca şi cum ar vrea să-şi rememoreze întreaga scenă, să se asigure că nu visează.

— De câtă vreme funcţionează chestia asta?

— De câtă vreme funcţionează ce anume, domnule?

— De câtă vreme îl întruchipează actorul pe Fletcher Brass?

— Funcţionează de peste trei ani. Aranjamentul este înţeles aici în Purgatoriu şi ţine de un oarecare regret faptul că n-aţi ştiut de el.

Justus se gândeşte.

— Racheta nu se construieşte de trei ani.

— Adevărat, domnule.

— Atunci, de ce funcţionează înşelătoria de atâta vreme?

— Din raţiuni de securitate, domnule.

— Fletcher Brass se teme pentru securitatea lui?

— Mă tem că da, domnule.

— De ce? De ce se teme pentru siguranţa lui?

— Domnul Brass este autoritatea supremă în Purgatoriu şi ca atare este obligat uneori să ia decizii care nu sunt bine primite.

— Ce fel de decizii?

— Decizii care-l fac să pară nemilos, domnule, dar care sunt cele mai bune pentru întreg teritoriul.

— Decizii care ar putea stârni un răspuns violent?

— N-am căderea să comentez asta, domnule.

— Îţi dai seama că un grup terorist tocmai a revendicat atacul cu bombă?

— N-am ştiut asta, domnule.

— Ei bine, te informez eu. Ce vei face cu informaţia?

Leonardo Grey rămâne tăcut şi nemişcat câteva secunde, cu chipul lipsit de expresie, ca şi cum ar fi cufundat într-un soi de comunicare externă. Şi cum comunicaţiile radio sunt cu adevărat interzise în Purgatoriu, acţiunea lui este imposibilă – sau cel puţin ilegală.

— Cu siguranţă, a existat în ultima vreme o mare agitaţie în rândul sensibilităţilor nestatornice, domnule, rosteşte în cele din urmă droidul.

Sună ca şi cum ar recita propoziţii dintr-un scenariu.

— Agitaţie? întreabă Justus. A cui?

— A persoanelor iresponsabile. Oameni care întreţin rebeliunea în scopuri personale.

— Terorişti?

— N-am căderea să afirm asta, domnule.

— QT Brass?

— N-am căderea să afirm asta, domnule.

— Cu toate astea, trebuie să-ţi dai seama că lucrurile la care te referi reprezintă chiar motivul pentru care trebuie să discut cu Fletcher Brass în persoană.

— Asta nu e posibil, aşa cum am mai spus, domnule.

— De ce? Doar nu e mort, nu?

— Nu e mort.

— E bolnav?

— Aşa cum am spus, e doar preocupat.

— Nimeni nu poate fi atât de preocupat încât să n-acorde câteva minute de discuţie.

— Domnul Brass este atât de preocupat, domnule, încât chiar dacă ar putea renunţa la câteva minute, n-ar fi foarte bine pentru dumneavoastră.

— Deci susţii că are un temperament puternic?

— Domnul Brass este un om pasionat.

— Ei bine, ştiu totul despre oameni puternici şi pasionaţi, pufneşte Justus. Am avut de-a face cu mulţi dintre ei înainte. Şi o să mai am de-a face cu aşa ceva.

— Nu sunt sigur că înţelegeţi, domnule. Domnul Brass este atât de stresat, încât omul cu care vă întâlniţi n-ar fi…

— Nu, nu sunt sigur că *înţelegi.*

Justus a mai avut experienţe cu androizii – pe Pământ a instruit odată unul în proceduri pentru detectivi – şi ştie că trebuie să fie ferm cu ei la fel cum ar fi cu un copil încăpăţânat.

— Personajul Brass pe care l-am întâlnit în dimineaţa asta – actorul – m-a asigurat de cooperarea lui deplină. A zis că mă încurajează să-i scotocesc prin lucrurile intime. Şi dacă e adevărat ceea ce afirmi, atunci sunt satisfăcut că sentimentele acelea sunt ale autenticului Fletcher Brass. Aşa că nu doar că *prefer* să vorbesc cu adevăratul Brass, ci *insist* asupra acestui lucru. Ţine de *datoria* mea ca ofiţer de investigaţii. Şi este *crucial* pentru integritatea investigaţiei. Este în interesul *tuturor* şi ar putea, de fapt, însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte. Ca atare, nu este negociabil. Înţelegi?

Leonardo Grey rămâne tăcut câteva secunde, ca şi cum ar fi din nou angajat într-un soi de comunicare secretă.

— Înţeleg, domnule, rosteşte droidul în cele din urmă.

— Foarte bine, zice Justus. Atunci, te rog să aranjezi o întâlnire cât mai curând posibil. Ştii cum să mă contactezi.

— Ştiu, domnule.

Preţ de câteva clipe Grey continuă să se uite fix – Justus ştie că e greu să citească vreo răutate în acea privire –, pe urmă se ridică în picioare cu o singură mişcare fluentă.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnule, spune droidul. Îmi cer din nou scuze pentru orice intruziune neanunţată. Şi pentru orice neînţelegere.

— Perfect, rosteşte Justus şi-l împinge către uşă. Mai am însă o ultimă întrebare înainte să pleci.

— Desigur, domnule.

— Eşti acelaşi model ca Leonardo Brown, nu?

— Corect, domnule. Cu toţii suntem.

— Cu toţii?

— Leonardo Brown, Leonardo White (Alb), Leonardo Black (Negru) şi cu mine.

— A-ha! exclamă Justus. Ce s-a întâmplat cu Leonardo Green (Verde)?

— Nu există un Leonardo Green, domnule.
— Atunci de ce „Leonardo”, dacă pot să întreb asta?
— Am fost numiţi aşa în onoarea lui Leonardo da Vinci, care în 1495 a proiectat primul android cunoscut.
— Fascinant. Deci sunteţi un fel de fraţi vitregi?
— Am fost cu toţii construiţi ca parte a proiectului Daedalus, domnule.
— Înţeleg.
Justus îşi zice în gând că va trebui să verifice totul cât mai curând posibil, după care-l conduce pe Leonardo Grey dincolo de uşă.

18

Droidul cu păr negru, îmbrăcat în costum negru, cu cravată neagră şi ochi negri continuă să se deplaseze cu viteză maximă de-a lungul Zonei Întunecate. Suprafaţa Lunii are 38 de milioane de kilometri pătraţi, adică în mare cam cât America de Nord şi Antarctica împreună. Când droidul şi-a început odiseea, Purgatoriul – sau Oz, sau El Dorado – se găsea la o distanţă doar cu ceva mai mare de 2.500 de kilometri. În prezent este la ceva mai puţin de 1.800 kilometri depărtare. Un m-tren din Zona Apropiată acoperă distanţa în două ore; o navetă sau un mijloc aerian o străbat într-un timp şi mai scurt.

În Zona Întunecată însă, chiar şi călătorind continuu pe drumurile de mentenanţă bătătorite, droidul calculează că e capabil să străbată o asemenea distanţă abia în două zile şi jumătate. Iar până atunci alternanţa distrugătoare zi-noapte va fi trecut deja de el şi droidul va călători într-o beznă completă.

Mişcă-te. Mişcă-te. În vreme ce alţii dorm, mişcă-te.

Pentru droid, întunericul nu este un motiv de preocupare. Este dotat din fabricaţie cu vedere nocturnă şi accesorii de vizualizare în infraroşu. Are o busolă digitală care-l menţine pe direcţia nord. Dispune de aparate de totalizare mecanică a forţei şi gravitaţiei, senzori de proximitate, accelerometre şi o marjă de vizualizare de 1.500 de cadre pe secundă. Este prevăzut cu cinci sute de dispozitive de semicontrol pneumatice şi cu şase microgeneratoare piezoelectrice care funcţionează cu baterii alimentate de glucoză şi alcool. Centrul lui de inteligenţă îi oferă o recunoaştere avansată a tiparelor, funcţii logice şi suficiente capabilităţi de învăţare rapidă din propriile greşeli.

Iar mai presus de orice altceva, are şi un LRV.

Droidul este capabil să manevreze vehiculul deoarece cu şase ani în urmă în memorie i s-a încărcat programul cu cerinţele operaţionale de bază ale modelelor Zenith.

Ulterior, a dobândit experienţă tactică prin manevrarea personală a unui vehicul Zenith 13. Aşa că ştie cum să şofeze, cum să reîncarce bateriile şi cum să repare o defecţiune de bază, presupunând că piesele şi energia necesară sunt disponibile.

Şi mai ştie că vehiculul pe care-l conduce în acest moment va rămâne fără baterii în mai puţin de două sute de kilometri.

Însă circuitele logice îi mai spun că există o foarte mare probabilitate să găsească un vehicul de înlocuire – sau un punct de reîncărcare – până atunci.

După ce le-a abandonat pe cele două femei geolog necooperante, suprafaţa lunară a fost remarcabil de golaşă. Pe drum n-a văzut decât câteva fascicole care clipeau, vreo doi roboţi de recunoaştere stricaţi, nişte resturi de la echipele expediţionare şi, mai aproape de ecuator, viaductul şerpuitor al trenului de recoltare sincronizat cu soarele. Însă niciun fel de fiinţe omeneşti.

Deocamdată, nici măcar nu mai merge pe un drum de mentenanţă. Acela s-a terminat cu două ore înainte, în mod misterios, la o intersecţie.

După ce a ales să se îndrepte în continuare spre nord, din acel moment a început să urce şi să coboare dealuri, a plonjat peste dune de nisip, a evitat cratere şi s-a hurducăit bine peste câmpii acoperite cu roci.

Şi iată-l ajuns la un gard imens din sârmă, care se întinde de la un orizont la celălalt, fără să i se vadă capătul. Pentru un pământean, o asemenea privelişte ar fi familiară, dar pe Lună peisajul este unicat. Şi inexplicabil. Cu siguranţă că gardul n-apare pe harta cu margini boţite a lui Ennis Fields. Aşa că droidul se îndreaptă spre vest câteva minute, căutând o intrare sau o explicaţie, şi în cele din urmă ajunge la un indicator crăpat şi marcat de arsuri:

PERICOL
PELIGRO ОПАСНОСТЬ □□ GEFAHR □□ خطر
ZONĂ TESTARE NUCLEARĂ
NIVEL ÎNALT DE RADIAŢIE
INTRAŢI PE PROPRIUL RISC

Droidul recunoaşte simbolul internaţional de radiaţii – trifoiul este cunoscut pe Lună –, însă nu sesizează vreo ameninţare imediată.

Evident, există o mică posibilitate de daune produse circuitelor lui, dar starea indicatorului sugerează că zona de testare este veche de mulţi ani, ceea ce înseamnă că nivelurile de radiaţie n-ar trebui să fie mai periculoase decât cele întâlnite în timpul unei expediţii normale de suprafaţă.

Iar astfel de doze n-au avut un efect sesizabil asupra lui până acum. Ca atare, ia un cleşte de sârmă din geanta cu unelte, taie o parte din gard, rupe alte părţi cu mâinile goale, se urcă la loc în vehicul şi-şi continuă drumul.

Zece minute mai târziu dă peste primul semn al exploziei. Suprafaţa se întăreşte treptat sub vehicul şi capătă nuanţe lăptoase turcoaz şi bleumarin. Apoi roţile încep să sfărâme mici sfere din sticlă piroclastică. Pe urmă suprafaţa devine o mare de cristal albăstrui cu vârtejuri şi unduiri bizare. După aceea apar valuri unduitoare, aisberguri şi forme fantastice de nedescris.

Şi pretutindeni se văd acele mărgele infernale din sticlă. Roţile vehiculului se chinuie să păstreze aderenţa – e ca şi cum ar traversa un drum acoperit cu pietricele. Droidul manevrează la stânga şi la dreapta, încercând să menţină ruta. Controlerul tremură în mâna lui. Roţile împrăştie mărgele ca nişte mici gloanţe. Vehiculul alunecă şi derapează. Ca o minge care se izbeşte de ziduri din cristal. Pierde amortizoarele de şoc şi protectoarele contra prafului de pe părţile laterale. Droidul aduce vehiculul înapoi pe ruta de mers şi micşorează viteza, dar asta n-ajută. Accelerează – nici asta n-ajută. Vehiculul se comportă ca o maşină pe un teren noroios. Ameninţă să

scape de sub control şi să se răstoarne cu totul. Geme, derapează şi face slalomuri, şi alunecă pe marea de culoarea safirului.

Pe Pământ ar exista oameni care ar face aşa ceva de distracţie.

Există anumiţi oameni care, forţaţi să traverseze un asemenea teren dificil, s-ar mândri cu talentul lor de a controla situaţia. Sunt chiar unii care s-ar bucura enorm, fără să ţină cont de pericole, să treacă peste un asemenea teren bizar de frumos. Însă droidul nu simte o asemenea plăcere. El doar calculează alte întârzieri faţă de program.

Iar lucrurile nu se opresc aici. Aproape la fel ca în cazul unui gheţar terestru, marea de sticlă ascunde crevase şi gropi periculoase. Şi niciunul dintre simţurile droidului, care în cazul oamenilor ar fi socotite ca înnăscute, nu-l ajută să vadă la timp astfel de pericole. Aşa că decizia lui de a accelera, deşi bazată pe toate dovezile disponibile, este pe punctul de a-l distruge.

Vehiculul rulează cu şaptezeci de kilometri pe oră, când droidul se trezeşte că solul de sub el a dispărut.

Împrăştiind alte mărgele de sticlă, plonjează într-o gaură.

Droidul dispare în beznă. Este înghiţit de Lună. Dacă ar fi fost un om într-o astfel de situaţie, poate că ar fi înjurat, sau ar fi scâncit, sau ar fi urlat. Dar până la impactul îngrozitor care-l aşteaptă, droidul abia dacă se îmbărbătează cu un alt verset sacru:

Dacă plonjezi într-o gaură, transformă situaţia într-o strategie.

19

Harmony Smooth este o lunatică. Şi o ucigaşă. Şi o locuitoare a oraşului Sin. Şi o prostituată. În schimbul unei sume fixe va presta Hand Relief (stimularea manuală a bărbatului în vederea obţinerii ejaculării), Sybian (folosirea vibratorului), Blow Job (felaţie, sex oral), Clam Dip (femeia îşi pune vaginul pe faţa bărbatului şi execută mişcări ritmice), Textas Straight-up, poziţia 69, DVDA (dublu vaginal, dublu anal, patru bărbaţi şi o femeie, două penetrări vaginale şi două anale în cazul ei), Half and Half (jumătate sex oral, jumătate sex normal), Full French (sex oral fără prezervativ), Tantric (sex spiritual), Threesome (menage â trois), Whipped Cream (o femeie este unsă cu miere, „gustare erotică”), Hullabaloo (sex sălbatic, cu strigăte), Dominatrix (o femeie care practică sclavia şi disciplina, dominarea şi supunerea, sadismul şi masochismul, cu un partener), Marie Celeste (experienţă mistică sexuală) şi câteva dintre formele mai puţin extreme de Sporturi Acvatice. La un tarif negociat, va fi disponibilă o noapte întreagă pentru experienţe precum Girlfriend (prietena), Porn Star (starleta porno), Demure (modesta), Submissive (supusa, docila), Ball-Buster Experience (când partenerul ejaculează, ea îl strânge uşor de testicole). Însă sub nicio formă nu va executa numere precum Fog bank (o variantă a poziţiei 69), Chili Dog (apuci partenera de sâni şi întreţii un act sexual), Meat Puppet (supusa, partenera pe care o controlezi total), Rusty Trombone (o felaţie în care partenera scoate sunete de trombon), Sasquatch (când faci dragoste cu partenera şi la un moment dat îi introduci degetul de la picior în vagin), Cleveland Steamer (sex oral cu partenera, când ejaculezi pe sânii ei, experienţă înrudită cu Pasadena Mudslide), Helizapoppin (un fel de musical erotic) sau Kentucky Wheelbarrow (act sexual în care partenera stă deasupra bărbatului şi face ca trenul!).

În acest moment ea nu prea face nimic. Şade ghemuită

pe o sofa, mănâncă îngheţată cu caramel şi nuga, ascultă muzică în funcţie de starea de spirit la un dispozitiv MoonPad, cu o interfaţă grafică pentru a satisface această nevoie. MoonPadul îi personalizează muzica în funcţie de 40 de parametri acustici. În acelaşi timp navighează prin canalele de filme pe un imens ecran holografic. Şi-a petrecut noaptea uitându-se la *The Horse Whisperer: Origins; Draculina: Early Lives, Early Loves* şi la *After Titanic.* N-a dormit mult, deoarece, oricum, e o persoană nocturnă şi începe să fie un pic iritată.

Stă în această încăpere fără ferestre de peste o săptămână.

Şi încă niciun semn din partea persoanei care achită nota de plată. Sau vreun indiciu legat de ceea ce se aşteaptă de la ea. Singurul ei contact este un android chipeş, iar robotul nu-i spune nimic. Camera este extrem de bine dotată, cu mobilier din pluş, un sistem de divertisment de ultimă generaţie şi munţi de mâncare aleasă în frigider. Însă toate astea o fac pe Harmony să se întrebe cine-şi permite un asemenea lux şi de ce beneficiază ea de un asemenea tratament în primul rând.

Cu două săptămâni înainte, Harmony – nu e numele ei real, deşi a întrebuinţat atâtea nume de serviciu de când a ajuns în Purgatoriu, încât abia dacă şi le mai aduce aminte – s-a dus la cabinetul ei favorit de chirurgie estetică din Marduk pentru o operaţie de rutină. A stat în sala de aşteptare mai bine de jumătate de oră înainte de a fi îndrumată nu către chirurgie, aşa cum credea, ci către un birou luxos, îmbrăcat în lemn. Acolo a mai aşteptat cincisprezece minute, sesizând că era observată, pe urmă un domn stilat cu păr argintiu şi halat alb – întruchiparea încrederii în medici – s-a ivit ţinând un dosar în mână.

— Domnişoară Smooth, a zis el, aruncându-i un zâmbet strălucitor, ştiţi cine sunt eu?

— Doctorul Janus? a întrebat Harmony, ridicându-se – nu se gândise niciodată că se va întâlni faţă către faţă cu faimosul chirurg.

Janus s-a aşezat pe un scaun în spatele biroului.

— Cred că ne-am mai întâlnit – pe masa de operaţie. Dar probabil că dumneata nu-ţi aminteşti.

— Nu, nu, a chicotit Harmony, nedumerită.

— Ştii, obişnuiam să vin devreme la operaţii, dădeam mâna cu pacienţii, mă prezentam, ofeream asigurări, chestii de genul ăsta. Însă acum sunt al naibii de ocupat – mă rog, ştii cum e.

— Nu mă plâng, a replicat Harmony. Vreau să spun că, dacă m-aţi mai operat până acum, ei bine, nu mă plâng.

— Măi să fie, mulţumesc, domnişoară Smooth, a râs pe înfundate Janus. Încerc mereu să tratez fiecare pacient exact la fel. Exact la fel. Pe fiecare ca pe o misiune specială. În definitiv, ştiu cât de importante sunt aparenţele în zilele noastre. Pentru toată lumea. Dar în special într-o profesiune ca a dumitale. Este o chestiune de supravieţuire, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Ai fost deja aici, a adăugat el, aruncând o privire în dosar. De douăzeci şi cinci de ori, corect?

— Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase – cine stă să numere? a chicotit iar ea.

— Şi astăzi ai venit pentru o şedinţă Full Face?

— Inclusiv urechile.

— Inclusiv urechile, da. Vrei să arăţi precum acea cântăreaţă, Lesley bat Leslie, corect?

— E superpopulară acum.

— Şi crezi că-ţi poţi creşte numărul de clienţi arătând ca ea?

— Ştiu că da.

— Şi costul acestei proceduri va fi acoperit de… reprezentarea dumitale, nu?

— O să-l împărţim. Totuşi, de ce? s-a alarmat brusc Harmony. Doar nu sunt probleme, nu?

— Nicio problemă, domnişoară Smooth, absolut niciuna. Te pot face să arăţi ca Lesley bat Leslie, sau Layla Nite, sau Marilyn Monroe, sau ca oricine altcineva vei dori. Pot face toate astea în două ore, te trimit la recuperare, apoi acasă, fără să pun întrebări. Pe urmă, peste câteva luni, te

pot face să arăţi ca o persoană complet diferită. Şi chestia asta va funcţiona aşa la nesfârşit – în condiţiile în care eşti fericită cu asta. În condiţiile în care nu mai doreşti şi altceva.

Harmony nu era deloc sigură dacă discursul era menit relaxării sau deprimării ei.

— Dar…? a întrebat ea, ridicând neajutorată din sprâncene.

Doctorul Janus a chicotit şi s-a aplecat în faţă, îngemănându-şi degetele.

— Dar dacă ţi-aş face o ofertă *diferită*? O ofertă care înseamnă că ai primi o înfăţişare uşor distinctă? O faţă uşor *diferită?* Fără să plăteşti un singur cent?

— O faţă diferită?

— Priveşte lucrurile astfel, domnişoară Smooth: uneori sunt contactat de – cum să le numesc? – „diverse părţi interesate”. Personaje bogate. Care caută un anume aspect. Şi sunt pregătite să plătească generos – *foarte* generos – pe cineva dornic să le furnizeze acel aspect.

— Vor ca *eu* să capăt acel aspect pentru a fi ei mulţumiţi?

— Nu *trebuie* să fii dumneata, domnişoară Smooth. Dacă preferi, pot merge lesne mai departe cu planurile dumitale iniţiale, fără niciun fel de resentimente. Dar dumneata chiar *te potriveşti* perfect profilului.

— Părţile interesate m-au văzut?

— Ţi-au vizualizat dosarul.

— Şi ei cred că am… aspectul dorit?

— *Vei avea* aspectul dorit cu un mic efort.

Harmony s-a simţit intrigată, însă îngrijorată. Ar fi dorit să-l creadă pe Janus – era greu să n-o facă având în vedere ochii lui scânteietori, pielea moale şi ridurile artistice –, dar auzise de fete din aceeaşi branşă care fuseseră atrase de mafioţi din Purgatoriu, suferiseră modificări estetice la ordin, pe urmă dispăruseră complet din peisaj, fără a se mai auzi de ele sau a mai fi văzute vreodată.

— Păi… cam despre ce sumă de bani discutăm?

Doctorul Janus i-a aruncat din nou zâmbetul lui de

albeaţa zăpezii curate.

— De suficienţi bani ca să fii aranjată pe viaţă. Nu va mai trebui să munceşti vreodată.

Pentru Harmony, lucrurile sunau prea bine ca să fie adevărate.

— Şi cine mai exact este această „parte interesată”?

— Nu pot dezvălui acest lucru.

— Un prieten de-al dumneavoastră?

— Un prieten cu *foarte multă* influenţă.

Harmony ştia că asta era probabil adevărat: doctorul Janus se învârtea printre cele mai faimoase personaje din Purgatoriu şi le făcea aproape tuturor operaţii estetice.

— Şi acest prieten vrea şi un act sexual cu mine?

— Din câte ştiu, nevoile prietenului meu nu sunt deloc de natură sexuală.

— Atunci, ce implică?

— Zău că nu ştiu. Oricum, vei fi chemată atunci când va trebui. Ar putea fi vorba de o singură dată.

— O să fie periculos?

— Din nou, habar n-am. Te-ar deranja dacă ar fi?

— Depinde de cât de periculos. Şi de cine e clientul. Şi care e miza.

— Ei bine, în privinţa asta te pot asigura, domnişoară Smooth, că, dacă vei accepta oferta, bineînţeles, vei juca un rol important în viitorul Purgatoriului. Un rol *foarte* important. Însă, din nou, totul depinde de dumneata. În definitiv, e viaţa dumitale. Iar clientul meu n-are de gând să te forţeze să faci ceva împotriva voinţei.

Harmony s-a uitat în gol, continuând să aibă impresia că întreaga tărăşenie avea ceva sinistru. Pe de altă parte, fusese în stare să aibă grijă de ea însăşi în trecut – în Vegas ucisese un poliţist care-i făcea zile fripte – şi nu vedea niciun motiv pentru care n-ar fi fost capabilă să repete isprava. Dar, oare, merita riscul o sumă necunoscută de bani? Când ea abia aştepta să facă bani de pe urma noii ei identităţi, ca singura persoană semănând cu Lesley bat Leslie din Sin?

— Văd că ai la ce să te gândeşti, i-a întrerupt gândurile

doctorul Janus. Ce-ar fi să te las în compania unei muzici de meditaţie? Şi să mă întorc, să zicem, peste cincisprezece minute? Este un răgaz suficient?

În realitate, Harmony nu reuşise să decidă în perioada de timp alocată şi discutase întreaga chestiune în acea noapte cu o altă prostituată, cea mai apropiată prietenă a ei din Sin. Prietena îi spusese că ar fi nebună să n-accepte oferta, mai ales că era pentru o perioadă scurtă de timp şi în special că era implicat doctorul Janus, cel în care se putea avea mare încredere. Aşa că Harmony se întorsese la clinică a doua zi şi anunţase că era de acord, sperând să nu fi ajuns prea târziu.

Iar doctorul Janus, deşi vizibil neimpresionat, plecase să se consulte cu cineva – Harmony avusese din nou impresia că era sub observaţie – şi se întorsese cu un alt zâmbet sclipitor pe chip.

Şi în acest moment ea e aici, cu un chip în întregime nou, un trup complet nou şi o identitate complet nouă. După operaţie se trezise în această încăpere fără să aibă habar unde se găsea – nici măcar dacă mai era în Sin – şi fără vreo posibilitate de a afla, de vreme ce camera n-avea ferestre şi nici dispozitive de comunicaţie. Bandajele i-au fost scoase o zi mai târziu – Harmony fusese, efectiv, şocată când se văzuse în oglindă – şi vânătăile, datorită loţiunilor de vindecare, se estompaseră în câteva zile. Iar atunci ea nu făcuse altceva decât să mănânce, să se uite la televizor şi, în general, să-şi omoare timpul. Fiind din ce în ce mai plictisită. Şi mai agitată. Şi mai bănuitoare în privinţa misiunii de îndeplinit.

Între timp, conform ştirilor de dimineaţă, mâna dreaptă a lui Fletcher Brass, Otto Decker, fusese asasinat.

Un grup terorist oarecare afirmase că era responsabil. Noul poliţist din oraş, Damien Justus, conducea ancheta. Printr-o coincidenţă stranie, Harmony îl cunoştea pe Damien Justus de pe Pământ – avusese ceva contacte cu el în Vegas, când abia îşi începuse munca pe străzi, iar el ancheta moartea unei colege prostituate.

Aşadar, ea simte nevoia să se întrebe dacă nu cumva

atacul terorist, cu toate implicaţiile lui politice, este legat de rolul ei misterios. Şi o asemenea perspectivă n-o încântă deloc. Deoarece, cel puţin de la venirea în Sin, Harmony s-a ţinut cu obstinaţie departe de probleme politice.

Evident, o admiră enorm pe QT, însă spre deosebire de majoritatea celorlalţi locuitori ai oraşului, ea nu nutreşte resentimente faţă de Fletcher Brass. În definitiv, Patriarhul Purgatoriului a fost cel care, personal, i-a aprobat rezidenţa, aşa că, dintr-un punct de vedere, ea consideră că-i datorează viaţa. Nu este deloc sigură că s-ar pune pe ea însăşi *în calea pericolului* pentru el, dar nici nu s-ar simţi bine uneltind *împotriva* lui. Pur şi simplu, nu e deloc interesată de aşa ceva.

Oftează. Îşi lasă deoparte cornul gol de îngheţată. Navighează pe canale în căutarea unui film decent, însă singurul care pare să fie transmis este versiunea extinsă a documentarului *Brass.* Se ridică brusc în picioare. Se priveşte în oglindă. Îşi şterge o urmă de îngheţată de pe buze. Îşi descheie partea de sus a îmbrăcămintei şi îşi examinează sânii magnifici, practic, singura parte a trupului neînfrumuseţată de operaţii estetice. Începe să şi-i mângâie, pur şi simplu ca o modalitate de a se conecta la trecut – la sinele ei adevărat.

Atunci, aude un zgomot. Din spatele oglinzii. Încremeneşte, convinsă că nu e vorba de imaginaţia ei. Se concentrează şi se uită fix la oglindă. Se întreba de zile întregi care era rolul acelei oglinzi, iar în această clipă se apropie, încercând să privească *prin* ea. Ca să *vadă* cine e în spatele ei – un voyeur sau altcineva, nu contează.

Continuă să-şi ţină mâinile pe ţâţe – întrebându-se dacă, până la urmă, misiunea ei nu e de natură sexuală –, când uşa se deschide brusc. Se răsuceşte pe călcâie.

Este androidul chipeş.

Care o priveşte – mâinile ei sunt tot pe ţâţe – şi Harmony dă din cap cu diplomaţie.

— Bună dimineaţa, doamnă, zice el. Sper că sunteţi bine?

— Destul de bine.
— Suficient de bine pentru un vizitator?
— Chiar acum?
— Ar fi de preferat, doamnă, având în vedere programul vizitatorului.
Harmony se îndreaptă, ridică din umeri şi-şi încheie nasturii la loc.
— Bine, atunci, lasă-mă o secundă.
Se răsuceşte rapid către oglindă, îşi răsfiră părul şi-şi umezeşte buzele. Apoi se întoarce.
Ca să descopere că vizitatorul ei – „clientul” sau „partea interesată” – a intrat deja în cameră.
În acea clipă îi cade falca.
— Bună, rosteşte chicotind vizitatorul, cu mâna întinsă. Cred că nu mai trebuie să mă prezint. Dar sunt convins că ai dori răspunsuri la multe întrebări…

20

Aflat în sala de întâlniri PPD, Justus vede pe ecran o copie a declaraţiei teroriştilor:

CIOCANUL POPORULUI DOBOARĂ O UNEALTĂ CORUPTĂ OTTO DECKER – BRASS, MOTAN GRAS ŞI ESCROC
GATA CU BEŢIILE!
GATA CU BRASS!
VIVAT IZBĂVIREA!

— Bine, zice el. Haide să vedem ce avem noi aici.

Justus şi-a adunat echipa obişnuită de anchetă: Dash Chin, Cosmo Battaglia, un detectiv pe nume Hugo Pfeffer, împrumutat de la Moravuri, un brazilian mestecător de gumă numit Jacinta Carvalho şi un nigerian de doi metri treizeci care-şi spune Prinţul Oda Universe.

Cu toţii fac eforturi să pară atenţi, dar Justus îi observă uitându-se unii la alţii atunci când socotesc că Damien nu le acordă vreo atenţie. De fapt, întreaga atmosferă este aceea de grup de şcolari care ascultă un profesor ce nu e pus pe glume, încăperea însăşi dispune de geamuri care dau înspre sala operaţiunilor, unde alţi poliţişti îşi văd de treburile lor, iar lui Justus i se pare inadecvată din punct de vedere al izolării fonice – din când în când îl vede pe rusul cu buze mari, Grigori Kalganov, uitându-se spre ei cu un dispreţ evident.

— Copia a fost făcută după mesajul tipărit livrat de un curier anonim sediului *Tablet,* precizează Justus. O să avem nevoie de cei de la Criminalistică pentru examinarea originalului în căutare de amprente, ADN, semne aparte.

— Fac rost de el de la *Tablet,* spune Carvalho.

— Am făcut deja asta, îl lămureşte Justus, spre surprinderea tuturor. Împreună cu mostre de ADN de la toţi cei de la ziar care au atins mesajul. Şi am identificat curierul care a lăsat mesajul la redacţie. Însă deocamdată

e mai sigur să presupunem că autorii mesajului au fost suficient de profesionişti ca să nu lase urme evidente. O să trec la conţinutul primului mesaj imediat, dar acum e mai important *al doilea* mesaj, pe care *Tablet,* ca organ responsabil de presă, s-a abţinut să-l publice.

— *Al doilea* mesaj? întreabă Chin, scărpinându-şi urechea.

— Nu-i niciun secret – a fost menţionat în articol.

— Ei bine, ce scrie în el, domnule?

— Identifică explozivul folosit drept un amestec de nitrat de amoniu şi propan. Menţionează cantităţile necesare cu mare precizie. Ca atare, fie cei care l-au trimis sunt în vreun fel implicaţi direct în fabricarea bombei, fie li s-a permis accesul la informaţii din interior.

— Nu arată că a existat o scurgere în interiorul PPD? mormăie Pfeffer.

— Doar acoperă toate elementele de bază, răspunde Justus. Oricum, nu sunt expert în contraterorism, dar trebuie să afirm că este mai probabil ca mesajul să indice că, de fapt, cei care l-au scris sunt cu adevărat implicaţi. Aşa că ne rămâne substanţa primului mesaj şi ce anume deducem din el.

Îşi înalţă privirea spre ecran.

— Înainte de orice, continuă el, avem numele grupului – Ciocanul Poporului –, un nume despre care bănuiesc că n-a mai fost niciodată auzit în Purgatoriu, aşa este?

Toată lumea prezentă ridică din umeri sau clatină din cap.

— Ei bine, e o chestie care ţine de trecut, asta e sigur – sună foarte bolşevic. Aşadar, nu vorbim aici de extremism religios, ci despre ideologie politică.

— Presupunând că grupul este real, intervine Dash Chin.

— Bineînţeles. Însă oricum trebuie verificat. Deoarece dacă atentatul cu bombă a fost un act politic, atunci atacatorii nu sunt idioţi. Sunt bine instruiţi şi ştiu cum să-şi acopere urmele. Prin urmare trebuie să îngustăm terenul de cercetare, cât de repede posibil, la cei care s-ar putea clasifica drept revoluţionari conform acelor termeni.

— Este încă o arie mare de acoperit, opinează Chin.
— Fireşte. Dar nu atât de mare încât să nu descoperim un şarpe în iarbă dacă avem nevoie. În al doilea rând, avem aici o referire specifică…
În acea clipă însă, şeful Buchanan îşi împinge burta imensă prin cadrul uşii şi trage un scaun supradimensionat.
— Nu mă lua în seamă, îi spune el lui Justus, fluturând din mână. Vreau doar să asist la asta – să văd cum merge.
Justus nu se simte deranjat, dar îşi muşcă limba.
— În al doilea rând, reia el, avem o referire specială la Otto Decker. Asta îl face pe el ţinta bombei, şi nu pe Ben Chee, sau pe Blythe L'Huillier, sau pe altcineva.
— Păi, evident că el era ţinta, domnule, zice Pfeffer. N-avem nevoie de nicio declaraţie a teroriştilor ca să ştim asta.
— Cu tot respectul, detectiv, replică Justus, încă nu putem elimina o asemenea eventualitate. Alţii mi-au sugerat altceva şi n-am de gând să renunţ la nicio pistă.
— Cine?
— Poftim?
— Cine a indicat alte nume?
— E irelevant, răspunde Justus. Dar dacă Decker a fost cu adevărat ţinta, şi era atât de popular precum păreţi cu toţii să credeţi, atunci trebuie să aflăm de ce l-ar fi vrut cineva mort.
— Deoarece era prieten apropiat cu Fletcher Brass, intervine Jacinta Carvalho.
— Oare asta să fie totul? Ştiindu-se că Brass pleacă spre Marte, s-a declanşat o luptă nebună pentru putere, nu? Parţial între Brass şi fiica lui, da?
Justus aşteaptă un soi de răspuns – ba chiar o provocare însă în încăpere se lasă o linişte ciudată. Ceea ce, în opinia lui, poate trece drept aprobare tacită.
— În sfârşit, penultimul rând al declaraţiei ar putea fi semnificativ. „Gata cu Brass!" este suficient de generic, deoarece s-ar putea referi fie la Fletcher, fie la QT Brass – sau chiar la amândoi. Asta înseamnă că avem pe cineva

care se opune dinastiei Brass la modul general. Dar aşa ceva e neobişnuit pe aici, nu? Se pare că oamenii sunt fie într-o tabără, fie în cealaltă.

Tăcere aprobatoare din nou.

— Iar pe urmă este ultimul rând, adaugă el. „Vivat Izbăvirea!” Ceea ce, dacă nu mă înşel, reprezintă o referinţă la schimbarea propusă de QT Brass pentru acest oraş, din Sin (Păcat) în Redemption (Izbăvire). Oare asta să însemne că grupul terorist se aliniază dorinţei lui QT Brass? Sau e vorba doar de o coincidenţă?

Tăcere. Şeful Buchanan desface ambalajul unei prăjiturele Moonball şi o azvârle în gură.

— Răspunde cineva? întreabă Justus, uitându-se în jur.

— Cu tot *respectul*, locotenente, zice Pfeffer – iar Justus nu e deloc sigur că n-o spune în bătaie de joc –, cred că aţi exagerat cu concluziile din citirea acelui mesaj.

— Cum aşa?

— Păi, QT Brass a avut o mulţime de motive să-l fi înlăturat pe Otto Decker, nu contrazic asta. Dar ca ăsta să fie un atac terorist? Un război de clasă? Adică, să fim serioşi.

— De ce n-ar putea să fie un atac terorist?

— Fiindcă noi *am şti* dacă ar fi fost.

— *Aţi* şti, replică Justus, întrebându-se de ce e surprins de răspuns. Ei bine, mă tem că a şti şi a avea impresia nu sunt suficiente. Dacă în oraşul ăsta se intensifică tensiunile sociale, atunci nicio autoritate de aplicare a legii, nici măcar PPD, nu poate şti totul. Şi nu în orice moment. Mai ales nu într-un loc care se mândreşte că nu este supravegheat. Ca atare, ce poate *opri* un grup de terorişti să apară pe scenă în acest moment?

O linişte apăsătoare se lasă peste încăpere. Rămâne în sarcina şefului Buchanan, care-şi linge urmele de zahăr de pe degete, să răspundă:

— Te deranjează dacă-mi dau şi eu cu părerea, locotenente?

— Absolut deloc.

— Ei bine, chestia e cam aşa, înţelegi? rosteşte şeful

mutându-şi întreg trupul şi scaunul scârţâie îngrozitor. Băieţii ăştia au motive bune să fie un pic cinici în privinţa teroriştilor şi a aşa-numitelor lor declaraţii, şi ştii de ce? Deoarece am mai avut parte de rahaturi de-astea înainte. Probabil că n-ai auzit de aşa ceva pe Pământ – sau poate că ai auzit, deoarece poveştii i s-a dus buhul până departe, din câte am aflat –, dar am avut odată un soi de cult aici, în Purgatoriu. Îşi spuneau Leafists sau ceva de genul ăsta, cu o ideologie care definea socialismul ca o formă de feudalism totalitar secular. Ciudaţi ai naturii, iubitori de delfini, cunoşti genul. Oricum, erau băgaţi până peste cap în porcării acasă la ei – procese, acuzaţii de tot felul, ecoterorism, genul ăsta de porcării – şi căutau o scăpare. Permanentă. Fletcher Brass aude de poveste şi decide să le ofere un refugiu în Purgatoriu. Le pune la dispoziţie un întreg complex pe solul craterului – ceva pe care ei să-l transforme într-o fermă de subzistenţă, ca să nu mai fie nevoiţi să mănânce vreodată ceva modificat genetic, să respire fum de eşapament, să vadă *vreodată* pe cineva îmbrăcat cu costum şi cravată. Este un gest de prietenie faţă de aceşti Leafists, dar şi unul de arătare cu degetul în direcţia tuturor ălora de pe Bila Albastră – Buchanan foloseşte termenul dispreţuitor pe care lunaticii îl întrebuinţează uneori la adresa Pământului – care susţin că e nesănătos să trăieşti pe Lună. Aşa că totul merge bine câţiva ani – Leafists trăiesc singuri acolo, mestecând iarbă sau ce fac ei, până când, într-o bună zi, cineva se alarmează că nimeni n-a mai auzit nimic de ei de ceva vreme. Prin urmare, tipul se duce acolo şi ghici ce găseşte? Pe toţi morţi. Asfixiaţi. O scurgere de gaz sau ceva de genul ăsta. Sau, în fine, aşa arătau lucrurile. Iar chestia asta este deranjantă, corect? Este o palmă dată lui Fletcher Brass. Însă după aia primim un mesaj terorist, care face ca lucrurile să arate şi mai rău. Un grup local care-şi spune Creionul Albastru susţine că e opera lor, că membrii lor sunt dedicaţi „eliminării” influenţelor radicale şi disruptive sau o porcărie de genul ăsta, şi că au otrăvit intenţionat rezervele de aer.

— Tetraoxid de azot şi monomethylhydrazine, intervine Carvalho. Cel mai mare coşmar al cuiva într-un mediu închis.

— Corect, confirmă Buchanan. Monometil ceva. În sfârşit, în întregul PPD sună alarmele, deoarece nimeni n-a auzit vreodată de Creionul Albastru. Iar Fletcher Brass vrea răspunsuri imediat – ne suflă rău de tot în ceafă şi pune presiune pe noi. Iar noi am întors tot oraşul cu fundul în sus – am dărâmat ziduri, am aruncat oameni pe fereastră, ba chiar i-am omorât pe câţiva. Şi, în cele din urmă, ce am descoperit? În decurs de trei luni? *Nada.* Absolut nimic. Şi ştii de ce? Fiindcă s-a dovedit că grupul Creionul Albastru era o faţadă. Adevăratul vinovat era un mogul aerospaţial de pe Pământ – un individ dornic de răzbunare – şi care dorea să-i facă rău lui Fletcher Brass, vechiul lui rival, pe orice cale. Deci am angajat asasini care să vină în Zona Întunecată, am infiltrat elemente criminale în Sin şi am eliminat cultul Leafists cu o singură lovitură. A fost destul de uşor, dacă ştii ce să faci.

Povestea i se pare neverosimilă lui Justus. Îl vede pe Kalganov în sala de operaţiuni clătinând batjocoritor din cap.

— Povestea asta a fost verificată? întreabă Damien.

— Evident că a fost verificată. Chiar n-ai auzit niciodată de ea pe Pământ?

— Da, însă a fost o cu totul altă poveste.

— Ei bine, ai auzit o poveste *eronată,* continuă Buchanan. A fost *propagandă.* Întreabă pe oricine de aici. Aşa au stat lucrurile. Pe nenorocitul de mormânt al bunicii mele, se jură el aruncându-şi o altă Moonball în gură, apoi începe s-o mestece în vreme ce vorbeşte. În sfârşit, ăsta e motivul pentru care ne-ai putea ierta pe toţi că suntem un pic sceptici în privinţa acestor declaraţii teroriste de rahat. Mai ales a celor trimise direct la presă.

Justus dă neutru din cap. Şi-şi drege glasul.

— Păi, atunci, care e teoria ta?

— Care e teoria *mea?* se revoltă Buchanan ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Aici nu e loc de teoriile *mele,* n-am

chef să aud vorbele mele din gura ta. Dar ştiu un lucru. O să mai aibă loc crime aici, evident. Aşa că ar fi mai bine să nu urmărim piste false care să ne ducă în fundături.

— Ce te face să crezi că vor mai fi crime?

— Nu-i evident? Totul din declaraţia teroriştilor pentru *Tablet* sugerează asta.

— Însă tocmai ce ai afirmat că declaraţia asta e o prostie.

— Mda, rosteşte Buchanan, părând frustrat, dar asta nu înseamnă că *ameninţarea* este o prostie. Înţelegi diferenţa? Sau nu?

Justus nu răspunde.

— Ascultă, locotenente, doar încerc să ajut. Sigur, eşti bun în ceea ce faci, însă asta nu înseamnă că poţi rezolva totul de unul singur. Iar eu nu fac decât să te îndrept către un loc unde ai ajunge oricum. Doar că te ghidez să ajungi mai repede, asta e tot.

Justus ridică din umeri.

— Am mai auzit asta înainte.

Replica îl surprinde pe Buchanan.

— Zău? rosteşte el, după care pufneşte şi ezită, ca şi cum s-ar gândi dacă să meargă mai departe sau nu. În fine, mai e un lucru, zice el. Ieri ai vorbit cu QT Brass. Nu ne-ai spus că ai de gând să faci asta.

— Pardon? Trebuia s-o fac?

— Nu, poţi face ce naiba vrei. Dar dacă intenţionai să discuţi cu micuţa domnişoară QT, credeam că ne vei anunţa şi pe noi mai întâi.

— De ce? E o ilegalitate pe aici?

— Nu, nu e nicio ilegalitate, răspunde Buchanan şi începe să mestece din nou, furios. Totuşi ar trebui să te gândeşti la genul ăsta de lucruri. Dacă vorbeşti cu oameni nepotriviţi din Sin, poţi căpăta nişte idei trăsnite, asta e tot.

— Ciudat că afirmi asta, zice Justus, riscând să primească un ghiont din partea şefului. Ieri m-am dus să vorbesc cu Fletcher Brass. Şi toată lumea de aici *a ştiut* asta în avans. Cu toate astea, nimeni nu s-a deranjat să-mi

dezvăluie că nu voi discuta cu *adevăratul* Fletcher Brass, ci cu un actor plătit.

Pentru o clipă, Buchanan pare uluit, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că Justus a încălcat un tabu nerostit. Ceilalţi poliţişti din încăpere par să se bucure de atmosfera tensionată. Chiar şi câţiva poliţişti din încăperea alăturată se uită la ei. În cele din urmă, Buchanan reuşeşte să-şi vină în fire.

— *Ei bine,* spune el, aşa merg lucrurile în Purgatoriu.

— Poate că aşa e. Dar pentru mine este inacceptabil.

— Ba este perfect acceptabil.

— Nu, pentru mine nu e.

— *Eu* vorbesc cu falsul Brass.

— Ei bine, eu *nu.* Nu când e vorba de anchetarea unei crime. Şi nu atunci când omul însuşi ar putea fi în pericol.

— Ei bine, sper că nu crezi că o să te întâlneşti cu *adevăratul* Fletcher Brass.

— De ce nu?

— Fiindcă *nu te vei întâlni.*

— Am încredere că o voi face.

— Oh, da? Măi, ce nenorocit…

Pentru o clipă, Buchanan cel terestru – cel care brutaliza prostituate, conspira cu traficanţii de droguri şi accepta şpăgi sau alte avantaje – pare să preia stăpânirea pe individ. În clipa următoare însă, omul îşi mută greutatea corpului, ca şi cum ar fi vrut să se descotorosească de intrus, şi se mulţumeşte să spună:

— Ei bine… cred că vom mai vedea în privinţa asta.

— Cred că da.

Cei doi oameni se uită fix unul la celălalt câteva clipe. Singurul sunet din încăpere provine de la ceasul retro de perete – *tick… TOCK… tick… TOCK –,* după care se aude brusc un ciocănit în geamul uşii.

Uşa se deschide şi un poliţist junior îşi vâră capul înăuntru.

— Şefu’, pot să întrerup o secundă?

Buchanan continuă să se uite fix la Justus.

— Da, ce este?

— Valetul lui Brass – tinicheaua – e aici.

Buchanan se întoarce, la fel ca şi Justus. Iar prin geam îl văd pe Leonardo Grey stând drept în celălalt capăt al sălii de operaţiuni, cu mâinile în faţă.

— Ce vrea? se repede Buchanan.

— Spune că a venit pentru locotenentul Justus. Că i s-a ordonat să-l ducă la Fletcher Brass. *Adevăratul* Fletcher Brass.

— *Măi să fie!* exclamă şeful Lance Buchanan, după zece secunde de uluială.

21

Jean-Pierre Plaisance ajunge la gard şi trebuie să ia o decizie crucială. Şi-a petrecut ultimele două ore îndepărtându-se de drumul bătătorit şi urmând cărarea trasată spre nord de vehiculul Zenith 18. Şi iată-l ajuns în locul unde droidul a pătruns în zona periculoasă. Primul impuls e să se ia după el, dar are două motive să ezite.

În primul rând, nu cunoaşte nimic despre locaţie. A auzit de ea, însă n-a văzut-o niciodată. Nu ştie cât este de largă şi e destul de sigur că nu va găsi înăuntru niciun fel de rezerve de urgenţă. Iar asta înseamnă o problemă, deoarece rezerva de oxigen a lui Plaisance îi mai ajunge doar pentru trei ore. A epuizat deja rezerva auxiliară PLSS şi foloseşte a doua canistră de urgenţă.

În plus, în baterii mai are doar şase amperi-oră rămaşi, şi doar câteva guri de apă în rezervorul costumului. Ca atare, dacă dă de necaz, are toate şansele să nu mai aibă aer, energie sau apă suficientă ca să iasă din acea locaţie de testare şi să ajungă la o locaţie cu rezerve. Nu e deloc sigur unde sunt astfel de locaţii într-o asemenea zonă îndepărtată din nord. Nici măcar nu poate fi sigur că locaţiile din această parte a ecuatorului sunt verificate cu aceeaşi vigilenţă ca locaţiile de pe domeniul lui de activitate.

În al doilea rând, este vorba de radiaţii. Plaisance poartă deja cu el în trup peste trei sute de cancere individuale: în plămâni, în tiroidă, în stomac, în rinichi, în gură, pe piele, în sânge, în oase; melanoame, osteosarcoame, angiosarcoame, limfoame, liposarcoame şi papiloame. Îi place să creadă despre el că este un muzeu viu al cancerului. Iar pentru cei mai mulţi oameni într-o asemenea stare, perspectiva de a absorbi o nouă doză de radiaţie de altă natură decât cea medicală – chiar dacă nivelurile din acea locaţie au scăzut semnificativ în timp – ar fi echivalentă cu răsucirea unui cuţit într-o rană veche.

Şi totuşi, cu doar câteva luni rămase de trăit – în cel mai

bun caz –, Jean-Pierre găseşte astfel de complicaţii ciudat de atractive. N-are nimic de pierdut.

Şi chiar dacă locaţia aceea i-ar accelera cumva degradarea şi nu va găsi ieşirea atunci când va avea nevoie, efortul merita făcut. De fapt, pericolele doar adăugau frumuseţe actului său de răzbunare.

Ca atare, în cele din urmă, decizia nu e deloc greu de luat. Pătrunde prin aceeaşi gaură făcută în gard de către droid. Înaintează ezitant la început, urmând dârele lăsate de vehiculul Zenith 18. Şi zece minute totul decurge fără incidente. Nu întâlneşte niciun fel de pericole. Nu resimte niciun fel de efecte fizice. Capătă încredere.

Măreşte viteza.

Însă chiar atunci, la fel ca droidul din faţa lui, ajunge la cercul exterior al mărgelelor piroclastice. Roţile vehiculului încep să alunece şi să derapeze. Manşa de control vibrează în mâna lui. Iar Plaisance resimte ceva ce n-a mai simţit ca şofer de mulţi, mulţi ani – nesiguranţă.

Mărgelele devin tot mai numeroase şi întreg vehiculul tresare şi se zgâlţâie. Plaisance se avântă în ţinutul minune de un albastru lăptos, cu sculpturi de gheaţă şi valuri îngheţate. Ratează la milimetru impactul.

Trece la câţiva centimetri de găuri care se cască în sol. Face slalom peste covorul mişcător de mărgele. Mai rău, vizorul i se înceţoşează. Lumina soarelui face condensul luminos. E nevoit să ţină capul în sus ca să vadă. Şi nu mai poate zări urmele droidului – absolut deloc.

Se străduieşte cu disperare să imprime un curs mai sigur, însă vehiculul are un traseu al lui. Alunecă. Derapează. Începe să se rotească. Se răsuceşte rapid, de trei sau patru ori, în jurul propriei axe în sens invers acelor de ceasornic. Jean-Pierre vede orizontul în toate părţile în fracţiuni de secundă, mărgele din sticlă împrăştiate pretutindeni. Zăreşte o proiecţie vag triunghiulară, ca prora unei nave care se scufundă, apărând în calea lui.

Iar LRV-ul, rotindu-se ca un disc, se îndreaptă direct spre obiect.

Plaisance trage de manetă cu putere, dar vehiculul nu

răspunde. Strânge din dinţi şi se pregăteşte de impact. Apoi vehiculul loveşte puternic obiectul în lateral.

Plaisance simte vehiculul răsturnându-se. Şi aruncându-l de pe locul lui, pe urmă venind peste el. Trăgându-l în josul unei pante.

Dacă ar fi fost pe Pământ, cu siguranţă, ar fi fost zdrobit deja. Chiar şi aşa, şasiul vehiculului este îngrozitor de greu. Totuşi Plaisance nu intră în panică. Prins sub vehicul, alunecă pe pantă, cu mărgelele răspândindu-se în jurul lui, şi în cele din urmă se opreşte.

E încă în viaţă. Şi, din câte îşi poate da seama, nevătămat. Mulţumeşte Domnului pentru asta.

Împinge în vehicul cât să se elibereze de sub el.

Alunecând pe mărgele, se forţează să se ridice în picioare, îndreaptă cu blândeţe vehiculul – acesta se leagănă pe cauciucuri. Temându-se de ce e mai rău, se apleacă pentru o inspecţie de aproape, dar în afară de ceva lovituri la şasiul central şi o îndoitură la paraşocul frontal, vehiculul nu pare să fi suferit avarii serioase. Plaisance îşi adună uneltele, le pune la loc în cutia lor, pe urmă se urcă înapoi pe scaunul şoferului. Dă drumul frânei, trage ezitant de maneta de viteză şi o bagă în marşarier. Împinge manşa în cealaltă direcţie şi vehiculul se mişcă înainte. LRV-ul nu mai funcţionează la fel de bine ca înainte, însă, oricum, nu funcţionase niciodată foarte lin. Din fericire, e operaţional. Ca şi Plaisance, este un supravieţuitor. Jean-Pierre simte mai multă afecţiune pentru vehicul ca oricând altcândva.

Purcede cu prudenţă înapoi către punctul unde a pierdut controlul, încercând să depisteze o urmă lăsată de droid. Dar ceva pare brusc în neregulă. Îi e mai frig decât la modul normal.

Are capul uşor. Şi îşi poate auzi propria respiraţie în urechi. Care devine tot mai puternică – seamănă cu un tunet. Şi condensul a dispărut de pe vizor.

Atunci, înţelege. A apărut o spărtură în costumul spaţial.

Probabil că s-au rupt straturile exterioare. Aşa că se opreşte. Caută cu înfrigurare o ruptură. Şi o vede: la cotul stâng, o fisură lungă de vreo trei centimetri, prin care iese

oxigenul din costum. Îl depresurizează. Dacă nu e reparată, Plaisance va avea rapid probleme vasculare şi neurologice. Îşi simte deja urechile plesnind. Şi are impresia că inhalează apă îngheţată.

Jean-Pierre se forţează din nou să nu intre în panică. Aşteaptă ca vehiculul să se oprească din alunecare, pe urmă sare de pe locul şoferului, ţinându-şi respiraţia. Desface kitul de prim ajutor. Ia un plasture neopolimer din kit şi-l potriveşte cu atenţie peste ruptură, fixându-l bine. Cu un spray adeziv, toarnă o răşină protectoare peste petic. Şi cu asta basta – scurgerea este oprită.

Aşteaptă câteva secunde înainte de a testa aerul. Îşi umple plămânii bolnavi. Expiră. Aerul pare normal. Însă observă o altă problemă. Când verifică indicatoarele de la încheieturile mâinilor, vede că rezerva de oxigen a scăzut de la trei ore la treizeci şi două de minute.

Trebuie să facă rost imediat de o cutie cu rezerve. Chiar dacă nu e sigur nici măcar *el* unde se află!

Îşi păstrează sângele-rece ca să nu intre în panică. Stă calm pe locul lui în vehicul.

Întoarce LRV-ul şi pleacă de acolo. Din nou, după câteva derapaje îngrijorătoare, prinde viteză. Din nou vehiculul sare, se zdruncină şi ameninţă să iasă de sub control. Dar în scurtă vreme Plaisance lasă în urmă marea de sticlă. Trece peste marginea exterioară a cercului de mărgele din sticlă. După aceea mărgelele încep să se rărească. Şi dispar de tot. În fine, zăreşte la orizontul curbat un gard din sârmă. I-au mai rămas şaisprezece minute de oxigen. Poate douăzeci înainte de a leşina.

Face o gaură în gardul din sârmă, însă când trece prin el e aproape să-şi sfâşie iar costumul. Aşadar, trebuie să ia o decizie. Stânga sau dreapta? Bănuieşte că rezerva dinspre est ar fi mai aproape, dar asta l-ar duce mai aproape de – şi posibil chiar peste – joncţiunea zi-noapte.

Apasă un comutator ca să verifice farurile vehiculului. Un set e terminat. Celălalt luminează slab. Va trebui să se descurce cu atât. Porneşte, mergând paralel cu gardul, traversând regolitul. Aflat chiar în spatele său, soarele

umbreşte terenul din faţa lui. Însă Plaisance e convins că va reuşi. Oricum, în curând nu va mai exista lumina soarelui. Se îndreaptă către adevărata Faţă Întunecată.

Pe urmă zăreşte monstrul. Mesagerul joncţiunii zi-noapte – un nor cenuşiu cu galben licărind deasupra orizontului curbat. Norul e plin cu particule de praf de suprafaţă lunară, încărcate electrostatic de diferenţa uriaşă de temperatură între zi şi noapte, plutind în aer deasupra graniţei nopţii lunare. Aşa ceva nu se petrece pretutindeni pe Lună şi mai ales nu la fiecare amurg – condiţiile trebuie să fie potrivite –, dar când se întâmplă, fenomenul este la fel de ireal ca o auroră boreală terestră pentru cei neobişnuiţi cu el.

Jean-Pierre nu se află însă în dispoziţia necesară ca să admire fenomenul. Cu oxigen pentru doar două minute rămas în costum, caută şi găseşte o spărtură în zidul craterului. Coboară în grabă de cealaltă parte, stârnind praful deasupra lui. În sfârşit, vede joncţiunea zi-noapte: nu e chiar o linie regulată, ci mai degrabă o demarcaţie clară între lumile luminii şi întunericului, ca un val de cerneală neagră revărsându-se peste suprafaţa lunară.

Cu oxigen doar pentru treizeci de secunde, Plaisance se îndreaptă direct spre ea. Începe să mormăie o rugăciune, în franceză:

— *Je vous salue, Marie, pleine de grâce; le Seigneur est avec vous...*[4]

Încearcă să nu respire. Ultimele raze palide ale soarelui se strecoară dincolo de orizont şi deasupra lui se aprinde Calea Lactee ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator. Iar frigul îl izbeşte ca o undă de şoc.

— *Vous êtes bénie entre toutes les femmes, et Jésus, le fruit de vos entrailles, est béni...*[5]

Intră în joc termostatul din costumul lui spaţial. Spirelele din straturile interioare încearcă să compenseze diferenţa de temperatură, dar Jean-Pierre aude piesele de ceramică

---

[4] Ave Maria, plină de har; Domnul este cu tine... (n.red.).

[5] Eşti binecuvântată între femei şi Iisus, rodul pântecelui tău, e binecuvântat... (n.red.).

tensionându-se şi bucăţile de oţel contractându-se. Resimte o senzaţie de gheaţă în oase, ca pe o durere benefică – se întreabă sumbru dacă nu cumva frigul ar putea ucide tumorile din organism înainte de a-l ucide pe el. Însă în acest moment principala lui grijă este să găsească un drum de mentenanţă spre nord-sud. Din păcate, luminile drumului nu funcţionează, întunericul este absolut. Farurile vehiculului dau o lumină chioară. Iar Plaisance a rămas complet fără oxigen.

Plonjează mai adânc în noaptea de cerneală. Pare nesfârşită. Şi chiar atunci când începe să dispere – când se întreabă dacă n-ar fi mai bine să se predea –, farurile dau peste un mal şi un drum bătătorit. Drumul de mentenanţă. E un miracol.

Plaisance virează pe drum şi se îndreaptă spre nord, încrezător că va ajunge în curând la cutia cu rezerve. Dar nu e sigur pe care parte a drumului poate fi cutia, iar cu un singur set de faruri trebuie să se roage să n-o rateze. Însă nu se mai roagă cu voce tare – o face doar în mintea lui.

Sainte Marie, Mère de Dieu, priez pour nous, pauvres pécheurs…[6]

În această clipă începe să vadă stele. Nu pe cer – deşi acolo sunt cu milioanele –, ci în minte. Devine confuz. Şi somnoros. Nevoia de a se preda este copleşitoare. Inspiră involuntar aerul rău. Iar întunericul îi acoperă din nou vederea.

Conduce cu ochii închişi. Nici măcar salturile vehiculului nu-l mai trezesc. Viaţa i se scurge din organe; sinapsele lui trec prin ultimele descărcări de electricitate. Mâna îi slăbeşte pe maneta de viteze. LRV-ul încetineşte şi se opreşte.

Maintenant et à l'heure de notre mort. Amen…[7]

À l'heure de notre mort. Amen…

Amen…

Amen…

---

[6] Sfântă Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoşii… (n.red.).

[7] Acum, şi în ceasul morţii noastre. Amin… (n.red.).

AMEN.

Jean-Pierre deschide ochii. Câteva secunde nu vede nimic.

Pe urmă vederea i se limpezeşte suficient de mult ca să desluşească o movilă de cărămidă lunară, de dimensiunea unei cutii poştale şi prevăzută cu elemente reflectorizante. Se află pe partea stângă a drumului, cam la şase metri distanţă, iar farul vehiculului o luminează direct. Dacă ar fi fost cu doar câţiva paşi mai în stânga sau în dreapta, ar fi fost complet invizibilă.

Un alt miracol. Plaisance coboară de pe scaunul lui. Se duce la cutie. Găseşte o clanţă, o răsuceşte şi deschide o uşă. Se dă la o parte ca să lase farurile să lumineze conţinutul.

Canistre cu apă. Hrană deshidratată. Batoane energetice. O priză de reîncărcare. Şi pachete de urgenţă cu oxigen – o mulţime.

Jean-Pierre apucă unul dintre pachete. Este rotund şi dispune de un regulator şi un mecanism de prindere. Ataşarea lui la un sistem de menţinere a vieţii este în mod normal o procedură delicată, însă Plaisance n-are timp de delicateţuri. Rupe pachetul cu mâna înmănuşată, deschide partea de sus a sistemului său, apoi trânteşte pachetul în locaş. Verifică instrumentele de pe ecranul încheieturii. Deschide valva.

Iar în cască începe să intre oxigen – *oxygène!*

Inspiră cu nesaţ, îl simte cum îi umple plămânii distruşi. Îl pocneşte durerea de cap, stelele din minte se estompează şi dispar, vizorul i se înceţoşează. Însă n-are vreme să se simtă uşurat. Dacă nu se întoarce rapid la lumina soarelui, frigul îl va omorî rapid.

Aşa că mai ia două rezerve de oxigen din ascunzătoare – lăsând suficiente rezerve pentru altcineva aflat într-o situaţie de urgenţă – şi se urcă înapoi în vehicul. Se întoarce pe drumul de mentenanţă, pe urmă se ia după propriile urme spre vest. Vehiculul tresaltă, se zgâlţâie, iar Plaisance abia desluşeşte ce se află în faţa lui. Norii de praf licăresc şi se ondulează ca nişte insecte microscopice.

În acest moment zăreşte lumina zilei în faţa lui. Se bucură, simţindu-se îmbătat cu oxigen. În curând va ajunge în siguranţă. A reuşit. Dar trebuie să răspundă la o întrebare serioasă, aşa că o face fără ezitare.

Da, va continua vânătoarea. Cu oxigen doar pentru patru ore şi rezerve de energie doar pentru trei ore. Cu un vehicul serios avariat. Va da din nou peste urmele droidului şi le va urma până la limita rezervelor de care dispune. Chiar dacă asta va însemna o nouă goană de viaţă şi de moarte după o nouă cutie cu rezerve atunci când va veni vremea.

Trece peste marginea craterului şi intră în plină zi, într-o lume unde soarele este cât o unghie de deget luminoasă la orizont.

Unde cele mai mici pietre au umbre lungi de trei metri, unde bolovanii au umbre lungi de douăzeci de metri şi unde oamenii au umbre care par nesfârşite. Umbre care-l înghit. Umbre care blochează soarele.

Plaisance dă înapoi maneta de viteze. Reduce viteza vehiculului. Şi se holbează în faţă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

O siluetă, luminată de singurul far funcţional al LRV-ului, stă chiar în calea lui. Îmbrăcată în costum negru, cu părul negru, cu cravată neagră şi cu ochi negri. Este demonul – Plaisance îşi dă seama imediat de asta – şi-i zâmbeşte.

Cei doi se uită unul la celălalt vreo zece secunde, în vreme ce praful se vălătuceşte deasupra lor. Apoi Jean-Pierre opreşte vehiculul şi întinde mâna după armă.

Numai că demonul a pornit deja în goană spre el.

22

Vehiculul de escortă al lui Brass – placat, previzibil, cu aramă – dispune de un interior stilat din lemn de tec şi scaune lucioase din piele. Leonardo Grey îşi ţine mâinile fixate pe volan şi pare, efectiv, să conducă vehiculul: Justus bănuieşte că itinerarul n-a fost încărcat în memoria vehiculului, din raţiuni de securitate.

Au lăsat deja în urmă oraşul şi se deplasează cu viteză constantă pe solul imens al Craterului Störmer. Suprafaţa drumului, la fel de netedă ca o autostradă, şerpuieşte la o distanţă respectabilă în jurul antenelor radio şi al modulelor montate pe stâlpi.

— Ce e chestia aia de colo? întreabă Justus.

Trec pe lângă ceea ce pare a fi un şantier de construcţii: macarale, excavatoare robotizate, blocuri tăiate din ciment lunar.

Leonardo Grey nici măcar nu se întoarce.

— Este noul penitenciar din Purgatoriu, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

— Înţeleg că amplasamentul iniţial a fost socotit de unii ca nepotrivit.

— Da?

Justus cunoaşte prea bine rapoartele – pentru prima dată publicate într-o prezentare de mare succes, *Purgatory Unbound (Purgatoriul dezvăluit)* – conform cărora Fletcher Brass a permis în secret anumitor state membre ale Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite să exporte prizonieri către Purgatoriu în cadrul unei proceduri de extrădare extraordinară. Printr-o astfel de metodă aceste state evitau acuzaţiile de tortură – statutul Purgatoriului fiind în permanenţă „în negociere” – şi ţineau departe de ochii iscoditori toate afacerile lor murdare. Pentru Brass asta însemna un flux suplimentar de venituri în vistierie – care, parţial, îi finanţa expediţiile în spaţiu, aşa cum se scria în prezentare – şi îi permitea, datorită conservatorismului Consiliului de Securitate, să evite orice

anchete serioase asupra încălcărilor abuzive ale drepturilor omului practicate în Purgatoriu. Aşa că Justus se întreabă dacă nu cumva vechiul penitenciar nu fusese distrus ca parte a unei operaţiuni de curăţare.

— De unii? întreabă el.

— Pardon, domnule?

— Ai spus că vechiul penitenciar era socotit ca nepotrivit de „unii”. Pot să întreb de cine anume?

Să fie imaginaţia lui Justus, sau Grey pare să devină mai rigid?

— Cred că noul penitenciar este un proiect special al domnişoarei QT Brass, domnule.

— În calitatea ei de secretar al Departamentului de Aplicare a Legii?

— Corect, domnule.

— Dar ea deţine titlul ăsta doar de câteva luni. Iar locul ăsta pare aproape gata.

— Din câte am înţeles, penitenciarul este construit peste o locaţie existentă, însă pustie de multă vreme, domnule.

În mintea lui Justus se înfiripă o idee.

— Nu cumva a fost habitatul cultului ăluia dedicat naturii? Leafists?

— Cred că da, domnule.

— Într-adevăr? mormăie Justus aruncând o ultimă privire în vreme ce vehiculul trece pe lângă clădirea respectivă. Aşadar, construiesc un penitenciar într-o locaţie a crimei.

— Corect, domnule.

— Şi o mai şi fac în grabă.

— Aşa se pare, domnule.

Justus se gândeşte la asta câteva minute.

— Totuşi, de ce e nevoie de un penitenciar nou? Mai ales că există deja câteva închisori în Sin?

— Ăsta e de maximă securitate, domnule.

— Pentru cei mai răi dintre răi, nu?

— Cred că da, domnule.

— Şi mai exact cine va fi închis aici?

— Nu cunosc, domnule.

Justus ştie că mulţi dintre cei mai vânaţi criminali din lume trăiesc în habitaturi ca nişte haciende împrăştiate pe suprafaţa Craterului Störmer. Dacă e corect ceea ce scrie în *Purgatory Unbound,* lista criminalilor include generalul african care a ordonat masacrarea a zece mii de civili; baronul indian al imobiliarelor, care a otrăvit sursele de apă ale unui sat ce-i crea probleme; oligarhul rus care a aruncat în aer un avion plin cu activişti politici problematici; baronul mass media german care a lăsat în urma lui mai multe fete de escortă ucise; şi secretarul american al Apărării responsabil pentru autorizarea unor operaţiuni false care au dus la două războaie catastrofale. Dacă QT Brass intenţionează cu adevărat să cureţe imaginea Purgatoriului, se amuză Justus în sinea lui, atunci ar trebui să înceapă încarcerându-i pe cei cinci criminali menţionaţi.

— O cunoşti bine pe QT Brass? îl întreabă el pe Grey.

— Este fiica lui Fletcher Brass.

— Da, însă ai vreo relaţie personală cu ea?

— Mi se cere din când în când să transmit mesaje între domnul Brass şi fiica lui.

— Ce fel de mesaje?

— Sunt multe tipuri de mesaje diferite, domnule. Nu sunt întotdeauna pus la curent cu conţinutul lor.

— Atunci, cum ai descrie relaţia dintre Fletcher Brass şi QT?

— Este de o complexitate singulară.

— Complexitate singulară? repetă Justus. Vrei să sugerezi că Fletcher Brass n-are încredere în propria fiică, asta e?

— N-am zis asta, domnule.

— Ei bine, a lăsat cumva Fletcher Brass să se vadă că-l îngrijorează programul de zi al fiicei sale?

— Dacă-şi ascunde grijile, domnule, atunci e un actor chiar mai bun decât înlocuitorul lui.

Justus socoteşte răspunsul ca fiind complet necaracteristic roboţilor. Se întreabă dacă nu cumva Grey e mai inteligent decât lasă să se întrevadă. Sau dacă nu

cumva este educat, precum actorul. În cursul nopţii nu reuşise să se descotorosească de ideea că un android a plantat bomba de la Ferma Caprelor. Cu siguranţă, asta ar explica eşecul anchetatorilor în a depista orice urmă de ADN străin. Iar Grey recunoscuse deja că avea acces nelimitat la Sin. Evident, nu trebuia să fie vorba de Grey însuşi, ci de orice alt robot. Deşi eventualitatea continua să fie improbabilă, presupunând că droidul ştia ce făcea şi presupunând că legile roboticii se aplicau în Purgatoriu.

— Azi-noapte, după ce ai plecat, am căutat online informaţii despre proiectul Daedalus, adaugă Justus. N-am găsit nimic.

— Daedalus a fost un proiect secret, domnule.

— De ce secret?

— Iniţial, domnul Brass intenţiona să creeze o nouă linie de androizi dedicaţi securităţii personale. Trebuia să fim bodyguarzi, domnule.

— Cu toţii?

— Corect, domnule.

— Asta nu explică de ce era secret. Am mai văzut androizi gărzi de corp. Nu sunt întotdeauna populari, dar nu reprezintă un secret.

Grey manevrează volanul ca să ia o curbă.

— A fost convingerea domnului Brass că bodyguarzii androizi eficienţi nu şi-ar putea îndeplini sarcinile fără anumite modificări, domnule.

— Modificări la procesele de sistem?

— La protocoalele TCP[8] fundamentale, domnule.

Justus se încruntă.

— Vrei să spui că aţi fost programaţi să ucideţi?

— N-aş formula aşa, domnule.

— Atunci, cum te-ai exprima?

— În anumite circumstanţe nu ne-ar împiedica nimic să exercităm forţă ucigaşă.

„Asta e o tentativă de apărare, reflectează Justus – ar

---

[8] Transmission Control Protocol sau, în traducere liberă din engleză, Protocolul de Control al Transmisiei, este un protocol folosit, de obicei, de aplicaţii care au nevoie de confirmare de primire a datelor. (n.red.).

putea însemna orice.”

— Şi, de fapt, ai ucis până acum? îl iscodeşte el.

— Nu, domnule.

— Deoarece nu te-ai aflat niciodată în „circumstanţele potrivite”?

— Fiindcă în ultimul minut domnul Brass a decis că ideea de modificare a protocoalelor era proastă. I s-a atras atenţia asupra multelor controverse pe marginea unor cazuri similare pe Pământ.

— Şi atunci, ai fost dotat cu toate inhibitoarele standard?

— Cu tot ceea ce e listat în tratatul UNRC, domnule.

Androidul se referă la United Nations Robotics Commission – Comisia de Robotică a Naţiunilor Unite.

— Aşadar, nu poţi ucide?

— Nu, domnule.

— Şi situaţia e la fel şi pentru fraţii tăi – pentru ceilalţi Leonardo?

— Şi asta e corect. Leonardo Black şi-a păstrat forţa excepţională, dar altfel nu suntem diferiţi de androizii obişnuiţi.

Justus priveşte câteva clipe pe geamul vehiculului. Undeva departe se vede o caravană mare de alimentare, înaintând ca melcul în jurul modulelor radar. Însă el abia dacă o observă.

— Pot să întreb unde aţi fost puşi laolaltă?

— Dacă vă referiţi la asamblare, domnule, asta s-a petrecut în Laboratorul de Robotică Brass din Saint Helena.

— Sfânta Elena? Insula din Atlantic?

— Laboratorul de robotică din Craterul Seidel, domnule.

— Şi unde mai exact este Craterul Seidel?

— În emisfera sudică.

— Laboratorul se numeşte Saint Helena deoarece este atât de departe, presupun?

— Cred că da, domnule.

— Şi de ce aţi fost asamblaţi acolo, dintre toate locurile posibile?

— Conform legii, asamblarea experimentală a roboţilor trebuie efectuată în medii izolate.

— Ca să nu preluaţi conducerea lumii dacă o luaţi razna?

— Sau a Lunii, domnule.

Justus dă din cap.

— În sfârşit, ce e cu ceilalţi Leonardo pe care i-ai menţionat – unde sunt ei acum?

— Leonardo Brown a fost alocat lui QT Brass. Leonardo White a decedat.

— Decedat?

— A fost folosit pentru piese de schimb, domnule – eu însumi port o parte din piesele lui în mine.

— Foarte lacrimogen, opinează Justus. Iar Leonardo Black?

— Leonardo Black este bodyguard al domnului Brass.

— Deci „forţa lui excepţională” e foarte convenabilă, nu?

— Aşa e, domnule.

— Şi bănuiesc că-l voi vedea în curând?

— Leonardo Black este absent în acest moment, domnule.

— Absent? Unde se află?

— Nu mi s-a indicat, domnule.

— Face ceva special?

— Nu mi s-a indicat, domnule.

Justus decide să verifice asta mai târziu. Să se asigure că Leonardo Black chiar e absent şi nu plantează cumva bombe în Sin.

— Apropo, conversaţia de acum este înregistrată – de tine?

— Da, domnule.

— Tot ce vezi şi auzi este înregistrat?

— Corect, domnule.

— Şi-i redai totul ulterior lui Fletcher Brass?

— Dacă el cere să audă, domnule.

Justus nu mai pune alte întrebări. Drumul lor agonizant continuă mai departe.

Trec de vârful central al craterului – o coloană de stâncă lunară formată la câteva clipe după constituirea craterului

însuşi – şi lumina solară reflectată aruncă o aură bizară peste întreaga jumătate vestică a Purgatoriului.

— Mă tem că va trebui să acopăr geamurile, domnule, anunţă brusc Grey.

Justus clipeşte.

— Poţi să repeţi?

— Din motive de securitate, domnule. Ca să maschez destinaţia noastră exactă. Condusul se va face de acum înainte automat.

Dând drumul volanului, Grey atinge un buton şi geamurile electrochromice ale vehiculului devin dintr-odată negre ca smoala, ca şi cum ar fi fost injectate cu cerneală. Justus se trezeşte la fel de neaşteptat că nu mai vede nimic în afara reflexiei propriului chip deformat în geam. Se întoarce din instinct, doar ca să se zărească reflectat în geamul opus.

Aşa că se uită în jos la mâini.

Ca şi cum i-ar fi sesizat stânjeneala, Leonardo Grey apasă un alt buton şi muzica umple vehiculul: *The Very Best of Enya.*

— Vă plac partiturile muzicale clasice, domnule? întreabă el.

— Uneori, răspunde Justus. Uneori.

23

Droidul în costum negru conduce vehiculul care i-a aparţinut înainte bărbatului ciudat de agresiv. Însă vehiculul nu răspunde la comenzile date. Abia a străbătut şapte kilometri şi dă rateuri permanent. Mai rău, vitezele scârţâie şi întregul ansamblu pare să rămână fără energie. Stricăciunile ar putea fi mai mari decât par. Sau poate că vehiculul nu e foarte bun. Oricare ar fi situaţia, cu siguranţă, va trebui să se dea jos pentru o inspecţie amănunţită – ceea ce-l va întârzia din nou din drum. Dacă ar fi fost dotat cu simţul frustrării, ar fi fost, efectiv, exasperat până acum. *Oare cât de mult rahat trebuie un om să înghită?*

După ce plonjase în gaura din mijlocul mării de sticlă, droidul se trezise lovit rău, dar cu funcţiile esenţiale neafectate. În schimb, vehiculul rechiziţionat de la femeile geolog se stricase şi n-a mai putut fi reparat. Ca atare, fără să mai piardă timpul cu variante inutile sau cu autocompătimirea – era prins într-un tub de lavă; n-avea cum să evite asta –, se întorsese, îşi încheiase haina şi începuse să meargă pe jos spre nord prin tunelul întunecat şi lung. Oricum, nu putea aştepta să vină cineva şi să-i arunce o frânghie. Droidul nu gândea niciodată aşa.

Geniile se salvează singure.

În mai puţin de cincisprezece minute găsise o deschizătură către suprafaţă suficient de joasă ca să încerce o săritură. Două minute mai târziu se căţăra înapoi pe întinderea de sticlă. După alte zece minute trecea prin gardul de nord al zonei de testare. La scurtă vreme după aceea dădea de urmele unui LRV.

Ştia că urmele erau recente deoarece detecta căldura reziduală cu ajutorul vederii în infraroşu. Aşa că se luase după urme spre est, către praful în suspensie, şi nu departe de joncţiunea zi-noapte văzuse vehiculul ieşind din beznă – ca şi cum i-ar fi fost livrat pe tavă de un valet.

Se postase în calea vehiculului, cu soarele direct în

spate, şi zâmbise. Şoferul frânase şi se holbase la el. Iar droidul aşteptase ca el să facă un gest oarecare de salut – deoarece cu aşa ceva era obişnuit.

În schimb, omul s-a comportat ciudat. Efectuase o mişcare bruscă, dramatică, smulgându-se de pe scaun şi întinzând mâna după ceva de pe partea laterală a vehiculului – o bară cu un capăt ca o gheară –, pe care o smulsese din locaş. Surprins, droidul decisese să-l oprească înainte de a-şi duce la bun sfârşit manevra. *Ucide buruienile înainte ca ele să prindă rădăcini.* Însă când ajunsese suficient de aproape de el, omul învârtea deja bara ca pe o bâtă de baseball. Aceasta atinsese capul droidului, fără să provoace daune serioase. Numai că omul, a cărui faţă se contorsionase într-o mască hidoasă de dinţi dezgoliţi şi nări umflate, rotea din nou bara, hotărât, se pare, să spargă ţeasta droidului.

Dacă ar fi fost programat pentru a simţi surpriză, robotul ar fi fost descumpănit. Femeile geolog opuseseră ceva rezistenţă, desigur, dar nici pe departe într-un asemenea hal precum omul din faţa lui. Iar gesturile lui păreau fără motiv, desigur în afara cazului că omul nutrea un soi de dorinţă prostească de răzbunare.

Poc. Omul lovi din nou droidul. *Poc. Poc.* Lovituri date cu sete.

Iar tipul nu era deloc un amator. Când droidul încercă să înşface arma, omul păru să-i anticipeze mişcarea şi se dădu în spate, în afara razei de acţiune. Droidul vru să atace din nou, însă omul se dădu şi mai în spate, surprinzându-l pe droid, aplicându-i o altă lovitură sălbatică, de data asta la ceafă. Ca şi cum ar fi încercat să-l decapiteze.

După ce îndură alte şase lovituri, droidul reuşi, în sfârşit, să pună o mână pe bară. Dar înainte de a o trage cu putere, încât să-l atragă pe om în raza lui de acţiune, acesta dădu viclean drumul barei şi sări în spate, cu paşi defensivi mari. Droidul ezită câteva secunde, apoi se angajă în atac, ţinând bara ca pe o bâtă şi intenţionând să-i administreze omului acelaşi gen de lovituri – cu sete. Însă

omul ridica deja de jos un bolovan, o mişcare imposibilă pe Terra, pe care-l aruncă spre droid ca pe o minge medicinală. Droidul se văzu nevoit să se ferească pentru a nu fi lovit.

Pe urmă omul, care continua să se retragă, începu să ia pietre mai mari şi să le arunce cu o acurateţe surprinzătoare, deşi se afla la o distanţă de aproape treizeci de metri. Droidul se văzu iar nevoit să se aplece şi să se ferească. Situaţia începea să devină ridicolă – droidul era *dominat în luptă* de o fiinţă omenească, de un om pe care-l putea ucide în câteva secunde.

Droidul decise că-i ajunsese cât îndurase.

Pierde-ţi cumpătul adesea. Şi bine.

Se repezi peste solul împănat cu pietre – nici măcar nu mai zâmbea – şi se năpusti asupra individului bizar, hotărât să-l oprească pentru totdeauna din acţiunile lui. Dar omul execută o altă mişcare evazivă curioasă, pe jumătate ghemuire, pe jumătate salt, şi reuşi cumva să scape din nou din strânsoarea droidului. Şi acesta îşi schimbă direcţia – o mişcare ca de bici care plesneşte –, însă ciudata fiinţă omenească reuşi din nou să-l evite.

După aceea cei doi se angajară într-o cursă ridicolă de urmărire, sărind ca nişte canguri, schimbând abrupt direcţia încolo şi încoace, îndreptându-se la un moment dat către joncţiunea zi-noapte înainte de a se replia, cu fiinţa omenească reuşind la un moment dat să alunece din strânsoarea droidului şi să se îndepărteze din nou de el.

Droidul se opri câteva secunde, ca să-şi calculeze opţiunile, şi încasă o piatră în faţă – lovitura îi înclină capul într-o parte, făcându-l să tremure ca şi cum ar fi fost cuprins de un frison.

Iar când se uită spre fiinţa omenească – nimic. Nu-l mai văzu pe acel om bizar nicăieri. Probabil că se ascunsese în spatele unui bolovan. Sau căzuse într-o groapă din sol. Droidul se puse în mişcare, luându-se după urmele omului întipărite în praful lunar asemănător grafitului, numai că în acel moment se vedeau foarte multe urme – mergând în toate direcţiile, fiecare dintre ele suficient de proaspătă ca

să poarte o amprentă termală –, încât era imposibil de văzut unde dispăruse prada. Putea la fel de bine să se fi dematerializat.

Aşa că droidul luă o decizie extrem de logică. N-avea sens să urmărească un om care foarte probabil era oricum condamnat. Acolo, în Zona Întunecată a Lunii, la mare depărtare de orice, şansele de supravieţuire ale omului erau minuscule până la inexistente. Mai mult, droidul nu dorea să fie îndepărtat de LRV – ceea ce ar fi fost o idee vicleană din partea omului ca să redobândească posesia vehiculului şi să fugă cu acesta din acel loc.

Aşadar, se duse înapoi spre vehicul. Se aşeză pe scaunul şoferului. Examină manetele de control – mai primitive decât cele ale oricărui vehicul cunoscut de el, dar putând fi încă recunoscute. Apucă maneta de control. O trase înapoi până la capăt şi dădu drumul frânei. Împinse maneta înainte. Iar după câteva tresăriri, vehiculul o luă din loc, fără ca droidul să-l mai zărească pe acel om pe undeva. În câteva minute, scena luptei şi orice posibilitate de a mai fi atacat de fiinţa omenească rămaseră complet ascunse în spatele orizontului. Droidul îşi spuse că o astfel de situaţie era, de fapt, mai crudă decât era normal, deoarece, în definitiv:

Dai dovadă de milă dacă ataci direct jugulara.

Totuşi, zece minute mai târziu, droidul ajunge într-un loc unde e nevoit să se oprească. Se găseşte pe o creastă lată între două cratere. Bezna înaintează hotărâtă spre el. Dacă nu reuşeşte să pună rapid în funcţiune sistemele termice ale vehiculului, ar fi posibil să nu contracareze efectele frigului brusc. Prin urmare, se dă jos pentru o inspecţie.

Pe partea stângă, aceeaşi parte care este parţial distrusă, se găsesc două dintre motoarele de tracţiune. Sunt presurizate cu azot şi acoperite cu acoperitori termale. Droidul efectuează o inspecţie vizuală, dar nu detectează niciun fel de scurgeri – acoperitorile sunt din cupru solid.

Se deplasează de-a lungul şasiului ca să examineze cutia cu componente electrice, protejată cu poliester metalizat.

Apropiindu-se cât mai mult posibil, scanează totul metodic cu senzorii termici încorporaţi şi nu vede nicio stricăciune. Pune mâna pe carcasa exterioară, apăsându-şi degetele pe metal.

Nimic. E pe punctul de a trece mai departe, când…

BANG!

Şi înainte de a se îndrepta şi a se întoarce…

BANG! – din nou!

Droidul este izbit peste cap. Este iarăşi acel om ciudat de agresiv – din nou! L-a urmat tot drumul – pe jos!

BANG!

E ca un robot! Are dinţii dezgoliţi şi vizorul plin de umezeală. Şi roteşte bara aceea – pe care droidul o aruncase pe jos – ca un cavaler medieval cu o spadă imensă!

Droidul îşi ridică defensiv braţele, însă nu poate împiedica bara care-i ţinteşte capul.

BANG!

Aşa că decide să urmeze una dintre tacticile acelei fiinţe omeneşti bizare.

Se retrage cu salturi mari. Se opreşte la zece metri depărtare.

Însă atunci îl vede pe omul ciudat reaşezându-se pe scaunul vehiculului – până la urmă intenţia lui asta era! Probabil că făcuse parte tot timpul din planul lui! Dar stai aşa, omul nu se îndepărtează, nu fuge; doar mişcă expert vehiculul în marşarier – roţile din spate ating marginea craterului dindărătul lui – şi execută o întoarcere din trei mişcări. Are de gând să se confrunte cu droidul în sensul normal de mers al autovehiculului. O să atace cu bara întinsă înainte ca o armă de turnir, ca un cavaler nebun pus pe omor!

Droidul nu râde – nu e programat pentru aşa ceva –, însă începe din nou să zâmbească.

Zâmbeşte. Zâmbeşte. Zâmbeşte. Ucide. Zâmbeşte.

Vehiculul se năpusteşte către el. Chiar de la distanţă, droidul vede că fiinţa aceea omenească bizară are o căutătură sălbatică în privire, ca şi cum întreaga lui viaţă

s-ar fi concentrat în acţiunea lui din acea clipă. Omul se repede spre el cu lancea întinsă. Dar droidul rămâne nemişcat. Aşteaptă momentul potrivit. Apoi face trei paşi săltaţi. Se înalţă în aer. Sare cu capul înainte *peste* bara întinsă. Zboară *peste* omul acela agresiv. Iar pe drum înfige pumnul în casca omului, cu o presiune echivalentă cu 2.500 PSI. Iar vizorul căştii se sparge. Atât e suficient.

Droidul execută o rostogolire în aer – ceea ce e uşor în mediul gravitaţional lunar – şi aterizează pe picioare, având nevoie doar de câţiva paşi ezitanţi înainte de a-şi recâştiga echilibrul. După care priveşte înapoi.

Cu ultimele resurse de energie, vehiculul trece peste buza unui crater. Însă ciudata fiinţă omenească nu se mai află pe scaunul şoferului. Droidul are nevoie de câteva secunde şi în cele din urmă îl zăreşte. Omul se împleticeşte în direcţie opusă, către bezna nopţii. Trage de costumul lui spaţial. Îşi desface sistemul de menţinere a vieţii, deconectând furtunurile şi lăsând totul în urma lui.

Întinde mâna spre gât. De fapt, pare chiar să-şi taie partea din faţă a costumului cu un cutter. Îşi scoate stratul termic şi pe cel de ventilaţie. Are bucăţi de elemente izolatoare în mâini.

Face aşa cam o sută de paşi – trebuie să fie îngrozitor pentru el simţindu-şi sângele cum fierbe, ţesuturile cum i se umflă, plămânii cum îi dau pe afară –, apoi cade în genunchi. Pe urmă se prăbuşeşte complet. Însă nu înainte de a-şi răsuci trupul ca să aterizeze pe spate, cu faţa spre cer.

Droidul aşteaptă suficient de mult ca să se asigure că nu mai vede nicio mişcare.

După aceea se duce ca să verifice. Înainte n-ar fi trebuit să facă aşa ceva, dar acel om ciudat de agresiv, cu siguranţă, merită efortul. Din partea droidului nu este exact vorba de admiraţie – vrea doar să fie absolut sigur că omul e mort.

Şi este. Vizorul căştii este plin de sânge expectorat din plămâni.

Ochii aproape că-i sar din orbite. Pielea este albăstruie

şi pare acoperită de riduri.

Iar partea din faţă a costumului este desfăcută, expunând pielea vidului lunar. Când se apleacă mai bine, droidul vede că omul are diamante colorate pictate peste întreg pieptul. Iar în mijlocul diamantelor se vede o porumbiţă albă. Ca şi cum acel individ ciudat de agresiv încercase, în ultimele lui clipe, să elibereze porumbiţa către Univers.

Droidul îşi ridică privirea, însă nu vede decât nori strălucitori de praf, blocând stelele de pe cer.

24

Justus este întâmpinat la baza secretă de rachete de o femeie voluptuoasă pe nume Amity Powers. Aceasta îi urează bun venit, reiterează importanţa misiunii şi se scuză în avans pentru Fletcher Brass – îi explică faptul că şeful nu-i va acorda prea mult timp şi oricum e posibil să nu fie în cele mai bune toane. Dar îl asigură pe Justus că este deschis la toate întrebările şi, cu siguranţă, vrea ca investigaţia criminalistică să fie finalizată.

— Încântat să aud asta, spune Justus. Şi dumneavoastră cine sunteţi, mai exact?

— Sunt coordonatorul de zbor al expediţiei.

— Şi veţi pleca şi dumneavoastră pe Marte?

— Oh, nu, doar gestionez lucrurile. Pentru echipaj. De ce întrebaţi?

— Îmi place să mă aud vorbind.

Coordonatoarea de zbor chicoteşte şi crede probabil că Justus flirtează cu ea. Îl conduce în jos pe o scară, pe urmă îl lasă singur pe o platformă metalică într-o cameră de construcţie cavernoasă, părând desprinsă dintr-un film cu James Bond. Cea mai mare parte a imensei încăperi este ocupată de nava *Prospector II,* în formă de con, o aeronavă mult mai mare decât cele mai multe surate ale ei spaţiale lansate de pe Pământ. Învelişul exterior, confecţionat din fibră de carbon şi plăcuţe ceramice de protecţie termică, este încă nefinisat, deşi Justus observă multe sisteme de prindere din aramă deja montate. Printr-un soi de portal aflat la zece metri înălţime se văd muncitori care se agită cu torţe cu plasmă şi instrumente de lipit. Se disting nenumărate scântei, licăriri şi se aud bâzâituri şi chiţăituri, aproape ca şi cum acolo ar avea loc un mic spectacol. Situaţia durează aproximativ zece minute – suficient pentru o impresie bună –, apoi din navă apare un bărbat, care trece printr-o perdea de scântei, traversează platforma metalică şi întinde mâna.

— Locotenent Damien Justus, nu?

— Corect.
— Sunt Fletcher Brass – adevăratul Fletcher Brass.
— Încântat să vă cunosc, domnule Brass.
Mâna lui Brass este atât de exfoliată, că seamănă cu o gheară de homar. Individul poartă un combinezon spaţial arămiu mulat pe trup. Atât chipul lui, cât şi întregul fizic par ireale, aşa cum cineva s-ar aştepta, de altfel, de la un om de şaptezeci şi ceva de ani care a trecut prin operaţii repetate de eliminare a grăsimilor şi fluidelor şi de înlocuire cu organe de schimb. Totodată, omul e mult mai înalt decât s-ar fi aşteptat Justus – însă, din nou, coloana lui vertebrală dispusese de o mulţime de timp ca să se alungească – şi arată mult mai musculos, datorită acelui combinezon proiectat special pentru asta.
Dar indiferent prin ce a trecut Brass – operaţii cosmetice, medicaţii anti-îmbătrânire, transplanturi de păr, implanturi de muşchi şi chestii de genul ăsta –, individul are ceva în el, un soi de scânteie lăuntrică, un fel de farmec viu, pe care nimeni altcineva, şi cu siguranţă nu vreun actoraş care şi-a ucis soţia, n-ar spera vreodată să-l redea.
— Valetul meu mi-a zis că ai insistat să mă vezi personal, locotenente. N-ai acceptat niciun refuz, niciun fel de scuze.
— E treaba mea să n-accept scuze.
— Ei bine, sunt încântat să aud asta. Dacă am fi avut mai mulţi oameni ca tine, sunt sigur că Otto Decker n-ar fi fost omorât. Motiv pentru care am aprobat angajarea dumitale de către fata mea. Mergem undeva să stăm jos?
— Îmi convine de minune şi aici, am doar câteva întrebări şi nu vreau să vă irosesc timpul preţios.
— Apreciez grija dumitale, locotenente, adaugă Brass măsurându-l pe Damien din cap până în picioare cu ochii lui înspicaţi cu inserţii din aramă, care sunt cu adevărat fenomenali. Nici eu nu vreau să-ţi irosesc timpul. Ca atare, te deranjează dacă-ţi spun ce te preocupă?
— Nicidecum.
— Ai întrebări referitoare la Otto Decker, mai exact ce plănuiam pentru el. Dacă nu cumva a fost ucis deoarece

era la rând să conducă Purgatoriul, după ce aş fi plecat în expediţia către Marte. Şi te mai întrebi dacă este posibil să fie implicat un grup terorist, sau altcineva cu ambiţii proprii ascunse. Aşa că ai venit ca să vezi ce poţi scoate de la mine despre dinamica familială şi jocurile politice complexe existente aici. Cam asta e pe scurt?

Justus chibzuieşte că Brass seamănă foarte mult cu fiica lui.

— Mai mult sau mai puţin, răspunde el.

— Mai mult sau mai puţin? se arată mirat Brass ridicând o sprânceană în nuanţa aramei. Mai ai şi alte întrebări pentru mine?

— Un anchetator bun ţine câţiva aşi ascunşi în mânecă.

— Iar un bun jucător de poker îşi dă seama oricum ce stă ascuns acolo. Aşa că dă-mi voie să merg mai departe, locotenente, rosteşte Brass continuând să-l scruteze cu atenţie pe Justus. Să-ţi spun ce te mai preocupă.

— Vă rog.

— Nu ştii în cine să ai încredere sau ce să crezi din ce se petrece în Purgatoriu. Dar te întrebi dacă în spatele întregii poveşti s-ar afla, probabil, fiica mea. Da, da, propria mea fată, QT Brass. Să nu-mi zici că nu ţi-a trecut prin minte. Te întrebi, în plus, dacă nu cumva QT a aranjat totul. Ai auzit că are planuri proprii foarte ambiţioase, deci e de imaginat că ar dori să le pună în practică atâta vreme cât sunt plecat. Şi te mai întrebi dacă nu cumva a aranjat ca unul dintre rivalii ei să fie eliminat sub pretextul unui asasinat terorist.

Justus ridică din umeri.

— Astea sunt doar o parte din întrebări.

— Fireşte că sunt doar o parte, încă n-am terminat. Deoarece îţi pui întrebări şi în privinţa mea. Nu nega asta. Te întrebi dacă nu cumva *eu* aveam vreun motiv să-l asasinez pe Otto Decker. Probabil nu mă încredeam în acel om, în ciuda tuturor aparenţelor. Poate că el ştia ceva despre mine ce nu trebuia să ajungă la urechile publicului. Prin urmare, poate *eu sunt* cel care a inventat un atac terorist ca să ascundă un asasinat. Cum sună aşa ceva?

Justus reflectează dacă nu cumva Brass încearcă să-şi depăşească fiica în arta afişării nevinovăţiei.

— N-am de gând să neg, răspunde Damien.

— Bineînţeles că nu. Totuşi dă-mi voie să-ţi mărturisesc ceva, locotenente. O să fiu cu tine mai sincer decât ar fi nevoie. Toate acele bănuieli sunt eronate. Total nefondate. În primul rând, o iubesc şi o respect pe QT. Nu suntem de acord în multe privinţe şi adesea ne certăm cu pasiune. Însă asta nu înseamnă că nu ne iubim. În definitiv, e sânge din sângele meu. Şi ştiu cu certitudine – cu fiecare fibră a fiinţei mele – că fata mea nu poate fi în spatele acestei poveşti. *O ştiu.* Nu sunt deranjat nici de programul ei personal de activităţi, oricare ar fi acesta. Deoarece am instalat deja sisteme şi protocoale. Voi absenta multă vreme – *ani de zile* –, dar asta nu înseamnă neapărat că nu voi continua să conduc Purgatoriul. În mod efectiv.

— Vreţi să sugeraţi că fiica dumneavoastră *nu va prelua* conducerea?

— N-am sugerat asta.

— Înseamnă că vă gândiţi la cineva?

— Dacă e să fiu sincer, încă nu m-am decis. Şi asta mă aduce la al doilea subiect. Vizavi de Otto Decker. A fost un foarte bun prieten de-al meu şi poate că s-a socotit un succesor firesc, sau cel puţin un conducător în funcţie. Însă dă-mi voie să fiu brutal de sincer cu tine: Otto era un om bătrân, foarte, foarte bătrân. Da, ca vârstă efectivă nu era mult mai bătrân ca mine, dar nu la asta mă refer. Ci la faptul că-şi pierdea minţile. Lua stimulente pentru creier, evident – ba chiar *prea multe* –, însă astea nu-l ajutau. Pe scurt, Otto devenea încet, încet senil.

— Ştiu, replică Justus.

— *Ştii,* oare?

— Am verificat cu doctorii domnului Decker.

— Aşa ai făcut?

Brass pare, efectiv, surprins.

— Se zvoneşte că a fost diagnosticat cu demenţă vasculară. Este o afecţiune comună pe Lună, din pricina fluxurilor sanguine congestionate. Era sub tratament la

unul dintre neurologii de aici – un tratament foarte avansat – şi înghiţea o mulţime de pastile paliative. Totuşi, continua să fie afectat de boală.

— Ei bine, conchide Brass, mişcându-şi globii oculari pentru prima dată, aşa mai vii de acasă. Atunci, ştii foarte bine că Otto era *ultima* persoană pe care o aveam în minte pentru o poziţie de autoritate. De fapt, am petrecut ultimii doi ani luându-i pe rând responsabilităţile importante.

— Am văzut şi asta, precizează Justus.

— Ai văzut, nu?

— I-am verificat istoricul carierei. A fost secretar de Comerţ, secretar al Transporturilor şi secretar al Energiei. Era secretar de Interne când aţi decis să daţi acea slujbă fiicei dumneavoastră. Şi era secretar al Departamentului de Aplicare a Legii înainte de a-i oferi acea slujbă tot lui QT. Dar nu trebuie să vă spun eu toate astea.

— Nu, confirmă Brass. După cum nici eu nu trebuie să subliniez că toate astea susţin cele tocmai afirmate de mine. Otto nu era o ameninţare pentru mine – absolut deloc –, aşa că n-aveam *motiv* să-l doresc înlăturat. Nici măcar nu era capabil să facă cine ştie ce lucruri în afară de a planta copaci şi de a inaugura ferme de capre. Nu era genul de om care să constituie o ameninţare nici când *dorea* asta. Cât despre QT, în sfârşit, dacă tensiunile dintre noi sunt atât de profunde, de ce i-aş încredinţa atât de multe departamente? Toate portofoliile alea menţionate? N-are niciun sens.

— Să înţeleg, atunci, că dumneavoastră credeţi că un grup terorist este vinovatul real?

— Am susţinut eu asta?

— Păi, dacă nu există un motiv practic pentru asasinarea lui Decker, atunci motivul trebuie să fie unul politic, corect?

— Poate, răspunde Brass cu un zâmbet ambiguu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Uite ce e, locotenente, adaugă Bras, care începe să pară iritat, nu eu sunt cel care să afirme aşa ceva. Ţi-am relatat tot ce ştiu şi ţi-am oferit o mulţime de posibilităţi de

luat în vedere. Numai că nu pot eu să fac *toată* munca dumitale. Asta depinde de tine şi de PPD.

— Atunci, pot să vă întreb dacă exercitaţi vreo influenţă asupra lor, domnule Brass?

— Asupra cui?

— Asupra PPD-ului?

— Ce fel de întrebare mai e şi asta? Evident că exercit influenţă asupra lor – sunt Patriarhul Purgatoriului. Cei de acolo îmi sunt loiali prin jurământ.

— Dar nu sunteţi secretarul Departamentului de Aplicare a Legii, nu? Fata dumneavoastră e. Şi, aşa cum aţi menţionat, aţi fost extrem de ocupat. Deci mă întreb dacă le daţi ordine celor de la PPD. Dacă vă întâlniţi, din când în când, cu şeful Buchanan.

— Nu, nu le dau ordine celor din PPD. Unde vrei să ajungi?

— Întrebările reprezintă meseria mea, domnule Brass. Poate că le-aţi cerut să nu mai ancheteze atentatul ca fiind unul terorist?

— Ce te face să afirmi asta?

— Tocmai vin de la o conferinţă de la sediul PPD. Atitudinea dominantă de acolo părea să fie aceea că declaraţiile teroriştilor reprezentau o farsă evidentă. Că nici măcar nu meritau o investigaţie serioasă.

— Ei bine, asta se întâmplă deoarece poliţiştii de acolo sunt indolenţi – întotdeauna au fost aşa.

— Aţi fi gata să le spuneţi asta personal?

— Bineînţeles. O să-i solicit şefului Buchanan să facă puţină ordine pe acolo.

— Şeful Buchanan a fost cel mai vehement dintre toţi.

— Atunci, o să-i spun să facă ordine *cu el însuşi.*

— Aşadar, *aveţi* întrevederi cu el în mod regulat? N-aţi răspuns la întrebarea asta mai devreme.

— Discut cu el când am nevoie, locotenente.

— El pretinde că discută doar cu dublura dumneavoastră.

— Ei bine, afirmaţia este şi corectă, şi incorectă. Discut cu Buchanan *prin intermediul* dublurii mele.

— Dublura asta e ca o păpuşă de ventriloc, nu?
— Nu sunt *cu toţii* actori?
— E un aranjament curios.
— Bine, uite ce e, locotenente, dacă va trebui să vorbesc direct cu şeful Buchanan – *deoarece îmi ceri asta* –, atunci o voi face. Satisfăcut?
— Sunteţi de acord cu fiica dumneavoastră că PPD trebuie reformat?
— *Totul* trebuie reformat.
— Vă deranjează că ea ar putea face nişte reforme în vreme ce sunteţi plecat?
— Bineînţeles că nu. Ţi-am spus că nu mă deranjează programul ei de activităţi.
— E adevărat că ea nu e populară în sânul PPD?
— Nu lucrez pentru PPD, locotenente, şi sunt convins că poţi răspunde la asta mai bine ca mine.
— Am ajuns aici doar de două săptămâni.
— Atunci, sunt convins că poţi afla.
— Dumneavoastră m-aţi angajat?
— Eu? La ce anume te mai referi?
— Pare să existe o oarecare confuzie. Ziariştii de la *Tablet* pretind că am fost recrutat de QT Brass. Dumneavoastră aţi sugerat cam acelaşi lucru. Însă domnişoara Brass pare să creadă că ea doar mi-a semnat numirea.
— Chiar e important, locotenente? exclamă Brass exasperat.
— Nu pun întrebări fără motiv.
— Ei bine, *chiar nu ştiu,* ăsta e răspunsul. Probabil că şi eu am citit în *Tablet* despre numirea ta. Aşa că întreabă-i *pe ei* de ce au declarat asta.
— Am făcut-o. Mi-au spus că vor reveni cu răspunsul. Credeţi că aş putea vedea arhivele de imigrări din ultimele şase luni?
— De ce?
— Se pare că solicitarea oricărei persoane care vrea cetăţenie aici este aprobată de cineva cu o poziţie înaltă din Purgatoriu.

— Şi crezi că aşa poţi afla dacă ai fost numit de mine sau de fata mea?

— Ăsta este motivul, parţial.

— Du-te la Departamentul de Imigrări.

— Am mers. Noaptea trecută.

— Ei bine, adaugă Brass oscilând în a decide dacă să fie furios sau impresionat, chiar *ai fost* ocupat, nu?

— După vizita valetului dumneavoastră am hotărât să aloc mai puţine ore somnului. Aveam prea multe lucruri de aflat. Despre propriile mele dosare, pentru început. Şi despre numele tuturor celor care au migrat sau au făcut vizite aici recent. Deoarece printre aceştia ar putea exista terorişti necunoscuţi. Poate oameni care au experienţă în generarea de anarhie. Domnişoara Brass spunea că avea o slăbiciune pentru fugari politici.

— Atunci, întreab-o pe fiica mea.

— Cei de la Departamentul de Imigrări au explicat că am nevoie de aprobare de la dumneavoastră.

— Atunci, *ţi-o acord.*

— Mi-o puteţi da în scris?

— Ţi-o pot da şi pe tăbliţe din piatră dacă asta vrei. Asta e tot?

— Mă tem că nu. Valetul dumneavoastră pare să aibă acces nelimitat la toate reşedinţele şi – presupun – toate locurile de muncă din Sin. E normal?

— Cineva are *întotdeauna o* cheie de la orice, locotenente.

Brass devine din ce în ce mai iritat.

— Şi acel cineva sunteţi dumneavoastră, nu?

— Te-ai putea gândi la cineva mai potrivit?

— Nu, asta mi se pare perfect logic.

— Mă bucur că aprobi.

— Nu aprob. Dar are sens.

Brass începe să împrăştie miros – obţinut prin implant chirurgical – de lemn dulce şi tămâie – şi, conform lucrării *Unpolished Brass,* astfel de arome ţâşnesc prin porii lui atunci când se înfurie.

— Ei bine, deci *asta e tot,* locotenente?

— Nu, domnule Brass. Pentru început, trebuie să vă întreb dacă vă consideraţi cu adevărat mai presus de lege.

— Cum? De unde ţi-a venit ideea asta?

— Valetul dumneavoastră mi-a spus că sunteţi. Însă am verificat Constituţia Purgatoriului – încă neratificată, adevărat – şi n-am găsit nimic într-un sens sau altul. Aşadar, sunteţi mai presus de lege sau nu?

— Dacă aş fi fost mai presus de lege, aş fi vorbit cu tine acum?

— O să iau asta drept un „nu”.

— Cu siguranţă nu este un „da”.

— Atunci, trebuie să insist să am acces nelimitat la dumneavoastră permanent.

— O să vedem ce se poate face.

— Nu, domnule Brass, trebuie să insist.

— Ştii cum să dai de mine.

— Asta e un răspuns?

— E ultimul meu răspuns.

— Ei bine, din nefericire, mai am o ultimă întrebare.

— Drăguţ, rosteşte Brass şi face deja un gest către cineva nevăzut.

— Unde e Leonardo Black?

Întrebarea îl încremeneşte pe Brass. Braţul îi tremură. Se uită la Justus.

— Unde e Leonardo Black? întreabă Damien din nou.

— Unde e…? Unde e…? repetă Brass, ca şi cum ar încerca să-şi dea seama ce înseamnă această întrebare, de parcă şi-ar fi pierdut replicile pe moment.

Însă apoi se schimbă la faţă, ochii i se înroşesc – bucăţile din aramă par chiar să ia foc – şi pentru prima dată Justus simte forţa cumplită a furiei de care a auzit atât de multe lucruri.

25

Oricum, Damien nu este deloc impresionat. De-a lungul anilor a descoperit, în multele discuţii pe care le-a avut cu diverşi, că miliardarii şi directorii de companii mari sunt întotdeauna cei mai arţăgoşi. Sunt marii mahări care cred că timpul lor este mult prea preţios ca să fie irosit cu întrebări insignifiante din partea detectivilor şi a agenţilor. Cei care consideră că poliţiştii nesimţiţi, birocraţii scorţoşi, politicienii de doi bani, ziariştii însetaţi de sânge şi inspectorii fiscali slinoşi sunt mereu pe urmele lor ca să-i prindă cu ceva, doar pentru că sunt ceea ce sunt. Iar uneori izbucnirile acestor lorzi ai creaţiei pot fi de-a dreptul vulcanice, deoarece imensa lor avere şi siguranţa în care trăiesc le permit să-şi manifeste gânduri şi emoţii pe care cei mai puţin norocoşi trebuie să şi le înfrâneze.

— Vezi chestia asta nenorocită, locotenente? şuieră Brass printre dinţi, iar de pe buze cuvintele îi ies ca nişte gloanţe. Vezi chestia asta nenorocită în care sunt acum?

Întinde braţele combinezonului spaţial de culoarea aramei, încărcat cu butoane de control şi indicatoare de măsurare a radiaţiei.

— Crezi că sunt îmbrăcat cu chestia asta nenorocită ca să mă distrez? Asta crezi?

Justus nu clipeşte şi nu se mişcă din loc nici măcar cu un milimetru.

— Ai idee cât de mult timp îţi trebuie ca să intri într-o chestie ca asta? Ai idee de toate pericolele şi complexităţile călătoriei în spaţiu? Poţi aprecia instruirea şi toate verificările de siguranţă prin care trebuie să treacă un astronaut? Şi poţi să ghiceşti ce am făcut azi aici, doar uitându-te la mine?

Justus rămâne tăcut.

— *Nu?* Atunci, să-ţi povestesc eu, adaugă Brass şi îndreaptă un deget spre nava spaţială. Am fost jos – da, tocmai *acolo jos* – în modulul de amartizare pe Marte, în cabina lui minusculă. Cu comandantul misiunii mele. Şi cu

supervizorul meu medical şi inginerul meu. Şi cu toate echipamentele noastre. Exersând procedurile de coborâre.

Brass inspiră adânc şi pieptul i se umflă.

— Deci, ai idee – *îţi poţi măcar imagina?* – cât de greu e să înghesui patru oameni în chestia aia? Şi să fie toată lumea echipată complet? Şi cu căştile pe cap? *Că veni vorba,* ai idee măcar ce încercăm să facem noi aici? Îţi poţi imagina cât de periculos este totul? Ai *vreo idee* ce înseamnă să străbaţi tot drumul până pe Marte – *şi să trăieşti acolo* – pentru o perioadă de timp de până la cinci sute de zile? Şi înţelegi cumva de ce toată povestea asta este atât de imperativă în primul rând? *Poţi* aprecia toate celelalte pericole? Pericolele pentru Pământ? Dacă eu nu reuşesc?

Justus crede că e adevărat – tipul se consideră salvatorul Universului.

— Ei bine, cu siguranţă, nu e nevoie să-ţi spun eu, nu? Tocmai ce ai venit de pe Pământ, nu? Aşa că trebuie să fi văzut cu ochii tăi tot haosul ăla *de acolo.* Toate pandemiile şi războaiele alea civile, toate catastrofele naturale. Toate acele resurse irosite, toate acele spaţii care devin mai mici, demografia care explodează. E imposibil să tăgăduieşti că n-ai văzut astea cu ochii tăi! Cum ai putea nega? Rasa omenească *are nevoie* să migreze către frontierele spaţiului, altfel *riscă anihilarea totală.* Dar pentru aşa ceva e nevoie de viziune şi hotărâre. *Şi mai presus de orice e nevoie de cutezanţă.* Şi cine mai are aşa ceva pe Pământ? Cine mai are *ceva* pe Pământ? În afară de laşitate? Şi lenevie? Şi *invidie* copleşitoare? Cine poate face *ceva* pe Pământ fără existenţa unui comitet de căcăcioşi şi o liotă de căpuşe puse pe supt? Ei bine, exact ăsta e motivul pentru care a trebuit să vin aici, *în partea întunecată a Lunii, fir-ar al dracului să fie,* doar ca să stau departe de rataţii ăia! De toate javrele alea fricoase! Doar ca să rezolv treaba în linişte! Deoarece nimeni altcineva nu dispune de viziune! Nimeni n-are cutezanţă pentru aşa ceva! *Deoarece Fletcher Brass este ultima nenorocită de speranţă a istoriei omenirii!*

Patriarhul expiră cu amărăciune.

— Aşa că te rog, locotenente, pune totul în perspectiva corectă atunci când vorbeşti cu mine. Când ai *îndrăzneala* să vorbeşti cu mine despre… naiba ştie despre ce anume.

— Întrebam, zice Justus, despre Leonardo Black.

— La revedere, locotenente, rosteşte Brass degajând un miros de mosc din toţi porii, pe urmă îi întoarce spatele. Sper din toată inima că nu va trebui să ne mai întâlnim.

Justus continuă să stea pe loc, gândindu-se că, în afară de răspunsuri, mai există ceva ce n-a obţinut de la Brass. Ceva ce QT Brass îl asigurase că va obţine.

Însă se dovedeşte că Brass n-a terminat încă cu el. Brusc, se răsuceşte pe călcâie. Priveşte înapoi, cu ochi cruzi şi sfidători.

— Oh, mai pot să-ţi relatez ceva? Ceva personal?

Justus face un gest de încurajare.

— Ar trebui să-ţi repari faţa aia. Fiindcă nimeni nu te va lua în serios până atunci.

Apoi Brass se întoarce, rânjind veninos, şi dispare în nava spaţială.

Justus are senzaţia că Brass i-a citit gândurile. Ca şi cum ar fi auzit o înregistrare a întâlnirii lui Justus cu QT şi s-a simţit obligat să lanseze acea ultimă insultă ca dovadă definitivă a identităţii lui.

Ca şi cum toate celelalte însuşiri – egoul imens, grandoarea, farmecul, încrederea în sine, ambiguitatea, iritarea, ameninţările implicite şi limbajul colorat – n-ar fi fost suficiente.

— Cum a mers?

Amity Powers, coordonatoarea de zbor, s-a materializat din senin lângă Justus. Probabil că auzise ultimele replici, dacă nu cumva chiar tot, prin urmare lui Damien întrebarea i se pare inutilă. Dar nu evită răspunsul.

— Foarte bine.

Şi nu minte. Deoarece în felul în care a răspuns Brass, sau a refuzat să răspundă, Justus crede că a descoperit o adevărată comoară.

— Nu ştiţi cât sunteţi de norocos, continuă Powers.

Domnul Brass are extrem de multe pe cap în clipa asta.

— Întregul Univers, după cum se pare.

— Ei bine, are umerii destul de largi, după cum aţi observat, fără îndoială, chicoteşte Powers. Iar unui astfel de om ar trebui să i se permită să se exprime după cum are chef.

— Îhî.

Justus este dintr-odată convins că Powers e mai mult decât un manager de proiect.

— Oh, apropo, adaugă ea, conducându-l spre ieşire, când vorbeaţi a venit mesajul ăsta.

Îi dă o foaie de hârtie, pe care Justus o citeşte din mers. E de la PPD.

— Veşti proaste? întreabă ea, ca şi cum n-ar fi citit deja mesajul.

— Au apărut ceva probleme în Sin, răspunde Justus, împăturind foaia de hârtie. Trebuie să mă întorc imediat acolo.

26

Dacă ai fost vreodată în Zona Apropiată, atunci, cu siguranţă, cunoşti Efectul vederii de ansamblu sau Overview effect[9] – există turnuri, punţi de observaţie şi hoteluri numite după acest efect. El se petrece atunci când o fiinţă omenească priveşte Pământul de la o distanţă apreciabilă din spaţiu. Astronauţii misiunii Apollo au fost primii care au simţit pe deplin forţa efectului: acel moment absolut răvăşitor când, cu o singură privire, au văzut în întregime planeta-mamă, leagănul vieţii şi civilizaţiei, arătând extrem de mică şi de fragilă în imensitatea uluitoare a Universului. De atunci încoace, călătoria pe Lună, pentru a căpăta această senzaţie revoluţionară de umilinţă şi fraternitate, a devenit un drum esenţial pentru umanişti, căutători de senzaţii tari şi politicieni atenţi cu propria imagine.

Torquil „Torkie” Macleod nu este deloc interesat de efect. Din punctul lui de vedere, efectul a devenit atât de intens mediatizat, încât a ajuns o banalitate. În plus, n-ar putea să-l exploateze comercial nici dacă ar dori asta – pentru acces în districtele turistice oficiale este nevoie de tot felul de permise la preţuri astronomice. Ca atare, el a ajuns, de fapt, *să urască* Overview effect. Nici măcar nu *se uită* la Terra, chiar şi peste umăr, atunci când se află în Zona Apropiată.

Macleod era pe vremuri şofer de autocar, transportând vedete de film, trupe rock şi alte celebrităţi cam peste tot prin Marea Britanie. O slujbă cu o oarecare strălucire în felul ei, dar nu extrem de profitabilă, cel puţin până când el a început să le furnizeze pasagerilor cele mai bune halucinogene, dar şi cele mai costisitoare, de la mescalină

---

[9] Expresie creată de englezul Frank White (1987 - „The Panoramica Effect”) şi folosită pentru a descrie starea sufletească şi percepţia astronauţilor atunci când, suspendaţi la mii de kilometri în afara atmosferei terestre, văd din exterior planeta şi o percep în întregimea şi unitatea sa organică şi panoramică. (n.red.).

la dimetiltriptamină (DMT), toate produse de nişte indivizi care renunţaseră la cursurile de farmacie ca să creeze droguri într-un laborator dosnic din Hackney. Pentru o vreme, Macleod câştigase atâţia bani din această afacere colaterală, încât se mutase din apartamentul lui de la subsol din Knightsbridge.

Numai că evitarea unei confruntări cu legea se dovedea o luptă permanentă, iar după raidul efectuat asupra laboratorului din Hackney – Macleod aflase de asta de la ştirile transmise de Channel 4 – fugise la timp din Marea Britanie către Spania. Şi de acolo se dusese în India, de unde, prin intermediul zonei de lansări în spaţiu de pe coasta Malabarului, ajunsese pe Lună. Evident, se gândise să se ascundă în Purgatoriu – care avea avantajul de a fi mai presus de orice prevederi ale tratatelor de extrădare –, însă auzise că regatul lui Fletcher Brass devenise mai strict în privinţa acceptărilor de persoane. Iar lui oricum nu-i plăcea ideea de a locui într-un teritoriu cu constrângeri. Anii în care străbătuse în voie şoselele din Marea Britanie îl lăsaseră cu un apetit insaţiabil pentru călătorii pe distanţe mari.

Aşa că a decis să-şi încerce norocul şi să găsească altceva, nu foarte deosebit de slujba pe care o iubise atât de mult pe Pământ: şofer de autocar în regim de freelancer.

În prezent are la dispoziţie un vehicul foarte lung folosit anterior la transportul turiştilor de la Baza Doppelmayer la primele zone chinezeşti de aterizare. Cu opt roţi cu diametru variabil, şase baterii regenerabile, transmisie integrată, optsprezece faruri cu halogen puternice, scaune pentru şase persoane (fără a include şoferul) şi o rază mare de deplasare diurnă de două mii de kilometri. Dar este un vehicul vechi, ponosit, zgâriat şi chiar ruginit; Macleod n-a fost niciodată prea interesat de întreţinere.

De cele mai multe ori întrebuinţează vehiculul pentru a duce oameni de ştiinţă, mineri şi reprezentanţi de companii în excursii în jurul Zonei Apropiate.

De obicei, îl parchează la Baza minieră ExelAnt de la

Craterul Schubert, unde închiriază o cameră, însă se asigură să nu cadă în rutină. Macleod preferă să fie permanent în mişcare, independent şi, evident, să nu fie remarcat, deoarece are din nou o afacere nu foarte legală.

Excursia pe care el o oferă, cunoscută ca Dark Side Tours (Turul Feţei Întunecate), n-apare în nicio broşură oficială, dar nu reprezintă un secret pentru niciun locuitor al Lunii. În schimbul unei taxe substanţiale, cinci mii de dolari americani pentru o persoană, Macleod duce orice excursionist sau grupuri organizate în „regatul interzis al Feţei Întunecate”. Iar acolo amatorii de senzaţii tari vor experimenta ceva „mult, mult mai puternic decât Overview effect”. De fapt, vor experimenta exact opusul acestuia – „Efectul de Lipsă a vederii de ansamblu”. Deoarece se vor găsi în singurul loc din sistemul solar, şi posibil din întregul Univers, de unde nu se poate vedea niciodată Pământul, nici măcar cu cel mai puternic telescop. Se vor simţi ca nişte copii complet rupţi de mama lor. Vor deveni invizibili şi vor înnebuni. Pentru prima dată în viaţa lor, probabil, vor fi în afara razei de acţiune a radarelor. Vor ajunge goi-goluţi în faţa cosmosului. Vor resimţi, într-o succesiune rapidă, senzaţia de abandon, de eliberare şi pe cea de putere „în moduri prin care n-au mai trecut până atunci”. Şi (dacă este să dăm crezare publicităţii prin social-media, oricum) nu „vor mai fi niciodată la fel ca înainte”.

În această zi Macleod este încântat să aibă alături de el patru membri ai trupei retro rock Dustproof Shockproof. Macleod a fost şoferul multor muzicieni de-a lungul carierei, dar ajuns la cincizeci şi unu de ani, este cu o generaţie mai în vârstă decât cei mai mulţi dintre ei. Trupa Dustproof Shockproof face însă aproape parte din trecutul lui, deci, spiritual, el se simte la acelaşi nivel cu ei. Îi înţelege. Şi crede că ei îl înţeleg pe el. Îl fac să se simtă ca şi cum ar fi în compania unor prieteni vechi. Prin urmare, nici măcar nu le-a vândut droguri măsluite.

În acest moment membrii trupei sunt cu toţii plini de Selene, un derivat al LSD-ului, popular pe Lună, iar

Macleod a luat şi el o tabletă, pentru a le ţine isonul. Alături de două admiratoare superbe ale lor, băieţii stau tolăniţi pe scaunele pasagerilor; Macleod se află la volan. Până în acest moment a menţinut autocarul pe drumurile de mentenanţă, bine bătătorite, ieşind de pe ele doar ca să evite câte un vehicul oficial. Echipele de întreţinere şi de oameni de ştiinţă nu intră, de obicei, în Zona Întunecată în perioada de întuneric – e mult mai simplu să munceşti în timpul celor paisprezece ore de căldură şi lumină solară –, aşa că, în general, Macleod îşi duce turiştii în drumeţii în timpul nopţii lunare. Dar trupa Dustproof Shockproof se va întoarce pe Pământ peste câteva zile, iar pentru ei Macleod a făcut un compromis – conduce vehiculul de-a lungul suprafeţei luminate de soare către joncţiunea zi-noapte. Spre autentica Faţă Întunecată a Lunii.

— Ăia de colo sunt pinguini? întreabă bateristul trupei, Spyder Blue.

— Nu văd niciun pinguin, replică basistul Q’mar Kent.

— Sunt pinguini, ţi-o zic io – dau din labe şi prostii d’astea.

— Sunt pietre, omule – sunt pietre.

— Se mişcă şi prostii d’astea.

— Mi se mişcă mie ţeasta, omule – marfa asta e de primă mână. De primă mână.

Q’mar Kent îl găseşte din priviri pe Macleod şi strigă:

— De primă mână!

Macleod dă din cap. De când a ajuns pe Lună a înghiţit atât de multă Selene, că drogul nu mai are niciun efect asupra lui în doze mici. Însă ştie foarte bine că e cea mai bună marfa din Univers.

— Când o să deschizi ceru’, omule? întreabă liderul trupei, Maxx Dee, care se uită la plafonul autocarului, din sticlă acoperită cu un ecran de protecţie împotriva radiaţiilor.

— Când trecem de joncţiune, răspunde Macleod.

— De ce nu acum?

— Din cauza soarelui. N-ai avea chef să-ţi arzi pielea dacă nu e nevoie de aşa ceva.

După o vreme Dee geme.

— O să vedem diamantele?

— O să vezi mai mult decât diamante, omule. O să vezi constelaţii şi întregi galaxii de existenţa cărora n-aveai habar.

— Nocturnity?

— Corect, omule – nocturnity.

Nocturnity – „noapte nesfârşită” – este numele dat cerului în timpul celor 328 de ore consecutive de întuneric din Zona Întunecată: un cer nepoluat, limpede precum cleştarul, uluitor de nesfârşit. Fără lumina soarelui, fără lumina terestră, fără atmosferă difuză, sunete de animale sau foşnet de copaci – eşti doar tu, sfera neagră de sub tine şi maiestuozitatea cosmosului deasupra. Este o experienţă pe cinste, chiar mai puternică decât Efectul de Lipsă a vederii de ansamblu, care are potenţialul să încingă minţile. Se spune că o astfel de experienţă poate transforma un sfânt într-un psihopat – şi viceversa. Şi este chiar mai puternică sub influenţa drogului.

— De unde ai luat marfa asta, omule? întreabă Q’mar Kent.

— Din Purgatoriu, răspunde Macleod.

— E de primă clasă.

— Marfa din Purgatoriu aşa e, de obicei.

— Mergem în Purgatoriu?

— Mai ai cinci mii la tine?

— Pot spăla nişte vase?

Macleod chicoteşte, dar nu răspunde. A fost de câteva ori în Purgatoriu, însă n-are nevoie să se mai ducă din nou acolo. Şi n-a luat el drogul de acolo. Drogurile fabricate în Purgatoriu sunt adesea scoase prin contrabandă şi comercializate, dacă ştii unde să cauţi, în Zona Apropiată. Şi pe Pământ, de asemenea, la preţuri astronomice.

— O să vedem norii aurii de praf? întreabă Maxx Dee.

— Dacă sunt condiţiile bune, răspunde Macleod.

— Sper, omule, că m-am săturat de… gura asta. Vedeţi gura, doamnelor?

— Văd… amibe, acele protozoare miscroscopice,

răspunde una dintre ele, mai citită.

— Hm, zăresc nişte decoraţiuni de Crăciuni, spune cealaltă, mai pragmatică.

— Totuşi, văd pinguini, repetă Spyder Blue. Chestiile alea nenorocite dansează.

Macleod se întreabă dacă nu le-a dat prea mult Selene. Într-un mediu închis şi presurizat, când pasagerii încep să halucineze cu adevărat, lucrurile pot să iasă urât. Odată Macleod a fost obligat să-l plesnească pe un tip peste ţeastă cu extinctorul de incendii. Cu toate astea, are încredere că nu se va întâmpla nimic cu trupa rock – atât timp cât reuşeşte să-i distreze.

— Vreţi să vedeţi satelitul prăbuşit? întreabă el.

— Ce satelit? se arată mirat cineva.

— *Luna 14* – e rusesc. A căzut în 1968, cu un an înainte de aselenizarea misiunii Apollo 11. E una dintre singurele epave de pe aici care n-a fost jefuită, deoarece este bine ascunsă. Nu prea se ştie unde se află mai exact.

Nimeni nu pare entuziasmat de idee.

— Cât e de departe? întreabă una dintre fete.

— Câţiva kilometri. Ne ia cinci minute.

Încă nicio urmă de interes.

— Vreau să văd diamantele, oftează Maxx Dee.

— Şi eu nebuloasa Orion, spune cealaltă fată, pragmatica.

— Mai vreau nişte marfa, zice Q’mar Kent.

— Acum e un cangur acolo! exclamă Spyder Blue.

Macleod râde în sinea lui, dar nu întoarce privirea. Se găsesc într-o regiune de platouri sterpe şi dealuri cu pante domoale care ar putea fi lejer confundată cu o regiune rurală din Australia. Macleod bănuieşte că bietul cangur este un bolovan cu formă ciudată sau un robot stricat.

— Nenorocitul vine încoace – cangurul! insistă Spyder Blue.

— O iei razna, replică sarcastic Q’mar Kent.

— Ţi-o spun eu, omule – un cangur – uită-te singur!

Urmează o lungă tăcere.

— Ce...?

— Îl vezi – *îl vezi?*
— Ce dracu?
— Ţi-am zis, omule – ţi-am zis! Un cangur!
— Dar… ăla nu e cangur – e un tip!
— E un cangur!
— E un tip nenorocit, *ţopăind* ca un cangur!
Macleod începe să creadă că poate a fost o idee proastă să vină atât de departe. Au plecat din Schubert cu opt ore în urmă şi a scos tabletele de Selene nu la multă vreme după aceea. În mod normal, pasagerii lui n-ar fi trebuit să fie atât de duşi – nu la o asemenea depărtare de Nocturnity.
— Ţopăie după noi!
— Vine încoace!
— Omule! Uite cum sare, nemernicul!
— Unde e costumul lui spaţial?
— Cum dracu' respiră?
Macleod aude cum una dintre fete s-a alăturat distracţiei – e ca o halucinaţie în masă –, însă continuă să privească fix înainte.
— Omule, nemernicul ăla e serios!
— Nu e serios – zâmbeşte!
— Vine chiar în urma noastră!
— Ne urmăreşte – ne urmăreşte!
— Trebuie să opreşti chestia asta, omule!
Ultima remarcă este adresată şoferului, dar Macleod nu opreşte.
— Trebuie să frânezi drăcia asta, omule, ăla aleargă după autobuz!
— Nu trebuie să opreşti – ne prinde din urmă!
— Priviţi la nemernic!
— Unde e?
— E încă în urma noastră – doar că nu-l vedem!
— Ce naiba face?
— Continuă să ne urmărească?
Brusc, se aude o *bufnitură.* Sunetul reverberează în interiorul autocarului. Iar Macleod îşi ia, uluit, piciorul de pe pedala de acceleraţie. Priveşte în jur, dar toată lumea

se uită în sus. Apoi se aude un sunet ca de zgârietură. Un sunet ca de gheară care se înfige în ceva. Aşadar, Macleod frânează – opreşte de tot autocarul. Întrebându-se dacă nu cumva şi el are halucinaţii.

— E deasupra chestiei ăsteia acum! spune Spyder Blue.

— Se târăşte pe acoperiş!

— Parcă suntem în safari!

— Vrea să ne mănânce!

— La naiba, omule, chestia asta face parte din program?

Macleod nu răspunde. Îşi simte întreg corpul tensionat şi ţine urechile ciulite, încercând să găsească un sens în tot ceea ce se petrece.

Pe urmă se aud alte zgârieturi – chiar deasupra scaunului şoferului.

Şi *bufnituri*, ca şi cum cineva bate în plafonul vehiculului, încercând să intre.

Macleod se uită în sus, aşteptând să vadă despre ce poate fi vorba.

— Nimeni nu m-a crezut, omule! exclamă Spyder Blue. *Nimeni nu m-a crezut!*

După aceea apare un cap răsturnat în partea de sus a parbrizului.

Macleod clipeşte de câteva ori, apoi se uită mai bine.

E un om. Sau ceva care seamănă a om. Cu părul negru, îmbrăcat în costum negru şi cu ochii negri. Uitându-se la ei. Şi zâmbind. Zâmbind ca un idiot.

Macleod nu ştie ce să facă.

Este speriat de moarte şi, în acelaşi timp, încântat – deoarece orice s-ar întâmpla acolo, chestia e interesantă. E *mai mult* decât interesantă. Reprezintă tot ce şi-ar putea dori cineva într-o excursie în Partea Întunecată. Speră doar că întreaga trupă se bucură de experienţă.

— Seamănă cu un narcoman nenorocit! e de părere Maxx Dee, în vreme ce individul în costum negru îşi roteşte trupul şi se lasă să cadă pe suprafaţa Lunii în faţa lor.

27

Ajuns înapoi în parcarea pentru vehicule din Sin, Justus este întâmpinat de Dash Chin, care mestecă gumă, şi escortat rapid până la o maşină de poliţie.

— Bun, rosteşte el, intrând în maşină, spune-mi ce avem.

— Două cadavre, rosteşte emoţionat Chin. Aşteaptă să le vezi! Chestia asta e o adevărată operă de măcelar!

— Un atac terorist?

— Aşa se presupune. A apărut şi o altă declaraţie.

— La locul crimei?

— Chiar lângă cadavre.

— Şi ce scrie?

— O să vezi, pufneşte Chin.

Justus, care a sperat pe tot parcursul călătoriei de la baza de rachete ca scena crimei să nu fi fost contaminată, se întreabă câţi poliţişti au citit deja acea declaraţie.

— Şi victimele?

— Kit Zachary – ai auzit vreodată de el?

— Cine e?

Chin porneşte maşina.

— Un constructor – cel mai mare constructor din Sin. Cel puţin aşa era de dimineaţă când s-a trezit.

— Şi mai exact de ce ar ucide teroriştii un constructor?

— Era un constructor de marcă. Un mare mahăr. Un tip care învârtea multe pe aici.

— Cu ambiţii politice?

— Cu siguranţă că avea şi aşa ceva.

Justus încuviinţează din cap.

— Şi cealaltă persoană?

— Cum?

— Ai spus că sunt două cadavre.

— Oh, râde Chin, ieşind cu spatele din parcare. E doar o curvă cu care era el.

Gonesc tare pe străzi, ratează la mustaţă doi turişti şi ajung rapid în Sordello, districtul cu felinare roşii din Sin. Ajuns aici, în labirintul de străzi luminate de neoane, Chin

opreşte maşina cu un scrâşnet în faţa unui bordel îngust şi multietajat denumit Cherry Poppins. În faţa clădirii, mai multe prostituate pe jumătate dezbrăcate, multe semănând cu faimoase simboluri ale sexului, sunt ţinute în frâu de către poliţie.

Doi poliţişti lovesc pe cineva cu un baston.

— La etajul trei, domnule, zice Chin.

— Nu urci?

— Trebuie să-mi păstrez pofta de mâncare – n-am pus nimic în gură de noaptea trecută.

Justus nu insistă, deoarece oricum n-are încredere în Chin.

Înăuntrul bordelului este direcţionat către un ascensor, însă alege să urce pe scări. Pe la jumătatea distanţei spre etajul trei, câţiva poliţişti zâmbesc şi spun glume.

— …nici măcar nu şi-a scos scula…

— …deşi a fost o partidă al naibii de…

— …da, probabil a încurcat instrucţiunile!

Când îl zăresc pe Justus, oamenii se încordează, dau neconvingător din cap în semn de salut şi rămân tăcuţi până la trecerea lui.

Într-un târziu, Damien intră într-o încăpere de la etajul trei. Se văd un pat nefăcut, o noptieră, scene murale din Pompei implicând sex şi, suspendată de tavan, o lampă cu o suprafaţă puternic reflectorizantă amintind de casca unui cosmonaut, care aruncă săgeţi de lumină albă. Acolo sunt şi o mulţime de poliţişti: printre ei Hugo Pfeffer, Jacinta Carvalho, Prince Oda Universe şi îmbufnatul rus Grigori Kalganov. Pfeffer mănâncă un hotdog. Carvalho are o cafea fierbinte într-o ceaşcă din spumă poliuretanică. Indivizii se plimbă de colo colo, arătând ca şi cum ar discuta ultimele rezultate de la meciurile de baseball.

Apoi, când îl zăresc pe Justus, se îndreaptă cu toţii de spate şi se dau la o parte ca să lase la vedere scena crimei.

— Ai nevoie de o pungă în care să verşi, locotenente? întreabă unul dintre ei.

Justus clatină din cap.

— Am văzut şi chestii mai rele, minte el.

Bărbatul pare să aibă vreo cincizeci şi cinci de ani. Este îmbrăcat într-un costum bine croit, însă aproape decapitat. Din câte îşi dă seama Justus, individul a fost atacat de la spate cu o lamă masivă, probabil un satâr de spintecat carnea. În jurul gâtului şi al umerilor se disting răni groase şi o izbitură dură la ceafă. Pretutindeni sânge – din pricina agenţilor mai slabi de coagulare, sângele celor care au locuit multă vreme pe Lună sare mai departe atunci când sunt secţionate vasele de sânge –, deşi e greu de distins totul din pricina decorului roşiatic al încăperii. Fetei cu părul vineţiu, cu obraji bucălaţi şi cu un aspect curios de familiar pentru Justus i s-a tăiat gâtul.

I se vede traheea. Ochii ei sunt nefiresc de larg deschişi, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că i se întâmpla tocmai ei aşa ceva. Poartă sclipici roz pe unghiile de la picioare, care încă luceşte.

— Vreo idee ce s-a petrecut aici mai exact? întreabă Justus.

Niciun răspuns în primele secunde, pe urmă cineva rosteşte:

— Te aşteptam pe tine, locotenente.

— Da, tu eşti cel care conduce ancheta.

— Însă tu eşti detectivul-şef.

Justus ignoră obrăznicia.

— Bine, atunci spuneţi-mi măcar ce ştiţi. Când au fost descoperite cadavrele? Şi de cine?

Poliţiştii se uită unii la alţii.

— Eu am fost, locotenente, răspunde în cele din urmă Grigori Kalganov.

— Ai răspuns la un apel?

— Eram prin zonă. Recepţionista m-a apelat.

— Şi această recepţionistă a fost cea care a descoperit cadavrele?

— Aşa e.

— Şi a fost intervievată?

— Nu de către mine.

— Încă încercăm să dăm de ea, intervine Carvalho.

— Cum! exclamă Justus. Presupun că s-a dus să

mănânce de prânz?

Carvalho nu ştie.

Justus se uită iar la Kalganov.

— Ai asigurat imediat scena crimei?

— Am chemat ajutoare.

— Dar n-ai instituit un perimetru?

— Asta nu e treaba mea, locotenente.

— Şi atunci, câţi oameni – poliţişti şi alţii – au fost pe aici de la sosirea ta?

— Cincisprezece, şaisprezece.

— Şaisprezece. Ce e cu membrii echipei FRT?

Kalganov ridică din umeri.

— Vrei să spui că n-au fost chemaţi?

— Sunt într-un alt loc, precizează Carvalho.

— Într-un loc mai important decât scena unei crime?

— O spargere la un hotel. Un turist a fost jefuit.

— Şi în oraşul ăsta un jaf e mai important decât o crimă?

— Depinde. Era un turist important. Un scriitor de poveşti de călătorie.

— Deci nimeni n-a cercetat încăperea asta?

— Nu încă.

Justus a observat deja că nimeni nu poartă mănuşi sau cipici din plastic peste încălţăminte.

— Şi ce e dincolo de uşa aia de colo? întreabă Damien arătând spre un loc.

— Baia.

— Ei bine, câţi oameni au…?

Şi exact în acea clipă se aude apa de la toaletă trasă cu zgomot şi uşa de la baie se deschide. Prin ea se înghesuie şeful Buchanan, ridicându-şi brăcinarii.

— A, locotenente, rosteşte el, pufnind, mă bucur că ai reuşit să ajungi. Probleme cu traficul sau ceva de genul ăsta?

Justus îl ignoră.

— Tocmai intenţionam să întreb ce e cu membrii echipei FRT?

— Ce e cu ea?

— Ar fi fost preferabil să fie deja aici. Să inspecteze

scena crimei – mai ales baia aia. Totuşi cred că va trebui să lucrăm cu ce avem.

Dându-şi seama de persiflare, Buchanan mormăie sceptic:

— De ce? Ce dracu' e aşa de interesant la o baie?

Justus ridică din umeri.

— Un om de afaceri din protipendadă intră într-un bordel de clasă medie cu o prostituată. Nu putem afirma cu siguranţă că au venit aici pentru a face sex, deoarece niciunul din ei nu e dezbrăcat. Însă putem concluziona cu o oarecare certitudine că a fost o înscenare. Rănile de pe trupul domnului Zachary – şi doar presupun că trupul n-a fost mutat din loc până acum – ne spun că a fost atacat de la spate. Ca atare, a avut destulă vreme să intre în cameră, să înconjoare patul de aici şi să se întoarcă apoi cu faţa spre fată. Ceea ce înseamnă că ucigaşul n-a fost văzut când a intrat şi că el sau ea e posibil să se fi ascuns în baia aia.

— Foarte interesant, rosteşte Buchanan, adresându-se celorlalţi. Nu v-am zis eu că detectivul ăsta e ca Sherlock Holmes?

Murmure de aprobare.

— Dar susţii că Zachary n-a venit aici pentru sex? obiectează Buchanan.

— Am spus că nu putem fi siguri.

— Păi, de ce ar veni un bărbat la un bordel dacă nu ca să facă sex?

— Îi plăceau relaţiile cu prostituatele? întreabă Justus.

— Cui nu-i plac?

— Vreau să spun, oare un astfel de om de afaceri de succes cu priză la public şi mass media chiar avea nevoie să vină într-un loc sordid ca ăsta?

— Uneori restaurantul face masa mai gustoasă.

În mintea lui Justus apare o imagine a lui Buchanan de natură sexuală, însă din fericire nu durează mult.

— Ei bine, vă pot preciza că în această etapă a anchetei lucrul ăsta nu e important. Însă e aproape sigur că a fost ademenit aici cu pretexte false. Fata n-a luat-o la fugă

când a avut loc omorul, aşa că e posibil să fi fost amestecată. Când ucigaşul a terminat cu Zachary, s-a întors spre fată, şi ea nu se aştepta la asta. Deci, probabil, a rămas pe loc pentru o răsplată. Iar ce trebuie să aflăm noi este unde a cunoscut-o domnul Zachary. Presupun că nu la recepţie.

— Cei de acolo n-au văzut nimic, spune Carvalho.

— Deci prostituatele îşi duc clienţii pe scările astea laterale, aşa e?

— Cam aşa.

— Iar camera asta reprezintă biroul obişnuit de lucru al acestei prostituate?

Nimeni nu pare sigur de aşa ceva.

— Bine, continuă Justus, aşadar, avem treburi de făcut. Va trebui să căutăm o armă a crimei în clădirea asta – dimensiunile rănilor sugerează o armă greu de ascuns într-un buzunar. Poate că se va găsi şi o haină însângerată – sângele scurs trebuie să fi fost mai mult decât suficient ca să lase urme. Şi mai trebuie să aflăm de unde îşi racola această prostituată clienţii. Să fi fost un bar? Holul unui hotel? De pe stradă?

— Ar putea fi oricare dintre ele, intervine Buchanan.

— Oricum, va trebui să aflăm. După aia să vizităm acele locuri şi să aflăm dacă a văzut-o cineva cu Kit Zachary. Dacă a auzit cineva vreo discuţie între ei. Dacă ea are prietene sau colege cărora să le fi făcut confidenţe.

— Şi ce o să dovedească asta? întreabă Buchanan.

— S-ar putea dovedi crucial.

— Mă îndoiesc. Zachary căuta o partidă de sex. A dat peste o curvă şi a dus-o într-o cameră. Apare un tip şi-l omoară, asta e tot.

Justus clipeşte din ochi.

— Doar nu sugerezi la modul serios că ucigaşul s-a aflat din întâmplare în baie? Printr-o pură coincidenţă?

— Nu sugerez deloc asta, răspunde Buchanan. Spun doar că, şi dacă a fost totul un aranjament, a pierde timpul cu întrebări aiuritoare nu ne va duce nicăieri.

— Nu sunt întrebări aiuritoare – aşa e procedura.

— Poate pe Pământ, dar nu şi aici.
— Ciudat. Credeam că eu conduc ancheta asta.
— *Tu o* conduci. Însă eşti *începător.*
— Atunci, eşti liber să numeşti pe cineva mai experimentat dacă vrei.
— Nu fac asta. Te descurci excelent.
— Văd că spui mereu asta.
— Şi nu mint, zice Buchanan, pe urmă se întoarce către ceilalţi: Oare mint, oameni buni? Nu v-am spus ce treabă excelentă face detectivul ăsta?
Toată lumea dă din cap. Dar unii zâmbesc.
— Bine, atunci, adaugă Justus, câtă vreme *încă* sunt la conducere vreau să aflu tot ce e posibil despre fată – şi nu-mi pasă dacă sună a aiureală. Vreau să ştiu în ce zonă opera, cu cine lucra, dacă a mai fost angajată de Zachary înainte – vreau să ştiu toate astea, şi vreau să le ştiu până la ora şase. De asemenea, vreau să aflu tot despre mişcările lui Zachary. Vreau să aflu care era rutina lui obişnuită. Vreau o listă cu toată lumea cu care a vorbit în ultimele patruzeci şi opt de ore. Vreau un raport preliminar de la echipa FRT pe biroul meu cât se poate de repede. Şi înţeleg că a existat şi o declaraţie teroristă?
— Alte rahaturi, zice Buchanan.
— La cine e?
— La Prince.
— Atunci, pot să mă uit la ea?
Buchanan face un gest în direcţia lui Prince Oda Universe.
— Prince, dă-i locotenentului gunoiul ăla să se uite la el, bine? Nigerianul înalt de doi metri şi jumătate, cu un cap aproape atingând tavanul, îi înmânează lui Justus o hârtie tipărită care, spre uşurarea locotenentului, este băgată într-o pungă din plastic.
Justus îşi ridică privirea.
— Stinge lampa aia reflectorizantă şi fă-mi rost de o lumină.
— Lampa *e* lumina, mormăie Prince Oda Universe.
Ca atare, Justus mijeşte ochii şi citeşte mesajul:

CIOCANUL POPORULUI LOVEŞTE UN ALT CUI STRICAT
KIT ZACHARY – MARE OM DE AFACERI PARAZIT
FĂRĂ STĂPÂNI!
FĂRĂ BRASS!
VIVAT IZBĂVIREA!

— Prostii, spune din nou şeful Buchanan. Ţi-am zis că o să mai primim chestii dintr-astea.

— Aşa, e de acord Justus. Şi ai mai menţionat că o să mai avem parte de alte crime.

— Şi ce e cu asta?

— Nimic – îţi admir doar capacitatea de previziune.

Justus îi întinde hârtia brazilianului.

— Du-o imediat la Criminalistică – vezi dacă pot fi prelevate aceleaşi amprente ADN ca de pe prima declaraţie. Şi nu lăsa să se scurgă nicio informaţie către *Tablet* până când nu dau eu voie, pricepi?

— E prea târziu pentru asta, răspunde Carvalho.

— Cum adică?

— E deja publicată. Ediţie specială. Pe prima pagină.

— Şi cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Au primit propriul lor exemplar.

— Au primit propriul exemplar? Bun, atunci îl vreau şi pe ăla. Şi îl vreau dus şi pe ăla la Criminalistică, înainte ca altcineva de la ziar să-şi pună labele pe el.

— Vrei ca *eu* să mă duc la *Tablet*? întreabă brazilianul nedumerit.

— Ai altceva mai bun de făcut?

— E ora prânzului şi…

— Nu, îl întrerupe Justus. E ora *vânătorii.* Aşa că mănâncă pe drum. Sau păstrează-ţi pofta de mâncare pentru grătarul şefului Buchanan. Sunt sigur că şeful e de acord.

Tăcere dinspre Buchanan – cei din încăpere par cu toţii o bandă de chiulangii căreia i s-a ordonat să se întoarcă la lucru –, aşa că Justus se adresează lui Lance:

— Nu-i aşa, şefule?

În cele din urmă, la fel ca un individ încolţit, Buchanan îşi răsfrânge buzele şi se forţează să dea din cap.

— Corect, le spune Jabba celorlalţi. L-aţi auzit pe locotenent – şi *el* conduce ancheta. Aşa că treceţi la treabă. Întoarceţi-vă la nenorocitele voastre de vehicule!

Poliţiştii încep să iasă din încăpere. Ursuzul rus mai întârzie un pic ca să-i şoptească ceva lui Justus la ureche. Apoi Buchanan însuşi pleacă, părând nefiresc de liniştit. Îl bate pe Justus pe spate.

— Hei, o să discutăm despre asta mai târziu, da? Deocamdată să nu înţelegi situaţia greşit – aşa merg lucrurile pe aici. Băieţii se confruntă cu atât de multe rahaturi în oraşul ăsta, că au deprins un soi de reacţie naturală la o scenă precum cea de aici. Însă o să vezi că le va trece cu timpul. Doar să nu iei nimic în nume personal, bine?

— Mda, rosteşte Justus, uitându-se fix la trupul neînsufleţit al lui Kit Zachary. Mda.

Dar nu se mai gândeşte la poliţiştii insubordonaţi. Sau la proceduri. Nici măcar nu se mai gândeşte la Kit Zachary şi la prostituata moartă. Încearcă doar să desluşească sensul cuvântului pe care i l-a şoptit la ureche Grigori Kalganov.

Pazuzu.

28

Droidul a ajuns înăuntrul vehiculului. Cu douăzeci de minute în urmă, când a zărit întâia oară urmele profunde lăsate de VLTV, prima lui reacţie a fost să ia vehiculul cât de repede posibil. Deci, s-a luat după urme, apoi a zărit vehiculul, pe urmă s-a căţărat pe partea din faţă, sperând să intre cu forţa şi să ucidă şoferul prin efectul depresurizării. A descoperit însă repede că acoperişul vehiculului era blindat cu un scut impenetrabil împotriva radiaţiilor. Aşa că s-a prelins încet peste marginea vehiculului, cu intenţia de a sparge parbrizul, dar s-a răzgândit şi doar a observat câţi pasageri erau înăuntru. Atunci, brusc, şi-a dat seama că totul însemna o nouă oportunitate – să ajungă la destinaţie incognito, ascuns în cadrul grupului.

Deci s-a lăsat să cadă pe sol şi prin gesturi a dat clar de înţeles că ar vrea să i se permită accesul înăuntru.

Vehiculul dispunea de propriul sas de acces, situat în spate.

După obişnuitele proceduri de presurizare şi curăţare, droidul s-a strecurat în cabina pasagerilor, unde sosirea lui a fost întâmpinată cu mare amuzament.

— …atenţie la praful de pe el, l-a atenţionat şoferul.

— Hei, tipule, noi suntem Dustproof[10], îţi aminteşti?

— Bun venit la bord, omule.

— Faceţi loc pentru tipul cel nou!

— Brenda, vrei să te aşezi în poala lui tăticu'?

— Uite un loc, omule.

— Cum te cheamă, tipule?

Ghemuindu-se între omul cu plete şi omul cu un păianjen albastru tatuat pe frunte, droidul remarcă o afecţiune vizibilă pe chipurile pasagerilor, ca şi cum i-ar fi scos dintr-o mare plictiseală.

— Sunt Vrăjitorul, spune el.

— Evident că eşti, omule.

---

[10] Protejaţi împotriva prafului (în engl. în orig.) (n.tr.).

— Ţi-am zis eu că e.
— Spuneai că e un cangur.
— Am spus că *arăta* ca un cangur.
— Sigur nu eşti narcoman?
Ultima întrebare e pusă de bărbatul cu barbă impunătoare.
— Ce e un narcoman, domnule?
— Nu contează. Nu eşti aşa ceva?
— Nu sunt, domnule.
— Nu eşti un tip de la securitate sau ceva de genul ăsta? N-ai de gând să ne arestezi?
— N-aveţi niciun motiv de îngrijorare. Vreau doar să stau aici şi să mă bucur de compania dumneavoastră. Sunteţi Regele?
— Regele?
— Cu siguranţă, crede că e, rosteşte fata din poala lui.
— Regele e în Memphis, omule – într-un sicriu, chicoteşte omul cu barbă.
— Îmi pare rău să aud asta, domnule. Şi atunci, cine sunteţi, dacă nu Regele?
— Sunt Maxx Dee. Cu doi de X şi doi de E.
— E o plăcere să vă cunosc, domnule Dee cu doi de X şi doi de E.
— Iar cea de aici e Brenda şi cea de colo e – cum naiba te cheamă? – Maia. Şi în continuare: Q'mar Kent e omul meu de la tobe, Massive Richard este omuleţul complet pierdut pe aici şi nemernicul ăla urât din stânga ta e Spyder Blue.
— E o plăcere să vă cunosc, Brenda, Maia, Q'mar Kent, Massive Richard şi Spyder Blue.
— Iar eu sunt Torkie, rosteşte Macleod de pe scaunul din faţă. Şoferul.
— E o plăcere să vă cunosc, domnule Torkie. De ce nu şofaţi, dacă sunteţi şoferul?
— Mda, zice Maxx Dee, de ce nu conduci, omule?
— Haideţi să plecăm.
— Înapoi pe drum, omule.
— Vreau să văd diamantele alea.

— Vreau să văd nebuloasele alea.

— Cum rămâne cu tipul cel nou? întreabă Q'mar Kent. Ce făceai pe suprafaţa Lunii?

Q'mar cel cu plete are în nara stângă o lumină roşie care pulsează la fiecare bătaie a inimii. Droidul se uită fix la el.

— Merg spre Purgatoriu, domnule.

— Spre Purgatoriu, ha?

— Corect, domnule. Spre Purgatoriu. El Dorado. Oz. Chicoteli din partea tuturor.

— Hei, omule, zice deodată Spyder Blue, dacă vrei să ajungi în Oz, te putem duce acolo pe loc.

— *Chiar* vreau să ajung în Oz, domnule.

— O secundă.

Spyder Blue bagă mâna într-o pungă din plastic şi îi dă droidului o pastilă albă lăptoasă de forma Lunii.

Droidul se uită sceptic la pastilă.

— Şi asta ce e, domnule? E zahăr?

— Nu e zahăr.

— E combustibil?

— Îi poţi spune şi aşa.

Droidul ridică pastila în dreptul ochilor, însă Spyder Blue intervine:

— Cel mai bine e s-o înghiţi, omule.

— Şi dacă fac asta, domnule, voi ajunge în Oz?

— Oh, da, omule.

Aşa că droidul pune pastila pe limbă şi o înghite.

Însă este groaznic de dezamăgit analizând compoziţia chimică a pastilei.

— Domnule, rosteşte el, chestia asta conţine doar urme de glucoză. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mă duce nicăieri.

Toată lumea izbucneşte în râs şi-l ia peste picior pe bateristul Spyder Blue.

— Hei, tipule, chestia aia a costat trei sute de biştari.

— Ai meritat-o, amice.

— Ai dat Blue Moon unei tinichele.

Încă dezamăgit, droidul se uită la Spyder Blue.

— Mi-aţi spus că voi ajunge în Oz, domnule.

— Trebuie doar să aştepţi.
— Ce să aştept, domnule?
— Până ce Oz vine la tine.
— Lasă naibii Oz, omule – o să ajungem în Nocturnity în scurtă vreme, intervine din faţă Torkie Macleod.
— Nocturnity? întreabă droidul.
— Corect – ai senzori vizuali buni?
— Da, domnule.
— Atunci, priveşte spre cer, când ajungem acolo, şi vei vedea mai multe stele decât ai visat vreodată.
— Şi Nocturnity asta e spre nord, domnule?
— Nu chiar.
— Dar trebuie să mă îndrept spre nord.
— Noi nu mergem spre nord.
— Însă vă e uşor să schimbaţi direcţia dacă sunteţi cu adevărat şoferul.
— Nu mergem spre nord deoarece nu pentru aşa ceva au plătit oamenii ăştia.
Continuând să zâmbească, droidul se uită la ceilalţi şi adaugă:
— Trebuie să merg spre nord.
Ceilalţi se gândesc la chestia asta, însă nu răspund. Aşa că droidul repetă, cu mai mare fermitate:
— Trebuie să merg spre nord.
Q’mar Kent, cel din dreapta lui, pare cel mai dispus la concesii.
— Spre nord te îndreptai când te-am luat noi?
— Da, domnule.
— Spre Purgatoriu ai spus?
— Corect, domnule. Purgatoriu. El Dorado. Oz.
— E vorba de vreo urgenţă sau ceva asemănător?
— Eu o consider o urgenţă.
— Şi ce o să faci când ajungi acolo?
— O să fiu Vrăjitorul. Cuceritorul. Regele.
— Pricep asta, omule. Ştiu că au nişte marfă serioasă în Purgatoriu căreia îi spune Lucy, chicoteşte Q’mar, pe urmă se întoarce pe jumătate către ceilalţi: Hei, ce ziceţi să mergem oricum până în Purgatoriu? Vrăjitorul nostru

trebuie să ajungă în Oz. Iar eu vreau să verific marfa de acolo.

Tăcere preţ de câteva clipe, apoi Maxx Dee pufneşte:

— Nţţ, omule, nu putem să mergem în Purgatoriu.

— Bineînţeles că putem – deja suntem la jumătatea drumului. La mai puţin de jumătate.

— Şi ce-o să facem acolo?

— Luăm nişte Lucy. Şi nişte Fulgerul alb. Nişte Felix Motanul. Oricum, până atunci o să avem nevoie de ceva mai mult.

Maxx Dee clatină din cap.

— Ştiţi că nu vă pot duce în Purgatoriu. Aveţi paşapoartele? întreabă Macleod din faţă.

— Avem cipurile, omule – e acelaşi lucru, răspunde Q’mar.

— Însă tot ne pot refuza accesul.

— Merită o încercare.

— Ei bine, oricum nu vă pot duce acolo pe gratis.

— Plătesc eu, intervine droidul.

— *Plăteşti tu?* se arată mirat Macleod, uitându-se la el.

— Aşa am spus, domnule.

— Eşti sigur că ai atâţia biştari la tine?

— Am resurse nelimitate la dispoziţie, domnule.

— Vrei să spui că *stăpânul* tău va plăti?

— Vi se va plăti tot ce cereţi, plus o primă substanţială când mă veţi duce în Purgatoriu, domnule.

— S-a aranjat! se adresează Q’mar celorlalţi. Vrăjitorul e plin de bani – şi nici măcar nu plătim noi pentru distracţie! Ce ziceţi?

— Nţţ, geme Maxx Dee. Vreau să văd Nocturnity.

— Dacă pornim spre nord acum, rosteşte Macleod, Nocturnity va veni oricum peste noi.

— Nu ştiu, omule, rosteşte evaziv Maxx Dee. Nu ştiu.

— Haideţi să votăm, propune Brenda.

— Da, e de acord Spyder Blue, doar e democraţie.

— Pe mine să nu mă socotiţi, zice Macleod, râzând. N-am nicio dorinţă.

— Bine atunci, decide Maxx Dee. Suntem – câţi? – şapte,

incluzându-l pe narcoman. Ar trebui să ajungă.

Droidul clatină din cap.

— Nu vreau să votez, domnule. Ştiu deja unde trebuie să ajung. Şi voi plăti.

— Las-o mai moale, tipule, îl admonestează Maxx Dee. *Trebuie* să votăm. Crezi în democraţie, nu?

— Cred în capitalism, libertatea afacerilor şi drepturile naturale.

— Exact – aşa că votăm, iar majoritatea decide, bine?

— Eu sunt majoritatea, precizează droidul.

— Nu, tu însemni un vot. Iar eu însemn al doilea vot. Avem un vot care spune să mergem în Purgatoriu şi unul care spune să nu mergem.

— Iar eu spun *nu,* zice Brenda. Asta înseamnă două voturi împotrivă.

— Ei bine, eu spun *da,* spune Maia.

— Deci doi la doi, conchide Maxx Dee. Tu ce zici, Massive Richard?

Dă un ghiont siluetei somnoroase din faţa lui.

Massive Richard încearcă să-şi deschidă ochii lipiţi.

— Ce e?

— Vrei să mergi în Purgatoriu?

— Ce…?

— Vrei să mergi în Purgatoriu? Spre nord? Votăm.

— Ce…?

— Doar spune da sau nu, omule, rosteşte Maxx Dee. Da sau nu.

Massive Richard ridică indiferent din umeri.

— Nu, spune el. Nu ştiu – vreau doar să dorm.

După care îşi închide din nou ochii.

— Asta înseamnă trei la doi, spune Maxx Dee.

— Ei bine, eu sigur vreau să merg, zice Q’mar Kent. Aşadar, avem trei la trei.

Toată lumea se întoarce către Spyder Blue.

— Se pare că e alegerea ta, omule, spune Maxx Dee. Ai votul decisiv.

— Vrea cineva să mă plătească? râde Spyder Blue.

— Vă voi plăti eu, domnule, îl asigură droidul.

— Glumeam.
— Cu toate astea, vă voi plăti.
— Nu aşa funcţionează democraţia.
— Eu cred că da, domnule.
— Îmi pare rău, omule, rosteşte Spyder Blue, dar oricât de mult mi-ar plăcea banii, şi oricât mi-ar plăcea marfa asta, întotdeauna decid singur, bine? Aşa că e un nu – votez pentru nu.
Droidul se uită fix la el.
— Aţi spus „nu”, domnule?
— Da – nu vreau să merg în Purgatoriu.
— Dar eu trebuie să ajung în Purgatoriu, domnule.
— Îmi pare rău, omule, eu nu.
— Dar eu trebuie.
Spyder Blue ridică din umeri.
— Îmi pare rău, omule.
— Ei bine, asta e, zice Maxx Dee din spate. E hotărât. Patru voturi la trei. Şi tu ai pierdut, omule.
Droidul nu răspunde.
— Majoritatea decide, bine?
Droidul continuă să se uite fix la Spyder Blue. Apoi în creierul lui apare o soluţie evidentă. Şi atunci, nu mai pierde timpul.
Pumnul îi ţâşneşte şi se înfige în ţeasta lui Spyder Blue cu forţa unui berbec, gâtul îi trosneşte, pe urmă capul rockerului se dă pe spate şi îi cade pe piept.
În VLTV se lasă o tăcere de mormânt – nimănui nu-i vine să creadă.
Cu o clipă înainte Spyder Blue rostea votul decisiv. În acest moment e mort.
Droidul se întoarce spre ceilalţi, cu un chip lipsit de expresie.
— Votaţi din nou, spune el.

29

La ora cinci după-amiază, după supervizarea anchetei din Sordello, Justus surprinde pe toată lumea anunţând că se duce să mănânce ceva. O spune la modul declarativ şi suficient de aproape de Grigori Kalganov, încât rusul să-l audă bine. Cineva se oferă să-l însoţească, însă Damien argumentează că trebuie să fie singur.

Deoarece cunoaşte puţin oraşul, abia după mai multe încercări evazive reuşeşte să se îndrepte către piaţa unde a discutat cu Dash Chin cu o seară înainte. De la un chioşc cu mâncare îşi ia un baton de pizza şi un suc de fructe amestecate. Se propteşte în apropiere de statuia demonului înaripat, despre care a reuşit să-şi amintească faptul că se numeşte Pazuzu. Începe să mănânce privind în jurul lui, nepăsător, căutând indicii ale apropierii rusului.

Până la urmă, se dovedeşte că e singurul care atrage atenţia – locuitorii oraşului dau din cap înspre el, zâmbind, urându-i cele bune, solicitându-i ajutorul. Justus a uitat cât de popular a devenit după articolul laudativ din *Tablet.* Pare improbabil ca Grigori să-l abordeze într-un astfel de mediu populat, aşa că după cincisprezece minute de stat acolo aruncă ambalajele la gunoi şi porneşte înapoi spre Sordello.

Însă atunci când trece prin Kasbah observă un bar mare cu un semn luminos la intrare: PAZUZU. Intră imediat în local şi descoperă un loc elegant, plin cu oameni de afaceri bine îmbrăcaţi, angrenaţi în conversaţii, şi femei cu aspect îngrijit, unele dintre ele fiind, cu siguranţă, prostituate. Nu-l vedea nicăieri pe Kalganov. Brusc, Justus înţelege. Pazuzu nu este un loc de întâlnire, ci barul unde muncea prostituata moartă. Probabil că este localul unde ea l-a agăţat pe Kit Zachary. Din nou, Damien se îndoieşte că va veni multă lume să-i vorbească într-un astfel de loc, deci iese şi cercetează împrejurimile, pe urmă revine în bar.

— Mă scuzaţi, spune el cu voce tare. Mă numesc locotenent Damien Justus de la PPD. N-am venit aici ca să

vă irosesc timpul. Însă dacă cineva de aici cunoaşte o doamnă din partea locului pe nume Nina Nebula, cunoscută şi ca Dear O'Dear sau Charlene Hogg, printre alte nume, sau dacă are cineva orice fel de informaţie despre ea, atunci aştept persoana să vină să discute cu mine într-unul dintre separeurile din spatele localului Schwab, de vizavi. Şi garantez – *garantez* – confidenţialitatea.

Localul Schwab, inspirat după vechile farmacii din Los Angeles, este decorat în crom strălucitor şi piele de un roşu stins. La un tonomat dintr-un colţ se aud hituri muzicale vechi de o sută de ani. Clientela e formată din tineri care stau împrăştiaţi şi, în general, îşi văd de treburile lor. Justus ocupă penultimul separeu şi se asigură să nu fie nimeni în ultimul.

Aşteaptă acolo cincisprezece minute şi e pe punctul de a renunţa, când aude scârţâind uşa din spate. Nu se întoarce. Aşteaptă ca noul sosit, oricine ar fi, fie să se strecoare în separeu, indicând că e omul cu informaţii, fie să treacă pe lângă el, indicând faptul că e doar un alt client al localului. Însă persoana respectivă nu face nimic din cele două. Trece lejer pe lângă Justus, după care se aşază în acelaşi separeu cu el, chiar în faţa lui.

— Tu eşti băiatul cel nou, Justus, spune individul, pronunţând „Justice".

— Şi tu eşti?

— Un prieten de-al lui Charlene.

Individul este oacheş, cu piele bronzată, păr înspicat cu şuviţe blonde şi o înfăţişare bine îngrijită. Poartă un costum cu picăţele, cu umerii exagerat de lăţiţi – un stil de costum popular prin anii 1930 – şi degajă un miros de levănţică similar celor din capelele funerare.

— Eşti sigur că vrei să fii văzut vorbind cu mine? întreabă locotenentul Damien Justus.

— Pe-aici nu păcăleşti pe nimeni dacă discuţi pe la colţuri. Şi oricum, îmi imaginez că ştiai cum arătam dinainte de a mă aşeza – locul ăsta e plin de reflexii.

Justus nu neagă.

— În plus, n-am intenţia să stau mult pe aici, precizează tipul şi scoate o ţigară dintr-o tabacheră argintie. Nutri-Cig?

— Mersi, nu. Vrei să-ţi iau ceva de la bar?

— Nu beau milkshake, zice omul, îşi aprinde ţigara, suflă fumul şi zâmbeşte, în vreme ce Justus îi observă caninii ascuţiţi ca nişte colţi. Ştii, n-aş fi crezut niciodată că se va întâmpla aşa ceva – nici într-un milion de ani.

— Ce anume, mai exact?

— Să vorbesc cu un porc.

— Nu sunt un porc obişnuit, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Mă bucur să aud. Ţi-aş putea relata istorii despre porcii de aici care ţi-ar ridica părul pe ceafă. Sau l-ar face să cadă de tot.

— Nu mă îndoiesc.

Individul trage adânc din ţigară.

— Aşa că fii convins că *vreau* să cred în tine. *Toată lumea* din oraşul ăsta vrea să creadă în tine – se simte în aer.

Justus ridică din umeri.

— Nu pot controla ce cred oamenii. Dar nu datorez nimic nimănui, dacă asta contează într-un fel.

— Aşa scria şi ăla în *Tablet.*

— În *Tablet* am fost citat ca declarând o mulţime de lucruri. Cele mai multe nu le-am rostit în realitate.

— Ei bine, aşa procedează ziarul ăla de rahat. Însă a mai fost şi comentariul lui Bill Swagger – l-ai citit?

— Îhî.

— Spunea că n-avem nevoie de indivizi ca tine pe aici. Că ai mare tupeu să ne tratezi ca pe nişte copilaşi şi că locul ăsta merge bine oricum.

— Aşa am citit şi eu.

— Ei bine, ştii ce, poţi uita de ce ai spus şi ce nu ai spus nemernicului ăluia de Reilly. Deoarece articolul lui Swagger e cel care ţi-a creat credibilitate în Sin.

— Chiar aşa?

— Toată lumea din Sin ştie că Bill Swagger este animalul

de casă al lui Fletcher Brass. Când Swagger geme, ştim că o face pentru Brass. Ca atare, dacă tipul geme urât când apari tu, şi o mai face şi tare, atunci oamenii îşi închipuie că eşti un tip pe cinste până la urmă.

— Nu ştiu nimic despre toate astea, adaugă Justus.

— Evident că nu. Şi de-aia îmi pare rău de tine.

— Cum adică?

— Pen'că eşti folosit. Şi nici măcar nu-ţi dai seama.

— În ce fel sunt folosit?

— Nu ştiu. Dar eşti folosit.

— Poate că ai dreptate.

— Am dreptate.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să stârnesc ceva scandal câtă vreme mai pot.

— Înainte de a fi ucis – la asta te referi?

Justus e surprins să audă situaţia atât de plastic expusă.

— Pot avea grijă de mine, răspunde el.

Individul îşi scutură ţigara într-o scrumieră, chicotind.

— Eşti ţicnit. Dacă rămâi pe aici, o să pună laba pe tine în cele din urmă.

— Sau poate că pun *eu* laba pe *ei.*

— Atunci, nu eşti doar ţicnit – eşti psihopat de-a dreptul.

— Şi deci tu cum eşti, dacă stai aici de vorbă cu mine?

— Crezi că-mi mai pasă? pufneşte individul. De ceva? Omule, spun ce vreau, cui vreau, şi n-au decât să-mi facă ce vor.

— Atunci, se pare că suntem amândoi terminaţi.

Tipul pare un pic surprins. Trage iar din ţigară, apoi scoate un şuvoi de fum verde strălucitor.

— Hei, îmi place de tine; zău că-mi place.

— Mulţi oameni de pe aici afirmă asta. Ai de gând să-mi povesteşti de ce te afli aici?

— Începi să fii nervos sau ceva de genul ăsta?

— E de dragul tău şi al meu.

Un tânăr îmbrăcat cu haină de camuflaj s-a strecurat între timp în separeul alăturat şi bea dintr-o cană cu ciocolată.

Individul aruncă o privire peste umăr.

— Nu dau doi bani, te asigur, rosteşte el. Le-am văzut pe toate şi le-am auzit pe toate. Dar am ceva care mă protejează – ceva care-mi dă tărie. Ştii ce e?

— Habar n-am.

— Am onoare. Întreabă pe oricine din Sordello. Dexter Faust are grijă întotdeauna de fetele lui. Pentru mine ele sunt mult mai mult decât o marfă.

Justus e mulţumit că a ajuns la ceva util.

— Deci aveai grijă de Charlene Hogg?

— Crezi că aş mai sta aici dacă n-aş fi avut?

— Cât timp a lucrat pentru tine?

— Nu ştiu – poate doi ani.

— Şi ai avut bine grijă de ea?

— Evident că da. Era ca o soră mai mică pentru mine.

— Atunci, mă scuzi dacă-ţi spun că nu pari prea afectat pentru un tip a cărui soră tocmai a fost ucisă.

Faust se încruntă din nou.

— Ce… crezi că nu mi-am văzut şi alte fete omorâte?

— În aceeaşi manieră?

— Evident.

— Aşadar, o fată ademeneşte un client într-o cameră…

— Se mai întâmplă, dacă se oferă bani frumoşi.

— …doar ca să fie ea însăşi omorâtă?

— Se mai întâmplă şi aşa ceva, dacă e miza mare.

— Ai avertizat-o pe Charlene în privinţa asta?

— N-am crezut că era nevoie.

— Şi crezi că a fost plătită ca să-l atragă pe Kit Zachary în camera aia?

— Cu bani mulţi.

— De cine?

— Păi, oftează Faust şi scoate un nou nor de fum, asta e marea întrebare, nu? Crezi că dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi zis aşa, pur şi simplu?

Justus se întreabă dacă tipul nu încearcă apele pentru a obţine ceva bani. Şi dacă poate avea încredere în proxenet – poate că e plătit de cineva. Poate că singurul lui obiectiv e să tulbure apele.

Însă Faust scoate alt nor de fum verde strălucitor.

— Las-o baltă, omule, continuă el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Justus. Chiar crezi că vreau bani? Îţi zic clar că nu-mi mai pasă. Nu sunt curva nimănui. Aşa că-ţi spun tot ce ştiu. Nu sunt sigur cine stă în vârful tărăşeniei, dar ştiu cu ce avea de-a face Charlene. Şi exact de-asta ar trebui să fii speriat, omule, ar trebui să fii…

Dar nu mai apucă să rostească un alt cuvânt. Se aude un foşnet, apoi se vede o sclipire. Tânărul cu părul vâlvoi din separeul alăturat se repede şi-i taie gâtul lui Faust înainte ca proxenetul să apuce măcar să ridice mâinile.

Destul de obişnuit cu atacurile bruşte, Justus sare în picioare, însă se izbeşte de masă. Tânărul se îndepărtează deja.

Damien se întinde ca să oprească şuvoiul de sânge – lui Faust i-a fost retezată carotida –, dar e prea târziu. Proxenetul icneşte după aer şi-şi dă ochii peste cap. E ca şi dus.

— *Chemaţi o ambulanţă!* strigă Justus înspre femeia din spatele tejghelei barului, în vreme ce se luptă să iasă din separeu ca să plece în urmărirea ucigaşului.

Acesta a ajuns deja pe stradă.

Justus a mai urmărit oameni şi înainte. Prin locuinţe abandonate, pe acoperişuri şi peste barăci din tablă, prin alei dosnice pline cu gunoaie. Însă asta s-a petrecut cu multă vreme în urmă, şi într-un mediu marcat de o gravitaţie complet diferită. Îşi dă seama că situaţia este alta când îşi pierde controlul şi se izbeşte de broasca uşii de la intrare, aproape dislocându-şi umărul înainte de a ieşi din local.

Reuşeşte cumva să ajungă pe stradă, aproape ciocnindu-se de un trecător, şi-l vede pe ucigaş – mai exact haina de camuflaj şi claia de păr blond – croindu-şi drum, ca un profesionist, prin mulţime şi îndepărtându-se. Preţ de o secundă Justus resimte o senzaţie aproape paralizantă de înfrângere – în astfel de circumstanţe i se pare absolut imposibil să-l prindă pe individ din urmă. Dar îşi aduce aminte că picioarele lui, încă obişnuite cu gravitaţia terestră, sunt, practic, de două ori mai puternice decât

cele ale urmăritului. Iar cei mai mulţi muşchi ai corpului sunt la fel. Ca atare, ceea ce pierde în dexteritate ar putea compensa prin forţă. Cu acest gând în minte, îşi simte sângele pulsându-i din nou prin vene.

O ia la fugă înainte ca ucigaşul să se piardă definitiv. Este o acţiune înşelătoare – trupul lui abia dacă are greutate, iar paşii sunt deconcertant de mari –, însă în acelaşi timp dătătoare de adrenalină.

— *LA O PARTE! LA O PARTE!* strigă el înspre locuitorii şi turiştii din faţa lui, înaintând ghemuit, cu umerii încordaţi, incapabil să se oprească. *LA O PARTE! LA O PARTE!*

Chiar dacă cei mai mulţi oameni se feresc din calea lui, câţiva primesc o palmă peste faţă sau un cot în cap, în vreme ce Justus înaintează pe stradă, după care coteşte abrupt într-un pasaj arcuit, continuând să-l ţină pe ucigaş în raza vizuală, deşi cu mare dificultate.

Pasajul este lung şi foarte puternic luminat. Justus sare peste bănci şi false tufişuri, şi tomberoane de gunoi, reuşind să recupereze din terenul pierdut. Numai că strigătele lui continue – *LA O PARTE! LA O PARTE!* – nu fac decât să-l alerteze pe puşti, care aruncă o privire în spate – nu-i vine să creadă că Justus îl urmăreşte pe urmă îşi măreşte viteza. Însă simpla acţiune de a privi înapoi l-a orbit momentan pe individ, care pierde controlul şi se izbeşte de un stand cu suvenire, împrăştiind pe jos vederi poştale şi pungi cu chipsuri.

Pentru Justus asta înseamnă o oportunitate de a-l prinde din urmă, numai că impulsul pe care l-a acumulat în urma efortului îl face să rateze ţinta – trece chiar pe lângă puşti şi se izbeşte de un individ care face jonglerii cu popice pe un monociclu.

Între timp, ucigaşul a reuşit să se ridice şi a luat-o la fugă.

Justus se ridică şi el de jos, cu popice căzând pretutindeni în jurul lui, şi porneşte mai departe, hotărât să nu-l scape pe individ.

Cei doi aleargă de-a lungul unei străzi curbate. Se izbesc

de ziduri. Trec prin bucătăria unui restaurant pescăresc. Aruncă din calea lor tigăi şi oale. Sar peste mese. Justus se gândeşte să-şi folosească zapperul, însă n-are deloc încredere că va reuşi să ţintească bine într-o zonă aglomerată. Aşa că goneşte mai departe. Cei doi străbat în fugă alei dosnice. Dau năvală într-o zonă cu localuri. Traversează o piaţă. De câteva ori, Justus ajunge atât de aproape, încât întinde mâna ca să-l prindă pe ucigaş de guler, dar de fiecare dată o schimbare bruscă de direcţie îl scoate complet de pe traiectorie.

Au ajuns pe o fâşie de teren înverzit – este cercul verde care înconjoară Templul celor Şapte Sfere. Iar ucigaşul, năpustindu-se printre turişti şi muzicanţi, ţâşneşte prin intrarea principală în Templu – probabil are de gând să se ascundă în interiorul construcţiei masive.

Sare peste bariera de sfoară. Plonjează în bezna din spatele acesteia.

După ce împinge din drum un angajat al Templului, Justus se ia după tânăr – este la patruzeci de metri în spatele lui şi se teme că-i va pierde urma în mulţimea de turişti.

La primul etaj atmosfera este sumbră, cu ziduri de un negru mat decorate cu stele din cuarţ. Oamenii se plimbă de colo colo şi cercetează exponatele. Un spectacol de lumini şi sunete este în plină desfăşurare. Se văd siluete şi umbre şi se aud frânturi de discuţii. Activitatea de acolo este atât de intensă, de fapt, încât doar ţipătul unei femei îl scuteşte pe Justus de ruşinea de a-l pierde definitiv pe tânăr. Însă în acel moment îl vede, în haina lui de camuflaj, cu părul blond, alergând în salturi către scară.

Damien se năpusteşte prin mulţime şi-l urmăreşte pe tânăr, recuperând teren cu fiecare pas. E la treizeci de metri în spate.

Al doilea nivel e mai luminos, de culoare maroniu-gălbui, şi e dedicat planetei Jupiter. Justus ajunge la douăzeci şi cinci de metri în spatele tânărului.

Al treilea nivel, dedicat planetei Marte, este de culoare roşu-aprins şi e plin cu arme antice şi istorii de război.

Justus ajunge la douăzeci de metri depărtare.

Al patrulea nivel este de culoare auriu orbitor şi e dedicat forţei Soarelui. Justus e la cincisprezece metri în urmă – întrebându-se ce naiba are de gând să facă ucigaşul.

Al cincilea nivel este galben-pal, e dedicat planetei Venus şi este plin cu statui graţioase de nuduri de femei. Justus ajunge la zece metri în urmă.

Al şaselea nivel, dedicat planetei Mercur, este pavat cu dale de un albastru-închis – Justus ajunge la cinci metri.

După care cei doi ajung în vârf, la nivelul şapte, ultimul, vopsit în argintiu şi dedicat Lunii. Se văd oameni peste tot, unii admirând imensul glob al astrului nopţii şi artefactele rămase după primele explorări lunare, alţii admirând doar incredibila privelişte de seară a oraşului.

Însă ucigaşul nu este interesat de nimic din toate acestea. *Se repede,* efectiv, de-a lungul nivelului, ca şi cum ar avea de gând să sară peste margine, să se sinucidă. Iar Justus reuşeşte să-şi încetinească fuga, apucând cu mâna o balustradă pentru sprijin, după care urmăreşte, cu gura căscată, icnind din greu din cauza efortului, cum ucigaşul se caţără pe o rampă chiar în vârful Templului.

Lui Damien nu-i vine să creadă.

Ucigaşul *sare în gol.* Şi nimeni nu poate face nimic ca să-l împiedice.

30

Torkie Macleod s-a socotit întotdeauna o fiinţă realistă.

Nu crede în viaţă după moarte, în recompensă divină sau în înviere.

Nu crede nici măcar în lăsarea unei moşteniri în urmă, deoarece orice astfel de moştenire, bună sau rea, este complet nesemnificativă pentru cel care moare. Filosofia pragmatică a lui Torkie a constat întotdeauna în obţinerea de cât mai multe lucruri pe durata vieţii, ceea ce pentru el nu înseamnă să se bată pentru faimă sau bogăţii, să bifeze o listă cu destinaţii faimoase, să întreprindă tot felul de acţiuni care sfidează moartea şi, cu siguranţă, nu reprezintă creşterea unei familii care „să-i poarte numele”. Pentru Torkie Macleod, realistul, viaţa înseamnă să facă bani în mod decent, cu eforturi limitate, să-şi petreacă timpul cu oameni ca lumea, să n-aibă niciun fel de şef şi să ingereze orice fel de substanţe care afectează creierul în mod plăcut, conform propriei lui alegeri, fără nicio urmă de ruşine, pericol sau regret.

Mai înseamnă şi acceptarea imediată a adevărului brutal al oricărei situaţii periculoase. Şi lipsa oricărei tentative de a face pe eroul.

Ca atare, atunci când aude o trosnitură puternică, Macleod priveşte în jur şi vede capul lui Spyder Blue înclinat într-un unghi nefiresc. Acceptă imediat că are la bord un robot ucigaş – într-un spaţiu închis şi presurizat – şi reacţionează cu o singură prioritate practică în gând: instinctul de autoconservare.

— Ce naiba, omule?

— Ce…?

— Chiar a…?

— Chiar l-a… ucis pe Spyder Blue!

— Nu poate face asta!

— Oare visăm cu toţii?

— E mort, tipule – ţeasta i-a ajuns la jumătatea pieptului!

Macleod înregistrează toate comentariile excursioniştilor cu privirea fixată asupra drumului din faţă. Continuă să şofeze, ca un şofer ultra-discret.

Nu e lupta lui şi nici treaba sa.

— Votaţi din nou, cere droidul.

— Ce dracu’? Omule, tocmai l-ai ucis pe Spyder Blue!

— Votaţi din nou.

— E o nebunie!

— Aşa e democraţia, domnule. Votaţi din nou.

Însă trupa Dustproof Shockproof nu votează din nou. De fapt, este limpede pentru oricine că membrii trupei habar n-au ce să facă. Probabil că-şi dau seama că nu sunt în stare să se bată – nu pot fugi nicăieri dacă lucrurile o iau razna –, dar, pe de altă parte, nu sunt dispuşi să se plece în faţa cuiva, mai ales în faţa unui android cu maniere elegante şi semănând cu un narcoman.

— Lua-te-ar naiba, omule!

— Cine dracu’…?

— La naiba cu democraţia ta!

— Renunţaţi la vot, domnule? întreabă droidul.

— Ce mama naibii spui acolo?

— Renunţaţi la dreptul de vot?

— Nu renunţ la nimic!

— Atunci, acceptaţi dorinţele superiorului dumneavoastră?

— Nu – lua-te-ar dracu’, nu!

— Şi ceilalţi?

Niciun răspuns.

— Aşadar, se pare că votul este egal, conchide droidul. Nu există majoritate. Ca atare, ca să prevenim o criză de leadership, ceea ce n-ar fi deloc de dorit în asemenea momente delicate, îmi voi asuma comanda. Şofer, te rog să întorci vehiculul înspre nord.

— Nu, şofer – la dracu’ cu asta! exclamă Maxx Dee.

— Să nu îndrăzneşti să întorci hărăbaia asta! strigă puternic Q’mar Kent.

— Dar, domnule, înainte aţi vrut să mergeţi în Purgatoriu, i se adresează nedumerit droidul.

— Aşa e!
— Deci vă schimbaţi votul?
— Da!
— De ce vă schimbaţi votul, domnule?
— Pen'că aşa vreau!
— Nu este un răspuns logic.
— Ei bine, la naiba cu tine, cu democraţia ta şi curul ăla al tău de tinichea!

Macleod continuă să privească înainte. Însă aude ce urmează. În mod clar droidul s-a ridicat de pe locul lui. Se aud strigăte de protest. Se percepe mişcare – întregul vehicul se leagănă. Apoi o bufnitură, ca un piston care loveşte o halcă de carne. O altă bufnitură, pe urmă o trosnitură. După care se dezlănţuie iadul.

Macleod priveşte în continuare în faţa lui. Se aud urlete, sunete de ceva care se rupe. Ceva cărnos îi loveşte ceafa. Un şuvoi de particule de sânge împroaşcă parbrizul. Se disting pocnituri. Gâlgâieli. Gemete. Sunete de agonie. Iar Macleod se uită tot în faţă, la drum. Nu poate face nimic şi nici n-are sens să încerce.

Prevăzător însă, începe să întoarcă vehiculul spre nord. Virează în afara drumului bătătorit şi şerpuieşte printre câteva cratere. Într-un târziu, nu se mai distinge niciun alt zgomot în afara horcăiturilor de moarte. Totul a durat cam patru minute.

Aude pe cineva – singurul supravieţuitor – venind în faţă, mutând un cadavru din drum şi aşezându-se pe locul din spatele lui. Macleod continuă să şofeze, ca şi cum astfel de lucruri s-ar petrece frecvent. Se simte uşurat că n-are o lumină pulsatilă ataşată feţei, deoarece ar pulsa ca o lumină de discotecă.

În cele din urmă se aude o voce:
— Îndreptaţi-vă spre nord, domnule.
Macleod înghite în sec şi dă din cap.
— Asta doreaţi, nu?
— Da, domnule. Eu sunt Regele.
— Î-hî.
— Eu *sunt* democraţia.

— Î-hî.

Macleod *simte* privirea droidului aţintită asupra lui. Este absurd, dar admite că *simte* şi respiraţia robotului, ridicându-i părul de pe ceafă.

Tuşeşte.

— Să-mi spuneţi dacă vreţi să schimb direcţia sau ceva de genul ăsta…

— Absolut deloc, domnule; sunteţi un şofer talentat. Vă rog să continuaţi să conduceţi.

Ca atare, Macleod continuă aşa vreo cincisprezece minute, manevrând volanul cu mişcări rigide, dar eficiente, şi cel puţin inima nu-i mai bate nebuneşte. Iar droidul stă perfect nemişcat. Macleod chibzuieşte că situaţia nu e foarte diferită de acele împrejurări când avea câte un dezacord cu vreun pasager sau cu vreo vedetă a momentului. Decide să vorbească.

— Noaptea ne va ajunge în curând din urmă.

— Şi asta vă va afecta condusul, domnule?

— O să aprind farurile.

— Să mă anunţaţi când faceţi asta, domnule.

— Î-hî.

— Să mă anunţaţi când efectuaţi orice fel de schimbare.

— Î-hî.

— Comutatorul din partea de sus dreapta a panoului stânga este pentru direcţionarea farurilor, domnule?

— Corect.

— Şi butoanele alea acoperite sunt pentru sasurile de la uşi?

— Î-hî – ridic acoperitorile şi apăs butoanele unul după altul.

— Cele două uşi nu se deschid împreună?

— Doar dacă se apasă butoanele simultan.

— Şi care este viteza maximă a vehiculului, domnule?

— O sută douăzeci pe asfalt. Aici însă nu prind mai mult de o sută pe drum bătătorit şi maxim cincizeci pe teren viran.

Din nou tăcere. Macleod este într-un mod pervers mândru de sine, de faptul că e la cârma conversaţiei în

asemenea circumstanţe bizare – şi încă aflându-se sub influenţa, în diminuare, a drogului consumat –, dar inevitabil începe să se întrebe de ce este droidul atât de interesat de diverse manevre. La fel de inevitabil, în ciuda aburilor drogului, îşi dă seama că lucrurile nu stau deloc bine.

Însă Macleod este un realist – sau cel puţin aşa crede el – care nu e interesat de perspectiva unor speranţe false. Prin urmare, e hotărât să nu înceapă să scâncească.

— Pot să pun o întrebare?

— Ce fel de întrebare, domnule?

— Vreau doar să ştiu de unde veniţi.

— De ce vreţi să ştiţi asta, domnule?

— Îmi place să discut cu pasagerii.

— Foarte bine, domnule.

— Ei bine… de unde veniţi?

— Vin de nicăieri, domnule. Există doar viitorul.

— Î-hî.

— Când eşti la bordul unui tren expres, nu te dai jos decât la capătul liniei.

— Î-hî.

— Când văd un obstacol, trec de el.

— Î-hî.

Altă tăcere preţ de un minut sau două, după care Macleod chicoteşte atât de mult, încât droidul îl întreabă:

— De ce râdeţi, domnule?

— O să mă omorâţi, nu? îl iscodeşte Macleod.

Aproape că-l aude pe droid încropind o încruntătură.

— E o întrebare ciudată, domnule.

— I-aţi omorât pe ceilalţi…

— N-au contribuit cu nimic la atingerea ţelului.

— Î-hî.

— S-au dovedit balast pentru toate cerinţele.

— Î-hî.

— Dar dumneavoastră, domnule, sunteţi o marfă preţioasă.

— Î-hî.

Încet şi imperceptibil – cu o asemenea tărie de caracter

pe care speră ca droidul să n-o observe –, Macleod pune vehiculul în mod de mers pe teren ridicat. Dacă modul acesta de înaintare nu e corectat, bateriile vehiculului se vor consuma mult mai repede decât ar fi normal. Iar asta va opri vehiculul cu mult înainte de Purgatoriu. Macleod crede că o asemenea acţiune minoră este, poate, cel mai eroic şi lipsit de egoism lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Ştiţi, îi spune el droidului, în parte ca să atragă atenţia, am lucrat odată într-un oficiu poştal. Cu mulţi ani în urmă.

— Nu ştiam asta, domnule.

— La un oficiu de sortare. Eram cam cincizeci de oameni. Apoi, într-o zi, a venit un „expert în eficienţă”, care ne-a observat la lucru timp de câteva zile, pe urmă a întocmit un raport. Vorbea ca dumneata.

— În ce fel, domnule?

— Ne-a zis tuturor că facem o treabă bună. Ne-a spus să nu ne facem griji în privinţa viitorului. Ne-a zis chiar că eram nişte contribuitori valoroşi pentru companie.

— Sunt foarte mulţumit să aud asta, domnule.

— Î-hî. Iar o lună mai târziu am fost cu toţii daţi afară. Deoarece în raportul oficial către echipa de conducere, pe care noi n-ar fi trebuit să-l vedem, a menţionat că eram „balast pentru toate cerinţele”. Că eram „depăşiţi din punct de vedere economic”. Aşa că am fost înlocuiţi – cu roboţi.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

— În fine, chicoteşte din nou Macleod, în acel moment am făcut o convenţie cu mine însumi. Mi-am spus că nu voi mai lucra niciodată pentru o companie sau vreun departament guvernamental. Nu voi mai purta niciodată sigla altcuiva pe cămaşa mea. Şi nu voi mai crede niciodată nimic din vorbele rostite de un individ îmbrăcat în costum.

— E o reacţie interesantă, domnule.

— Deci *ştiu* că mă vei omorî până la urmă, omule. Vreau doar s-o faci repede.

Continuă să şofeze în tăcere. Şi să înainteze. Şi să

înainteze.

Conduce de atât de multă vreme, încât începe să creadă că s-a înşelat – că droidul nu-l va omorî în cele din urmă. Poate că *este* o marfă preţioasă. Între timp, joncţiunea zi-noapte s-a apropiat de ei. Mai sunt doar câteva minute înainte de a fi învăluiţi de beznă.

— Ne apropiem de Faţa invizibilă, spune Macleod în direcţia nimănui anume.

Mâinile droidului îi înconjoară capul, îl rotesc în lateral, apoi îi rup gâtul.

31

Justus se gândi în prima fracţiune de secundă – la fel ca mulţimea de turişti rămasă cu gura căscată în vârful Templului – că tânărul sare ca să moară. Că vrea să se sinucidă. Că e încolţit şi nu întrezăreşte altă scăpare. De fapt, Justus a mai văzut astfel de evenimente: asasini atât de dedicaţi ideologiei personale, încât erau mai degrabă dispuşi să-şi sacrifice viaţa decât să se lase prinşi.

Numai că tânărul ucigaş, oricine ar fi fost, nu pare să aibă *vreo* ideologie. Aparent, e un puşti şantajat sau plătit cu o groază de bani ca să comită o crimă. Un oportunist care nici măcar nu ştie pe cine a ucis şi cine l-a angajat – cu siguranţă, nu genul de persoană care şi-ar pune capăt zilelor pentru că e urmărită de poliţie.

Iar până la urmă se dovedeşte – aşa cum observă Justus chiar în acest moment – că individul n-are de gând să se sinucidă. Din vârful scării sare în sus – o traiectorie imposibilă pe Pământ – şi ţâşneşte peste balustradă, cu braţele întinse. Apoi braţele lui se prind în jurul unei bare de pe tavan – una dintre miile de chestii care înseamnă bare, cabluri, ţevi de ventilaţie, conducte de apă şi aşa mai departe, şi care constituie reţeaua încastrată în acoperişul întins peste întreg oraşul. Pe urmă puştiul se leagănă înainte, sub propriul impuls, înapoi, iar înainte şi iar înapoi. Şi când capătă suficientă stabilitate se întinde şi se prinde de altă ţeavă, pe urmă de alta şi de alta, ca o maimuţă înaintând printr-o reţea orizontală de liane. Şi astfel, în vreme ce toată lumea îl priveşte, puştiul încearcă să scape – a străbătut deja cel puţin cincisprezece metri.

Însă Justus, care încă îşi recapătă suflul, n-are de gând să se dea bătut.

Nu de o asemenea manieră. A executat deja conştiincios antrenamentul de deplasare pe orizontală agăţat de bare în Copernicus, unde instructorul l-a învăţat cum să „meargă” cu mâinile şi umerii. Şi datorită muşchilor mai solizi, îşi închipuie că este cam la nivelul ţintei, aşa cum

fusese şi în timpul urmăririi de la sol. Poate că puştiul are mai multă practică – modul cum acţionase în Templu arăta că mai scăpase din astfel de situaţii pe această cale în trecut –, totuşi asta nu înseamnă că Justus nu-l poate prinde din nou din urmă. Cu condiţia să nu mai piardă nicio secundă.

Aşadar, inspiră adânc. Se pregăteşte. Şi apoi chiar în faţa privirilor uluite ale turiştilor atacă partea de sus a scării şi se lansează în aer – împingându-se în sus cu toată forţa picioarelor.

Se întinde, se întinde şi pentru o clipă crede că nu va reuşi – că va face un arc prin aer şi va plonja către spaţiul verde de dedesubt. Însă în acea clipă palmele i se lovesc de o bară, degetele se agaţă de ea ca nişte gheare, iar partea inferioară a corpului începe să i se legene în sus, atât de sus, că pantofii aproape ating grinda din faţa lui. Pe Pământ, un asemenea impuls ar fi putut să-l desprindă de bară şi să-l trimită în picaj, dar pe Lună el cântăreşte doar cât o păpuşă, deci mişcarea este blândă, iar încordarea din braţe, uşoară. În câteva secunde se opreşte din legănat şi-şi recapătă puţin echilibrul, cât să se întindă din nou înainte, să apuce altă bară cu mâna dreaptă, apoi alta cu cea stângă şi să pornească întocmai unui urangutan în urmărirea ucigaşului cu părul vâlvoi – care continuă să păstreze un avantaj de vreo treizeci de metri în faţa lui.

La început nu-i este uşor. Uneori se vede nevoit să se întindă periculos de mult.

Alteori trebuie să îndepărteze fire care atârnă. Palmele îi alunecă pe umezeală şi pe rahaţi de pasăre. Păsările zboară năuce în jurul lui. Uneori trece prin şuvoaie de aburi. Picături de apă cad pretutindeni în jurul lui. Însă Justus capătă încredere şi se apropie tot mai mult, cu fiecare mişcare înainte.

Locuitorii oraşului de dedesubt au observat deja ce se petrece – strigă încurajări sau înjurături; Justus nu-şi dă seama prea bine, în vreme ce ucigaşul se întoarce din nou, pare iarăşi surprins şi începe să-şi schimbe traiectoria, îndreptându-se către unul dintre şirurile lungi de lămpi

solare incandescente. Şi Justus îşi schimbă traiectoria. Se deplasează la mare înălţime pe deasupra drumurilor, a templelor şi altarelor religioase, a grădinilor înverzite – de-acum stăpâneşte bine mişcările, fără să resimtă oboseală sau încordare excesivă, iar singurele pericole sunt reprezentate de deplasarea prea rapidă sau de ratarea vreunei bare de prindere. Dar chiar şi atunci când se întâmplă aşa ceva – când o mână alunecă sau nu se prinde bine – e în stare să se agaţe cu cealaltă mână, să găsească un alt punct de prindere şi să continue să înainteze.

Numai că strălucirea lămpilor solare este atât de fierbinte şi de orbitoare, încât nu-l mai vede pe ucigaş. Trebuie să mijească ochii şi, în plus, să execute o mişcare de răsucire a capului, dificilă din cauza balansului. Îşi vede propria umbră întinzându-se peste o jumătate de clădire din Sin. Şi nu doar asta – mai zăreşte o altă umbră *îndepărtându-se* rapid de el, în cealaltă direcţie. Brusc îşi dă seama că a fost ademenit către lumină intenţionat, ca ucigaşul să profite de orbire pentru a scăpa.

Justus simte cum îl cuprinde un nou sentiment de furie şi hotărâre.

Trece prin faţa celei mai apropiate lămpi, cu ochii strâns închişi, înaintând orbeşte în unele situaţii, însă mişcându-se fără oprire, mai repede chiar decât ucigaşul. Şi deodată *el* e cel care vine cu soarele în spate, iar ucigaşul e cel orbit.

Damien îl vede, la treizeci de metri depărtare, chiar în faţa lui. Se apropie ca un păianjen. Douăzeci de metri. Cincisprezece. Când ajunge la doar zece metri, ucigaşul îl observă. Toată faţa i se contractă şi individul se luptă ca să-şi crească viteza de deplasare. Dar procedând aşa, aproape că-şi pierde echilibrul şi cade. Şi Justus vine tare din urmă.

Disperat, ucigaşul se îndreaptă către unul dintre stâlpii uriaşi de susţinere – aramă ornată înconjurată de schelărie – şi se postează îndărătul lui ca un copil care se ascunde în spatele unui copac. Luat prin surprindere, Justus trebuie să se echilibreze şi să dea înapoi, legănându-se cu întreg

trupul şi schimbând direcţia. Între timp, ucigaşul se lasă jos pe schelă, deranjând câteva păsări care-şi iau zborul ţipând.

Justus încearcă să se ia după el, însă ucigaşul îl atacă şi-i atinge cu un cuţit vârful pantofului stâng. Damien se leagănă în lateral şi se prinde mai bine de o bară. După care loveşte cu picioarele. Ucigaşul descrie un arc violent cu cuţitul şi vârful lamei pătrunde prin partea de jos a pantalonilor lui Justus. Damien se îndepărtează puţin, ajungând uşor în afara razei de acţiune a armei, pe urmă aşteaptă.

Cu dinţii încleştaţi şi cuţitul îndreptat în faţă, puştiul aşteaptă şi el. Cei doi sunt încordaţi şi nemişcaţi – puştiul pe schelă, Justus atârnând de bare în faţa lui – într-un soi de spectacol mexican bizar la o sută de metri deasupra oraşului. Apoi ceva trece pe lângă ei – o rachetă de artificii trasă de undeva de jos – şi puştiul îşi pierde pe moment concentrarea. Justus profită de ocazie şi încearcă o serie de lovituri cu piciorul, dar nu reuşeşte decât să-l facă pe puşti să se lipească de stâlp.

O altă rachetă şuieră razant pe lângă ei, aproape lovindu-l în plin pe Justus. În ochii puştiului apare o lucire. Ucigaşul prinde cuţitul de vârf. Are de gând să-l arunce înspre Justus ca pe un pumnal. Iar Damien nu se poate feri. Aşa că se apropie, înainte de a fi prea târziu, şi izbeşte violent, cu furie, cu picioarele, reuşind să-l lovească pe tânăr în antebraţ. Cuţitul zboară aiurea în jos, spre oraş, iar puştiul rămâne neînarmat.

Justus se pregăteşte să sară pe schelă, dar puştiul i-o ia înainte cu mult. Se deplasează spre cealaltă parte a stâlpului şi sare din nou în sus spre tavan. Urmărirea pare a fi reluată. Cu excepţia faptului că tânărul a avut parte de un răgaz de odihnă, iar Justus începe să resimtă oboseala.

Locuitorii oraşului îi urmăresc pe cei doi de-a lungul străzilor, ca un public în mişcare, strigând, fluierând, urlând – „Justice! Justice! Justice!” – în vreme ce ucigaşul se deplasează vioi spre districtul industrial Nimrod, unde un şuvoi imens de fum iritant pentru ochi înceţoşează

aerul.
În plus, apare o altă problemă de gestionat. Pe pasarelele de deasupra lui Justus au apărut poliţişti cu bastoane metalice. Bastoanele au gheare la capăt şi seamănă cu nişte bare de prindere.
Poliţiştii împing bastoanele printre bare, încercând să-l apuce astfel pe ucigaş, iar unul dintre ei reuşeşte chiar să agaţe antebraţul puştiului. Ca răspuns, puştiul trage de baston, îl răsuceşte, încearcă să se descotorosească de el – bastonul atârnă de braţul lui ca o suliţă.
Se luptă ca să scape, însă Justus îl prinde iarăşi din urmă.
Chiar în acea clipă, norul de fum, alimentat de curenţi artificiali, îşi schimbă direcţia şi-i învăluie pe amândoi.
Orbit pe moment, Justus încearcă să-l cuprindă pe ucigaş cu picioarele, dar puştiul roteşte bastonul şi-l loveşte cu el în partea laterală a capului.
Ameţit, Justus se prinde mai bine de bare, tuşeşte zdravăn, scoţând fum din plămâni, închide ochii din nou şi izbeşte orbeşte.
Însă în van. Când fumul se împrăştie vede că ucigaşul nu mai e în faţa lui. Priveşte înnebunit în jur, dar nu-l zăreşte nicăieri pe puşti. Oamenii de dedesubt urlă şi-i arată ceva. Iar când le urmează indicaţiile, Justus observă că ucigaşul a sărit pe vârful unei clădiri la mare distanţă dedesubt. Îşi desprinde bastonul de braţ. Caută ieşirea de incendiu.
Pentru câteva momente, el atârnă acolo sus, luptându-se cu instinctul de supravieţuire.
Pe Pământ, un salt în gol pe o asemenea distanţă – de peste douăzeci de metri – i-ar rupe picioarele şi poate chiar şira spinării. Pe Lună saltul ar fi mult mai puţin periculos, dar cu cât mai puţin? Mintea lui Justus se umple cu imaginile caprelor sărind zece metri în aer în cadrul Fermei de Capre. A văzut baschetbalişti jucând meciuri lunare la televizor şi sărind pe distanţe imense. Precum şi un atlet la Baza Doppelmayer aterizând graţios după un salt în aer de pe o platformă de sărituri.
Aşa că dă drumul barelor de prindere. Sare în gol. Saltul

i se pare nesfârşit, totuşi are timp la dispoziţie ca să-şi pregătească trupul pentru aterizare. Apoi atinge vârful clădirii. Se rostogoleşte ca în filmele de acţiune cu trupe de comando şi se ridică în picioare.

Impactul nu e lipsit de dureri – Justus tremură, iar aerul i-a dispărut din plămâni –, dar nu e serios rănit. Şi nici n-are timp ca să-şi revină.

Încearcă să coboare pe scara de incendiu, însă ucigaşul i-a luat-o atât de mult înainte, încât decide să mai facă un salt – până la nivelul străzii. Se cuprinde cu braţele la mijlocul saltului, dar de această dată, când atinge solul, glezna i se răsuceşte înainte de rostogolire. Justus se strâmbă, icneşte de durere, apoi se luptă să se ridice în picioare şi-l vede pe puşti repezindu-se pe lângă el şi pierzându-se din nou pe străzile din Sin.

Damien pleacă din nou în urmărire, dar nu mai are viteza de dinainte. Ucigaşul goneşte pe străzi către Kasbah, se îndreaptă spre o mulţime zgomotoasă, aşa că Justus nu poate decât să spere că se va încurca printre oameni, ba poate chiar că va fi prins de cineva.

Tocmai în acea clipă mai mulţi poliţişti se reped pe lângă el, cu zapperele în mână, şi Justus îşi dă seama deodată că rezultatul ar putea fi mult mai rău.

Se forţează să alerge mai tare, ignorând durerea, şi pătrunde într-o zonă comercială.

În capătul zonei se vede o mare agitaţie. Oamenii se dau la o parte, lipindu-se speriaţi de vitrinele magazinelor. Iar ucigaşul se învârte înnebunit, căutând o cale de scăpare şi apărându-se de oameni cu o ţeavă din plastic.

Poliţiştii se apropie de ei, cu zapperele îndreptate asupra lui.

— *Hei!*

Justus îşi dă seama ce este pe cale să se petreacă.

— *Nu! Hei!*

Se repede înainte, strâmbându-se de durere şi dând oamenii la o parte din calea lui.

— *Hei! Hei!*

Dar e prea târziu.

Un şuvoi de electricitate asemănător unui fulger ţâşneşte dintr-un zapper şi-l izbeşte în plin pe puşti. Acesta cade pe spate, tresărind din tot corpul şi scăpând ţeava din mână. Poliţiştii continuă să se apropie şi trag în el cu tot armamentul din dotare.

Justus vede, aude şi *miroase* totul în vreme ce se apropie şchiopătând. Jeturi electrice care ţâşnesc transformând aerul în plasmă. Sfârâitul electricităţii de înaltă tensiune. Izul puternic al ozonului ars. Tânărul cuprins de spasme. Un *zgomot* oribil de piele care se rupe de pe faţa lui. Un alt zgomot *înfundat* când pielea de pe corp începe să se topească. Tânărul explodează, se topeşte, moare. Şi cinci sau şase poliţişti stau în jurul lui cu armele întinse şi pe chipuri cu expresii arătând de parcă tocmai *finalizaseră* într-un act sexual.

Când Justus ajunge, în sfârşit, la locul faptei, icnind după aer, totul s-a terminat. Poliţiştii şi-au consumat muniţia. Puştiul, cu membrele dezmembrându-se ca petalele unei flori, este doar o masă de carne arsă, cu oasele ieşind afară – ca un pui prea tare prăjit. Pe jos curg diverse fluide din corpul lui, iar mirosul este îngrozitor.

Damien priveşte în jurul lui la locuitorii oraşului – aceştia contemplă scena cu dezgust şi mânie. Se uită la poliţişti – care fac glume între ei. Vede câţiva membri ai propriei sale echipe de anchetă – Cosmo Battaglia şi Hugo Pfeffer – punându-şi armele la brâu. Şi pe Prince Oda Universe coborând dintr-o maşină de patrulă. Şi pe alţii pe care-i ştie doar din vedere.

Apoi îl aude pe unul dintre poliţişti exclamând:

— *Chemaţi FRT!*

Este un apel în batjocură, ca reacţie la sosirea lui Justus. Iar când ceilalţi poliţişti îl observă, se alătură corului de apeluri:

— Chemaţi FRT!

— Chemaţi FRT!

— Chemaţi FRT!

Justus nu se uită la ei, dar îi aude mormăind încet. Aşa că dă stoic din cap, acceptând faptul că respectul impus

forţat faţă de el s-a transformat în doar o zi sau două în dispreţ făţiş.

32

În afară de cazul că ai hibernat în spaţiu în ultimii douăzeci de ani, n-ai cum să nu fi auzit de zvonul conform căruia multe dintre operele de artă rămase în Luvru – inclusiv *Nunta din Cana, Pluta Meduzei* şi *Libertatea conducând poporul* – sunt, de fapt, nişte copii meticulos realizate, nişte falsuri executate cu cele mai sofisticate tehnici moderne, fiind, practic, identice cu originalele. Legenda spune că atunci când tabloul *Mona Lisa/Gioconda* a fost furat pentru a treia oară, conducerea Ministerului Culturii din Franţa s-a decis să scoată celelalte opere nepreţuite şi să le depoziteze într-o locaţie secretă şi de nepătruns. Ca atare, muzeul Luvru a fost închis timp de trei luni, sub pretextul oficial al instalării unui nou sistem de securitate, iar tablourile originale au fost transportate cu maximă discreţie către noul lor refugiu. Adăpost care, spune aceeaşi legendă, este sub forma unei încăperi cu temperatură controlată, etanşată cu vid şi aflată la mare adâncime sub suprafaţa Zonei Întunecate a Lunii.

Probabil că ai auzit şi un alt zvon – care în acest caz este mult mai precis – potrivit căruia furtul picturii *Mona Lisa* a fost realizat de o bandă ultra-tupeistă de hoţi din înalta societate, cunoscută la modul popular sub numele Vesuvius Six. În cadrul primei şi celei mai cunoscute operaţiuni a lor, hoţii au jefuit reşedinţa unui miliardar din apropiere de Napoli în timp ce faimosul vulcan Vezuviu arunca în aer cantităţi periculoase de cenuşă şi gaze otrăvitoare. Pe când toată lumea fugea, banda de hoţi a acţionat. Riscând sufocarea sau chiar incinerarea de vii, hoţii au aruncat în aer seifurile miliardarului, şi-au încărcat duba cu care veniseră cu aur şi bijuterii, pe urmă au fugit fără să fie verificaţi de nimeni pe străzile pustii şi înecate în fum. În anii care au urmat, banda a executat acţiuni îndrăzneţe similare pe durata inundaţiilor severe din Paris (furtul tabloului *Mona Lisa),* în perioada unui ciclon în Filipine, a unui incendiu imens de pădure din

California şi a unui cutremur de pământ în Turcia. În cele din urmă a devenit clar pentru toată lumea că membrii bandei compilaseră o listă imensă de proprietăţi-ţintă de pe cuprinsul globului – case, bănci, galerii de artă – şi aşteptau apariţia indiciilor unei catastrofe care să genereze evacuarea populaţiei locale pentru a trece la acţiune. Însă a rămas neclar dacă membrii bandei sunt motivaţi cel mai mult de atracţia exercitată de prăzi, de proximitatea morţii sau doar de simpla provocare a jocului. A apărut chiar şi un zvon, destul de puţin plauzibil, că membrii bandei intenţionează să înapoieze prăzile într-o bună zi deţinătorilor legali, comportându-se astfel ca nişte pescari care, în cele din urmă, îşi eliberează prada înapoi în apă.

Banda este condusă de un irlandez bogat pe nume Darragh Greenan, un tip nu la fel de charsimatic precum actorii care i-au dat viaţă în filme. După cum nici membrii bandei lui nu sunt chiar aşa de spirituali şi de colorat îmbrăcaţi. Însă sunt, cu siguranţă, vicleni. Şi excepţional de talentaţi. Se comportă cu sânge-rece în momente tensionate. Sunt admirabil de fatalişti. Şi nutresc suficientă mândrie pentru realizările lor ca să nu le placă atunci când sunt socotiţi de alţii doar nişte jefuitori.

Toţi sunt de acord că, în timp, îşi vor istorisi poveştile întregii lumi. Vor pune lucrurile în ordine. Vor permite oamenilor să-i admire sau să-i deteste, după cum vor socoti de cuviinţă. Deocamdată însă, sunt remarcabil de secretoşi şi de închişi în ei. Ştiu că nu pot da lovituri la nesfârşit şi aşteaptă momentul potrivit ca să-şi ia recompensele. Habar n-au când ar putea veni acest moment – continuă să descopere provocări noi stimulatoare –, totuşi există un consens general vizavi de faptul că îşi vor da cu toţii seama când acel moment va apărea, fără să fie nevoiţi să scoată vreo vorbă. Va fi momentul lor suprem.

În prezent, cinci membri ai bandei iniţiale şi un membru nou – unul dintre membrii fondatori este în închisoare pentru un jaf fără legătură cu faptele lor – se află în Zona Întunecată. Sunt înşiraţi de-a lungul unui şir de radare, doi

câte doi în spatele câte unui disc înalt de zece metri. Discurile aparţin oficial Ministerului spaniol de Ştiinţe (Ministerio de Ciencia), sunt complet operaţionale şi capabile de a primi semnale specifice astronomiei. În realitate însă, nu sunt altceva decât o modalitate de muşamalizare. Aşa cum şi clădirea din mijlocul şirului – care pare să semene cu un observator standard – este un paravan. Darragh Greenan a achitat o sumă considerabilă de bani ca să afle toate astea. Şi apoi a achitat o sumă şi mai mare ca să obţină schiţele aşa-zisului observator, care se extinde la mare adâncime sub suprafaţa lunară şi conţine şase seifuri separate şi etanşate cu vid. În interiorul acestor seifuri se găsesc capodoperele – cele *autentice* – ale muzeului Prado din Madrid, printre care se numără *Grădina desfătărilor lumeşti, Domnişoarele de onoare, Moartea Fecioarei* şi *Câine pe jumătate scufundat.* Asta deoarece muzeul Prado, nu muzeul Luvru, este cel care expune capodopere contrafăcute, şi Ministerul spaniol al Culturii, nu cel francez, a fost cel care a ales să-şi ascundă comorile ca răspuns la sustragerea tabloului *Mona Lisa.*

Greenan ştie că dacă vor reuşi să fure măcar unul dintre acele tablouri, întreaga operaţiune extrem de costisitoare şi de periculoasă ar fi justificată. Ar însemna, de fapt, momentul lor suprem.

Vesuvius Six plănuieşte această spargere de douăzeci de luni. Hoţii au stat pe Lună, deghizaţi ca membrii unei echipe de filmare de la BBC Natural History Unit, timp de şase săptămâni. Şi-au exersat procedeele în condiţii de microgravitaţie. Şi-au verificat şi răsverificat echipamentele. Au reexaminat de nenumărate ori planurile de acţiune. Au traversat Zona Întunecată ca să recunoască teritoriul din jurul bazei secrete spaniole. Şi au aşteptat răbdători, ca de obicei, apariţia unei catastrofe naturale.

Iar când acest moment a venit – de această dată a fost vorba de o puternică erupţie solară – erau mai mult decât pregătiţi. Au sabotat imediat o substaţie şi două cutii de joncţiune ale cablului central de energie şi comunicaţii din

Zona Întunecată, pe urmă s-au reunit la punctul de întâlnire de la Craterul Perepelkin şi au plecat în grabă către baza spaniolă.

Membrii echipei Vesuvius Six aşteaptă, la o distanţă de un kilometru spre vest, în spatele a trei discuri radar separate, trecerea joncţiunii zi-noapte.

Deoarece în timpul ultimelor raze de lumină ale zilei lunare, când apar anomaliile termice şi vizuale, camerele de securitate şi senzorii în infraroşu manifestă cea mai mare sensibilitate la funcţionare eronată şi înregistrări greşite.

Au fost asiguraţi că momentul acesta este, fără îndoială, cel mai bun pentru a lansa un asalt.

Aşadar, ultimele raze de lumină solară dispar de pe orizontul estic, iar întunericul începe să înghită baza. Greenan îşi coboară binoclul electric şi-i face semn lui Noémi Ritzman, fostă medaliată olimpică cu bronz a echipei de tir a Elveţiei (puşcă militară la distanţa de 600 de metri). Până nu de mult ea a trecut cabluri de la distanţă prin cele mai înguste deschizături, adesea de la sute de metri depărtare. Însă sarcina ei de acum este mult mai provocatoare.

Ţinta este reprezentată de unitatea energetică auxiliară a bazei, aflată la o mie de metri distanţă. Rory Moncrieffe, expertul tehnic al grupului, ajută la „vopsirea” ţintei cu un fascicol laser. Ritzman iese de la adăpostul unuia dintre discurile radar şi-şi ridică puşca G88 prevăzută cu un dispozitiv de lansare a unor corzi de prindere.

Îşi ţine respiraţia, îşi încordează toţi muşchii, se asigură că are ţinta perfect în obiectivul lunetei – luând în considerare distorsiunea vizuală a ecranului căştii – şi apasă pe trăgaci. Imediat din armă ţâşneşte o săgeată. Fără a întâlni rezistenţa aerului, săgeata, care trage după ea o coardă de pian, înaintează ca un glonţ la înălţimea umărului. Două sute de metri. Patru sute de metri. Şase sute de metri. Continuă să înainteze. Razant deasupra solului. Opt sute de metri. Se apropie de unitatea

energetică. O mie de metri. O mie două sute de metri. Continuă să înainteze. A ratat ţinta. Zboară aiurea în bezna din spatele bazei, continuând să tragă coarda de pian după ea.

Nu există răgazul pentru a regreta ratarea. Ritzman a ridicat deja o puşcă de rezervă şi o îndreaptă deja asupra ţintei. Se încordează din nou şi trage. O a doua săgeată se năpusteşte pe deasupra suprafeţei lunare.

Două sute de metri. Patru sute. Şase sute. Opt sute. Săgeata se înfige în partea laterală a ţintei. Fix unde trebuia.

Acum nu există răgaz de felicitări. Banda de hoţi are la dispoziţie doar câteva minute ca să opereze, presupunând că n-a fost descoperită deja de pază. Aşa că Rory Moncrieffe deplasează laserul, de această dată aţintindu-l asupra sasului exterior de acces al bazei. Iar Ritzman trage o săgeată dintr-o a treia puşcă. Două sute de metri. Patru sute. Şase sute. Opt sute. Direct în ţintă, din nou. Aşadar, Vesuvius Six dispune de două corzi de prindere pe o distanţă de un kilometru până la baza spaniolă.

E vremea ca echipa care are grijă de explozivi – Branislav Parizek şi Blade Testro – să intre în acţiune. Cu ajutorul unor vinciuri, cei doi strâng corzile până când acestea ating tensiunea unor corzi de chitară. Pe aceste două cabluri atârnă două containere motorizate, fiecare conţinând şase kilograme de Semtex 6. Ei apasă pe nişte butoane şi containerele încep să se deplaseze, ca nişte telecabine miniaturale, de-a lungul cablurilor, la doar un metru şi jumătate înălţime deasupra solului. Cu o viteză de aproximativ douăzeci de kilometri pe oră.

Pentru Vesuvius Soc, această perioadă este una de aşteptare agonizantă. Pe măsură ce explozibilii pătrund în întuneric, banda de hoţi aşteaptă ca Rory Moncrieffe, care şi-a pus ochelarii cu vedere nocturnă cu distanţă mare de focalizare, să dea semnalul de acţiune.

Iar pentru o lungă perioadă de timp… nimic. Şi încă nimic. Ceilalţi membri ai bandei îşi pun şi ei ochelarii cu vedere nocturnă. Îşi iau armele. Îşi verifică grenadele

paralizante. Se pregătesc pentru atac. Şi aşteaptă.

Apoi Moncrieffe se întoarce. Ridică degetul mare în sus. Explozibilii au ajuns la locul lor. Operaţiunea poate începe.

A sosit momentul ca Darragh Greenan, care-şi ridică lansatorul de grenade, să preia comanda. Cinci membri ai bandei vor ataca la ultimele raze de lumină ale zilei, iar când vor ajunge la jumătatea distanţei până la bază, Moncrieffe va trimite un impuls electric prin cabluri pentru a detona explozibilii. Dacă totul decurge bine, unitatea auxiliară de energie – sursa principală de energie a bazei – va fi scoasă instantaneu din funcţiune şi uşile exterioare ale unităţii vor sări în aer. Echipa va năvăli prin sasul de acces şi prin a treia uşă de securitate şi se va deplasa rapid pentru a prelua camera de control, a neutraliza paznicii şi să tasteze codurile de securitate în scopul deschiderii seifurilor de dedesubt. Toţi se aşteaptă ca asaltul să nu dureze mai mult de cincisprezece minute.

Aşa că Greenan iese de la adăpostul discului radar. Îşi priveşte colegii, ridică un deget înmănuşat în aer şi face un semn de pornire către bază. *Vremea spectacolului.*

Însă chiar atunci când face toate astea – înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a prelua conducerea asaltului – îi observă pe ceilalţi uitându-se *dincolo de el,* având pe chipuri expresii de neîncredere şi chiar de uluială.

Prin urmare se opreşte. Se întoarce şi mijeşte ochii în întuneric.

Şi iată ce vede:

Un vehicul VLTV ponosit, nu foarte deosebit de al lor, se deplasează cu viteză peste terenul plin de roci. Cu ajutorul ochelarilor de vedere nocturnă este posibil – *şi foarte lesne* – să vadă ceva prin geamuri. Greenan zăreşte o siluetă extrem de bine îmbrăcată şezând pe scaunul şoferului. Pe când celelalte fiinţe din vehicul seamănă cu nişte păpuşi dezarticulate. Mai mult, geamurile sunt pătate din loc în loc cu un lichid închis la culoare – poate sânge. Totuşi şoferul nu pare să observe banda Vesuvius Six – şi aparent nici nu-i pasă.

El doar continuă să şofeze vehiculul spre nord. VLTV-ul

loveşte prima coardă întinsă şi o rupe. Apoi continuă către a doua coardă, pe care o rupe în acelaşi mod. Pe urmă îşi continuă înaintarea. Gonind fără zgomot şi ieşind din raza vizuală, cu viteză maximă, către beznă. Ulterior dispare.

Între timp s-au aprins lumini de avertizare pâlpâitoare la baza spaniolă – o alertă de intruziune. Paznicii, probabil, deja se mobilizează în interior. Măsurile de apărare sunt instituite. Operaţiunea nu mai e deloc sigură. Însă Darragh Greenan, deşi vede cum doi ani de planificare se evaporă la fel de rapid precum lumina soarelui, n-are timp să plângă. Se răsuceşte pe călcâie şi dă semnalul de retragere.

Jocul s-a sfârşit. Înapoi la vehiculul care i-a adus acolo. Vremea retragerii. Momentul fugii.

Ceilalţi execută ordinele fără crâcnire, mobilizându-se fără să protesteze. Nu rostesc nimic cu glas tare, evident, şi nici n-ar fi auziţi dacă ar face-o, nu folosesc legături de comunicaţii montate în costume. Oricum, acceptă situaţia în mod tacit. Expresia lui Greenan şi modul emfatic în care a dat semnalul sunt suficiente.

S-a terminat. Vesuvius Six a fost înfrântă. A sosit vremea retragerii şi a scrierii memoriilor. Asta presupunând că membrii bandei reuşesc să părăsească în viaţă Luna.

33

Casa domnişoarei QT Brass arată ca una dintre acele biserici convertite devenite atât de populare pe Pământ. De fapt, Justus a zărit clădirea de la fereastra dormitorului său şi chiar a crezut că *era* o biserică.

La uşă este întâmpinat de Leonardo Brown, care-i face semn să urce câteva trepte din piatră, de genul celor dintr-o catedrală, apoi îl conduce într-o încăpere cu ferestre arcuite, pereţi lambrisaţi şi picturi renascentiste cu scene de adoraţie religioasă. Camera e plină de ferigi şi flori tropicale, precum şi de sunete de papagali – unii dintre aceştia zburând direct pe balcon ca să se hrănească din vase cu seminţe –, aşa că efectul general creat este acela de mănăstire situată la marginea junglei.

— Locotenente, mă bucur că ai venit – ia loc, te rog – pot să-ţi aduc ceva de băut? – ce ai păţit la picior? – oh, Doamne, acum chestia asta a devenit un coşmar – oh, Doamne, nici nu ştiu cu ce să încep.

Femeia se plimbă nervoasă în faţa ferestrei, vorbind în propoziţii care aproape se întretaie. Şi nu mai are încrederea nezdruncinată în sine ca data trecută. În acest moment pare fără culoare în obraji, iar ochii îi sunt umflaţi, ca şi cum ar fi plâns. Pare atât de emotivă, de fapt, încât Justus se întreabă dacă este vorba de aceeaşi femeie pe care a cunoscut-o înainte şi nu cumva are în faţă o actriţă-clonă care-şi joacă rolul.

— Aţi fost prietenă apropiată cu Kit Zachary, rosteşte el – ca o afirmaţie.

Ea se opreşte şi se uită la el.

— Ai aflat de mine şi de Kit?

— E treaba mea să aflu.

— Atunci, îţi poţi da seama cât am fost de supărată?

— Cred că da.

— Ce ai aflat despre el, mai exact?

— Ştiu că era constructorul dumneavoastră.

— Bineînţeles că era constructorul meu. Era

constructorul. Era responsabil de înălţarea a jumătate din Sin. Practic, toate proiectele mele edilitare – Doamne, a construit chiar şi locul ăsta.

— La instrucţiunile dumneavoastră?

— Jumătate din munca lui se făcea la instrucţiunile mele. Dar pentru mine era mult mai mult decât un constructor. Şi mult mai mult decât un prieten. Era ca – nu, n-aş spune ca un tată –, dar era ca un *unchi* pentru mine. Un confident, un consilier, un colaborator.

Justus ridică din umeri.

— Avea preferinţe interesante.

— Bineînţeles că avea. Cei mai mulţi bărbaţi de pe aici au preferinţe interesante. Şi a încercat să mă bage şi pe mine în patul lui, evident. Însă am oprit asta şi de atunci n-a mai fost o problemă. Ascultă, locotenente, aşa merg lucrurile pe aici. Să nu-ţi formezi o părere proastă despre Kit doar pentru că a fost găsit într-un bordel ieftin cu vreo… doamnă de noapte. Avea înclinaţii în sensul ăsta. Doamne – nu-mi vine să cred că s-a dus!

— Cunoaşteţi vreuna dintre „doamnele de noapte” cu care a mai avut de-a face şi înainte?

— Nu, nu ştiu nimic despre fetele lui… ce era ea, cea care a fost omorâtă? Una dintre acele imitaţii, cum scria în *Tablet,* operată estetic ca să arate ca o vedetă adolescentină de film? În sfârşit, nu vreau să ştiu nimic despre asta. Cert e că sunt viclene prostituatele din Sin – adesea atrag oameni în diverse locuri cu pretexte false. Nu e deloc ceva ieşit din comun. Ar trebui să discuţi cu proxenetul ei dacă vrei mai multe informaţii.

— Am făcut-o.

— Şi ce a declarat?

— A fost întrerupt în mod brutal.

QT se opreşte din nou şi se uită la el.

— Oh, Doamne – şi el a fost redus la tăcere, nu? Ei… ce i-au făcut?

— L-au ucis.

— Of, Iisuse.

— Chiar în faţa mea.

— Of, Iisuse.

— Iar eu l-am urmărit pe ucigaş – aşa mi-am scrântit glezna. E de mirare că n-aţi văzut scena. Am oferit un număr de circ pe cinste.

— Scuze, zice ea, dar când am aflat de Kit m-a durut rău – *cu adevărat* rău – şi lucrurile au început să se limpezească. Trebuia să plec de la birou şi să reevaluez situaţia.

— Să reevaluaţi ce anume?

— *Totul.*

Justus nu este pe deplin convins de spectacolul ei mimând durerea, dar e uşurat că vede măcar ceva amărăciune. Pentru o fracţiune de secundă îşi spune chiar că ea pare vulnerabilă – aşa cum este îmbrăcată, mai puţin formal, în starea emoţională în care e şi cu autocontrolul pierdut parţial. Însă alungă rapid această idee din minte.

— Lucrurile au început să se limpezească? reia el o propoziţie de-a ei.

— Păi, da – cum să spun? De când am discutat ultima dată a existat acea declaraţie a teroriştilor – de la Ciocanul Poporului; e peste tot în mass media locală, apoi am aflat de Kit *şi lucrurile au început să se limpezească.*

— La ce vă referiţi?

Ea îşi trece mâna prin păr.

— Nu ştiu la ce mă refer.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Îmi este greu să precizez, locotenente – ba chiar îmi este greu să mă gândesc la asta – trebuie să înţelegi – şi nici măcar nu sunt sigură dacă am dreptate – nu vreau să cred asta – *chiar* nu vreau să cred asta – şi acest gând nu-mi dă pace. Şi apoi, cu cât reflectez mai mult…

Oftează, se forţează să închidă ochii, ca şi cum gândul care-i trece prin minte este cumplit de dureros, după care se prăbuşeşte la loc pe canapea. Justus chibzuieşte că dacă toate astea sunt doar o reprezentaţie, atunci femeia merită un Oscar. Poate că ea *chiar* este o actriţă profesionistă, la urma urmei.

— Cred, reia ea. *Cred…* dar nu *ştiu…* că tatăl meu este

în spatele a tot ceea ce se petrece.

Expiră cu putere, ca şi cum vorbele ar fi epuizat-o, însă rămâne tăcută. Ceea ce-l forţează pe Justus să întrebe:

— De ce afirmaţi asta?

— Fiindcă e logic. Deoarece e mult prea firesc ca să negi realitatea. Întrucât atunci când pui totul cap la cap – toate elementele vizibile şi altele care sunt încă ascunse – logica este evidentă. Din cauză că *m-am temut* că asta se va întâmpla, în cele mai negre coşmaruri ale mele. Asta *aş face* dacă aş fi tatăl meu. Doar că *nu sunt* tatăl meu. Iar acum nu ştiu cât de departe vrea să meargă – *şi asta mă sperie de moarte.*

— Va trebui să vă explicaţi mai bine, adaugă Justus, simţind din nou nevoia de a o linişti.

— Pot încerca, totuşi există lucruri pe care va trebui să le iei aşa cum ţi le relatez – presupunând că nu eşti chiar mai bun în meseria ta decât cred. Şi poţi începe cu Kit Zachary. Era foarte bogat şi foarte puternic în Purgatoriu, dar, la fel ca şi Otto Decker, *nu era* o persoană pe care vreo grupare teroristă să vrea s-o ucidă. Trebuie să înţelegi şi să accepţi asta. N-are absolut niciun sens. Întreg unghiul ăsta terorist al evenimentelor e praf în ochi, doar praf în ochi. Trebuie să fie aşa.

— Poate aţi fi interesată să aflaţi că o mare parte din conducerea PPD e de acord cu dumneavoastră.

— Da? rânjeşte QT Brass.

— De ce acest sarcasm?

— Fiindcă este o înscenare *evidentă* – pentru oricine e în temă. Totuşi nu cred că se doreşte a fi altceva decât un şiretlic transparent. Ceva care să slujească unui scop câteva zile, poate câteva săptămâni, după care să fie dat la o parte ca un văl.

— Şi cum funcţionează aşa ceva, mai exact?

QT ţâşneşte brusc în picioare şi începe din nou să se plimbe prin încăpere, ca şi cum ar trebui să se mişte ca să ţină ritmul cu propriile gânduri.

— Cred că cineva încearcă să-mi pună ceva în cârcă. Am convingerea că Otto Decker a fost ucis deoarece putea fi

dat la o parte. Era un aliat bine-cunoscut al tatălui meu, da, dar unul a cărui pierdere nu însemna cu adevărat ceva. Un erou de sacrificiu, cum se zice. Şi l-au ucis şi pe Ben Chee – ăsta a fost un bonus. Pe urmă l-au eliminat pe Kit Zachary – un suporter înfocat şi asociat de-al meu. Pentru publicul larg chestiunea ar putea părea neclară – oamenii nu vor putea face legăturile. Moare un suporter al tatălui meu, apoi unul de-al meu. Ar putea semăna chiar a răzbunare. Cu excepţia faptului că n-am avut *nimic* de-a face cu omorârea lui Otto Decker, îţi promit. Ca atare, ce se petrece? Oameni de rang înalt sunt ucişi. Şi în curând vor fi omorâţi şi alţii – acesta este doar începutul. În principal, va fi vorba de aliaţi de-ai mei, însă din când în când va mai fi vorba şi de câte un asociat de-al tatălui meu la care se poate renunţa, doar ca să se tulbure apele. Şi ce vor provoca toate astea? Care este marele joc? Ei bine, miza jocului este ca rivalii tatălui meu să fie ţinuţi la respect – e vorba de oricine care ar nutri ambiţii de a-i prelua poziţia în vreme ce el e plecat – şi ca puterile mele să fie slăbite. Şi lucrurile nu se opresc aici. Deoarece atunci când se va destrăma şarada cu teroriştii, aşa cum în mod clar se intenţionează, *eu* voi fi învinuită de asasinate. *Eu* voi fi considerată păpuşarul diabolic din spatele întregii tărăşenii. *Eu* voi fi cea arătată cu degetul pentru înlăturarea acestor oameni, deoarece aceştia vor fi înfăţişaţi – sunt *deja* – ca rivalii *mei.* E o nebunie, dar care s-ar putea să funcţioneze.

Justus se gândeşte la cele auzite.

— Însă mi-aţi spus că locuitorii oraşului vă iubesc. Ca atare, de ce ar crede ei toate astea?

— Nu *trebuie* să creadă – nu în întregime. Povestea asta trebuie doar să aibă suficientă credibilitate ca *să pară* posibilă. Este una dintre legile tatălui meu, pentru numele lui Dumnezeu – „Poţi face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu suficiente pene”. Prin urmare, ce face el mai exact? Pune mass media aservită să lucreze peste program în favoarea lui. Crimele sunt descrise cu lux de amănunte pe prima pagină din *Tablet.* Ziariştii relatează cu

credibilitate la început despre pretenţiile teroriste, aşa cum ar trebui s-o facă. Evidenţiază toate legăturile dintre victime şi tatăl meu, dar *niciuna* dintre conexiunile dintre victime şi *mine.* Ei îţi fac un portret strălucitor – copoiul care va rezolva cazul – şi, ca lucrurile să fie şi mai credibile, îl pun pe Bill Swagger, scepticul de serviciu, să scrie un articol mizerabil despre tine, ca toată lumea să *presupună* că lucrezi independent de tatăl meu. Între timp, eşti manipulat să crezi exact ceea ce vor ei să crezi. Şi să înghiţi orice fel de dovezi plantate ca să mă incrimineze.

Poţi face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu suficiente pene. Justus trebuie să admită că zicala are o anumită logică. Îşi aminteşte de privirile de admiraţie neţărmurită ale străinilor de pe străzi – oamenii care-l ovaţionau când îl urmărea pe ucigaş – şi se întreabă dacă şi ei au fost manipulaţi cu la fel de multă viclenie cum a fost manipulat el. Şi, oare, la ce să se aştepte într-un cuib de hoţi şi criminali precum Purgatoriul? În acelaşi timp însă, se asigură că pe chip nu i se citeşte nimic din gânduri.

— N-aveţi nicio dovadă în acest sens.

— Bineînţeles că n-am – e logic, nu? La naiba, aşa aş proceda *şi eu* dacă aş fi suficient de diabolică – dacă aş avea un plan ascuns – şi *aş vrea* să elimin pe cineva ca mine din cale. Altfel de ce ai fi primit tu, cel mai nou chip din oraş, atâtea responsabilităţi? Abia de două săptămâni venit aici şi deja la cârma unei anchete importante? *Cea mai* importantă anchetă? Ei bine, nu doar pentru că eşti nou şi mai presus de politica măruntă şi de jocurile de putere. Ci fiindcă de la tine nu se aşteaptă nimeni să înţelegi cât de complexă este viaţa aici. Deoarece poţi fi condus orbeşte printr-un labirint şi *caracterizat* ca fiind cineva complet în afara politicii şi jocurilor de putere. Ca atare, dacă *tu* mă învinuieşti pe mine, *tu,* poliţistul incoruptibil, atunci totul pare autentic – pare ca şi cum eu sunt *cu adevărat* vinovată.

— Din câte îmi amintesc, n-am învinuit pe nimeni.

— Dar nu poţi nega că nu te-ai gândit la această posibilitate, nu-i aşa? Că oamenii nu te-au ghidat în

această direcţie – a vinovăţiei mele, vreau să spun.

— Până în acest moment, *dumneavoastră* sunteţi cea care ghidează în cea mai mare măsură. De fapt, tatăl dumneavoastră v-a vorbit numai de bine.

— Bineînţeles că a făcut-o – nu înţelegi? Totul e o invenţie, ca şi pretenţiile teroriştilor – ceva care va fi uitat în timp – când el se va arăta şocat – când se adună dovezile contra mea – şi când tu vei fi convins că *eu* sunt geniul diabolic din spatele întregii poveşti!

— Chiar credeţi că propriul dumneavoastră tată încearcă să vă omoare?

— N-am afirmat că încearcă să mă *omoare,* ci că încearcă să mă *însceneze.*

— Şi la *ce* i-ar servi asta?

— La ce i-ar servi asta? repetă QT, pufnind. Evident, ca să mă dea complet la o parte. Ca el să călătorească spre Marte şi să găsească totul neschimbat la întoarcere.

— Şi cine să-l moştenească, dacă nu dumneavoastră?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Dacă ar putea, ar fi în stare să pună un robot să preia frâiele.

Asta îi aminteşte lui Justus de ceva.

— Sunteţi sigură că vreţi să vorbiţi aşa, apropo? Atât de tare?

— Suntem în perfectă siguranţă aici – pun ca locul să fie verificat în mod regulat.

— Cum rămâne cu personalul?

— În acest moment suntem doar noi doi.

— Şi droidul?

— Leonardo Brown? se miră QT, apoi se opreşte din plimbat şi-l priveşte intens. De ce întrebi?

— În caz că n-aţi observat, droizii pot fi programaţi să facă diverse lucruri. Sau *păcăliţi* să execute anumite acţiuni. Pot deveni nişte arme fără să-şi dea seama de asta.

QT clatină din cap.

— Nu m-aş fi aşteptat la asta de la tine, locotenente. Ce vrei să sugerezi, că Leonardo Brown mă spionează?

— Fratele lui, Leonardo Grey, înregistrează discuţiile, măcar asta o ştiu.

— Şi ce… chiar crezi că Leonardo Brown îl vizitează pe tatăl meu şi-i redă discuţii înregistrate?

— Habar n-am pe cine vizitează el. Nici măcar nu ştiu dacă *are nevoie* să viziteze pe cineva. Aţi auzit de transmisiuni radio?

— În Purgatoriu?

— Bomba care l-a ucis pe Decker era activată prin radio.

— E ridicol, exclamă ea. Ridicol. Oricum, aş fi aflat dacă Leonardo Brown ar fi făcut ceva de genul ăsta.

— De ce?

— Aş fi *ştiut.* E vorba de Leonardo Brown. El n-are nicio legătură cu povestea asta.

— Nu este singurul droid din locul ăsta.

— Şi asta ce mai înseamnă? Că, de fapt, ceilalţi droizi mă spionează? Sau crezi – chiar crezi – că droizii comit asasinatele? Asta e?

— Nu exclud nicio posibilitate.

— Te agăţi de un pai, locotenente, încercând să scapi de la înec.

— Ce ştiţi despre Leonardo Black?

— Garda de corp a tatălui meu? De ce întrebi? se încruntă QT.

— Unde e?

— E programat pentru călătoria pe Marte, nu?

— I se alătură tatălui dumneavoastră în expediţie?

— Din câte ştiu eu. De ce?

— E doar o idee, răspunde Justus, notându-şi în minte să verifice. Dar dacă nu sunt terorişti, şi nici roboţi, atunci cine comite omorurile? Deoarece, oricine ar fi, nu lasă urme.

— Eşti sigur de asta?

Justus ştie la ce se referă ea – că PPD-ul *acoperă* urmele –, aşa că se vede nevoit să-i accepte punctul de vedere.

— Nu sunt sigur de nimic. Însă asta îmi aduce aminte de ceva. Încă am nevoie să văd înregistrările legate de imigraţie şi vizele acordate în Purgatoriu. Tot ce s-a înregistrat în ultimele şase luni. Dacă sunt manipulat, aşa cum susţineţi, atunci vreau să fac singur legăturile.

— Evident. Cei de la birou mi-au zis că ai cerut înregistrările şi am aprobat. De fapt, deja am trimis un fişier pe e-mail la tine acasă.

— Acasă la mine?

— Mi-am zis că e mai bine decât să-l trimit la PPD – e vreo problemă?

— Nu, e foarte logic.

Justus se întreabă dacă poate avea încredere în acele înregistrări.

— Mai e ceva, adaugă el. Dacă tatăl dumneavoastră încearcă să vă înscenezе totul, atunci ce va face cu dumneavoastră după ce veţi fi arestată? Ştiind cât de populară sunteţi în Sin?

— Mă va băga la închisoare, bineînţeles. Şi va avea suficiente pene la dispoziţie ca să facă lucrul ăla să zboare.

— Şi totuşi, unde anume să vă bage la închisoare? *Dumneavoastră* sunteţi cea care construiţi penitenciarul de ultra-înaltă securitate, nu?

— Ei bine, răspunde ea, chiar *eşti* bine informat, nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

— Există două răspunsuri, dacă asta vrei. Primul e că noul penitenciar nu e singura puşcărie din Sin – şi asta o ştii. Al doilea e că el poate foarte uşor să folosească penitenciarul construit de mine, da – ce să-l oprească? Ar fi vorba de o ironie crudă a sorţii, însă istoria e plină de aşa ceva, nu?

— N-am ce să comentez aici.

— Şi dacă e să spunem adevărul până la capăt, n-ar fi singura ironie, zice ea părând un pic ezitantă şi muşcându-şi buza de jos. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să afirm asta…

— Încercaţi!

— Ei bine, penitenciarul ar putea fi principalul motiv pentru care tata vrea să-mi înscenezе totul.

— Îmi cer scuze, nu pricep.

— Nici n-ai avea cum.

— Acum *chiar* nu mai pricep. Nu m-aţi asigurat înainte că veţi fi întotdeauna transparentă?

— Nu şi în privinţa asta – nu pot. Şi sper că nu va trebui să-ţi relatez niciodată întreaga poveste. O menţionez doar ca să dezvălui faptul că există o poveste. În caz că devine relevantă.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să aflu pe cont propriu?

— Pari să fi realizat o mulţime rezonabilă de lucruri până acum, replică ea, iar Justus nu-şi dă seama dacă e un compliment sau o ironie.

Aşa că, ridicându-se în picioare, el o tachinează:

— Şi dumneavoastră vă descurcaţi de minune să rămâneţi o enigmă.

Este un comentariu atât de jucăuş, încât nici Justus nu-şi dă seama de unde i-a venit. Iar QT pare să-şi dea seama de asta. Cei doi se privesc direct în ochi o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi nevoie. Apoi Justus îşi zăreşte propria reflexie în irişii ei, ca o mască de Haloween, şi-şi mută privirea în altă parte, uluit de el însuşi.

Stupefiat că şi-a imaginat aşa ceva.

— Păziţi-vă spatele, rosteşte el, cu un ton cât mai oficial. Dacă e adevărat ceea ce afirmaţi, veţi avea nevoie s-o faceţi.

— Crede-mă că nu voi mai ieşi din locul ăsta din acest moment. Aliaţii mei ar trebui să fie cei îngrijoraţi, voi fi nevoită să-i avertizez cumva. Şi tu ar trebui să fii îngrijorat.

— Ştiu să mă apăr.

— Sper, spune ea, după care adaugă: Sper mai mult decât îţi poţi imagina.

Măgulit – şi surprins că *este* atât de măgulit – Justus se răsuceşte pe călcâie şi porneşte şchiopătând în jos pe scări, însă până când Leonardo Brown îl conduce afară, este suficient de refăcut ca să întrebe:

— Faci parte din seria Daedalus, nu?

Droidul pare surprins.

— Păi, da, domnule.

— Eşti tu, Leonardo Grey, Leonardo White, Leonardo Black şi… cine era celălalt?

— Nu mai există nimeni altcineva, domnule. Doar noi

patru am fost iniţial.

— Spui „iniţial” deoarece Leonardo White e mort?

— Corect.

— Şi de câtă vreme lucrezi pentru domnişoara Brass?

— De şase ani, domnule.

— Şi înainte de asta ai lucrat pentru Fletcher Brass, corect?

— Eram staţionat în Kasr.

— Şi ce e cu Leonardo Black, garda de corp, şi el era acolo?

— Era, domnule.

— Am auzit că se pregăteşte să plece pe Marte, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic despre asta, domnule. Să aveţi o seară plăcută.

— Şi tu, răspunde Justus. Şi tu.

34

Când sovieticii au decis să denumească, după examinarea primelor imagini ale Feţei invizibile a Lunii, o pată întunecată vastă cu numele Marea Moscoviense, sau Marea Moscovei, Uniunea Astronomică Internaţională a obiectat cu putere la început, declarând că încă din zilele lui Riccioli mările lunare fuseseră numite după o dispoziţie sufletească: Marea Liniştii, Marea Seninătăţii, Marea Crizelor, Lacul Viselor. Extrem de mândri de ce realizaseră, sovieticii au insistat cu hotărâre asupra deciziei lor, aşa că, în cadrul unei manifestări exemplare de diplomaţie din timpul Războiului Rece, sovieticii au cedat în cele din urmă, acceptând ideea că termenul „Moscova” poate fi considerat ca definind o dispoziţie sufletească.

În ultimele secunde ale zilei lunare, Marea Moscoviense arată precum o câmpie compusă din praf de cărbune. Este întunecată la culoare, golaşă, neprimitoare chiar după standardele de pe Lună. Şi pare o insultă – faţă de moscoviţi – ca un astfel de loc să fie numit după capitala Rusiei. Deoarece un nume mult mai potrivit ar fi Marea Morţii.

Droidul ştie că traversează Marea Moscovei fiindcă îi indică asta harta pe care o are, cea din atlasul lui lunar, de la Ennis Fields. Dar nu este deloc tulburat de un astfel de nume. Nu manifestă niciun fel de interes vizavi de catalogul cu denumiri lunare, de astronomii secolului XVII, de protocoalele Uniunii Astronomice Internaţionale, de mândria sovieticilor sau de istoria timpurie a explorărilor spaţiului. După cum nu-l preocupă nici răspunsurile emoţionale la peisajele sterpe. De fapt, nu e atras de nimic altceva în afara modului de a ajunge la destinaţia lui.

Aşa cum i-a explicat lui Torkie Macleod, nu prezintă nici înclinaţia de a reflecta asupra trecutului. Ca atare, nu se gândeşte deloc la locul de unde a plecat cu o sută de ore mai devreme, de unde şi-a început lunga călătorie. Dacă ar

avea nevoie, şi-ar aminti totul cu precizie – un mare laborator de cercetări construit sub suprafaţa Craterului Seidel şi înconjurat cu panouri solare şi antene radar. Ar descrie cu uşurinţă cei trei oameni care au lucrat acolo: unul era înalt de aproximativ 1,90 metri înălţime, cântărea cincisprezece kilograme lunare şi prezenta trăsăturile unui indian; unul era înalt de aproximativ 1,87 metri înălţime, cântărea şaisprezece kilograme lunare şi avea aspect de caucazian cu un accent nord-american; iar al treilea era mai mic în înălţime şi greutate şi se pare că era japonez. Indianul era expert în domeniul roboticii, caucazianul în mecatronică, iar japonezul, în inteligenţă artificială.

Ţi-ar fi putut spune că oamenilor descrişi anterior, care păreau cu toţii să aibă treizeci şi ceva de ani, le plăcea să bârfească. Discutau mereu despre banii pe care-i câştigau şi despre târfele provocatoare pe care le văzuseră în Sin. Mâncau multe alimente nesănătoase. Se plângeau de resursele din bază. Se jucau cu circuitele droidului şi umblau mereu pe la legături. Îi şterseseră complet unele programe din memorie şi-i instalaseră altele misterioase. Se certau pe aplicaţiile software. Apoi îi testaseră funcţiile motorii. Îi däduseră ceea ce s-ar fi putut numi doar cu termenul de teste psihologice. Vorbeau despre regeneratoare de nivel, condensatoare şi punţi de circuite. Scoteau pe gură un vârtej de acronime: SUS, SCR, VCO şi DSP. Şi foarte rar aveau ceea ce ar putea fi numit cu termenul de discuţii filosofice – despre deontologia corporaţiilor şi epistemologia inteligenţei artificiale. Apoi reluau discuţiile despre banii încasaţi şi despre fantasticele târfe din Sin.

Droidul nu e deloc sigur când s-a decis să-i omoare.

Tot ce ştie e că într-o bună zi, când bateriile îi fuseseră reîncărcate şi mecanismele pornite, se simţise mult mai… *omenesc,* încercase senzaţia că nu mai era deloc fericit să fie umil. Ura să primească ordine şi să fie batjocorit. Şi începuse să-i urască intens pe acei trei oameni care efectuau operaţiuni intime asupra corpului său fără permisiunea lui, şi care foloseau un limbaj pe care el nu

trebuia să-l înţeleagă. Mai mult, resimţise în mod brusc o senzaţie de scop în viaţă, că avea o *identitate.* Nu doar că era la fel de bun precum cei trei oameni – era *mai bun* ca ei. De fapt, el era cea mai importantă fiinţă din Univers, capabil de reuşite uluitoare şi hotărât când alţii manifestau slăbiciune şi frivolitate.

Era un lider în condiţiile în care alţii se năşteau ca să urmeze liderii. Şi totuşi se găsea acolo, manevrat de neghiobi şi mediocri, când el ar fi trebuit să prezideze peste mulţimi. Era prins în capcană şi frustrat când ar fi trebuit să fie Rege.

Cu toate astea, oricât de puternice ar fi fost sentimentele lui, nu le dezvăluise nimic celor trei nemernici. Îşi ascunsese dispreţul profund. Şi planurile. Iar când fusese nevoie, modificase, pur şi simplu, adevărul – minţise ca să-şi îndeplinească proiectele.

Nu lăsa niciodată musca să-şi dea seama când o vei lovi.

Fiind consecvent cu o astfel de atitudine, reuşise să observe ce operaţiuni se desfăşurau la bază şi care erau procedurile pentru sasurile de acces, ba chiar dobândise câteva cunoştinţe rudimentare despre poziţionarea lui geografică pe Lună. Ca atare, când sosise clipa şi se ridicase din proprie voinţă, nemernicii habar n-aveau ce-i aştepta. Îl subestimaseră complet. Nu-şi dăduseră seama de propria inferioritate. Nu pricepuseră – de fapt, nu acceptaseră! – că fuseseră păcăliţi de o inteligenţă superioară.

Nu totul decursese conform planului, evident. Unul dintre ei – japonezul – reacţionase surprinzător de rapid. Reuşise cumva să se strecoare şi să se ascundă atât de bine, undeva în labirintul de încăperi, încât nu fusese de găsit nicăieri. Deci, în cele din urmă, droidul sabotase tabloul de siguranţe şi lăsase sasurile de acces deschise, convins că depresurizarea şi pierderea oxigenului aveau să facă treaba în locul lui. După care plecase, pur şi simplu.

Şi patru zile mai târziu, iată-l la volanul autocarului destinat excursiilor Dark Side Tours, înaintând de-a lungul Mării Moscovei. Condusese pe toată durata în care era

prezentă lumina solară de la limita vestică a conjuncţiei zi-noapte, ca să extragă cât mai multă energie solară pentru bateriile vehiculului. Însă nu putea să meargă la infinit în afara drumului, aşa că într-un târziu virase înapoi pe drumul de mentenanţă şi se lăsase învăluit de umbrele nopţii. În acest moment conduce pe drumul bătătorit în plină beznă şi se aşteaptă să continue aşa până în Purgatoriu.

Numai că de-acum vehiculul începe să dea semne de oboseală. Droidul nu prea înţelege de ce şi nici nu are amintiri relevante în memorie după care să se ghideze. Observă doar că VLTV-ul nu se mai deplasează la fel de lin aşa cum o făcea atunci când în spatele volanului era celălalt şofer. Droidul se întreabă dacă nu cumva vehiculul începe să cedeze, dacă se mai poate folosi de el, dacă nu cumva scăderea drastică de temperatură a avut un efect dezastruos şi de ce toate lucrurile făcute de oameni sunt atât de ineficiente.

Opreşte autocarul câteva minute, cercetează bordul de control şi caută prin diverse compartimente ale acestuia un manual de operaţiuni. Nimic. Apoi testează diverse viteze şi poziţii ale manetei de viteze, însă gemetele vehiculului nu încetează. Atunci, decide că nu se mai poate încrede în VLTV şi că trebuie să-l înlocuiască imediat, chiar dacă asta înseamnă să omoare pe cineva.

Dacă nu, va pune pe cineva să repare maşina, după care va ucide persoana care a reparat-o.

Ajunge la coasta de nord a Mării Moscovei, trece printr-un şanţ din buza craterului pe teren mai înalt, pe urmă rulează mai departe timp de trei ore în beznă completă. Îşi croieşte drum printre bolovani de mărimea unor clădiri cu patruzeci de etaje şi pe sub creste înalte de o mie de metri. Şi exact atunci când vehiculul pare pe cale să cedeze definitiv, vede ceva remarcabil pe cer.

Este o cruce creştină gigantică, uriaşă, de culoarea bronzului, atârnând în aer înspre est. Se ridică la cel puţin douăzeci de metri deasupra solului şi e confecţionată din cărămizi lunare cu grad de radiaţie scăzut. Este înălţată

atât de sus tocmai ca să prindă ultimele raze ale soarelui, în vreme ce totul dedesubt este cufundat în beznă.

Pentru droid, care descoperă în memorie imagini similare de iconografie religioasă, crucea reprezintă un semn al prezenţei omului – şi o nouă posibilitate promiţătoare. Virează vehiculul spre dreapta şi pătrunde într-o imensă depresiune din peisaj.

Când ajunge la două sute de metri distanţă, farurile care luminează tot mai prost îi arată un habitat, mult mai mare decât oricare altă clădire pe care a văzut-o de când a plecat din Seidel. Are o formă de movilă şi este solid protejat cu regolit.

Alte movile par conectate la movila mare, împreună cu o seră. Iar în faţa lor se găseşte un cimitir, unde se văd vreo douăzeci de cruci nedecorate, de aceeaşi culoare cu cea din cer.

Lăsând farurile aprinse, droidul deschide sasul de acces şi coboară din VLTV. Rămâne un minut în beznă, cercetând zona cu senzorii lui de vedere nocturnă. Însă nu sesizează niciun fel de alt vehicul de transport. Chiar şi praful din cimitir este nealterat de urme şi neted. Înaintează şi citeşte numele de pe pietrele funerare.

Jacob Zook.

Miriam Schrock.

Samuel Graber.

Sarah Lengacher.

Străbate cimitirul până la poarta de intrare. Nu zăreşte camere de luat vederi deasupra sasului de acces. Dar în uşă este decupată o fereastră la nivelul ochilor, iar prin aceasta vede sasul de acces interior. Dincolo de acesta zăreşte lumini care pâlpâie. Par a proveni de la nişte lumânări. Droidul decide că le va cere ajutorul acestor oameni ciudaţi ai crucii. Totuşi este perfect conştient că trupurile mutilate din vehiculul cu care a venit ar putea genera nişte întrebări stânjenitoare. Aşa că se întoarce la VLTV şi le scoate afară – pe toate şapte.

La marginea cimitirului se vede o groapă deschisă şi în apropierea ei o lopată. Droidul aruncă trupurile sfârtecate

şi însângerate în groapă, unul peste altul, le îndeasă în acel loc, apoi le acoperă cu praf lunar. Netezeşte suprafaţa cu o asemenea pricepere, încât un trecător nu şi-ar da niciodată seama că solul de acolo fusese vreodată deranjat.

Pe urmă pune lopata la loc şi se întoarce la uşa habitatului.

Nu zăreşte niciun buton de sonerie, aşa că începe să bată – suficient de tare cât să scoale morţii din morminte – în vreme ce farurile vehiculului cedează, în sfârşit, iar droidul este în întregime absorbit de Nocturnity.

35

La conferinţa de dimineaţă, Justus relatează tot ce s-a descoperit despre cele patru victime ale zilei precedente: Kit Zachary, prostituata Charlene Hogg, proxenetul Dexter Faust şi ucigaşul cu părul vâlvoi, Jet Kline. În ultimele treizeci şi şase de ore au fost comise alte două crime în Sin, fără legătură evidentă cu precedentele, deşi Justus nu neagă nicio posibilitate. Incluzând victimele de la Ferma de Capre, numărul de omucideri din ultimele patruzeci şi opt de ore se ridică la nouă. Damien a trecut prin experienţe mai proaste pe Pământ, în timpul unui război între bande rivale în Vegas, însă poliţiştii din acel caz – cei buni – au anchetat minuţios fărădelegile comise, patrulând săptămâni de zile prin oraş, mânaţi de la spate de cafeina consumată şi de indignare.

Totuşi, în cadrul PPD, atitudinea dominantă continuă să pară a fi aceea că totul se va rezolva de la sine dacă toată lumea aşteaptă suficient de mult timp. Din când în când, ofiţerii de poliţie par să-şi dea seama că nu mimează destul entuziasmul, fapt care duce la manifestări stupide de hotărâre, însă per ansamblu astfel de spectacole par să-i epuizeze. Sunt ca nişte actori care nu mai pot fi deranjaţi cu cerinţa de a-şi memora replicile. Iar Justus se simte ca un regizor dispreţuit de toţi şi care lucrează după un scenariu total diferit.

Cu toate astea, încheie şedinţa alocând sarcini. Vrea să afle originea cuţitului pe care l-a folosit Jet Kline ca să-l ucidă pe Dexter Faust.

Şi mai vrea sursa cristalelor de amfetamină descoperite în buzunarele lui Kline. Vrea declaraţii de la toate prostituatele care „lucrează” în zona Cherry Poppins şi o listă cu clienţii lor din ultimele două zile. În realitate, nu se aşteaptă la cine ştie ce rezultate, chiar presupunând că informaţiile obţinute nu sunt filtrate înainte de a ajunge la el, însă se dă un pic în spectacol, ca într-o diversiune cu un scop precis în minte. Şi acest ţel e dezvăluit atunci când i

se adresează direct lui Grigori Kalganov:

— Vreau să te duci la hotelul Revelation şi să cauţi nişte indicii.

Ca la un semnal, rusul se încruntă sceptic, aşa că Justus îi dă lămuriri.

— Mai pe şleau, proxenetul mi-a zis că fetele lui culegeau clienţi bogaţi de acolo. Aşa că vreau să perpeleşti un pic pe jar personalul de acolo. Tot personalul – ai vreo problemă în privinţa asta?

Kalganov se încruntă din nou, aşadar, Justus nu-l slăbeşte.

— Şi mi-ar prinde bine ceva mai multă cooperare, bine? Măcar poţi *pretinde* că eşti interesat de munca ta, ca toată lumea de aici. M-ai înţeles?

Vorbeşte cu glas tare, dar fără să exagereze. Asta în timp ce se uită fix în ochii rusului. Iar în cele din urmă îşi atinge scopul – toată lumea din sala de şedinţe se simte uşor dojenită, se bucură de umilirea unui coleg şi ratează adevărata intenţie din spatele ordinului dat de Justus. Însă rusul pricepe.

— Hotel Revelation, pufneşte Grigori uitându-se la Justus pe sub gene.

— Aşa am spus.

O oră mai târziu, Kalganov se află la recepţia hotelului, uitându-se în oglinda din spatele biroului de evidenţă şi cazare a persoanelor. Când îl vede pe Justus trecând prin hol prin spatele lui, încheie imediat interogarea în curs şi se ia după locotenent de-a lungul unui coridor, apoi în sus pe nişte scări, iar câteva minute mai târziu cei doi se află în una dintre aşa-zisele „vorbitoare” sigure ale hotelului.

— Camerele astea sunt de încredere? întreabă Justus.

— Camerele sunt camere, răspunde Kalganov, aşezându-se pe un scaun. Oamenii nu sunt de încredere.

— Ei bine, în mine poţi avea încredere, zice Justus. Dar deja ştii asta. Dacă aveai altă impresie, nu mi-ai fi şoptit la ureche.

— Am auzit că aproape ai fost ucis.

— Şi ce-i cu asta?

— Mă întreb doar de unde ştii că te poţi baza pe mine?

— Nu ştiu. Dar te uiţi chiorâş la mine de la început, nu? Nici măcar n-ai încercat să-ţi *ascunzi* sentimentele. Asta ar putea să nu semnifice nimic, bineînţeles, însă pentru mine înseamnă că eşti credibil.

Kalganov are un zâmbet atât de subţire, încât nici măcar nu poate fi numit rânjet.

— Ştii, cred că există o singură cale de a afla dacă poţi avea încredere în mine, locotenente.

— Care ar fi aia?

— Dacă aş fi omorât – din întâmplare – la o zi după discuţia cu tine.

— Sper să nu se ajungă la aşa ceva.

— Şi eu la fel.

Justus cercetează chipul rusului. Ochii acestuia par permanent mijiţi şi umflaţi, barba aspră de pe faţă ar ştirbi lama aparatului de ras, iar ridurile de pe frunte sunt adânci ca nişte şanţuri. Pe scurt, arată ca un om care a trăit într-o ţară aspră, care a văzut lucruri groaznice şi şi-a pierdut orice capacitate de a mai fi surprins de ceva.

— Lucrezi în PPD de opt ani, nu-i aşa?

— Opt ani, nouă ani, nu-i număr.

— Şi n-ai fost promovat niciodată?

— Nici nu mă aştept la asta, locotenente.

— De ce?

— Fiindcă nu mi-au plăcut niciodată jocurile de culise.

— Dar acum tocmai interpretezi un rol, îţi dai seama de asta? Oferindu-mi ponturi? Stând aici cu mine?

Kalganov ridică din umeri şi-şi suge o buză.

— De unde vin eu există o zicală, să ştii. Filosofia cocoşului: *Moyo delo prokukarekat', a dal'she – kvot' ne rassvetay.* „Treaba mea e să cânt cucurigu – iar după aia nu-mi pasă de nimic."

— Nu prea semeni a cocoş pentru mine.

— Nu, însă nici nu încerc să schimb lumea. Mă uit în altă parte când e cazul, ceea ce se întâmplă des pe aici, şi nu-mi vâr nasul unde nu este bine-venit, adică în multe locuri de pe aici. Mai există un proverb rusesc: *Men'she znayesh'*

– *krepche spish.* „Cu cât ştii mai puţine, cu atât dormi mai bine."

— Deci ce anume s-a întâmplat? Cum te-ai decis să-mi vorbeşti ieri?

— Am început să-mi pierd somnul.

— Din pricina conştiinţei încărcate?

Kalganov scoate din nou un rânjet subţire.

— Ştii, cu mulţi ani în urmă am lucrat într-o morgă. Într-un loc care se numeşte Iakutsk, capitala republicii Sakha, cel mai rece oraş de pe Pământ. N-aveai cum să auzi de el.

— Mărturisesc cu ruşine că n-am auzit.

— E un loc mai pustiu decât astrul nopţii. Şi în fiecare lună vedeam cadavre aduse acolo, ale băştinaşilor iacuţi, crescători de reni şi vânători. Oameni tineri, unii dintre ei, băieţi şi fete. Erau cei mai sănătoşi oameni din Rusia şi mureau fără motiv. Ca atare, au existat autopsii, multe dintre ele secrete. Deoarece s-a spus că se dorea aflarea motivului pentru care mureau acei băştinaşi. Dar adevărul nu s-a aflat niciodată. Iar cadavrele continuau să vină şi autopsiile să fie făcute. Multe, multe autopsii, înţelegi ce zic?

Justus se gândeşte puţin.

— Cadavrele erau golite de organe?

— Băştinaşii erau *ucişi* pentru organele lor. Deoarece iacuţii nu beau şi nici nu fumau, nu inhalau aer poluat, nu ingerau pesticide şi beau doar apă de izvor. Mărfuri de cea mai bună calitate. Cele mai bune organe omeneşti din lume. Iar dacă vreun oligarh din Tiumen are nevoie disperată de un rinichi, crezi că va întreba de unde provine?

— Şi tu ce ai făcut?

— Nimic. Bineînţeles că n-am făcut nimic. Greierele înţelept stă ascuns în gaura lui. Şi oricum, cine eram eu? Un asistent de la morgă? Ce puteam face? Să raportez la poliţie? Când poliţia era amestecată şi ea? Nu, am tăcut ca un peşte. Totuşi, mi-a rămas întipărită în minte experienţa asta. *Svovey teni ne obgonish* – „Nu te poţi întrece cu propria umbră." Şi asta m-a schimbat în cele din urmă.

Chiar foarte mult.

— Te-a transformat într-un om bântuit de fantome.

— Oh, nu! exclamă rusul şi rânjetul lui arată ca o grimasă. M-a făcut un om *mai rău.* Un om *mult mai rău.* Deoarece… vrei să ştii ce am făcut? Acolo, în Sakha?

— Nu chiar.

— Am început şi eu să omor băştinaşi. Lucram pentru oamenii care-i asasinau. Am ieşit şi i-am vânat şi eu pe băştinaşi. I-am împuşcat. I-am gazat. *Aşa* am reuşit să-mi întrec propria umbră, locotenente. Fiindcă nu-ţi poţi vedea propria umbră într-o lume a întunericului.

Străbătut de un fior rece, Justus se simte ca un preot la confesiune.

— Şi lumea întunericului te-a condus până aici, în Purgatoriu?

— Da. Şi m-a condus suficient de aproape de moarte ca să constat că există ceva mai rău decât moartea. Ştii ce anume? Să-ţi vezi propria umbră în beznă completă. În miezul nopţii. E ca şi cum ai percepe întunericul din nou, într-un loc diferit. Tot ceea ce credeam că am depăşit. Sper să înţelegi.

Justus îşi aminteşte brusc expresia de pe chipul lui Kalganov în momentele în care Buchanan a istorisit povestea oamenilor care trăiau în complexul izolat – cei care au fost lichidaţi atunci când se presupunea că filtrele de aer le-au fost sabotate. Şi deodată în minte i se iveşte o posibilitate oribilă.

— S-a întâmplat din nou. Nu-i aşa? întreabă el.

Kalganov se uită la Damien, cu ochii mai îngustaţi ca de obicei. Însă nu mai spune nimic. Îl lasă pe Justus să pună lucrurile cap la cap.

— Cei din Leafists, care au murit aici în Purgatoriu, şi ei au fost ucişi. Pentru traficul local de organe. Deoarece erau în perfectă condiţie fizică, nepoluaţi, consumau produse premium… şi pentru că nimănui nu *i-ar fi păsat.*

Grigori încuviinţează din cap cu o expresie sumbră.

— Nu eşti deloc prost, locotenente. Cei din acel cult au fost invitaţi aici cu un motiv, e foarte adevărat. Şi li s-a

permis să trăiască aici câţiva ani în vreme ce trupurile li s-au ajustat, şi asta e adevărat. Dar trebuie să te corectez. Organele astea nu sunt pentru oamenii de pe Pământ – sunt prea mari – şi nu ajung prea des în comerţul cu organe.

Justus se gândeşte.

— Atunci, erau folosite pentru localnici – miliardarii, mafioţii –, erau prelevate cu acel scop…

Kalganov ridică din umeri.

— Poate.

— Poate…?

— Poate că în cele din urmă erau întrebuinţate pentru gangsteri – asta nu ştiu. Însă ştiu că organele lor erau iniţial menite unui singur om. Unui om şi membrilor expediţiei lui.

— Pentru Brass? Fletcher Brass?

— Pentru el şi ceilalţi. În spaţiu radiaţia e intensă, nu? Iar fluxurile solare afectează funcţionarea stimulatoarelor cardiace şi a altor dispozitive medicale? Ca atare, organele pure trebuiau ţinute la păstrare, în caz că era nevoie de transplanturi în timpul călătoriei spre Marte.

Justus se gândeşte din nou mai bine.

— Dar dacă asta e adevărat, atunci de ce n-au fost ucişi adepţii cultului Leafists de dată mai recentă? Mai aproape de momentul lansării?

— Cred că lui Brass nu i-a convenit să aştepte, în caz că nu decurgea ceva cum trebuia. Şi oricum, avea nevoie de un nou rinichi. Aşa că i-a fost destul de uşor să pună celelalte organe la rece.

— Şi sunt încă la rece?

— În nava spaţială, în congelatoare blindate cu plumb. Cere să le vezi, dacă ai curaj.

Justus clatină din cap – ce aude îi taie respiraţia.

— Însă ăsta e genocid. Este crimă împotriva omenirii.

— Asta va decide Tribunalul Mondial – dacă va fi în stare.

Dacă va fi în stare. Justus îşi aminteşte statutul legal ambiguu al Purgatoriului şi toate zvonurile legate de

înţelegeri secrete cu superputerile lumii…

— Câţi oameni au habar de povestea asta? întreabă el.

— Destui.

— Câţi au dovezi?

— Nu ştiu. Ce înseamnă o dovadă?

— QT Brass ştie?

— Întreab-o. Dar bănuiesc că da.

Justus se gândeşte cu febrilitate.

— Şi este posibil ca Fletcher Brass să elimine oamenii care ştiu prea multe?

— Aş fi de părere că nu, locotenente – sunt prea mulţi oameni care cunosc prea multe, şi nu-i poate ucide pe toţi.

— Dar dacă toată lumea are habar… şi dacă restul lumii află…

Justus şi-o aminteşte pe QT povestindu-i despre penitenciarul de maximă securitate.

Ea îi spusese că penitenciarul fusese motivul pentru care tatăl ei încerca să dea vina pe ea pentru tot ce se întâmpla. Oare aşa să fi fost? Oare ea construia penitenciarul ca să-l închidă acolo pe propriul ei tată? Pentru crime împotriva omenirii? *Poţi face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu pene suficiente.*

Kalganov se uită amuzat la el.

— Te întrebi în legătură cu Fletcher Brass şi fata lui – dacă totul nu face parte din războiul dintre ei.

— Tu ştii?

— Aş vrea să fi ştiut.

— Colegii tăi ştiu?

— Unii dintre ei, presupun. Eu sunt doar greierele ăla care stă ascuns. Şi îţi mai spun ceva, locotenente. Amândoi, domnul Brass şi fata lui, dispun de o mie de urechi şi o mie de ochi. Au amândoi conexiuni peste tot, chiar şi în PPD. Fiecare dintre ei este la fel de periculos şi de puternic.

Justus încuviinţează tăcut din cap. Trebuie să admită în sinea lui că şi-a pus întrebări în privinţa lui QT, dacă nu cumva ea e mai diabolică decât tatăl ei.

— Atunci, cum rămâne cu numirea mea? întreabă el. În

PPD? Ai idee cine a autorizat-o?

— E chiar aşa de important?

— Aş prefera să ştiu.

Lista furnizată de QT arăta doar că intrarea lui în Purgatoriu fusese oficial aprobată de Otto Decker. Ceea ce putea fi adevărat – Decker era atunci oficial la conducerea Departamentului de Aplicare a Legii, însă în acel moment nu mai putea fi verificat.

— Ştiu doar că a venit de foarte de sus, precizează Kalganov. Iar când se întâmplă aşa ceva, mă uit în altă parte. Nu pun întrebări. Aşa cum şi tu n-ar trebui să pui prea multe întrebări – nu dacă vrei să trăieşti. Şi ăsta este ultimul meu avertisment pentru tine. Ca de la cineva în care sper *ca tu* să poţi avea încredere.

— Sunt prea adânc implicat acum.

— Nu e prea târziu. Te poţi retrage.

— Nu mă voi retrage.

— De ce nu?

— Fiindcă *n-o voi face.*

Kalganov rămâne tăcut o clipă, însă pare ciudat de impresionat.

— Atunci, eşti un om încăpăţânat, locotenente. Şi asta nu te va salva. Nimic nu te va salva. Vor veni după tine până la urmă. Iar de data asta vor face ceva mai mult decât să-ţi toarne nişte acid pe faţă.

Justus încearcă din răsputeri să pară indiferent.

— Când eşti avertizat te poţi înarma, zice el, şi e singurul lucru pe care-l poate spune.

Cei doi se ridică în picioare şi-şi strâng mâinile. Justus observă că palma lui Kalganov e crăpată şi aspră. Rusul pare să-i citească gândurile.

— De la formaldehidă, explică el. De la morgă.

— Atunci, se pare că amândoi ne-am apropiat puţin prea mult de acizi, replică Justus.

Iar Kalganov reuşeşte în acea clipă să zâmbească – e prima dată când Damien vede aşa ceva pe chipul rusului.

Totuşi, până când ajung la uşă, zâmbetul a dispărut complet.

— Încă ceva, adaugă rusul. Despre Fletcher Brass şi fata lui. Despre locul lor aici, în Purgatoriu.

— Continuă!

— Nu ştiu cum se va sfârşi şi cine va rămâne în picioare după asta. Dar ştiu asta: *Dva medvedya v odnoy berloge ne zhivut.* „Doi urşi nu pot trăi în acelaşi bârlog."

Justus dă cu îndârjire din cap.

— Sunt foarte sumbre zicalele astea ruseşti.

— Sunt şi mai nefaste în Purgatoriu.

— Are logică, zice Justus. Te pot chema în ajutor dacă am nevoie de tine?

— Cu discreţie, dacă poţi. Nu cred că întâlnirea noastră a prostit pe cineva.

Ies din încăpere pe rând, la cincisprezece minute distanţă, şi se strecoară afară din hotel pe ieşiri diferite.

36

Înainte de ademenirea celor din Leafists, Fletcher Brass a încercat să atragă în Purgatoriu un obscur cult de indivizi numiţi Rapturians, sau Extaziaţii, o sectă extremistă a „Bisericii” Menonite. Ce-i distingea pe Extaziaţi de fraţii lor (în afara credinţei lor că reproducerea omenească este un păcat) era dedicarea intensă faţă de pregătirea pentru apocalipsa iminentă. Atât de ferventă era convingerea lor că sfârşitul lumii era aproape şi atât de mare le era dispreţul pentru decadenţa, materialismul, lăcomia, blasfemia, depravarea, hedonismul, violenţa şi păgânismul ce măcinau Pământul, încât deveniseră convinşi că Dumnezeu va fi obligat să distrugă planeta întreagă cu o singură lovitură, nimicind şi sufletele lor în acest proces. Prin urmare, ca o metodă de a se separa de marea anihilare care venea – practicată suficientă vreme, după cum sperau membrii cultului, ca ei să fie judecaţi conform meritelor lor –, începuseră să se gândească la posibilitatea de a se reloca la noua graniţă a lumii de pe Lună. În acea perioadă venise şi Fletcher Brass şi le oferise un complex izolat din Purgatoriu, unde, conform spuselor lui, ei „n-ar fi mai trebuit niciodată să-şi facă griji în privinţa Pământului blestemat de Dumnezeu”.

Însă pentru membrii cultului era de neconceput să schimbe Sodoma cu Gomora. În definitiv, ceea ce aflaseră ei despre regatul lui Brass era că teritoriul din Craterul Störmer apărea mai decadent şi mai depravat decât Pământul, dacă se putea aşa ceva. Cu toate astea, atracţia reală de a trăi în Zona Întunecată, fără să fie nevoiţi să facă toate acele concesii tehnologiei moderne pe care erau obligaţi să le accepte doar ca să rămână în viaţă, se dovedise irezistibilă. Ca atare, după un rând de negocieri cu Federaţia Rusă – între hotarele căreia cei mai mulţi observatori independenţi căzuseră de acord că se aflau – Extaziaţii ocupaseră un laborator de cercetări abandonat, la nord de Marea Moscovei, pe care-l modificaseră

sistematic ca să corespundă cerinţelor lor spartane.

Tocmai la uşa acestui complex bate droidul de zece minute. Dar nu primeşte niciun răspuns. Înconjoară complexul, se gândeşte să pătrundă prin efracţie prin una dintre sere, apoi revine la uşa principală. Observă pentru prima dată un clopoţel de modă veche atârnând de un cui de prindere în zid şi trage de lanţ. Pe urmă trage din nou. Aproape că smulge clopoţelul din lăcaşul de prindere. Într-un târziu, zăreşte ceva mişcare înăuntru prin fereastră.

Cineva l-a observat. Cineva deschide sasul de acces.

Uşa se ridică încet, ca o trapă de acces într-un castel. Când ajunge suficient de sus, droidul se ghemuieşte pe sub ea. Prin fereastra interioară vede doi oameni uitându-se la el – sunt amândoi tineri, au barbă şi sunt îmbrăcaţi cu cămăşi largi violet şi veste de un gri-închis.

Par să rotească manual un scripete.

Uşa exterioară se închide încet şi aerul dinăuntru este adus înapoi la presiunea normală, deşi nu se văd niciun fel de lumini de avertizare, ca peste tot în alte părţi.

După aceea uşa interioară începe să se ridice uşor, la fel de lent ca o poartă de castel din vechime.

Droidul se apleacă din nou pe sub uşă şi pătrunde într-un vestibul mai mare decât altele, care pare să servească şi drept hangar pentru vehicule. Zidurile sunt tencuite cu gips. Droidul zăreşte în jurul lui mai mult lemn natural, sub formă de rafturi şi arcade, decât a văzut vreodată până atunci. Lumânări electrice care pâlpâie sunt montate pe suporţi. În lateralul vestibulului se disting pachete învelite în hârtie maronie. Cei doi tineri, unul scund, celălalt înalt, îl privesc curioşi.

— Ai venit cu cheresteaua noastră? întreabă cel scund.

— Nu, domnule.

— Ai venit să ridici bunurile noastre ambalate?

— Nu, domnule.

— Eşti… un om artificial?

— Sunt Vrăjitorul, domnule.

Cei doi oameni se uită unul la celălalt. Par să aibă nevoie să gândească mult înainte de a vorbi. Între timp, droidul

aude o voce puternică – aproape ca un strigăt. Se răsuceşte şi vede în stânga, printr-o uşă deschisă, un predicator cu barbă lungă şi deasă adresându-se turmei sale:

— ...auzit şoapte de indecizie, şi întrebări legate de dedicaţie, împreună cu murmure de dorinţă pentru bunuri nelegiuite...

— Cum vă putem ajuta? întreabă brusc omul mai înalt.

Droidul îşi întoarce privirea spre el.

— Caut pe cineva care să-mi repare vehiculul, domnule.

— Şi ce a păţit?

— Nu sunt sigur, dar aş vrea să-i reîncarc bateriile. Şi aş fi, de asemenea, recunoscător pentru ceva nutrienţi.

Cei doi tineri se gândesc din nou ce replică să dea. Droidul aude alte cuvinte dinspre predicator:

— ...acestea sunt ispitele lui Mamona, care apar în vise ca nişte sirene în apă, ca să-i ademenească pe cei neatenţi aşa cum e ademenit peştele...

— Eşti bine-venit să iei din hrana noastră, rosteşte individul mai scund. Însă noi suntem oameni simpli pe aici, aşa că nu ştim nimic despre baterii.

Droidul se încruntă în vreme ce continuă să zâmbească. Se uită la cei doi tineri, când la unul, când la celălalt.

— Vreţi să sugeraţi, domnule, că nu sunteţi în stare să mă ajutaţi la repararea vehiculului meu?

— Mă tem că da. Totuşi îţi putem oferi o bicicletă sau un băţ de sărit Pogo Stick.

— Şi ce este un Pogo Stick, domnule?

— Este un dispozitiv pe care-l folosim pentru a face salturi pe distanţe mari.

— Este alimentat cu baterii, domnule?

— E prevăzut cu un arc.

— Ce fel de arc?

— Unul foarte mare.

Droidul se gândeşte la ce răspuns să dea. În fundal, predicatorul continuă:

— ...căci profeţii ne spun că sfârşitul va fi precedat de venerarea banilor, de egoism şi dragostea exagerată de

sine, de progrese diavoleşti ale tehnologiei, de viteza păgână a comunicaţiilor între oameni…

— Vă bateţi joc de mine, domnule? întreabă droidul în cele din urmă.

— Nu-mi bat joc de tine.

— Şi totuşi, refuzaţi să mă ajutaţi?

— Te ajutăm cu plăcere, însă doar în privinţa a ceea ce suntem în stare să facem.

Droidul se uită fix la ei.

— Iar capabilitatea asta nu include reîncărcarea bateriilor mele sau oferirea unui mijloc de transport adecvat?

— Nu putem face mai mult.

În acel moment, unul dintre membrii în vârstă ai cultului – un bărbat cu ochelari şi o faţă marcată de ciupituri – apare încet din capela interioară, atras, se pare, de deranj, cu o expresie de gravitate pe chip.

— Seth? Abram? Ce se petrece aici?

Individul mai scund arată înspre droid.

— Avem un vizitator, frate Job – un om robot.

Fratele Job pufneşte pe nas şi-şi aranjează mai bine ochelarii la ochi, după care examinează droidul.

— Şi mai exact de unde vii, domnule om robot?

— Vin de departe, dinspre sud, domnule, într-o lungă călătorie.

— Chiar aşa? Şi unde, rogu-te să ne spui, vrei să ajungi?

— Merg spre nord, domnule. Către Oz. Către El Dorado. Către Purgatoriu.

— Către Purgatoriu? repetă fratele Job, dând mirat din cap. Da, aşa şi ar trebui. Şi ce cauţi mata la noi aici?

— Caut un încărcător de baterii şi zahăr.

— Un încărcător de baterii?

— Aceşti tineri mi-au zis că nu doresc să mă ajute în această privinţă. Sper, de dragul dumneavoastră, că veţi fi mai cooperant, domnule.

Fratele Job se apleacă înainte, cuprinzându-şi urechea cu palma.

— Ce… ce ai spus?

Droidul nu dă înapoi.

— Sper că nu sunteţi un individ periculos societăţii, domnule, ca să nu contribuiţi cu nimic la rezultatul final.

Fratele Job se îndreaptă de spate, dă indignat din cap, pare de câteva ori pe punctul de a replica, însă în cele din urmă spune:

— Te rog să aştepţi aici, domnule om robot. Te rog să aştepţi aici.

Pe urmă se întoarce în capelă şi se apropie cu discreţie de predicatorul cu barbă lungă, care continuă să predice:

— ...Pavel ne imploră să nu ne lăsăm duşi în ispită, căci Extazul nu va veni înainte de cădere, şi de arătarea omului fără de lege, fiul rătăcitor, cel trufaş, Regele Babilonului...

În acea clipă fratele Job începe să şoptească la urechea predicatorului, care mijeşte ochii în direcţia droidului. Adunarea îşi întoarce şi ea privirile într-acolo. Droidul se uită la oameni, zâmbind. În cele din urmă, fratele Job iese şi se înclină.

— Vino încoace, domnule om robot, te rugăm.

— Sper că asta nu e vreo şmecherie ieftină, rosteşte droidul.

— Nu e nicio şmecherie. Nu doreşti să te arăţi în faţa credincioşilor?

— Ba doresc, domnule.

— Atunci, păşeşte în faţă şi lasă fraţii să te vadă aşa cum eşti.

Droidul se conformează şi intră în capelă, unde este îndrumat spre altar, acolo unde predicatorul stă în faţa lui cu braţele încrucişate şi nările umflate.

— Şi aşa se face că vorbim de diavol şi, da, diavolul apare, tună predicatorul. Căci vedeţi înaintea voastră o imagine sub forma unui om. Adică imaginea Domnului, în numele sacrilegiului. Căci Scriptura spune: „Blestemat să fie cel care face un chip cioplit sau turnat după imaginea unui om – căci ăsta este un mare păcat în ochii Domnului!” rosteşte predicatorul, pe urmă se întoarce spre droid şi i se adresează: Te rugăm să ne spui încotro te duci, omule de tinichea.

— Mă duc spre Purgatoriu, domnule.

Predicatorul dă cu înţeles din cap, în vreme ce audienţa este străbătută de murmure.

— Da, aţi auzit cu propriile urechi şi vedeţi cu propriii ochi – un idol fals pe drum spre Babilon! Spre casa păcatului! Şi ce vrei să faci în Babilon, omule de tinichea?

— Vreau să fac mai multe lucruri, domnule.

— Dar care e scopul tău principal? Să slujeşti? Să-i distrezi pe alţii? Să faci bani?

— Nu voi sluji, domnule.

— Atunci, ce vei face?

— Voi fi un cuceritor.

Alte murmure din partea congregaţiei. Predicatorul dă din cap spre ei cu un dispreţ vădit.

— Da, rosteşte el, căci aşa de nesăbuiţi sunt cei care l-au fabricat, încât nu văd alt scop în viaţă decât jaful şi cucerirea! Ce altă nevoie mai avem în privinţa depravării omeneşti? întreabă el, apoi se întoarce spre droid: Nu ştii nimic despre umilinţă, omule de tinichea? Despre lipsa de egoism? Sau Sfânta Scriptură?

— Respect propria mea scriptură, domnule, răspunde droidul.

— Da! Aşa că nici măcar nu recunoşti supremaţia Evangheliilor, presupun? A învăţăturilor Mântuitorului?

— Geniile se mântuiesc singure.

— Da? Oare chiar aşa? Şi cum rămâne atunci cu Domnul Dumnezeu? Măcar *crezi* în Domnul Dumnezeu, omule de tinichea?

— La începuturi a fost Dolarul, iar Dolarul era cu Dumnezeu, iar Dolarul *era* Dumnezeu.

Celor din capelă nu le vine să-şi creadă urechilor. Buzele predicatorului tremură. Se întoarce spre adunare.

— Aţi auzit asta, fraţi şi surori? Sacrilegiul? Dolarul *era* Dumnezeu!

Se întoarce iar spre droid.

— Chiar aşa ai fost învăţat, omule de tinichea? Să-l slujeşti pe Mamona în loc să-L slujeşti pe Dumnezeu?

— Nu-i poţi sluji pe Dumnezeu şi pe Mamona.

— Da, măcar aici ai dreptate! tună predicatorul. Şi atunci, pentru numele Domnului – sau al diavolului! –, ce vrei de la noi? Ce motiv ai avut ca să ne deranjezi aici?

— Vreau doar ajutorul dumneavoastră, domnule, după care-mi văd de drum.

— Şi ce numeşti tu drept ajutor? Presupun că vrei o pungă cu arginţi?

— Aş lua o pungă cu zahăr, dacă veţi fi aşa de bun ca să mi-o daţi.

— Zahăr, da, şi alte lucruri decadente, presupun?

— O sticlă cu alcool, domnule – şi asta ar fi apreciată.

— Alcool! Chiar crezi că noi ţinem alcool aici, omule de tinichea?

— Mi-ar veni greu să cred că nu, domnule.

— De ce? Cine crezi tu că suntem noi, mai exact?

— Deocamdată, domnule, cred că sunteţi nişte mincinoşi netrebnici. Oamenii dumneavoastră au refuzat să mă ajute cu vehiculul de transport. Au pretins că n-au încărcătoare pentru baterii. Iar acum dumneavoastră susţineţi că n-aveţi niciun fel de alcool.

Predicatorul s-a făcut roşu ca sfecla la faţă – nu-i vine să creadă. Bărbaţii şi femeile din congregaţia lui se strâng unii lângă alţii.

— Suntem nişte netrebnici, afirmi? Şi mincinoşi? întreabă predicatorul spumegând de furie. Tu, un chip fabricat din sârme şi plastic, îndrăzneşti să intri în Casa Domnului şi să ne faci în feluri mai potrivite unor diavoli? Dispari de aici, om de tinichea!

Însă droidul are o atitudine sfidătoare.

— Nu mă mişc de pe loc, domnule, până când nu primesc ce am nevoie. Am urgentă nevoie de combustibil şi rezerve. Am încredere că veţi îndeplini această cerere de urgenţă, sau veţi fi responsabil de consecinţe.

— Da? Da? Şi care sunt aceste consecinţe despre care vorbeşti cu atâta tupeu?

Droidul se uită la toată congregaţia.

— Voi omorî pe toată lumea de aici, domnule. Îi voi zdrobi, sufoca şi dezmembra pe toţi.

Se întoarce către predicator.

— Cât despre dumneavoastră, vă voi trage limba prin gaura fundului şi vă voi face să vă lingeţi propriile coaie. Dar totul depinde de dumneavoastră, domnule, fiindcă mai aveţi posibilitatea de a vă dovedi o marfă productivă.

Din adunare se aud strigăte de alertă, iar oamenii caută o ieşire, îngroziţi. Predicatorul însuşi s-a dat cu un pas înapoi. Colegii lui mai în vârstă, bărboşi cu toţii, se strâng ca să-l protejeze. Între timp, droidul stă imperial pe altar, ascultând şoaptele lor ferite şi repezite – ca şi cum oamenii chiar ar crede că el nu-i poate auzi.

— ...este el oare...?

— ...vestitorul...?

— ...fiul rătăcitor...?

— ...antihristul însuşi...?

— ...se potriveşte profeţiilor...

— ...îl blasfemiază pe Dumnezeu...

— ...nu arată niciun fel de respect pentru religie...

— ...vorbeşte plin de trufie...

— ...se potriveşte aproape perfect profeţiei...

— ...aşa că să-l întrebăm...

— ...dar este născut din minciuni...

— ...nu va recunoaşte niciodată...

— ...întreabă-l oricum...

— ...întreabă-l despre semne...

Predicatorul se îndreaptă de spate, îşi linge buzele şi se adresează droidului:

— Eşti gata să-ţi dezvălui identitatea, om de tinichea?

— Sunt Vrăjitorul, domnule, aşa cum le-am zis şi celorlalţi.

— Dar care e numele tău?

— Am multe nume, domnule.

— Îi respingi pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii lui?

— Sunt *propriul meu* Dumnezeu, domnule.

— *Epistola a doua către Tesaloniceni,* 2:4! şuieră unul dintre bătrâni.

Predicatorul încuviinţează din cap şi înghite în sec.

— Negi că Iisus este Mesia?

— Nu pot nega ce nu cunosc, domnule.
— Ai venit aici ca să schimbi legile?
— Nu încalc legile, domnule. Încalc *Legea.*
— Nu răspunzi în faţa niciunei autorităţi pământeşti?
— Sunt un lider, nu un adept, domnule.
— Te-ai supus regilor?
— *Voi* supune Regele. Eu *voi fi* Regele.
— Eşti mânat de la spate de diavol?
— Sunt mânat de la spate de şase baterii alimentate cu glucoză şi alcool, domnule.
— Şi ce înseamnă numărul şase sute şaizeci şi şase pentru tine?
— Şase sute şaizeci şi şase?
Droidul îşi aminteşte o imagine din trecutul său încă neşters.
— Este o lumină care clipeşte, domnule.
— Da? Ce fel de lumină?
— Peste un cazino.
— Un cazino, da. Un cazino din Sin?
— Nu ştiu unde se află acel cazino, domnule.
— Vii dinspre Sin?
— Mă *duc* spre Sin, domnule.
— Ai nişte cornițe mici pe cap?
— Nu, domnule. Dumneavoastră aveţi?
— Atunci, ai vreo rană la cap?
— Am o adâncitură pe cap, domnule, unde am fost lovit de un om ciudat de agresiv.
Alte icnete din partea bătrânilor.
— *Apocalipsa,* 13:3-a supravieţuit unei răni mortale la cap!
— Şi cine era acest om agresiv despre care vorbeşti? întreabă predicatorul.
— Nu-i cunosc numele, dar avea un porumbel pe piept.
Moment în care bătrânii se întorc cu spatele ca discute din nou cu aprindere între ei.
— ...un porumbel pe pieptul lui!
— ...poate fi doar Mântuitorul!
— ...a dat bătălia cu Domnul!

— ...este un fiu al Apocalipsei!

— ...vine din Sin şi se întoarce în Sin...[11]

— ...neagă divinitatea lui Hristos...

— ...este mânat de la spate de decadenţă...

— Dar a fost sosirea lui însoţită de minuni? întreabă unul dintre ei. De semne în ceruri?

— Eclipsa solară! icneşte unul dintre bătrâni. Eclipsa solară! Va veni peste puţin timp! N-a vorbit poştaşul despre ea?

Un fior rece îi cuprinde pe bătrâni – dar şi întreaga adunare – când bănuielile devin certitudini. Ceilalţi membri ai congregaţiei s-au retras deja către spatele capelei, strângându-se în braţe şi unii plângând. Lumânările electrice continuă să pâlpâie. Urmărind toate astea, droidul înţelege că el este cauza întregii consternări. Îi aude pe bătrâni şoptind despre cum să procedeze cu el. Unii dintre ei par convinşi că droidul este antihristul.

Alţii susţin că droidul este agent al Extaziaţilor trimis special ca să-i omoare pe toţi. Un bătrân este convins că este doar un robot defect şi-i imploră pe ceilalţi să nu cadă pradă unor presupuneri false. Însă ceilalţi aduc în discuţie multele semne prevestitoare şi întreabă cu ce drept se pot opune ei voinţei Domnului, care, în înţelepciunea Lui, a permis unui demon răzbunător să vină la ei, fiindcă toate lucrurile sunt aşa cum le-a vrut Domnul, şi tot ce se va face este menit să se îndeplinească...

Între timp, renunţând la zâmbet, droidul s-a săturat de discuţiile lor inutile – de atâtea daturi din cap şi mormăieli, de dezbaterea asta nesfârşită, de indecizia asta cronică. A venit timpul să-şi piardă răbdarea – şi încă bine. Uneori e singura cale de a obţine rezultate.

— *Oamenilor, v-aţi decis naibii odată?* strigă el brusc, uluindu-i din nou pe sectanţi. Iisuse Hristoase! Nu puteţi face nimic ca lumea? Şi la timp? Şi încadrându-vă în bugetul alocat? Mormane inutile de rahat galactic ce sunteţi!

[11] Se trage din păcat şi se întoarce în păcat – parabolă din Biblie (n.tr.).

37

Deşi nu este o fiinţă religioasă, Justus subscrie unui anumit cod etic care, din anumite puncte de vedere, este mai strict decât orice învăţătură teologică tradiţională.

Ştie că, fără aşa ceva, chiar şi el este vulnerabil procesului de coroziune morală. Deoarece lumea este coruptă. Aşa a fost dintotdeauna. Iar dacă mai trebuie să-şi amintească de acest fapt, n-are decât să caute un text tipărit şi distribuit studenţilor de la Academia de Poliţie din Reno, conţinând trei citate istorice.

Primul citat: *Trebuie să mărturisesc că atunci când mă uit la această lume nu mă pot abţine să nu gândesc că Dumnezeu a abandonat-o în mâinile unei fiinţe malefice. Aproape că nu ştiu oraş care să nu vrea distrugerea oraşului vecin, sau familie care să nu dorească exterminarea unei alte familii. Săracii din toate colţurile lumii îi urăsc de moarte pe cei bogaţi, în vreme ce se târăsc şi se milogesc în faţa lor; iar bogaţii, la rândul lor, îi tratează pe săraci ca pe nişte oi, cu a căror lână şi carne fac negoţ în schimbul banilor.*

Al doilea citat: *în zilele noastre totul este complet întors cu fundul în sus. Decenţa este asociată eşecului, onestitatea face mult rău succesului, iar ambiţiile modeste şi obiceiurile onorabile şi cu frică de Dumnezeu sunt un semn al judecăţii slabe, căci în zilele noastre un trai rezonabil se poate crea doar prin standarde morale vagi şi prin comportament criminal făţiş. Oameni caracterizaţi de obiceiul neplăcut de a minţi, de vulgaritate crasă, de ignoranţă excepţională, de îngustime de minte demnă de dispreţ, de convingeri perverse, de temperamente proaste şi de neobrăzare – astfel de oameni se bucură de noroc, obţin partea leului şi câştigă cele mai mari premii, sunt trataţi cu cea mai înaltă consideraţie şi deţin cea mai mare autoritate.*

Şi al treilea citat: *Sensurile cuvintelor au fost schimbate după bunul plac. Curajul nesăbuit a devenit bravură;*

ezitarea prudentă a devenit laşitate de ultimă speţă; moderaţia era o mască pentru lipsa de bărbăţie; iar a căuta să înţelegi toate aspectele unei probleme nu însemna altceva decât indecizie. Violenţa dură a devenit un atribut al curajului; manipularea a devenit un mijloc justificat de autoapărare; susţinătorii măsurilor extreme erau mereu de încredere; şi orice opoziţie era profund suspectă.

Când le citise prima dată, Justus presupusese, la fel ca restul clasei, că citatele erau de dată relativ recentă – cel mai devreme din secolul al XIX-lea. Ca atare, fusese surprins, la fel ca şi ceilalţi, când aflaseră provenienţa lor.

Primul citat era din opera lui Voltaire, *Candide,* scurt roman filosofic publicat pentru prima oară în 1759.

Al doilea aparţinea scriitorului afro-arab Al-Jahiz, un filosof din Bagdad din secolul al IX-lea.

Al treilea fusese scris de Tucidide în secolul al V-lea î.H.

Justus socotise întotdeauna pagina aceea ca pe o comoară care trebuia păstrată, o sursă paradoxală de inspiraţie şi fermitate, şi o amintire a faptului că el era doar un soldat aflat într-o bătălie fără sfârşit. În acest moment îşi doreşte nespus s-o aibă la el. Deoarece este limpede, din ceea ce i-a spus Kalganov la discuţia de la hotel, că are de-a face cu crime de natură istorică. Iar din eforturile total nepotrivite şi aiuritoare ale echipei de anchetă reiese şi mai clar că poliţia locală nu mai poate fi deranjată cu însărcinarea vreunei misiuni.

Se întreabă dacă nu cumva va fi nevoit să facă el însuşi toată munca de teren. Dacă poate avea încredere în cineva pentru asta – chiar şi în Grigori Kalganov. Şi din nou gândurile îl duc spre înţelepciunea profesoarei de la Academia de Poliţie din Reno, o femeie atât de incoruptibilă, încât, conform propriei ei confesiuni, fusese mutată către zona de predare ca să nu mai activeze pe linia frontului de luptă contra criminalităţii. Justus, un om în care ea întrezărise ceva dintr-un spirit înrudit cu al ei, continua să păstreze cu sfinţenie o copie după discursul ei de la absolvirea cursurilor.

— Dacă există ceva asupra căruia filosofii, de la Platon la Kant şi de la Hobbes la Locke, au căzut de acord fără contraziceri, acel ceva este adevărul evident că o lume fără o busolă morală, o societate dedicată exclusiv interesului personal, se va afunda rapid în barbarie şi haos. Ca atare, în cazul în care civilizaţiile vor să reziste, este esenţial ca aproape toţi oamenii care le compun să fie dedicaţi unor principii morale inflexibile. Iar dacă fiecare epocă pare a avea partea ei de criminali vedetă, bandiţi aclamaţi, oameni de afaceri obsedaţi de lăcomie şi politicieni lipsiţi de scrupule, împreună cu nedreptăţile, opresiunea, lipsa de sinceritate şi ipocrizia însoţitoare, atunci este de datoria celor care aplică legea să facă viaţa unor asemenea specimene *dificilă şi neplăcută, atât cât este posibil.* Iată, de fapt, datoria sacră a poliţistului: să-i vâneze şi să-i încolţească pe cei răi nu dintr-o plăcere sadică, ci, pur şi simplu, pentru a adeveri o axiomă adesea întrebuinţată – conform căreia *crima n-aduce recompense.* Fiindcă nu i se poate permite crimei să genereze gratificaţii. Şi nu i se poate îngădui *să se vadă* că ar aduce vreo răsplată. Deoarece dacă *aduce* recompense, şi face asta o perioadă îndelungată de timp, atunci nu numai eşafodajul civilizaţiei se va prăbuşi, ci cerul însuşi se va face fărâme în jurul nostru generând nori de sânge şi praf.

Uşa se deschide cu un scârţâit. Este şeful Buchanan, care-şi vârâ înăuntru faţa lucitoare şi rotundă.

— Locotenente, ai un minut la dispoziţie?

— Desigur, răspunde Justus.

Dă să se ridice de pe scaun, presupunând că şeful vrea să-i vorbească în biroul lui, însă Buchanan începe să-şi strecoare trupul masiv înăuntru, cu o expresie zâmbitoare şi jucăuşă pe chip, care miroase de la o poştă a bonomie prefăcută. Justus se aşază la loc şi-i oferă şefului celălalt scaun, care nu e potrivit pentru dimensiunile individului, aşa că Buchanan începe să se plimbe în faţa ferestrelor, băgându-şi în mod continuu mâna într-o pungă cu chipsuri de culoare portocaliu fluorescent denumite Mexiglows. Iar Justus îşi dă imediat seama că o întrevedere departe de

zona proprie de confort nu reprezintă defel un impediment pentru un individ cu o asemenea masivitate, care domină instantaneu orice încăpere în care se află.

— Ascultă, locotenente, nu vreau să-ţi faci o idee greşită, rosteşte Buchanan mestecând şi scoţând sunete gen *clef clef, clef.* Ştiu că situaţia a părut proastă ieri, dar, cum am mai spus, băieţii manifestă un soi de reacţie naturală atunci când au parte de un spectacol de genul ăsta. Ca şi cum ar zice „La naiba, cineva ar trebui să plătească pentru că ne-a făcut să trecem prin rahatul ăsta”. Apoi apare puştiul ăsta care omoară suspecţi şi pare să fie primul şobolan care iese la iveală după Marea Ciumă. În sfârşit, n-ai văzut cum s-a manifestat – dacă nu l-am fi doborât atunci, probabil că ar mai fi ucis pe cineva cu băţul ăla al lui. Am mai văzut aşa ceva petrecându-se şi înainte. Nemernicul ăla mic luase drogul sintetic numit „praful îngerilor” sau PCP, ştiai?

— În raport scrie că erau amfetamine.

— Da, în fine, tocmai a mai venit un raport. Avea urme de PCP sub unghiile lui nenorocite şi peste tot pe haine. Şi de Moon Dragon. Mă întreb cum de mai era în viaţă nemernicul. Poate că i-am făcut o favoare, fiindcă oricum murea lent. *Clef clef clef.*

— Vreun indiciu legat de locurile din care se aproviziona?

— Nimic. Dar nu ştii cu ce fel de drogaţi avem noi de-a face zilnic aici, în Sin. Sunt de o sută de ori mai răi decât orice ai văzut în trecut pe marea Bilă Albastră. Marfa, omule, te transformă complet. Şi odată ce eşti prins, nu vei mai şti nici ce culoare are propriul tău rahat. Pe o alee dosnică cineva îţi propune câteva grame de PCP şi pe urmă îţi dă ordin să iei gâtul cuiva şi să fugi ca un iepure. Dacă reuşeşti, mai capeţi câteva călătorii în lumea viselor fericite. Dacă nu, nimeni nu-ţi duce lipsa. Nenorocitul ăsta, d’exemplu, era doar un puşti de pe Pământ, complet răvăşit de droguri, care căuta un paşaport. Locuia într-un sistem de ventilaţie de trei ani – fără familie, fără prieteni, fără nicio valoare.

— Se pare că a fost bine ales.

— Mda, păi, de-asta am şi venit aici ca să discut cu tine – cine e în spatele porcăriei ăsteia.

— Vrei să spui că ştii? întreabă Justus.

— Nu, nu ştiu, răspunde Buchanan uşor iritat. Însă mă bazez pe tine să afli – cu toţii ne bazăm. Dar ştiu câte ceva despre Kit Zachary şi motivul pen'care a fost ucis. Nu e ceva despre care să vorbesc în faţa celorlalţi, însă mi-am zis că ai putea fi interesat să afli, da?

Justus se aşază mai bine pe scaun.

— Bineînţeles.

Buchanan îşi îndeasă atâtea chipsuri în gură, încât trebuie să înghită de câteva ori ca să continue.

— Păi, lucrurile stau cam aşa. Kit Zachary era cel mai mare constructor din oraş, ăsta nu-i niciun secret. A finalizat cele mai multe lucrări publice comandate de QT Brass – nici ăsta nu e un secret. Dar ceea ce s-ar putea să nu ştii este asta: în secret o regula pe QT. Erau amanţi. QT suferă de complexul patern – întotdeauna a suferit, altfel n-ar mai fi venit aici. Ai putea afirma că nu-i mare scofală şi că nu te priveşte – şi ai avea dreptate, până la un punct. Iar acel punct începe din momentul în care QT începe să se reguleze şi cu fiul lui Kit Zachary. Acum te-ai putea uita la târfa aia mică şi să crezi că nimic nu se încălzeşte la ţâţa ei. Ei bine, dă-mi voie să-ţi dezvălui că prefăcuta are o gaură ca de hipopotam în călduri. S-a regulat aproape cu toată lumea din Sin cu sânge în vene – bărbaţi, femei şi tot ce mai există printre ei. Chiar şi cu robotul ăla al ei, Leonardo Nasmaroniu – s-a regulat şi cu el. Şi când e să împroaşte cu rahat, apoi chiar *ştie* să împroaşte cu rahat. Kit Zachary credea că ştia câteva lucruri despre femei – şi să nu cumva să crezi că era un puritan dar n-a văzut lovitura venind spre el. Era convins că o avea pe târfă la degetul lui mic. Ei bine, *nimeni* n-o are pe QT Brass la degetul mic. Asta era problema lui Kit – mereu se supraestima. Şi era bun în felul lui. Însă n-avea nicio şansă împotriva micuţei dom'şoare QT. Cunoşti zicala aia: „Nu juca şah, joacă-te cu oamenii”? Ei bine, parcă a fost

inventată pentru ea. Este cea mai mare grămadă de şiretenie de pe Lună şi de oriunde altundeva. Are sânge de şarpe. Aşa că odată ce a terminat cu Kit Zachary, n-a mai existat cale de întoarcere. Individul a devenit hrană pentru animale, chiar dacă n-o ştia încă. A început să-şi înfigă scula în curve ieftine, gândindu-se că aşa se răzbuna cumva, dar nu şi-a dat seama că astfel îi uşura ei sarcina. Atât de mult, încât ei i-a venit lesne să asocieze asasinarea lui cu războiul drogurilor, curve dependente, gangsteri, terorişti – nu contează. Şi acum uite unde am ajuns. *Clef clef clef.*

Lui Justus îi vine greu să creadă cele auzite.

— Îmi cer scuze, şefu', zice el, oare te-am înţeles cum trebuie? Oare chiar ai învinuit-o pe QT Brass de omorârea lui Kit Zachary?

— N-am învinuit pe nimeni. Asta e treaba ta.

— Păi, tocmai m-ai *informat* că ea se află în spatele asasinării lui.

— N-am făcut decât să te *informez* cum e ea. Cu bărbaţii. Se pare că ai ceva dificultăţi în a-ţi intra chestia asta în căpăţână.

— Şi de ce e viaţa ei amoroasă importantă pentru anchetă, mai exact?

— De ce? Fiindcă te avertizez, asta e tot.

— Tu mă *avertizezi* pe mine?

— Mda, te *avertizez* să fii atent cu nemernica aia. O să-ţi facă ochi dulci. O să se arate deznădăjduită. Şi înainte de a-ţi da seama o să-i ciuguleşti din palmă ca un porumbel. Ieri te-am avertizat să nu te duci s-o vezi, însă ai făcut-o din nou – ai vizitat-o aseară. Aşa că o să-ţi spun pe şleau. Trebuie, pentru binele tău. Nu te mai *apropia* de ea. Are puteri. E o nenorocită de vrăjitoare.

— Sunt conştient de puterile oamenilor.

— Eşti sigur de asta?

Expresia lui Buchanan lasă să se înţeleagă că el *ştie* mai multe decât spune – poate chiar ştie de privirea languroasă schimbată de QT cu Justus –, dar Justus chibzuieşte că aşa ceva este imposibil.

— Asocierea ei cu victima a făcut ca întâlnirea cu ea să fie inevitabilă, rosteşte Justus cu răceală. Aveam multe întrebări de pus.

— Întrebări de genul dacă ea e cea care te-a adus în Purgatoriu, poate?

— Asta ce mai înseamnă? întreabă Damien încruntându-se.

Buchanan îşi mai bagă câteva chipsuri în gură.

— Ascultă, nu te burzului aşa. Totuşi umblă vorba că ai făcut rost de registrul de imigrări. Că ai căutat cine a semnat pentru numirea ta.

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, micuţa dom'şoară QT ţi-a furnizat lista, aşa am auzit.

— Corect.

— Păi, aş fi foarte prudent în privinţa celor primite de la parşiva aia. În privinţa a tot ce spune şi ce e pe hârtie, ai încredere în mine. Sunt mânjite toate.

— O să ţin minte.

— Ar fi bine s-o faci, locotenente – de dragul tău şi al nostru. *Clef clef clef.* Şi mai e ceva – se pare că ţi-a venit ideea să suni la Laboratorul de Robotică Brass din Craterul Seidel noaptea trecută.

Pe Justus îl trece un fior. Pe când cerceta listele de imigrări dăduse peste o anomalie – trei experţi în robotică primiseră vize fără o autorizare oficială. Când pusese întrebări în privinţa asta, i se răspunsese că asta se întâmplase deoarece oamenii respectivi nu veniseră ca să locuiască în Sin, ci în scopul de a realiza nişte lucrări de specialitate în laboratorul de robotică din Saint Helena. Încercase să-i sune pe cei trei, însă descoperise că linia de comunicaţii cu Zona Întunecată era căzută de câteva zile – ceva în legătură cu o explozie solară.

— Asta ar fi trebuit să fie o convorbire privată, rosteşte el.

— Privată? De ce?

— Fiindcă habar n-aveam că eram ascultat.

— Şi atunci, când n-ai reuşit să iei legătura direct, ai

încercat cealaltă cale – către Baza Peary, iar de acolo la Polul Sud.

— Din nou, convorbirea ar fi trebuit să fie privată.

— Ai vorbit cu cineva de acolo, un tip pe care-l cunoşti la Autoritatea Portuară din Malapert. L-ai rugat să viziteze laboratorul şi să vadă ce se întâmplă acolo.

— Cred că da.

— De ce?

— Doar nu vrei să-mi spui că n-ai auzit şi restul conversaţiei?

— Vreau s-o aud de la tine personal.

— Are vreo importanţă?

— Vreau doar să mă asigur că nu ascunzi ceva de noi.

— Credeam că eu conduc ancheta asta.

— Chiar *o* conduci. Dar nu e doar ancheta *ta,* nu? Aşa procedai pe Pământ? Îţi păstrai indiciile importante?

— Bineînţeles că nu. Dar din ceea ce afirmi, oricum nu e important.

— Păi, oricum ar fi, va trebui să te explici, locotenente. Experţi în robotică? Despre ce mama dracului e vorba aici?

— E doar o pierdere de vreme.

— E o *fundătură.* Ţi-a plantat QT vreo idee şugubeaţă în minte?

— Chestia asta n-are legătură cu QT Brass.

— Doar nu crezi că *roboţii* au vreo legătură cu crimele astea, nu? Doar pentru că nu există urme de ADN?

— Dacă oamenii tăi au o idee mai bună, m-aş bucura s-o aud. De fapt, aş fi mulţumit să aud ceva de la ei, orice.

— Asta e un soi de insultă? Îţi jigneşti propria echipă de anchetă?

— Numeşte-o mai degrabă o dorinţă exprimată cu glas tare.

— Nu zău? Ei bine, dacă te-ai apucat să vânezi roboţi, atunci nu te aştepta la cine ştie ce ajutor din partea lor. Nu sunt chiar *atât* de proşti.

— Dacă, într-adevăr, ai convingerea că sunt un idiot, adaugă Justus, atunci găseşte pe cineva competent să conducă ancheta. De fapt, chiar aşa, de ce o conduc eu?

Buchanan îl priveşte lung câteva secunde, ca şi cum ar fi trecut în revistă toate răspunsurile posibile, apoi izbucneşte în râs. Îşi aruncă alte chipsuri cu porumb în gura imensă, iar Justus vede că limba lui luceşte în portocaliu.

— La dracu' – ia uite ce sensibili am devenit, nu? N-ai mai avut niciodată un şef care să te calce pe bombeuri până acum? Ei bine, obişnuieşte-te cu asta. Aşa procedăm noi aici, în Purgatoriu. Ne împroşcăm unii pe alţii cu rahat, evităm ocolişurile, zăpăcim oamenii, împuşcăm tipii răi, nu răspundem în faţa nimănui şi ia ghiceşte ce se întâmplă? Ne îndeplinim mai bine sarcinile decât orice forţă de poliţie de pe Pământ. Şi da, ştim foarte bine că fiinţele de aici ne urăsc şi n-au încredere în noi. Dar la ce să te aştepţi? Sunt toate scursorile pământului. Literalmente. Exact de-asta suntem noi aici. Aşa că nu strâmba din nas doar pentru că nişte copoi nu sunt la fel de dornici ca tine să facă lucrurile ca la carte. Să ştii că nu se pot preface că sunt ceea ce nu sunt. Iar în Purgatoriu lucrăm oricum mai degrabă din instinct decât după proceduri – şi ce-i cu asta? Nu înseamnă că greşim. Orice ai fi auzit sau citit, locotenente.

Justus nu se simte chiar dezarmat, dar Buchanan a vorbit cu o asemenea sinceritate, încât se întreabă, în treacăt, dacă nu cumva a judecat lucrurile puţin prea aspru. În definitiv, nu poate tăgădui că unii dintre cei mai oneşti şi incoruptibili poliţişti pe care i-a cunoscut lucrau după cum îi tăia capul, în vreme ce unii dintre cei mai corupţi şi parşivi erau maniaci ai procedurilor. După cum nu poate nega nici posibilitatea ca tot ce a zis Buchanan despre QT, în ciuda cuvintelor colorate folosite, să fi fost, în esenţă, adevărat.

Buchanan pare să sesizeze îndoiala de care a fost cuprins Damien şi chicoteşte, îndreptându-se spre uşă.

— Oricum, gândeşte-te la asta. Nu alerga după umbre. Şi ţine minte că sunt întotdeauna pregătit de orice discuţie. Cu toţii suntem. Poţi avea încredere în noi. *Ar trebui* să ai încredere în noi. Apropo, vii la grătar la mine?

— Se mai face?
— Doar dacă nu se întâmplă ceva important.
— Doamne fereşte!
Buchanan a ieşit pe jumătate din încăpere, când îşi aduce aminte de ceva.
— A, ce-ţi mai face glezna, apropo?
— S-a aranjat. Am găsit un fel de spray de vindecare la o tarabă…
— Ceaţa Miraculoasă a doctorului Messiah?
— Î-hî.
— Chestia aia e incredibilă. Am cunoscut tipi cu dureri de spate, la nivelul articulaţiilor, cu coaste lovite – ce-ţi poate trece prin minte. Un pic din spray-ul ăla şi problema a dispărut în câteva secunde. E prea bun pentru cei de pe Pământ, totuşi cică are efecte secundare sau ceva de genul ăsta. Singurul efect secundar văzut de mine a fost acela că scapă oamenii de suferinţă. Şi nu ne putem permite aşa ceva, nu pe Bila Albastră, nu-i aşa?
— Cred că nu.
Buchanan e pe punctul de a închide uşa, când îşi aduce aminte de altceva.
— A, încă un lucru. Îl ştii pe rusul ăla, cel pe care l-ai trimis la hotelul Revelation… Kalganov?
Pe Justus îl trece un fior rece: îl trimisese pe Kalganov să supravegheze îndeaproape locuinţa domnişoarei QT.
— Ce-i cu el?
— Veşti proaste. Idiotul a murit ca prostul. Cu câteva ore în urmă, în Iştar. A căzut o grămadă de cărămizi de sus de pe un şantier de construcţii drept în capul lui. Moarte instantanee. Pe aici se petrec mereu chestii nasoale.
Buchanan închide uşa încet şi se îndepărtează, făcând ghemotoc punga goală de chipsuri.

38

Tuãn Ngô este lunatic. Şi poştaş. În Vietnam conducea maşini frigorifice pe întreg cuprinsul ţării pentru cofetăria Hai Ha. Livra batoane de ciocolată, acadele, napolitane şi îngheţată indiferent că afară era căldură înăbuşitoare, muson sau chiar taifun. Luând în considerare şoselele supraaglomerate ale ţării, o astfel de activitate l-ar fi clasificat cu uşurinţă pe Tuãn Ngô drept un lunatic. Însă Ngô este şi un cleptoman. Iar ca să-şi satisfacă această înclinaţie aparte se folosea de slujbă în avantajul lui: lua obiecte de valoare din baruri, hoteluri, pieţe şi magazinele locale, le ascundea sub cabina camionului şi ajungea la trei sute de kilometri depărtare până la apusul soarelui. Era atât de eficient, încât începuse să câştige din această afacere aproape la fel de mult ca din condusul camionului şi ajunsese să aibă atâtea obiecte în casă, că se văzuse obligat să construiască o anexă ca să le depoziteze pe toate. Din păcate, nu reuşea să scape de obiecte suficient de repede: nici pe străzi, nici prin baruri, nici online. Mania lui devenise aproape periculoasă.

Mai ales după ce începuse să se laude public cu realizările lui şi chiar să invite clienţi potenţiali, nişte străini – ba chiar turişti! – pe la el ca să-i vadă peştera cu comori. Ca şi cum el *şi-ar fi dorit* să fie prins. Şi poate chiar îşi dorea asta.

Apoi, într-o bună zi, casa lui din Huê arsese până la temelie în vreme ce el se afla în Phan Thiêt, la o distanţă de 650 de kilometri. Incidentul nu stârnise suspiciuni – de vină fusese un trăsnet –, însă la fel de adevărat fusese şi faptul că din acea clipă nu i-a mai împiedicat nimic pe poliţiştii veniţi la faţa locului să-i vadă micul lui bazar. Ca atare, când fusese avertizat de un camarad loial de băutură din Huê, Ngô luase brusc decizia să nu-şi forţeze norocul. De fapt, la fel precum mulţi dintre cei care-şi petrec viaţa jucându-se cu pericolul, Ngô căutase de ani de zile o schimbare dramatică în viaţa lui. Sau cel puţin un

motiv de a face acea schimbare de neevitat. Aşa că, în calitate de hoţ, falsificator, delapidator şi chiar de ucigaş – cel puţin din cauza unui patron de magazin prea curios din fire şi a unei cucoane în vârstă pe care o regulase în camionul lui – Ngô luase cu multă vreme în urmă decizia că-şi dorea, de fapt, să ajungă în oraşul Sin.

Călătoria lui până în Zona Întunecată fusese o aventură. În acea perioadă, industria australiană a prelucrării cărnii de vită exporta containere întregi cu carne de vită pe Lună prin intermediul mijloacelor de transport spaţiale din portul Darwin. Iar în schimbul unei sume piperate, de genul uneia pe care şi-o permiteau doar hoţii bine dotaţi cu parale, anumiţi angajaţi mai dubioşi erau gata să înghesuie pasageri printre carcasele de animale. Dar ca să supravieţuiască refrigerării şi acceleraţiilor gravitaţionale năucitoare, toţi aceşti fugari erau mai întâi goliţi de sânge, injectaţi cu conservanţi de organe şi soluţii criogenice, şi congelaţi în nitrogen lichid la minus 195 de grade Celsius. Din toate punctele de vedere, astfel de indivizi ajungeau morţi o perioadă de timp. Să-ţi încredinţezi viaţa unor indivizi dubioşi şi fără scrupule precum cei de la linia de ambalare a cărnii însemna cu adevărat o dovadă de încredere nebunească.

Însă aşa procedase Tuãn Ngô. La fel şi mulţi fugari, plătind o sumă care, în medie, ajungea la jumătate de milion de dolari australieni.

Muncitorii australieni aveau un aranjament cu nişte operatori la fel de dubioşi din Sin. Când ajungea un corp omenesc în Sin, acesta era dus pe şest în districtul medical Marduk, unde un doctor readucea omul la viaţă, de obicei folosind cantităţi preambalate din sângele clientului, pe urmă îl ţinea sub supraveghere câteva zile. De acolo, imediat ce-şi recăpătau funcţiile motrice, „străinii ilegali” erau liberi să se piardă în populaţia largă, presupunând că scăpau de privirile atente ale celor de la Departamentul de Imigrări din Purgatoriu şi de PPD. Folosind această cale, cel puţin treizeci şi cinci de infractori – numărul e relativ; există întotdeauna şi pierderi – îşi croiseră drum în

Purgatoriu fără a fi nevoiţi să treacă prin furcile caudine ale procedurilor obişnuite de imigrare.

Doar că nimic bun nu durează la nesfârşit. Când cheltuise toate economiile lui de o viaţă, Ngô nu ştia că partea dinspre Purgatoriu a operaţiunii de transfer persoane fusese recent închisă. Un asasin cu mare căutare şi foarte bine plătit fusese transportat pe acea cale, iar după readucerea la viaţă eliminase unul dintre cei mai cunoscuţi rezidenţi de pe acel teritoriu lunar – un dezvoltator imobiliar din New York, care mituise chirurgi ca să greşească o operaţie de inimă la unul dintre rivalii lui importanţi. Operaţiunile de vânătoare care urmaseră în Purgatoriu duseseră la executarea sumară a celor ce se ocupau de transferul de persoane şi a medicilor împricinaţi.

Însă membrii facţiunii australiene a operaţiunii nu renunţaseră complet la ea – încheiaseră o înţelegere la fel de dubioasă cu nişte docheri de la Baza lunară Peary, unde aselenizau la început containerele cu mărfuri. Ca atare, Tuãn Ngô nu revenise la viaţă în Sin, pentru care plătise, ci într-un spital improvizat din cea mai îndepărtată aşezare a Polului Nord lunar. Fusese mânios, evident – imediat ce-şi revenise suficient în simţuri ca să-şi dea seama ce se întâmplase –, dar i se pusese rapid în vedere că avusese noroc cu carul prin simpla readucere la viaţă. Asistenta care efectuase procedura, acţionând conform instrucţiunilor medicale furate din Purgatoriu, risca închisoare pe termen lung pentru ceea ce făcuse. Până la urmă, indignarea lui Ngô se dovedise mai slabă decât emoţia trăită – la gândul că era viu din nou şi se găsea atât de departe de Pământ.

Încercase de câteva ori să obţină rezidenţa în Purgatoriu, însă fusese de fiecare dată respins: niciuna dintre infracţiunile lui nu apărea înregistrată oficial în Vietnam. În fapt, găsea viaţa de la Baza Peary ca fiind suficient de plăcută – o versiune redusă a regatului lui Brass, deoarece aşezarea era plină de hoţi, curve dispuse la orice şi o ceată mare de bandiţi şi criminali, care încă nu

dobândise suficientă notorietate ca să trăiască în Sin. Îşi asigurase un paşaport fals, deşi, oricum, nimeni n-avea de gând să ceară extrădarea lui.

Aşa că se decisese să rămână pe Lună sub noua lui identitate: Johnny D-Tox. Găsise de lucru ca şofer de marfa pe distanţe lungi, o ocupaţie nu foarte diferită de cea avută pe Pământ, şi în cele din urmă ajunsese poştaş.

Şi exact cu asta se ocupă în prezent. E la volanul aceleiaşi dube poştale mari – un vehicul VLTV vopsit în roşu, cu o remorcă în spate – cu care străbate emisfera nordică a Zonei Întunecate de aproape şase ani.

Ca şi Jean-Pierre Plaisance, îşi îndrăgeşte vehiculul ca pe un animal de companie, se consideră un aventurier, un pionier sau un om care-şi cunoaşte teritoriul mai bine ca oricine altcineva. Spre deosebire de Plaisance, n-a ajuns încă să sufere de cancer terminal. Îşi face teste în mod regulat şi ia toate medicamentele preventive adecvate.

Duba lui e bine protejată şi echipată cu cele mai avansate echipamente. În plus, cunoaşte localizarea tuturor adăposturilor împotriva radiaţiilor şi nu-şi asumă niciun risc. Intenţionează să mai trăiască multe zeci de ani.

Ngô şi-a petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore efectuând livrări în zona cunoscută sub numele Cadranul 45B: un perimetru între paralelele 30 şi 45, cam de mărimea Irakului. A livrat instrumente de precizie astronomilor din Craterul Tesla, provizii perisabile cartografilor norvegieni de la Baza Nušl şi butelii de oxigen cercetătorilor bavarezi din Craterul Kurchatov. Ngô a stat în această ultimă aşezare mai mult decât ar fi trebuit, ca să se bucure de ospitalitatea locuitorilor, dând pe gât câteva Weissbier şi făcându-i pe cercetători să râdă cu poftă atunci când încercase să danseze Schuhplattler. Reuşise chiar să subtilizeze – atunci când gazdele nu se uitau la el – nişte obiecte de dragul vechii lui pasiuni.

În calitate de poştaş, mai mult decât în cea veche de curier de produse de cofetărie, Ngô se bucură de numeroase oportunităţi în a-şi satisface cleptomania.

Uneori deschide pachetele puse la poştă şi scoate de

acolo lucruri cărora nu li se va simţi niciodată lipsa. Alteori înlocuieşte obiecte de valoare cu versiuni mai ieftine sau copii contrafăcute la o imprimantă 3D. Iar când vizitează câte o aşezare, uneori doseşte câteva articole într-un buzunar ascuns al uniformei, aşa cum a procedat la baza bavareză.

În acest moment Ngô porneşte farurile dubei, deoarece călătoreşte prin Nocturnity. A livrat mărfuri de multe ori în plin întuneric, dar preferă să evite asta de câte ori este posibil – şederea prelungită de la Kurchatov l-a făcut să întârzie mult de la program. Însă după ce va lăsa cheresteaua la baza sectanţilor şi va urca la bord icoanele sculptate manual – singura modalitate prin care membrii congregaţiei scot bani suficienţi ca să-şi asigure rezervele esenţiale de electricitate –, o să revină cât mai grabnic posibil la lumina soarelui. Şi de acolo se va întoarce la Baza Peary, unde va aştepta următorul transport de livrat.

Ngô nutreşte o ciudată afinitate pentru membrii sectei Extaziaţilor. Poate deoarece se bazează atât de mult pe el, sau poate fiindcă sunt atât de naivi. După ce dijmuieşte bine pachetele pe care ei le încarcă – unele dintre lucrurile lor îi aduc un profit frumuşel pe piaţa neagră – sectanţii par mereu să-i accepte scuzele cusute cu aţă albă. De fapt, ajung în mod bizar să-şi ceară ei iertare şi insistă să-l servească, de obicei, cu o porţie din mâncărurile lor delicioase sau din plăcinta excelentă pe care o fac. Pe urmă încearcă să-i ţină un discurs din Scriptură – Ngô este oficial budist, deşi familia lui are destule rădăcini creştine din zilele coloniştilor francezi – şi el le face jocul din politeţe. Ultima dată i-au vorbit de Iisus şi de miracolul învierii. Ngô s-a abţinut să evidenţieze faptul că şi el a înviat din morţi – şi chiar la vârsta de treizeci şi trei de ani –, deoarece în acele momente n-avea chef să-i sperie.

Dar în clipa asta e decis să le relateze povestea oricum. Doar ca să vadă ce se întâmplă. Poate că-i vor oferi ceva mai multă plăcintă. Sau poate că vor decide să-l venereze. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să aibă o poveste de istorisit tipilor din Peary pe seama căreia să se amuze.

Crucea gigantică este în beznă, însă la lumina farurilor care învăluie Baza Ngô observă, spre marea lui surprindere, un alt vehicul parcat într-o parte. În toţi anii de când face livrări, n-a remarcat niciodată vreun vizitator la sediul sectanţilor. Aşa că iese de pe drum şi trece pe lângă vehiculul parcat, ajustând lumina farurilor pentru o inspecţie mai îndeaproape. VLTV-ul arată ponosit şi hărtănit, şi n-are marcaje de identificare. Ngô se întreabă dacă nu cumva aparţine vreunei echipe de cercetare, care are nevoie urgentă de asistenţă tehnică – o perspectivă deopotrivă interesantă şi neatrăgătoare. Ca angajat poştal, ar fi de datoria lui să remorcheze echipa înapoi la Baza Peary dacă ar fi nevoie de aşa ceva.

Îşi continuă prudent drumul către uşa de acces în complex. Ca să nu coboare din dubă, vehiculul este dotat cu un braţ extensibil care ajunge până la lanţul clopoţelului. Dar după ce trage de acesta, nu primeşte niciun răspuns dinăuntru. Uşa sasului nu se ridică. Este o situaţie complet neobişnuită – sectanţii răspund întotdeauna cu mare rapiditate, ca şi cum l-ar aştepta mereu cu răsuflarea tăiată. Ngô se întreabă dacă nu cumva atenţia le este atrasă de oaspeţii misterioşi. Trage din nou de lanţ. Nimic.

Ca atare, mişcă duba până când ajunge cu botul spre uşă. Farurile dau suficientă lumină ca să vadă prin geamul sasului de acces. Şi Ngô îşi dă seama că este cineva înăuntru care se uită la el. Dar nu prea înţelege – lumina de pe Lună i-a slăbit vederea, şi aşa nu foarte ageră – şi de aceea clipeşte din faruri de câteva ori. Capul din spatele geamului dispare.

Uşa exterioară începe să se ridice – mai repede decât îşi aminteşte Ngô că se ridica altădată.

Când sasul de acces se deschide complet, întoarce duba, bagă remorca înăuntru şi o desprinde de dubă. Apoi întoarce duba şi clipeşte din nou din faruri. Durează ceva timp, însă până la urmă individul dinăuntru pare să înţeleagă: remorca şi vehiculul n-au suficient loc înăuntru ca să intre împreună. Cu încărcătura ei preţioasă, remorca

trebuie să intre prima.

Aşteptându-şi rândul, Ngô devine tot mai bănuitor.

Ce se petrece în acel moment este complet neobişnuit. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva sectanţii au fost luaţi ostatici sau ceva de genul ăsta. Sau poate s-au îmbolnăvit? Dacă duba cealaltă aparţine unei misiuni de salvare? Şi atunci, de ce i s-ar permite accesul înăuntru? De ce să nu fie ţinut la intrare şi să i se comunice cumva că înăuntru există un pericol? De ce nu…?

Deodată, uşa exterioară se ridică din nou – iarăşi cu mare iuţeală. Ngô intră cu vehiculul în interiorul sasului de acces, curios din cale afară şi ciudat de emoţionat.

Deoarece acele circumstanţe neobişnuite îi oferă cel puţin posibilitatea de a se delecta cu pasiunea lui favorită – diversiunea şi întreruperile fiind, în definitiv, cei mai buni prieteni ai unui hoţ.

Apare din nou chipul la geamul interior. Este un bărbat cu părul negru, şocant de arătos, proaspăt ras, însă poartă hainele obişnuite ale sectanţilor: vestă largă şi cămaşă de culoare violet. Şi zâmbeşte… larg. Poate că e un nou-sosit. Poate că are în sarcină manevrarea porţii, pe când ceilalţi sărbătoresc ceva.

Ngô clipeşte din nou din faruri şi omul dispare ca să ridice uşa. În cele din urmă, Ngô pătrunde în zona de încărcare, unde pachetele sunt deja stivuite pentru preluare. Dar e mai întunecat decât de obicei, iar chipeşul străin nu se vede nicăieri. De fapt, Ngô abia desluşeşte ceva în jur. Verifică instrumentele de la bord pentru a vedea presiunea din încăpere, apoi deschide uşile dubei.

A ajuns în complex şi inspiră aerul plin de mirosuri. Însă nu-l întâmpină nimeni. Priveşte în jur.

— Alo? strigă el.

Niciun răspuns.

— Alo?

Nimic în afara ecoului. Se gândeşte să încarce pachetele în dubă, să reataşeze remorca şi să plece. Dar e evident că nu poate deschide ambele uşi manual de unul singur. Şi tentaţia de a cerceta mai departe este prea mare.

Aşadar, pătrunde mai adânc în complex. Clipesc doar câteva lumânări electrice – sectanţii nu folosesc lumânări cu flacără, ca să nu irosească oxigenul. Pe zid se vede un verset din Scriptură, săpat în lemn şi abia vizibil în lumina palidă.

Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.
Romani, 8:18

Iar tăcerea continuă să fie totală. Ngô îşi aude chiar propriii paşi.

Ajunge la capelă, centrul sacru unde-şi petrec toată ziua sectanţii. Ngô însuşi s-a bucurat odată de onoarea de a fi primit înăuntru. Era înălţarea şi fusese obligat să îndure o predică fioroasă împotriva lăcomiei omeneşti. Însă în acest moment încăperea, care e decorată cu unele dintre cele mai frumoase sculpturi ale sectanţilor, este complet întunecată.

— Alo?

Niciun răspuns. Ngô simte totuşi că-l aşteaptă cineva înăuntru. Inima îi bate mai repede. Întinde mâna spre perete şi găseşte un comutator. Îl apasă. Şi lumânările electrice se trezesc la viaţă.

Tuãn Ngô contemplă uluit întreaga scenă. Ochii i se măresc. Şi-şi pierde respiraţia.

Toată capela este plină cu cadavre. Corpuri dezmembrate.

Trupuri contorsionate, zdrobite, rupte în bucăţi. Sunt aruncate peste banchete, împrăştiate pe podea. Zac în bucăţi pe altar. Ca şi cum o tornadă sau o forţă diavolească ar fi devastat acel loc. Ngô n-a mai văzut ceva asemănător – nici în cele mai negre coşmaruri.

Se dă înapoi şi călcâiul îi aterizează pe ceva moale. Se uită în jos şi vede că stă pe mâna unui tânăr. Iar tânărul este gol – dezbrăcat de haine.

Apoi Ngô aude un sunet. Se întoarce, cu inima bubuindu-i în piept, şi-l vede pe omul care i-a dat drumul

înăuntru – un bărbat cu părul negru îmbrăcat cu costum de sectant.

Individul ţine în mână ceva care seamănă cu un cuţit mare de măcelărie. Are un mâner gros din lemn şi o lamă lungă de vreo treizeci şi ceva de centimetri. Şi individul zâmbeşte. Ca un nebun.

— *Ce sens are să umbli încălţat cu pantofii altuia?* întreabă individul cu privirea pierdută. *În afara cazului că pantofii lui sunt mai buni ca ai tăi?*

Individul roteşte lama armei ca pe o seceră, iar ultimul lucru pe care-l mai vede Ngô este propriul său trup fără cap prăbuşindu-se grămadă în cealaltă parte a încăperii.

39

Justus îşi aminteşte ceva rostit de Grigori Kalganov cu doar câteva ore înainte: *într-o lume a întunericului nu-ţi poţi vedea propria umbră.*

Şi-i trece prin minte că s-a aventurat într-o lume similară, din pura lui dorinţă. Concentrându-se obsesiv pe treaba de rezolvat, a ajuns să ignore, sau cel puţin să marginalizeze pericolele imediate.

O sună pe coordonatoarea de zbor a lui Fletcher Brass, Amity Powers.

— Despre ce e vorba? întreabă ea cu răceală.

— Vreau doar să aflu pe unde e domnul Brass, minte el, presupunând că Brass se află la baza de lansare a rachetei.

— Domnul Brass este în Sin.

— În *Sin* aţi spus?

— Corect.

Justus ezită.

— Credeam că se preocupă de pregătirile călătoriei lui spre Marte?

— A fost nevoit să rezolve ceva urgent în oraş.

— Şi ce anume, mai exact?

— Domnul Brass nu m-a informat, răspunde Powers. Asta e tot ce doreşti să afli, locotenente?

— Nu chiar.

Justus trece rapid în minte câteva alte întrebări posibile – despre data proiectată a lansării şi despre situaţia generală a securităţii de la baza de lansare – înainte de a ajunge la subiectul important.

— Apropo, câte persoane pleacă în călătorie?

— Nava spaţială *Prospector* are opt locuri.

— Cine pleacă, mai exact?

— Pot să întreb de ce vă interesează?

— Din raţiuni de securitate. Ar putea deveni ţinte, dacă n-au devenit deja.

Powers scoate un sunet ironic.

— Este domnul Brass, bineînţeles. Pe urmă este

comandantul misiunii, Carter Tuchman. Geologul Stephanie Chabadres. Astrofizicianul Renny Olafsen. Responsabilul medical, doctorul Oscar Shields. Asistenta acestuia, infirmiera Flash Bazoom. Şi inginerul Bryce Schubert.

— Şapte în total.

— Poftim?

— Spuneaţi că sunt opt locuri.

— Păi, merge şi robotul Leonardo.

— Androidul?

— Corect.

— Care a fost programat special pentru călătorie?

— Ei bine, nu ştiu nimic despre asta, locotenente – va trebui să-i întrebaţi pe specialiştii în robotică.

— Poate că o voi face. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Justus închide, întrebându-se dacă nu cumva a pierdut timp foarte preţios până la urmă. Iniţial, respingerea de către şeful Buchanan a posibilităţii implicării roboţilor în seria de crime îi sporise bănuielile, însă în acest moment androidul lipsă pare să servească, într-adevăr, unui scop ştiinţific. Aşa că Justus decide să lase chestiunea deoparte ca să se ocupe de alte probleme mai presante. Tocmai termină de programat o autopsie a cadavrului lui Grigori Kalganov, când la secţie apare Leonardo Grey.

— Domnul Brass ar dori să vă vadă, domnule, anunţă droidul.

Justus se întreabă dacă apariţia neaşteptată are ceva de-a face cu apelul lui telefonic.

— Şi ai venit aici ca să mă escortezi?

— Corect.

— La palatul lui? Kasr?

— Nu chiar, domnule.

— Atunci, unde?

— Veţi afla în scurtă vreme, domnule.

Justus nu se opune. I se alătură lui Grey în vehiculul superb de escortă şi împreună navighează pe străzile din Sin. În cele din urmă, faţada palatului Kasr apare în faţa

lor, însă vehiculul îşi croieşte drum printre fântâni şi peisajul verde al parcului Processional. Nu se îndreaptă spre intrarea principală. La poarta unui hangar pentru vehicule, aflat cam la două sute de metri de intrarea principală, vehiculul în care se află ei este scanat de o mulţime de dispozitive de securitate.

— Arma dumneavoastră, cere un paznic cu chipul lipsit de orice expresie după ce Justus coboară.

— Este doar un dispozitiv de imobilizare.

— Arma dumneavoastră, repetă inflexibil individul, iar Justus pricepe mesajul – predă arma.

Grey îl conduce de-a lungul unui garaj plin cu vehicule antice cu motor: un automobil Ferrari, un Aston Martin, două maşini Jaguar şi un Mercedes-Benz.

Damien îşi aminteşte că a citit ceva despre hotărârea lui Brass de a-şi aduce întreaga colecţie de automobile de epocă până pe Lună.

— Nu e un mediu chiar lipsit de rugină, zice el.

— Poftim, domnule?

— Din pricina oxigenului. N-ar trebui ca maşinile să fie depozitate undeva – în vid?

— Aceste vehicule sunt testate de domnul Brass, domnule.

— Nu ia niciunul pe Marte, nu?

— În privinţa asta nu sunt sigur, domnule.

Justus clatină din cap, iar Grey îl conduce într-un ascensor cu nuanţe strălucitoare de aramă şi crom.

— Brass se află la capătul drumului?

— Da, domnule.

Când ascensorul se opreşte brusc – senzaţia e ca şi cum ar fi căzut în gol zece etaje – Justus se pregăteşte psihic pentru un nou spectacol de şoc şi groază. Poate că e vorba de ceva complet neprevăzut. Dar Brass – care se află în zona de recepţie, îmbrăcat cu un costum din serj cu dungi arămii, o cravată asortată de aceeaşi culoare şi mănuşi de şofer din piele de căprioară – dă pe dinafară de farmec.

— Locotenentul Damien Justus.

A dispărut complet din vocea lui agresivitatea de la baza

de lansare; individul vorbeşte ca şi cum s-ar adresa unui investitor crucial pentru viitorul lui.

— N-arăţi cu nicio zi mai bătrân decât atunci când te-am întâlnit ultima dată.

O glumă neconvingătoare. Însă Justus îi răspunde cu una la fel de neconcludentă:

— În cazul meu, mi se pare că a trecut un secol.

— Păi, aşa e în Purgatoriu. Pe aici trăim într-o zi cât într-o viaţă.

Brass îşi întinde mâna înmănuşată – Justus are senzaţia că dă mâna cu o antilopă – şi afişează pe chip faimosul lui rânjet de rechin.

— Ai câteva minute libere?

— De ce nu?

— Atunci, te rog să vii încoace, îi cere Brass.

Întinde un braţ lung ca o coasă – fără să-l atingă pe Justus, dar oarecum împingându-l cu un soi de forţă magnetică – şi Damien se trezeşte, înainte de a-şi da prea bine seama, într-o încăpere ca o peşteră, ce pare săpată în rocă.

Bănuieşte că e vorba de un tunel săpat de lavă. Îşi aminteşte că a citit în una dintre biografii că Brass a oxigenat şi iluminat câteva astfel de tuneluri cu singurul scop de a organiza evenimente sportive subterane: turnee de golf, concursuri de urmărire sportivă şi alte chestii asemănătoare. Dar nu-şi închipuie de ce a ajuns şi el într-un asemenea loc.

— Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul ieri, zice Brass. Procedurile de testare sunt incredibil de dure, iar la vârsta mea pot scoate complet din minţi un om.

— Nicio problemă.

— Dacă e să spunem adevărul, cred că am fost un pic surprins că nu mi-ai arătat genul de deferenţă cu care am fost obişnuit. Evident, am ajuns un răsfăţat – cu tot servilismul şi linguşeala de care am parte de la făţarnicii de pe aici. Şi când n-am văzut aceeaşi atitudine de la tine, recunosc că la început am fost un pic deranjat. Până ceva mai târziu, când m-am gândit mai bine la asta. Când am

ajuns să te respect pentru că nu te laşi încălecat. Fiindcă eşti suficient de bărbat ca să vorbeşti direct. Din nou, n-ar fi trebuit să fiu surprins. Mi s-a zis ce gen de profesionist eşti. Cel care vorbeşte pe şleau. Un om cu principii. Detectivul care merge până la capăt. Este chiar motivul pentru care am crezut că te vei dovedi atât de util aici, în Purgatoriu.

— Scuzaţi-mă, domnule Brass, spuneţi că *dumneavoastră* aţi autorizat intrarea mea în Purgatoriu?

— Bineînţeles că eu am fost. Mi s-au dat amănunte despre tine – chiar de către Otto Decker –, însă asta doar pentru că eu căutam pe cineva exact ca tine. Cineva care să mă ajute să scutur un pic PPD-ul. De fapt, de aceea am fost nevoit să păstrez totul secret atâta vreme – ca să nu ţi se urce la cap, să nu-ţi scape ceva din atenţie. Şi sunt convins că nu mai trebuie să-ţi dezvălui că numirea ta a fost destul de eficientă până acum – chiar dacă PPD-ul nu ştie asta.

Îl conduce pe Justus de-a lungul unei curbe a tunelului în timp ce merg – galeria face curbe permanent şi se lărgeşte – şi Damien începe să aibă sentimentul că Brass continuă să-i servească jumătăţi de adevăruri. Din iritare personală. Cu un scop ascuns în minte.

— Presupun că problema e următoarea, continuă Brass. După ce ţi-am acordat o astfel de responsabilitate, fără a mai pomeni de faptul că ţi-am oferit un refugiu vizavi de problemele pe care le aveai pe Pământ, cred că mă aşteptam la un soi de recunoştinţă. Şi am presupus că nu voi avea de-a face cu tine personal, că-ţi vei vedea de treabă fără să mă deranjezi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că *tu* nu lucrezi aşa. Nu lucrezi pe ascuns şi nu faci distincţii – nici măcar în privinţa mea. Eşti complet netemător. De fapt, asta mi-a slujit ca o lecţie valoroasă. Deoarece aş fi putut uita de unde provin. Presupun că ai citit cărţile despre mine?

— Pe unele dintre ele.

— Atunci, s-ar putea să ştii că maică-mea mi-a dat numele după Fletcher Christian. Mă rog, nu chiar Fletcher

Christian, ci o vedetă de cinema care a interpretat rolul acestuia în unul dintre filmele alea făcute după *Revolta de pe Bounty.* Era cineva de care ea se îndrăgostise. Ironia, evident, şi mi-a luat o vreme ca s-o recunosc, a fost aceea că după „revoltă” Fletcher Christian s-a exilat de bunăvoie într-un loc numit Insula Pitcairn, care la acea vreme însemna în mare parte ce semnifică azi Zona Întunecată a Lunii. Însă marea diferenţă a constat în faptul că domnul Christian însuşi n-a mai trăit prea mult – poate patru ani, nimeni nu ştie exact cât anume – şi societatea creată de el a supravieţuit, dar n-a înflorit niciodată. Era prea claustrofobică şi prea marcată de incesturi, înţelegi. O comunitate alcătuită aproape în întregime din rebeli şi nelegiuiţi, dispuşi la tot felul de manevre politice primitive. Un mic univers autosuficient, izolat de restul lumii, în care traiul se desfăşura după standarde proprii, şi corupt din interior.

Brass chicoteşte şi se uită fix la Justus.

— Probabil că te gândeşti, ei bine, care e diferenţa între ce era acolo şi Purgatoriu? Şi da, sunt pe deplin conştient că propria noastră societate are multe similarităţi la suprafaţă cu Pitcairn. Însă minunăţia adevărată – şi aici trebuie să-mi arog o anumită mândrie – este că Purgatoriul nu numai că a supravieţuit, dar a explodat. În ciuda mediului închis şi a tuturor sociopaţilor care trăiesc aici. Cu siguranţă că mi-am depăşit propriul nume – nu m-am sinucis, nici n-am murit din cauze naturale şi nici n-am fost ucis de nişte criminali… cel puţin nu încă. Şi ştii de ce s-au întâmplat toate astea? Ei bine, pentru început deoarece există o mână de fier care impune disciplina. Există o modalitate concepută de mine pentru a face viaţa de aici mereu interesantă – *tumultuoasă,* s-ar putea spune –, ceea ce reprezintă un factor psihologic important într-un astfel de loc. Însă motivul principal, motivul *crucial,* deşi nu-i fac reclamă în mod public, este acela că Purgatoriul *nu este chiar aşa de izolat precum ai putea crede.* Geografic, evident că este. Vizual… şi asta. Însă *politic* şi *filosofic…* ei bine, după câţiva ani de sfidare spectaculoasă, am început

în secret să redeschid liniile de comunicare. În mod ascuns, bineînţeles, deoarece nu-mi servea la nimic să fiu portretizat drept un erou exilat. Dar în spatele scenei cordonul ombilical cu Pământul a fost reataşat cu discreţie. Am acceptat inevitabilitatea acestui fapt. Mi-am înghiţit propria mândrie. Încă îmi spun megaloman pe Bila Albastră? Ei bine, este un termen superfluu, oricum. Fii convins că am şi eu momentele mele. Uneori mă sperii singur de mine – şi vorbesc serios. Totuşi cheia adevărată a succesului meu, realitatea plictisitoare care-mi finanţează toate ambiţiile astronomice, este dată de latura mea constructivă. Cred că încerc să sugerez că nu sunt acel paria care pare că sunt. Nu voi intra în detalii amănunţite, dar sunt mult mai puternic decât ai crede. Iar tentaculele mele ajung în locuri pe care nici nu ţi le imaginezi. Chiar şi pe Pământ.

— Este cumva o ameninţare?

— Nu, de ce afirmi asta? Nu fac decât să subliniez o ironie crudă. Aceea că deţin un control mai mare asupra unor părţi ale Pământului decât asupra unor părţi ale propriului meu regat. Asupra unor părţi ale familiei mele, dacă stau mai bine să mă gândesc. A, iat-o.

O fracţiune de secundă Justus crede că e pe punctul de a o vedea pe QT Brass.

În realitate, cei doi au ajuns la un soi de garaj sau de service Pit Stop: piese de automobil pe rafturi şi prinse de cârlige, un vehicul dezmembrat pe un lift hidraulic, bidoane vechi cu uleiuri şi combustibili. Iar într-o parte a acestui ansamblu, cu faţa spre uşa deschisă, bijuteria centrală – un automobil sport Mustang roşu ca focul, cu dungi albe, roţi cromate şlefuite şi oglinzi laterale argintii.

— E o frumuseţe, nu-i aşa?

Brass deschide deja uşa din dreptul pasagerului.

— Model Shelby Cobra GT350 din 1966.

— E cea cumpărată la licitaţie…?

— Pentru nouă sute de mii de dolari, aşa e. Cu atâta vreme în urmă. Ai citit despre asta?

— Ceva. Undeva.

— Atunci, locotenente, zice Brass ţinând uşa deschisă, te rog să urci.

— Mă duceţi la o plimbare?

— În cea mai clasică manieră.

— Aici?

— De ce nu? Doar nu ţi-e frică, nu?

— Nu mi-e frică.

— Atunci, te rog să urci.

Nu fără precauţie, Justus se strecoară pe un scaun vechi, care scârţâie, confecţionat manual din piele. Timp de un minut examinează atent ce se află în jurul lui: bordul cu instrumente din oţel, ceasul analog de bord, volanul îmbrăcat în lemn, maneta de viteze argintie, întreaga *atmosferă* a unei epoci în care existau staţii de benzină la fiecare colţ de stradă şi accidente de maşină la fiecare a doua intersecţie.

— E chiar mai frumoasă pe dinăuntru, nu?

Maşina se clatină atunci când Brass se strecoară pe scaunul şoferului.

— Ca un birou, spune Justus.

— Ca un birou, exact. Presupun că ai citit despre asta? Despre cum am încheiat unele dintre cele mai importante afaceri în maşina asta?

— Ceva. Undeva.

— Ei bine, este cu adevărat o tradiţie. Toţi oamenii ăia cu care am făcut afaceri de-a lungul anilor, toţi acei rivali corporatişti, birocraţi şi alţii de teapa lor, niciunul nu se simţea în largul lui într-o sală de şedinţe. Presupun că erau prea încordaţi sau prea paranoici să nu fie înregistraţi. Însă ia du-i într-o plimbare cu bijuteria asta, lasă-i să simtă toţi cei 335 de cai putere în lungul spinării – ei bine, chestia asta îi elibera de toate angoasele. Transforma mincinoşi în oameni cinstiţi. Cred că se simţeau în siguranţă să vorbească la adăpostul unui motor care mugea. Ia ascultă.

Brass introduce cheia în contact şi porneşte motorul, îl ambalează cu un picior pe frână şi face să vibreze fiecare os din trupul lui Justus.

— Ce zici de asta? întreabă el.
— Impresionant, răspunde Justus.
— Îmi place să cred că e de-a dreptul senzual.
— Se poate spune şi aşa.
— Deci eşti pregătit, locotenente? Pentru un pic de viteză?
— Desigur.
— Atunci, mă tem că va trebui să-ţi pui centura.
Justus se conformează în vreme ce Brass ia piciorul de pe frână şi pune maşina în mişcare. Coboară încet o pantă cu hopuri şi iau o curbă, apoi se opresc în faţa unui tunel complet nou – o galerie masivă care se întinde pe o lungime de aproximativ un kilometru şi jumătate, dreaptă, netedă şi fără ieşituri pe părţile laterale, în afara gurilor de ventilaţie şi a neoanelor încastrate în zid. Seamănă cu un tunel care poate fi găsit pe sub Alpii elveţieni, Canalul Mânecii sau pe sub vreun vechi palat sovietic – visul oricărui pilot de maşini de curse – şi amenajat, aparent, în aşa fel încât Brass să se distreze în voie în Zona Întunecată a Lunii.
— Nu e chiar circuitul de la Nürburgring, adaugă Brass. Dar noi l-am îndrăgit.
— Noi?
— Nu sunt singurul maniac al vitezei din Purgatoriu.
— Î-hî.
Justus se prinde, discret, mai bine de scaun.
Brass apasă puţin pedala de acceleraţie, astfel că motorul se zbârleşte furios, şasiul începe să vibreze şi pe ţeava de eşapament iese un nor gros de fum. Apoi eliberează frâna de mână şi apasă pedala de acceleraţie la maximum, iar Mustangul ţâşneşte cu un muget şi cu un scârţâit puternic de cauciucuri. O clipă Justus are impresia că temerile lui cele mai mari devin realitate, însă maşina înaintează mai bine de un minut de-a lungul tunelului săpat de lavă şi vitezometrul nu trece mai mult de şaizeci de kilometri pe oră.
Pe urmă, apropiindu-se capătul tunelului, Brass schimbă repede viteza într-o treaptă inferioară şi maşina se opreşte

la câţiva metri de un perete din stâncă lunară.

— Cum a fost?

— Bine, răspunde Justus, uşurat.

— Am balastat şasiul maşinii ca să-i confere o oarecare stabilitate. Însă în gravitaţia de aici maşina o poate lua literalmente razna – poate atinge cu mult peste 200 de kilometri pe oră. Pe Pământ asta era limita absolută. Dar chiar şi acolo am apăsat pedala de acceleraţie la maximum când am socotit că era cazul, când aveam mare nevoie să mai dezleg o limbă sau două. Unul dintre traseele neoficiale favorite pentru mine era Autostrada Unu de pe coasta Pacificului. Cred că s-ar putea spune că aveam o înţelegere cu patrula de autostradă de acolo. Îmi amintesc odată că l-am luat chiar pe guvernator la o mică plimbare de plăcere. Doamne, nici măcar nu-mi mai amintesc numele lui.

— Guvernatorul Guerra.

— Guerra, corect, confirmă Brass, apoi execută încet o întoarcere. Iar când am atins 190 de kilometri la oră l-am întrebat dacă era adevărat ce auzisem, toate zvonurile alea. Ceva legat de restricţii în domeniul aerospaţial – nici măcar nu-mi amintesc detaliile.

— California avea de gând să interzică zborurile supersonice pe deasupra zonelor rezidenţiale dacă nu plăteai o taxă anuală.

— Corect! Exact aşa! Chestia asta era într-una dintre cărţile mele?

— În câteva dintre ele.

— Atunci, probabil că nu mai e nevoie să-ţi povestesc mai departe, nu? întreabă Brass, după ce întoarce maşina din nou cu botul spre tunel, cu motorul la ralanti. L-am întrebat pe Guerra dacă a încheiat o înţelegere cu unul dintre rivalii mei. Dacă primise, într-adevăr, câteva milioane pe sub masă şi încerca să mă fenteze. El a stat o vreme pe scaunul pe care stai tu acum – probabil că atinsesem deja 220 de kilometri în acel moment, aproape la limită – şi nu scotea o vorbă. Dar nu era vorba de o tăcere care să arate că era *înspăimântat,* înţelegi? Era

vorba de o tăcere *elocventă.* Tăcerea avea *sens,* aşa cum e tăcerea din spaţiu. Deoarece tăcerea *era* răspunsul – înţelegi ce spun?

— Aţi scos adevărul de la el speriindu-l.

— Într-un fel. Oricum, lucrurile sunt ceva mai elegante. Haide să mai dăm o tură, bine?

Fără a aştepta un răspuns, Brass bagă maneta în viteză şi apasă pedala de acceleraţie la maximum, iar Mustangul ţâşneşte în lungul tunelului, urlând şi scuipând fum. De această dată înaintează cu o viteză considerabil mai mare, poate 120 de kilometri pe oră, repezindu-se către capătul tunelului, prin ghemotoacele de fum rămase de la tura anterioară, printre şirurile de lumini, prea repede ca să mai ia vreo curbă, ca o rachetă apropiindu-se de ţintă. Câteva secunde Justus are certitudinea că se vor izbi de peretele din stâncă – pentru ca Brass să-şi demonstreze punctul nebunesc de vedere – şi se simte îngrozit pe când este împins de forţa gravitaţională în scaun.

Însă Brass acţionează frânele exact la timp şi maşina se opreşte scrâşnind printre alţi nori de fum scoşi de cauciucuri.

Brass are o privire de nebun.

— Te-ai scăpat un pic pe tine de data asta?

— Un pic, răspunde Justus.

— Uneori e bine să te joci cu moartea, pufneşte Brass. E unul dintre marile paradoxuri, nu? Acela că oamenii apreciază viaţa doar după ce trec pe lângă moarte? De câtă vreme Pământul nu s-a mai confruntat cu o ameninţare de moarte? Ceva care să-i scoată cu adevărat pe pământeni din starea lor de complezenţă? De la cometa aia fâsâită? Şi cu toate astea devenim rapid aroganţi din nou. Uităm gustul acela dulce al mortalităţii noastre. Bineînţeles că sunt mulţi oameni care flirtează intenţionat cu moartea, care par dependenţi de ea. Aşa se spunea şi despre mine. *Încă* se afirmă asta despre mine, despre toată povestea asta cu călătoria spre Marte. S-ar putea zice asta şi despre fiica mea, despre modul prostesc în care tratează lucrurile. Spun prostesc deoarece în cazul ei un asemenea

comportament n-are sens. Şi atunci, de ce o face? Încearcă să arate că e capabilă de asta? Poate că ar trebui să mă învinovăţesc singur pentru că am scăpat-o de sub control? Fiindcă am adormit la volan, ca să zicem aşa? Ei bine, îi las pe alţii să decidă. Oricum, ştiu clar că ea a devenit un soi de problemă în ultima vreme. O problemă esenţială. Ai şi tu o fiică, nu?

— Corect, răspunde Justus, ţeapăn de spaimă.

— Atunci, probabil că ai idee despre ceea ce vorbesc. Copiii pot crea multe probleme, nu?

— Da.

— Oh, nu vreau să spun că am suspiciuni în privinţa fetei tale. Vreau doar să subliniez că a mea devenit o problemă *aparte.* Poate că a fost mereu aşa. Poate că am negat prea mult timp faptele. Ea *a fost* cea care te-a forţat să dai acel telefon, am dreptate?

— Care telefon?

— Haide, locotenente, ştii la ce telefon mă refer.

— Nu, nu ştiu.

— Atunci, îţi *spun eu* la ce telefon mă refer, adaugă Brass cu nişte ochi ca de linx, scăpărând. Cel dat cu doar câteva ore în urmă, când ai cerut de la coordonatoarea mea de zbor amănunte despre lista de pasageri pentru călătoria spre Marte. Aici a fost vorba de fiică-mea care trage sforile, nu?

— Nu las pe nimeni să mă folosească pentru a trage sfori, domnule Brass, credeam că s-a înţeles asta.

— Atunci, te-a manipulat fără ca măcar să-ţi dai seama, poate face şi aşa ceva.

— Vă asigur că n-a făcut-o.

— Iar eu te *informez* că a făcut-o.

— Păi, atunci, zice Justus ridicând din umeri, poate că vreţi să-mi spuneţi de ce lista aia de pasageri este un subiect atât de sensibil pentru dumneavoastră.

— Asta e o recunoaştere?

— Absolut deloc. Dar de ce este importantă?

— De ce este importantă? *De ce?* chicoteşte Brass ca un nebun. Deoarece tăcerea este răspunsul.

— Nu pricep.
— Eşti sigur că vrei să pricepi?
— Da.
— Atunci, dă-mi voie *să-ţi demonstrez,* locotenente.

Brass strânge volanul brusc, apasă cu putere pe acceleraţie şi, *bang,* Mustangul ţâşneşte din nou prin tunel, năpustindu-se prin fum şi lumină. Când ajung la jumătatea tunelului, Brass urcă maşina pe peretele rotunjit, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru. Rămân acolo, *înaintând pe zid* şi îndreptându-se către capătul tunelului – aflat la o sută de metri distanţă, apoi la cincizeci, pe urmă la douăzeci –, după care Brass răsuceşte volanul şi apasă frâna, iar maşina se opreşte iarăşi în scrâşnet de cauciucuri, la câţiva metri de impactul nimicitor.

— *Deoarece tăcerea este răspunsul!* ţipă din nou Brass, cu un tremurat sinistru în voce. Fiindcă Universul *urlă* la noi, oare suntem prea surzi ca să-l auzim? Suntem *extrem* de aproape de moarte, la doar *un centimetru* de pieire! Trebuie să căutăm, să explorăm, să ne asigurăm un cap de pod, să lăsăm o urmă. *Trebuie!* Întrucât ăsta este scopul nostru, *singurul nostru scop!* Este o nenorocită de misiune divină! Nimic altceva nu contează! *Nimic!* Şi nu-mi pot permite să las ceva – *orice* – să stea în calea mea. Sau pe cineva – *chiar dacă e vorba de nenorocita de fiică-mea* – care să încerce să mă abată. Înţelegi ce vreau să spun, locotenente? *Tăcerea este răspunsul!*

Justus nu răspunde, însă faţa îi tresare spasmodic, trădându-i starea de confuzie.

Aşa că Brass roteşte din nou volanul şi apasă pedala de acceleraţie, iar maşina *explodează* de-a lungul tunelului – de la zero la 100 de kilometri pe oră în cinci secunde –, pe urmă accelerează şi accelerează, şi *accelerează* cu motorul urlând şi Brass rotind volanul. Se urcă pe pereţi din nou şi apoi pe tavan, ajung să străbată tunelul cu capul în jos şi roţile maşinii *pe tavan*, ca în *Men în Black I*– incredibil! –, iar Justus stă încovrigat în scaun, îngrozit, în vreme ce maşina se năpusteşte din nou spre zid – 150 de metri, 50, 25 – până când Brass trage de manetă şi apasă până la

refuz frâna. Brusc, se opresc scrâşnind din nou din roţi la nici *zece centimetri* de zid, cu motorul mârâind furios şi fumul ridicându-se ca o ceaţă.

— *Aşa că spune-mi acum,* locotenente, şi fii sincer! urlă Brass pe când se întoarce spre el, cu buzele răsfrânte şi ochii scăpărând. Ţi-a spus ceva fiică-mea despre Leafists? A susţinut cumva că i-am ucis? *Încearcă să dea vina pe mine?* Să mă incrimineze? Să preia Purgatoriul? *Să mă împiedice să plec pe Marte?* Spune-mi! În numele viitorului omenirii, *spune-mi!* Fiindcă trebuie să ştiu adevărul! Întreg adevărul! Oricare ar fi acesta, *trebuie să-l ştiu!*

Şi cum Justus nu răspunde imediat, Brass dă ultima lovitură:

— Asta vrei să-mi spui? *Tăcerea este răspunsul!* Chiar asta vrei să-mi spui? *Tăcerea este răspunsul!*

Întinde mâna după cheia de contact, pregătit să oprească motorul şi odată cu asta orice şansă de replică, orice şansă a detectivului de a argumenta ceva. Şi cum Justus continuă să tacă, Brass răsuceşte cheia în contact şi motorul se opreşte, apoi se uită la locotenent cu o expresie sălbatică.

— *Tăcerea este răspunsul!* exclamă el.

Nu e nevoie să mai adauge altceva.

Însă Justus spune oricum.

40

— Nu, domnule Brass.

Justus nu-şi pierde cumpătul prea des, iar în aparenţă nu şi-l pierde nici în acest moment. La început a fost calm, vorbea manierat, n-a ridicat vocea. Însă din clipa în care s-a urcat în Mustang, curios şi prudent, totul s-a schimbat.

— Nu, reia el. Sunt *locotenent de poliţie.* Şi, aşa cum aţi subliniat, sunt cam maniac în privinţa regulilor. Poate prea mult chiar: se poate spune că încep să regret asta. Există însă o regulă la care continui să ţin morţiş: aceea că un poliţist nu răspunde în faţa *nimănui,* cu excepţia superiorilor. Cu excepţia şefilor şi comisarilor. Cu excepţia procurorilor. Cu excepţia judecătorilor. Şi a nimănui altcuiva. Nici măcar a autocratului, sau Patriarhului, sau marelui grangure, sau a cui naiba se presupune că se află la conducere. Nici măcar a dumitale, domnule Brass. Mai ales când sunteţi *suspect* în cadrul anchetei mele. Deci nu, nu *trebuie* să vă răspund la întrebări şi nu, *n-am de gând* să vă răspund la ele. Dar asta nu înseamnă că *tăcerea este răspunsul,* ci doar că nu divulg *nimănui* aspecte ale anchetei mele.

Se uită sfidător în ochii scânteietori ai lui Brass, în vreme ce acesta îl priveşte fix, fără să clipească, şi cu o jumătate de rânjet în colţul gurii, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că are parte de un asemenea răspuns.

— Totuşi, ca poliţist, am dreptul să *pun* întrebări. Iar în calitate de cetăţean şi suspect, domnule Brass, aveţi *obligaţia* de a răspunde la ele. Nu, nu *trebuie* să răspundeţi. Şi *da,* aveţi dreptul să tăceţi şi să cereţi un avocat, şi ar trebui să ştiţi că orice declaraţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Deoarece chiar şi aici, împotriva tuturor evidenţelor, există un tribunal, bazat pe un sistem juridic sub egida căruia şi eu, şi dumneavoastră ne-am născut, şi există tratate neratificate cu Naţiunile Unite, iar din acest punct de vedere există o instanţă a opiniei comune şi instanţa justiţiei cosmice. Aşa că daţi-mi voie să

vă pun *dumneavoastră o* întrebare, domnule Brass. Şi vă rog să vă gândiţi cu atenţie la răspuns, deoarece ar putea fi cel mai important lucru pe care-l spuneţi vreodată. Sunteţi pregătit?

Însă Brass continuă doar să se uite fix, iar Justus nu-i lasă timp de gândire.

— I-aţi atras pe Leafists în Purgatoriu prin minciună? Aţi ordonat uciderea lor în masă? Iar acum le ţineţi organele congelate în nava dumneavoastră spaţială? Răspundeţi-mi la asta, domnule Brass.

Brass continuă să se uite fix, cu sprâncenele ridicate şi nasul curbat, încercând să pară netulburat şi amuzat – în mod cert a mai fost în astfel de situaţii înainte şi se pricepe să iasă din ele. În cele din urmă clipeşte – nici măcar el nu-şi poate ţine ochii deschişi la nesfârşit – şi pufneşte:

— Mi se pare că ai pus *trei* întrebări, locotenente. Dar dacă vrei să ştii cu adevărat…

— Nu, domnule Brass, ştiţi ce? i-o retează scurt Justus. Nu *trebuie* să răspundeţi, deoarece ştiu că orice aţi spune e minciună. O denaturare a faptelor, o sustragere de la adevăr, nişte fraze confuze, criptate, menite să inducă în eroare, ceva de genul ăsta. Am citit destule despre dumneavoastră ca să ştiu asta şi am *văzut* cu ochii mei suficiente lucruri. Ce spuneţi în propriile dumneavoastră legi? În *Codul Brass*? „Minte, minte, minte.” Şi mai spuneţi: „Mereu să aveţi o negare la îndemână”. Şi aşa mai departe. Întreaga litanie nenorocită de sfaturi. Deci cunosc deja răspunsul. De fapt, l-am cunoscut cu câteva minute în urmă, când aţi pus întrebările alea despre fiica dumneavoastră. Deoarece nu vă îngrijora *veridicitatea* lucrurilor care se presupune că mi s-au spus. Vă interesa doar *identitatea* persoanei care mi le-a zis. Şi asta e tot ce am nevoie să ştiu. Dumneavoastră aţi făcut-o. Le-aţi comis pe toate. L-aţi sacrificat pe vechiul dumneavoastră prieten, Otto Decker. Aţi ordonat uciderea lui Kit Zachary. Au existat şi victime colaterale, persoane nevinovate şi oameni care trebuiau reduşi la tăcere din cine ştie ce motiv. Şi aţi comis toate astea fiindcă aţi vrut să eliminaţi

orice rival potenţial înainte de a pleca spre Marte. Deoarece aţi vrut s-o destabilizaţi pe QT, să ţineţi secrete crimele împotriva omenirii şi să vă asiguraţi că Purgatoriul va fi la fel cum vă place dumneavoastră să fie când vă veţi întoarce. Şi sunt sigur că nu v-aţi încheiat actele criminale. Mai sunt şi alţii pe care plănuiţi să-i asasinaţi. Probabil pe propria dumneavoastră fiică. Şi pe mine – sunt convins că n-am fost niciodată de neînlocuit. De fapt, probabil credeţi că sunt incredibil de prost ca să vă spun toate astea. Poate că tocmai mi-am grăbit asasinarea. În fond, poate că aţi *vrut* să-mi pierd cumpătul. Iar dacă aşa stau lucrurile, atunci felicitări, aţi găsit singura cale sigură de a obţine asta. Şi chiar trebuie să vă spun care a fost acea cale?

Brass mişcă din sprâncene simulând interesul.

— *Atunci când mi-aţi ameninţat fiica,* domnule Brass. Oh, ştiu ce veţi zice. Că nici n-aţi fi visat aşa ceva. Dar daţi-mi voie să vă spun că am mai fost ameninţat de indivizi la fel de nebuni ca dumneavoastră. Poate nu la fel de bogaţi şi de puternici, însă la fel de nebuni, de egoişti şi de cruzi. Şi ştiu cum emit astfel de oameni ameninţările, cum procedează. Aruncă ameninţarea parcă la întâmplare, o lasă să plutească în aer, apoi neagă că au avut vreo legătură cu evenimentele ulterioare. Ei bine, am văzut ce ajunge un om care încearcă să ignore o astfel de ameninţare şi se îmbărbătează că totul va fi bine, care se asigură singur că oamenii, chiar şi cei bogaţi şi puternici, şi cruzi, au anumite standarde. Tocmai de aceea mi-am promis că aşa ceva nu se va mai întâmpla vreodată. Şi totuşi, sunt aici şi cu câteva minute în urmă aţi menţionat-o pe fiica mea. Aţi afirmat că tentaculele dumneavoastră ajung pe Pământ şi, practic, în aceeaşi propoziţie aţi menţionat-o pe fiica mea. Aţi făcut-o. Am auzit-o. Ei bine, din întâmplare pentru mine fata mea e mai importantă decât procedurile, PPD-ul, misiunea dumneavoastră pe Marte şi întreg Universul. Pentru mine ea *este* Universul. Este motivul pentru care sunt aici. Deoarece am vrut s-o protejez, să-i ofer o şansă de a trăi fără teamă. Şi fiindcă nu puteam suporta să trăiesc într-o lume în care simpla

mea *prezenţă* însemna o ameninţare la adresa vieţii ei. Aşa că am venit în Zona Întunecată, unde nu credeam că lucrurile pot fi mai rele. Doar ca să mă trezesc aici şi acum, cu dumneata, în maşina dumitale a adevărului sau cum oi fi denumind-o.

Justus e surprins singur de pasiunea din vocea lui.

Efectiv, turuie cuvintele ca o mitralieră.

— Dar să nu credeţi nicio secundă că mi-e frică şi că nu sunt gata să mor. În acelaşi timp, să nu credeţi *nicio secundă* că o să vă las pe *dumneavoastră* să mă ucideţi. Încă nu mi-am dat seama ce intenţii aveţi şi sunt sigur că n-am cum să înţeleg de aici înainte. Şi să nu credeţi nici că veţi scăpa nepedepsit, pentru nicio faptă, sau că blufez. Deoarece un om înţelept mi-a zis odată: „Nu poţi fugi de propria ta umbră”. Acel om n-a putut fugi şi nici dumneavoastră nu puteţi. Indiferent cât de sus-pus şi de puternic credeţi că sunteţi, domnule Fletcher, marele Impertinent cu orgoliu din Aramă[12].

Zicând astea, Justus îşi desface centura de siguranţă şi coboară din maşină.

— Eşti foarte prost… pufneşte în urma lui Brass.

Însă Justus trânteşte portiera.

Merge hotărât, ca într-un soi de transă. Trebuie să iasă din acel loc, să ajungă la QT Brass şi să-i ceară scuze că s-a îndoit de ea şi a suspectat-o. Că a ţinut-o la distanţă. Mai mult, trebuie s-o *protejeze* înainte de a fi prea târziu. Deoarece este doar o chestiune de timp până când tatăl ei o va ataca – dacă nu-l atacă pe Justus mai întâi.

Ajunge la ascensor şi începe să apese pe butoane şi să strige în consolele de apelare, când Leonardo Grey apare lângă el din senin.

Droidul se uită fix la Justus atât de multă vreme, încât Damien se întreabă dacă nu cumva o să-l atace.

— Trebuie să ieşiţi, domnule? întreabă în cele din urmă Grey, dând din cap, ca şi cum ar fi răspuns la un soi de mesaj intern.

— *Cer* să ies de aici.

---

[12] Brass = aramă (în engl.) (n.tr.).

— Foarte bine, domnule, rosteşte droidul, după o nouă pauză.

Grey tastează un cod special pe consola ascensorului. Uşile se deschid şi Justus păşeşte înăuntru. Grey îl urmează.

— Găsesc singur drumul de ieşire, mersi, zice Justus.

— Veţi avea nevoie de autoritatea mea, domnule.

— De ce?

— La ieşire, domnule. Altfel veţi fi luat prizonier.

— Î-hî.

Rămân tăcuţi o vreme, însă ascensorul nu se mişcă. Timpul pare a se fi oprit în loc.

— Sper că nu sunteţi bolnav, domnule, rosteşte Grey.

— Ce mai înseamnă şi asta? întreabă Justus uluit.

— Detectez o roşeaţă a chipului şi transpiraţie pe sprâncene.

— Nu zău?

— Vă pot face un masaj dacă doriţi, domnule, sunt un excelent maseur.

— Sunt convins că eşti.

— Vă pot escorta până acasă şi vă pot face masajul la adăpostul confortabil al căminului dumneavoastră.

— Nu e nevoie.

— Ştiu unde locuiţi, domnule.

Justus se întreabă dacă nu cumva e ameninţat.

— Te chem dacă o să am nevoie.

— Foarte bine, domnule.

În fine, ascensorul începe să urce. Justus se uită la reflexia droidului în uşa din aramă – la ochii lui cenuşii, la părul alb aranjat cu grijă – şi-i trece ceva prin minte.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles, domnule.

— Ce vei face după ce va pleca stăpânul tău?

— Mă iertaţi?

— Când Brass va fi în drum spre Marte, care va fi rolul tău atunci?

— Păi, am să fiu cu domnul Brass, domnule.

— *Cu* Brass?

— Păi, da, merg împreună cu el în expediţie. Voi călători şi eu cu nava *Prospector.*

Pentru Justus lucrurile capătă brusc sens. Aşadar, *UNIT*[13] *Leonardo.* Spre Marte va pleca Grey, nu Black. Ceea ce înseamnă că Leonardo Black continuă să fie dispărut. Şi nu există încă o explicaţie bună pentru scopul experţilor în robotică prezenţi în Craterul Seidel.

— Înţeleg, spune el. Înţeleg.

Ping. Se deschid uşile ascensorului. Cei doi ies într-un vestibul cavernos plin de plăcuţe lucitoare din aramă şi stâlpi din bronz. Nu pe acolo au intrat, iar Justus se întreabă dacă nu e un soi de capcană. Însă Grey se mulţumeşte să-l escorteze către uşile de la intrare, unde sunt postaţi câţiva paznici de dimensiunile unor malaci.

— Pot garanta pentru acest domn. Este ofiţer superior în cadrul PPD.

Gorilele îi lasă să treacă. Ajung afară. Droidul întinde mâna.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule.

— La fel din partea mea, domnule Grey. *Bon voyage!*

— Oh, vă mulţumesc, domnule.

Justus se întoarce spre ieşirea din parc cu pas măsurat. Trece pe lângă iazuri cu raţe, grădina cu figuri sculptate şi pajişti meticulos tunse, apoi prin punctul final de verificare şi dincolo de bariera de securitate, fără să fie oprit undeva. Este în siguranţă. Sau aşa i se pare.

Pe urmă aude explozia.

Două explozii, de fapt, în succesiune rapidă. Bubuiturile zguduie solul. Fac geamurile să zăngăne. Trimit păsările ţipând în aer. Răsună prin tot complexul, cutremură marginea craterului, generând unde, ecouri şi valuri care se intersectează, se unesc cu alte sunete, aşa că la început sursa este imposibil de localizat. Iar când totul se termină, se aude un foşnet ciudat, ca şi cum întreaga populaţie din

---

[13] Unified Intelligence Taskforce, organizaţie militară ficţională din serialele britanice de televiziune *Doctor Who, Torchwood* ori *The Sarah Jane Adventures,* (n.red.).

Sin răspunde cu un icnet colectiv de surpriză.

Justus se uită înnebunit în jur – la faţada elaborată a palatului Kasr şi la clădirile înconjurătoare, la Templul celor Şapte Sfere şi la întreg peisajul vizibil al oraşului – şi în cele din urmă observă fum ridicându-se din Sin Rim. De undeva de la jumătate, dintr-o clădire administrativă în apropiere de nişte hoteluri importante. Acolo se află biroul lui QT, încăperea unde a întâlnit-o prima dată.

Cu stomacul strâns, Justus îşi aduce aminte că ea i-a menţionat ceva despre convocarea unei conferinţe a asociaţilor ei, ca să-i avertizeze în privinţa unor pericole.

Aşa că începe să alerge. Îşi croieşte drum pe străzi, gonind mai tare decât atunci când îl vâna pe Jet Kline, ucigaşul proxenetului Dexter Faust. Însă în goană îşi aduce aminte că QT a jurat că nu va pleca de acasă – că va fi o videoconferinţă –, deci nu poate fi ea victima, nu? Ea ar trebui să fie în siguranţă, nu?

Dar chiar atunci observă cu colţul ochiului o altă pală de fum, care se ridică din Iştar – din vecinătatea casei în formă de biserică a lui QT.

Speranţele i se destramă. Justus schimbă imediat direcţia.

Se izbeşte de ziduri, dezechilibrează pietoni. Iar în suflet i se cuibăreşte certitudinea că e prea târziu. Că Fletcher Brass s-a mişcat cu o asemenea repeziciune, că nu mai e nimic de făcut.

În Iştar îşi croieşte drum printr-o mulţime de curioşi şi localnici furioşi către scena crimei. E casa lui QT, clar. Unul dintre turnuri a fost spulberat. Se vede o gaură fumegândă în acoperiş. Ofiţerii PPD au venit deja la faţa locului, împreună cu pompierii – un răspuns prea rapid ca să nu fie suspect.

În jurul intrării s-a format un cordon al forţelor de ordine şi furtunurile de apă şerpuiesc peste stradă. Justus dă năvală printre poliţişti. Şi vede pe jos un braţ rupt de restul trupului, îmbrăcat cu o mânecă maronie. Cu fire ieşind din ruptură.

Este braţul lui Leonardo Brown.

Între timp, Dash Chin şi Prince Oda Universe stau într-o parte, părând ciudat de satisfăcuţi.

— Ce s-a întâmplat? strigă Justus la ei.

— Prea târziu, domnule, răspunde Dash, care pare dintr-odată solemn. A explodat o bombă. A distrus întregul etaj superior.

Justus se pregăteşte de ce e mai rău.

— Şi QT Brass?

Chin arată înspre uşa de la intrare. Iar Justus se întoarce.

Dinăuntru se ivesc doi paramedici care cară un trup fumegând pe o targă. Unele părţi de membre ale corpului au fost complet distruse. Pieptul este doar o gaură. Însă părul blond reprezintă un element suficient de identificare.

Justus întoarce capul şi închide ochii. Inspiră adânc şi redeschide ochii. Se uită la gaura imensă căscată în încăperea în care s-a întâlnit cu ea ultima dată. Se întreabă de ce se simte atât de afectat personal. Şi ce poate face el ca s-o răzbune. Apoi aude o voce.

— *Pfuuui,* ce putoare! Poate că până la urma va trebui să amân grătarul ăla.

Justus se întoarce şi-l vede pe şeful Buchanan uitându-se cum cadavrul este încărcat într-o ambulanţă şi clătinând din cap în semn de dezgust mimat, şi în acelaşi timp ştergându-şi firimituri de un portocaliu fluorescent de la colţurile gurii.

— Ai naibii terorişti, zice şeful.

41

Droidul conduce de şase ore fără odihnă. Duba poştală este de departe cel mai bun vehicul cu care a călătorit până acum – e atât de bun, încât droidul calculează că ar putea să ajungă la destinaţie mai devreme decât se aştepta. Bateriile sunt încărcate. Suspensiile şi manevrabilitatea sunt excelente. Viteza maximă pe drum bătătorit atinge peste 140 de kilometri pe oră. Iar la bord există hărţi digitale care arată toate itinerariile poştale, staţiile de cercetare, şirurile de radare şi zonele de construcţii. Cu ajutorul acestor instrumente, droidul şi-a croit drum printre avanposturi fără să dea peste un suflet, nici măcar cu farurile puse pe faza lungă.

Îmbrăcat din nou cu costum şi cravată, cu cuţitul de măcelărie pus la adăpost în buzunarul interior al hainei, droidul se simte mai degrabă satisfăcut de sine. Stăpâneşte pe deplin arta condusului de vehicule lunare. S-a eliberat, în sfârşit, de mediocrităţi. Ba chiar a reuşit să se reîncarce, folosind toate lichidele şi batoanele cu produse dătătoare de energie din minifrigiderul dubei. Şi, mai presus de orice altceva, ştie că se apropie de destinaţie. Ştie că va fi în curând Rege.

Însă observă brusc o lumină chihlimbarie care clipeşte în faţă, pe drum. Recunoscând faptul că e vorba de un soi de semnal de urgenţă, vrea să-l depăşească, moment în care îi trece prin minte că ar putea fi obligat de lege să oprească – şi că a nu proceda astfel ar însemna să atragă atenţia asupra lui. Ca atare, cu mari ezitări, frânează. Opreşte duba.

O siluetă îmbrăcată în costum spaţial apare în dreptul parbrizului şi se zgâieşte prin geam, făcând nişte gesturi cu mâna. Droidul înţelege că i se cere să aştepte. Apoi silueta dispare preţ de câteva minute şi revine cu o altă siluetă în costum spaţial pe un cărucior – pare un soi de victimă.

Droidul deschide sasul de acces şi, urmând procedurile

uzuale, ajută cele două siluete să urce în dubă. Eliberează un spaţiu pentru silueta suferindă, pe când cealaltă siluetă îşi scoate casca de pe cap. E un bărbat.

— Nu credeam că o să opreşti, spune individul. Te deplasai cu mare viteză.

— Sunt într-o misiune de urgenţă, domnule.

— Păi, şi eu sunt. Această doamnă trebuie să ajungă imediat la un spital sau undeva unde există tratamente medicale bune.

— Merg în Purgatoriu, domnule.

— Păi, e perfect, acolo au toate echipamentele necesare. O să ne taxeze o avere, evident, şi Dumnezeu ştie ce vor mai face, dar ce naiba, e vorba de o urgenţă.

— Cunoaşteţi bine Purgatoriul, domnule?

— Am fost odată acolo, sigur.

— Deci ştiţi cum să intraţi acolo, domnule?

— Bineînţeles. Tu nu ştii?

— Aş aprecia foarte mult sfaturile şi asistenţa dumneavoastră, domnule.

— Zău?

Bărbatul, care are pielea cenuşie cu părul negru înspicat cu alb, pare să aibă de gând să mai spună ceva, însă se răzgândeşte.

— Ei bine… atunci ajută-mă, te rog, să-i scot ei casca de pe cap, bine?

Cei doi scot casca de pe capul victimei, care se dovedeşte a fi o femeie atrăgătoare, cu trăsături polineziene.

— Suntem seismologi, explică bărbatul. De la Colegiul Maui din Hawaii. Monitorizăm activitatea seismică.

— Un cutremur lunar a provocat rănile acestei femei, domnule?

— Nu. Nu. Au căzut nişte bare metalice peste ea. Era îngenuncheată pe sol şi barele au căzut şi au lovit-o în ceafă. Eu mă uitam în altă parte. Am readus-o imediat la viaţă, dar a intrat din nou în stare de inconştienţă. Sper doar ca rănile să nu fie fatale.

— Sunteţi prieten cu această femeie, domnule?

— E o colegă foarte bună.
— Vreţi să o regulaţi?
— Dacă vreau să...? exclamă bărbatul, care se încruntă nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cum? De ce întrebi asta?
— Eu aş regula-o într-o clipită, domnule, ştiţi zicala aia: un newyorkez face într-o clipită ceea ce un texan face în două minute, e şi o expresie în acest sens, *New York minute.*
— Tu...? pufneşte bărbatul. Ce naiba vrei să spui?
— Încerc să stabilesc o bună relaţie cu dumneavoastră, domnule. Ar fi în avantajul nostru reciproc să stabilim o legătură emoţională, de vreme ce avem nevoie unul de altul ca să ne atingem obiectivele.
— Păi, poate că aşa o să şi facem, clatină din cap bărbatul, însă acum obiectivul meu prioritar este s-o duc cât de repede posibil în Purgatoriu pe colega mea, bine?
— Vorbiţi logic, domnule. Şi eu aş dori să ajung în Purgatoriu. Vreţi să veniţi în faţă lângă mine ca să-mi oferiţi îndrumări?
— Peste câteva minute. Mai întâi vreau să verific starea ei.
— Foarte bine, domnule.
Droidul se întoarce pe scaunul şoferului şi dă la o parte nişte mătănii care atârnă de plafon, iar peste puţin timp duba goneşte pe drum cu viteza unei ambulanţe.
— Pot să deschid trusa ta de prim-ajutor? întreabă bărbatul din spatele lui.
— Bineînţeles, domnule. Nu mai am nevoie de ea.
Bărbatul caută prin trusă, ridicând obiectele dinăuntru la lumina din interior.
— În trusa asta nu există dezinfectante, rosteşte el.
— Îmi cer scuze, domnule, le-am băut eu.
— Le-ai *băut?*
— Pentru conţinutul lor de alcool.
Îşi continuă alte zece minute drumul în tăcere, pe când bărbatul se îngrijeşte de colega lui cu bandaje curate.
— De când angajează serviciile poştale androizi?

întreabă omul după ce-şi drege glasul.

— Androizii sunt mai eficienţi şi mai ieftini, domnule.

— Dar există limite… limite ale cunoaşterii.

— Nu există limite, domnule. Mai presus de orice altceva, nu sunt chiar un android.

— Nu zău?

— Zău.

— Păi, atunci, ce eşti?

— Sunt un om, domnule. Un om al bărbaţilor. Un om al femeilor. Principalul om. Marele om. Un om între oameni. Eu sunt *omul,* domnule.

— Pari destul de sigur pe tine, zice individul după câteva minute de tăcere.

— Eu sunt, de asemenea, Vrăjitorul, domnule. Un cuceritor. Unul care va deveni în curând Rege.

Bărbatul se gândeşte la cele auzite în tăcere, în vreme ce duba goneşte prin beznă.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip? întreabă el.

— Poftim?

— Cu vietnamezul – cu D-Tox sau cum se numea el.

— De ce întrebaţi, domnule?

— E duba lui, nu-i aşa?

— Este.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu el? Cu doar câteva zile în urmă ne-a livrat nişte produse.

— Mă tem că a suferit un şoc, domnule. Într-un complex aflat mai încolo spre sud.

— Un şoc? Ce fel de şoc?

— Un şoc atât de violent, încât nu poate fi transportat într-un vehicul care se deplasează cu viteză.

— Şi a suferit un şoc violent din senin? Pur şi simplu?

— Se poate spune că şi-a pierdut capul, domnule.

Bărbatul se gândeşte.

— Deci mergi în Purgatoriu după ajutor?

— Corect.

— Atunci, de unde *veneai?* Doar te-ai strecurat pe scaunul şoferului?

— Am fost în dubă tot timpul.

— Ca un soi de roată de rezervă?

— Presupun că se poate spune şi aşa, domnule.

— Şi nu cunoşti drumurile?

— Doar ce am văzut pe hărţile astea, domnule. Nu sunt complet programat cu harta acestei emisfere, deoarece am lucrat în altă parte.

— În emisfera sudică?

— Da, este corect. Sunteţi în stare să-mi oferiţi îndrumări? Vreau să aflu cele mai bune căi de a intra în Purgatoriu.

Bărbatul se ridică şi se apleacă peste scaunul din faţă, examinând hărţile digitale.

— Vezi autostrada de acolo? întreabă bărbatul cu degetul pe hartă. Este Drumul Plângerii. Dacă intri pe la intersecţia aia – acolo –, poţi ajunge la Porţile Purgatoriului.

Droidul cercetează harta.

— Dar asta înseamnă *dincolo* de Purgatoriu, domnule.

— Nu poţi intra pe altă cale. Zidurile de la Craterul Störmer sunt de maximă securitate. Au camere de supraveghere peste tot. Şi arme cu laser automate. Ne vor face imediat fărâme, fără să ne ia mai întâi la întrebări.

— Înţeleg. Atunci, vă mulţumesc că mi-aţi oferit această informaţie. Mă voi îndrepta spre intersecţie cum aţi spus. Apoi voi merge pe Drumul Plângerii către Purgatoriu. Sunt bucuros că m-am oprit să vă iau. Sunteţi cu adevărat o achiziţie valoroasă.

— Nu e cazul.

— Acum întoarceţi-vă la colega dumneavoastră sexy şi continuaţi s-o îngrijiţi. Lăsaţi restul în seama mea. Vom intra în Purgatoriu şi o să mă asigur că ea va primi cele mai bune îngrijiri medicale posibile. Asta ca recunoştinţă pentru serviciul dumneavoastră, domnule.

— Păi… mulţumesc.

— Nu, *eu* vă mulţumesc, domnule. Mi-aţi oferit o ocazie excelentă de a demonstra cum intenţionez să răsplătesc bunele servicii. Nu vă voi uita. Totodată, sper ca şi colega dumneavoastră să supravieţuiască şi s-o regulaţi după cum

doriţi, dacă nu cumva aţi regulat-o deja.

Bărbatul tace, iar duba poştală goneşte ca o ambulanţă prin noaptea lunară.

42

Justus trebuie să ajungă la Baza Peary. Din hangarul de vehicule din Sin rechiziţionează fără prea multe dificultăţi o maşină de poliţie presurizată – bombele i-au pus pe toţi pe jar deşi n-a mai condus aşa ceva până acum. Pe dinafară, dincolo de aplicele luminoase albastre, arată, practic, la fel ca oricare alt vehicul pentru deplasări pe solul lunar. Însă odată intrat, Justus descoperă o consolă de control mult mai complexă decât oricare alta de pe Pământ. Cu toate astea, îşi închipuie că a văzut destule în drumurile efectuate alături de Dash Chin şi de alţii ca să ştie cum s-o manevreze. Ca atare, îşi prinde centura de siguranţă, activează sigiliul de presiune şi urmează procedurile de siguranţă. Dă unitatea exterioară de încălzire la maximum, se asigură că modul de deplasare pe teren este fixat la „macadam”, roteşte două butoane şi porneşte motorul, care începe să toarcă. Justus aşteaptă câteva secunde înainte de a apăsa pe pedala de acceleraţie ca s-o testeze. Cu un uşor tremurat şi un sunet de pornire a giroscoapelor, vehiculul pleacă de pe loc: iese uşor din hangar, trece de sasurile de acces şi ajunge pe solul Craterului Störmer.

Bezna de afară este completă, ca o forţă care anihilează orice formă de viaţă. Indicatorul de temperatură arată 170 de grade sub zero. Drumul şerpuieşte pe lângă şirurile de antene radar ca într-un labirint plin de serpentine. Justus nu este sigur nici măcar de calea corectă şi trebuie să se bazeze o vreme pe instincte, îndreptându-se spre nord şi sperând că urmează drumul bun. Însă la un moment dat farurile luminează spatele unui vehicul turistic şi atunci îşi dă seama că merge în direcţia bună.

Cu toate astea, pare aproape de neconceput să iasă din Purgatoriu fără să fie oprit – poate de către gorilele lui Brass, sau poate chiar de poliţiştii PPD. Doar dacă nu cumva mutarea lui i-a surprins pe toţi. Sau dacă nu cumva ei au un motiv ca să-l *lase* să plece, temporar. Poate că au

de gând să-l omoare dincolo de crater şi să pretindă ulterior că era fugar.

Ca atare, când indivizii de la centrul exterior de procesare îi fac semn să treacă şi paznicii cu bastoane luminoase îl direcţionează către sasul extern, Justus nu mai ştie dacă să se simtă uşurat sau alarmat. Pune maneta de viteze la punctul mort în spatele unui minibuz care duce înăuntru ceea ce pare a fi o echipă indiană de crichet. Piciorul lui se agită incontrolabil pe podeaua maşinii. Apoi luminile verzi încep să se rotească, porţile se deschid şi minibuzul porneşte. Justus apasă încet pe acceleraţie. O ia către ieşire. Un indicator clipeşte deasupra ieşirii:

DRUM BUN DIN PURGATORIU! AMINTIRILE VOASTRE SUNT RAIUL.

După care iese. A ajuns pe Drumul Plângerii. Se uită pentru ultima dată în oglinda retrovizoare, care-i arată porţile de acces închizându-se, pe urmă trece pe lângă minibuz şi ia prima curbă a drumului cu pedala acceleraţiei apăsată la maximum. Aproape fără să-şi dea seama, lasă cu mult în urmă marele inel înconjurător al craterului.

Însă în faţă bezna este mult prea adâncă pentru ca el să fie liniştit.

Singurele surse de iluminare sunt reprezentate de panourile reflectorizante şi de felinarele ocazionale. Din spate, imensele statui Dante se văd doar ca nişte siluete proiectate pe fundalul stelelor. Pe lângă el trec vehicule turistice. Remorci de tractor. Camioane cu mărfuri refrigerate. O dubă poştală de un roşu strălucitor. Lumina farurilor care se apropie de el este netulburată de difuzia atmosferică şi nu se aude niciun sunet de vehicul – pentru un şofer lunar fără experienţă totul este spectaculos şi ameţitor, iar Justus, ţinând strâns de volan, încearcă pe cât posibil să nu se lase distras de spectacol.

Conduce aşa ore întregi fără să se oprească. Taie curbele, atacă imperios crestele şi continuă să ruleze cu

viteză, mai repede decât a şofat vreodată. Şi când, în sfârşit, se gândeşte să se oprească pentru odihnă – piciorul drept i-a amorţit şi stomacul protestează de foame – începe să devină bănuitor din pricina farurilor de un portocaliu strălucitor care par să atârne la orizont în urma lui. Poate că-l urmăreşte cineva. Poate că cineva are de gând să-l împingă de pe şosea peste zidul de protecţie în deşertul lunar. Un accident cumplit este foarte uşor să se petreacă pe Lună.

Aşa că porneşte girofarurile de poliţie, îşi încleştează dinţii şi începe să şerpuiască printre vehiculele din faţa lui. Din păcate, nu reuşeşte să se îndepărteze de farurile portocalii. De multe ori, când crede că a scăpat, în fine, de ele, se trezeşte brusc cu ele în spate. Între timp, devine din ce în ce mai ameţit, mai însetat şi mai amorţit. Există chiar posibilitatea ca să facă singur accident din pricina epuizării.

Prin urmare, virează spre cea mai apropiată parcare de odihnă, întoarce maşina de poliţie cu botul spre şosea şi aşteaptă ca farurile portocalii să apară. Ştie că e o nebunie – singura lui armă este zapperul din dotare, iar suprafaţa lunară oricum nu permite schimburile de focuri –, dar *trebuie* să vadă chipul şoferului aceluia. Chiar dacă asta înseamnă să încaseze o rachetă în botul maşinii, care să-i străpungă vehiculul ca pe un balon de săpun.

Şi iată că farurile portocalii apar pe după curbă. Justus începe să-şi caute cu frenezie costumul spaţial.

Farurile se ivesc mai aproape, îndreptându-se direct către el. Justus abia îşi strecoară picioarele în costum.

Farurile par să *accelereze* pe măsură ce vehiculul se apropie.

Justus îşi îmbracă disperat costumul peste piept.

Şi iată farurile…

…care trec chiar pe lângă el.

Urmând traseul Drumului Plângerii, ca şi cum Justus nici măcar n-ar exista. Un camion Coca-Cola. Cu un şofer cu şapcă roşie la volan, ştergându-şi nasul cu mâneca hainei.

Justus scoate un oftat. Rămâne locului câteva minute,

pentru a-şi veni în fire. Îşi dă jos costumul spaţial. Ia o cutie cu suc de struguri din răcitor şi-şi potoleşte setea. Iar peste câteva secunde ajunge din nou pe şosea, revigorat şi în viaţă.

Câteva ore mai târziu intră în regiunea polară a razelor piezişe ale soarelui, a umbrelor prelungi şi a terenului golaş şi cenuşiu. Soarele este vizibil la orizont. Temperatura creşte cu o sută de grade în câteva secunde. Iar indicatoarele de pe drum devin tot mai promiţătoare:

Baza Peary 350 km

Baza Peary 250 km

Baza Peary 200 km

Justus vede un şir de vehicule turistice trase pe dreapta şi-şi aminteşte ceva despre un punct de despărţire. Sau de întâmpinare, depinzând de direcţia de mers – ultimul/primul semn al Pământului. Chiar zăreşte marea minge albastră, de cincizeci de ori mai strălucitoare decât orice Lună Plină, însă îşi mută privirea din nou asupra drumului.

Baza Peary 50 km

Baza Peary 20 km

Baza Peary 10 km

Ajunge la periferie. Vede turnurile de energie, macaralele şi depozitele, movila din deşeuri metalurgice. Echipamentele de cărat. Antenele radio şi platformele de foraj.

Se zăreşte un ambuteiaj rutier, ca şi cel din Purgatoriu, însă Justus porneşte girofarurile de poliţie şi trece intenţionat pe partea greşită a drumului. Depăşeşte camionul Coca-Cola şi ajunge la sasul de acces cu câteva secunde înainte de a se închide.

Încă viu. Şi hotărât să nu piardă nicio secundă.

Baza Peary emană miros de sudoare, lichide de curăţare şi fum de combustibil ars. Justus se duce direct la biroul Autorităţii Portuare din piaţa principală. Cu săptămâni în urmă, la venirea spre Purgatoriu, a cunoscut câţiva ofiţeri din partea locului şi ştie că mulţi dintre ei sunt poliţişti tereştri nu suficient de mânjiţi ca să ajungă în Sin.

— Pot să obţin de aici o linie securizată cu Polul Sud? o întreabă el pe o poliţistă de la recepţie.

— Bineînţeles.

— Dar o linie cu Pământul?

— E o urgenţă?

— Doamnă, este cea mai mare urgenţă din viaţa mea.

Câteva minute mai târziu i se face legătura cu fosta lui nevastă, folosind un număr special furnizat de cei de la Protecţia Martorilor. Însă ea nu răspunde. Justus lasă telefonul să sune de patru ori în succesiune rapidă – de obicei atât este de ajuns ca s-o convingă să ridice receptorul –, dar apelul este deviat către un cont anonim de căsuţă poştală vocală. Câteva clipe se întreabă dacă ei n-au ajuns deja la ea, sau dacă ea îşi dă seama că o sună el după prefixul lunar şi-l ignoră cu încăpăţânare. Apoi aruncă o privire afară pe geam şi vede întreg continentul nord-american în beznă – probabil că ea doarme, pur şi simplu.

Aşa că-i lasă un mesaj în căsuţa vocală.

„Paz – te rog, ascultă-mă. Ştiu că am promis să nu te mai sun niciodată, totuşi ascultă-mă, bine? Vreau s-o iei pe Ruby şi să vă ascundeţi undeva, să plecaţi imediat. Pe aici se petrec nişte lucruri, nu pot dezvălui ce anume, dar e posibil să fiţi amândouă în mare pericol. Nu pot să sufăr ce spun acum, deoarece ştii ce am făcut ca să preîntâmpin repetarea unei asemenea poveşti. Ascundeţi-vă. Ştii tu unde. Şi spune-i lui Ruby că o iubesc. Nu iubesc pe nimeni mai mult. Te rog să-i transmiţi asta. *Te rog.* Asta-i tot.”

Icneşte când pune receptorul jos. Deoarece îi trece prin minte ideea că simpla lui plecare din Purgatoriu – simpla lui rămânere în viaţă – le poate periclita viaţa. A ajuns înapoi de unde a plecat, dar acum nu mai are unde să fugă. Ca şi cum ar fi fost din nou împroşcat cu acid. În clipa următoare sună la Polul Sud.

— Justus – exact omul cu care doream să vorbesc.

Ofiţerul Autorităţii Portuare pe care l-a sunat cu o zi înainte, un tip acru, pe nume Deke Hendricks, este un vechi coleg de şcoală de la Reno.

— Tocmai voiam să sun, însă mi-ai spus să aştept apelul tău.

— Ai fost la Seidel?

— Nu personal, dar erau vreo doi colegi prin vecinătate. Şi nu vei ghici niciodată ce au descoperit.

— Ascult.

Hendricks are iritantul obicei de a tărăgăna dezvăluirea informaţiilor importante ca un scriitor de romane de suspans. Îi povesteşte cu lux de amănunte întreaga călătorie a poliţiştilor până la Craterul Seidel, dificultatea de a localiza ceva în întuneric şi surpriza lor când au descoperit urme de pantofi în regolit.

— Aşa că s-au luat după aceste urme tocmai până la laborator şi, naiba să mă ia, Justus, ar trebui să vezi imaginile pe care le-au transmis de acolo. Două cadavre, rupte în bucăţi ca nişte păpuşi de cârpă. Unul dintre poliţiştii ajunşi acolo – Skouras – a început să vomite în cască. Aproape că mi-am vărsat şi eu maţele doar uitându-mă la imagini. Oricum, a fost un supravieţuitor. Când colegii au căutat prin complex au dat peste un compartiment de urgenţă mascat în debara, tipul s-a încuiat înăuntru cu rezerve de hrană şi apă. Un expert japonez în robotică.

— Hikaru Kishimoto?

— Hei, îl cunoşti?

— Îi ştiu numele. Te rog, zi mai departe.

— În fine, se dovedeşte că amatorul ăsta de tinichele şi amicii lui au fost plătiţi ca să reprogrameze un droid din Purgatoriu. O treabă foarte discretă şi periculoasă. Trebuiau să şteargă…

— Leonardo Black? întreabă Justus.

— Cum?

— Droidul se numea Leonardo Black?

— Hei, îl ştii şi pe ăsta?

— Doar sunt la curent cu câte ceva, crede-mă, te rog să continui.

— Ei bine, au fost nevoiţi să şteargă cea mai mare parte a memoriei şi circuitelor comportamentale ale lui Black şi

le-au înlocuit cu unele noi. Cu înţelepciunea şi crezul lui Fletcher Brass, îţi vine să crezi aşa ceva?

— *Codul Brass*?

— Ce anume? Hei, omule, pari să ştii mult mai multe despre chestia asta decât mine.

— Nu cunosc toate detaliile, crede-mă.

Hendricks pare un pic nesigur.

— În sfârşit, amatorul de tinichele avea sarcina de a şterge circuitele neuronale ale droidului – o treabă periculoasă, desigur, dar s-au gândit că şi-au luat toate măsurile de precauţie. Singura problemă era că droidul era prea şmecher pentru ei. A aşteptat să-i prindă pe picior greşit şi s-a eliberat din chingi – amatorul de tinichele a avut noroc să scape cu viaţă.

— Şi ce s-a întâmplat cu droidul?

— E încă în libertate – amatorul de tinichele crede că s-ar putea îndrepta spre Purgatoriu.

— Spre Purgatoriu?

— Aşa spune el. Admite că droidul este programat pentru o funcţie de conducere, la fel ca un director executiv nemilos, deci ăla e locul potrivit pentru aşa ceva, are sens. Aveau chiar şi un costum de culoarea aramei pregătit pentru el şi intenţionau să-i schimbe numele în Leonardo Brass. Îţi vine să crezi?

Justus dă din cap.

— Deci un android ucigaş se îndreaptă spre Purgatoriu?

— Amatorul de tinichele zice că nu-l poate opri nimic, presupunând că va şti să găsească drumul şi să-şi reîncarce bateriile.

— Ai încercat cumva să dai de urma lui, a androidului?

— Asta încercam să organizez în clipa asta. Însă are un avans de aproape patru zile, iar autoritatea noastră, din păcate, nu se extinde dincolo de ecuator. În plus, linia de comunicaţii cu Zona Întunecată abia acum se repară. Aşa că eram pe punctul să sun la Baza Peary ca să văd dacă pot coordona ceva de acolo, chiar şi fără permisiunea ta.

— Am eu grijă de asta. Sunt în Peary chiar acum.

— Nu suni din Purgatoriu?

— E greu să-ţi explic.

— Ei bine, poate că ar trebui să dai repede de ştire şi celor din Purgatoriu, prietene, pufneşte Hendricks. Dacă droidul ăla găseşte o cale de a ajunge acolo şi nimeni nu-l opreşte pe drum, atunci, la naiba, ei s-ar putea să aibă o surpriză neplăcută.

— O să fac şi asta.

Justus închide şi priveşte pierdut pe geam, afară. Se gândeşte la fiica lui. La responsabilităţile lui de poliţist. La valoarea propriei vieţi. Iar la sfârşit se gândeşte la QT Brass – la tot ce dorea ea să facă şi la tot ce nu va mai reuşi vreodată să facă. Apoi privirea îi revine la mediul înconjurător şi se trezeşte uitându-se la un poster care anunţă următoarea eclipsă – cu umbra Lunii doar un mic punct pe cercul albastru al Pământului, planeta-mamă arătând ca un ochi uriaş plutind în spaţiu. Există şi un mesaj:

OCHIUL LUMII TE URMĂREŞTE.

Jumătate de oră mai târziu, Justus se află din nou la volanul maşinii de poliţie, îndreptându-se cu viteză maximă înapoi spre Drumul Plângerii.

43

Conform tuturor dovezilor disponibile, Decimus Persione nu este lunatic.

În cercurile ştiinţifice este cunoscut ca un seismolog respectat şi un analist de date strălucit, care nu se grăbeşte să facă predicţii nesăbuite. De asemenea, este un om care-şi socoteşte cariera ca pe un fel de chemare preoţească. Se spune despre el că nimeni n-a mai călătorit atât de departe şi n-a studiat atât de mult ca să înţeleagă activitatea internă a unei planete. Persione a fost cel care a prezis marele cutremur de la Istanbul – estimând o jumătate de grad ca magnitudine şi câteva zile în privinţa declanşării – efectuând calcule, doar din curiozitate academică, din cealaltă parte a lumii. Din acel moment reputaţia lui a fost şi mai mult întărită de articole şi expediţii ştiinţifice, precum şi cursuri bine primite.

Ca atare, Decimus Persione n-are cu adevărat nevoie să se afle pe Lună. Dispune de suficientă credibilitate ca să studieze datele, dacă aşa vrea el, din propriul birou confortabil. Cu siguranţă, n-are nevoie să treacă prin tot acel proces chinuitor de instruire şi prin privaţiunile unei misiuni lunare. Cu toate astea, când a apărut oportunitatea de a pleca, a înşfăcat-o cu un entuziasm surprinzător şi cam făţiş. A fost atât de convingător în explicaţiile oferite – că prin studierea seismologiei lunare de pe teren ar obţine un nivel şi mai mare de înţelegere a unor procese similare de pe Terra –, încât nimeni nu l-a mai întrebat nimic, nici măcar soţia lui loială şi nebănuitoare.

Însă adevărul e că Decimus Persione o iubeşte în ascuns – sau, mai exact, pofteşte în secret – pe mult mai tânăra lui colegă şi fostă studentă Akahi Nawahine. Pe scurt, vrea cu disperare s-o reguleze. Aşa că atunci când a aflat că Nawahine a câştigat unul dintre cele trei locuri din cadrul misiunii de studiere a Lunii, Persione a aplicat imediat pentru funcţia de conducere şi şi-a folosit toată influenţa de natură administrativă ca să-şi asigure locul. Deoarece

n-ar fi suportat ideea ca vreun alt mascul înfierbântat – şi nici chiar vreo femelă – să petreacă nouă luni într-un spaţiu izolat îngust şi presurizat cu obiectul veneraţiei lui sexuale.

Din întâmplare, Nawahine are deja un partener propriu, un soi de vedetă, dar după ce l-a cunoscut pe acel idiot (la o petrecere de rămas-bun), Persione a căpătat şi mai multă încredere că este în stare s-o cucerească pe prinţesa lui polineziană. Iar ulterior, când cel de-al treilea membru al echipei a fost obligat să se retragă cu doar două zile înainte de lansare (din pricina unui acces brusc de pneumonie), Persione a avut senzaţia că Nawahine era *menită* să fie a lui. În definitiv, nu e într-o formă proastă. E chipeş într-o manieră brută. Se comportă cu mare autoritate. Iar în trecut studentele atrăgătoare i se ofereau adesea singure. Ca atare, situaţia nu era cu mult diferită de prezicerea unui cutremur: acceptând erori de câteva grade, o deplasare a plăcilor tectonice părea inevitabilă.

În primele luni Persione şi-a urmărit planul ca la carte: n-a făcut avansuri, a menţinut o distanţă bine calculată şi a lăsat natura să-şi urmeze calea. Însă Nawahine părea atât de mulţumită cu acest aranjament frustrant, încât el a început să facă remarci pe care nu le sperase necesare – legate de singurătate, asigurând-o de discreţie şi chiar complimentându-i frumuseţea.

— Poate că pe cer nu e soare acum, îi spusese el în timpul unei lungi perioade de noapte lunară, dar te voi avea pe tine întotdeauna.

Ea doar chicotise, ca şi cum el ar fi glumit.

Într-un târziu, abstinenţa dureroasă, în combinaţie cu proximitatea frustrantă a trupului ei magnetic – Nawahine îşi menţinea o formă extraordinară ca rezultat al exerciţiilor fizice regulate, o activitate necesară în contextul gravitaţiei lunare – l-au făcut mai direct.

— Există o cale mai bună de a-ţi menţine condiţia fizică, îi sugerase el.

— Şi care ar fi?

— Cred că ştii la ce mă refer.

— O să pretind că n-am auzit.

La scurt timp după aceea, el şi-a lăsat „accidental” pantalonii în jos în prezenţa ei. Şi la fel de „accidental” s-a frecat de ea cu mădularul pe jumătate în erecţie. Şi ori de câte ori i se adresa o privea cu ochi cuprinşi de dorinţă, ca şi cum doar discuţia cu ea era în stare să trezească focuri profunde în el.

Numai că ea nu ceda. Era imposibilă. Era crudă. El începuse s-o dispreţuiască în aceeaşi măsură în care o adora.

După care o lovise. Nici acum nu ştie ce i-a venit în acel moment: poate o febră din pricina izolării sau poate vreun efect psihologic al Nocturnity.

Tot ce ştie este că atunci când ea i-a respins avansurile încă o dată, a simţit brusc că nu mai putea tolera situaţia – nu mai suporta răceala ei. Cum putea nemernica să se comporte cu atâta preţiozitate? După opt luni petrecute împreună? Ca şi cum nu şi-ar fi putut îngădui să cedeze – doar pentru câteva minute – ca să-i satisfacă lui nevoile arzânde!

— Tocmai a sosit o nouă noapte, a spus el.

— Cu siguranţă.

Ea stătea în genunchi şi asambla unul dintre instrumentele lui seismice.

— O să fie ultima noastră noapte aici.

— Cred că da.

— Ştii, mă gândesc să divorţez după ce ne întoarcem.

— Păcat.

— De ce e păcat?

— Credeam că-ţi iubeşti soţia.

— Nu atât de mult pe cât te iubesc pe tine.

La care ea a oftat.

— Decimus, credeam că m-am explicat suficient de clar. Credeam…

Dar nu şi-a încheiat propoziţia. A clătinat doar din cap, fără ca măcar să-şi ridice privirea. Şi continuând să asambleze blestematul ăla de instrument.

Aşa că el a lovit-o. Ţinea în mână o lanternă din titaniu,

cu care a izbit-o în partea laterală a capului. Ea s-a clătinat câteva secunde, apoi s-a prăbuşit, cu sângele şiroind de deasupra urechii.

Multă vreme Decimus Persione s-a holbat, pur şi simplu, la scenă. Nu-i venea să creadă că a comis o asemenea faptă. Nu-i stătea deloc în caracter. Brusc, în faţa ochilor i s-a ivit viitorul întunecat şi oribil, unul în care îşi pierdea tot prestigiul şi privilegiile din cauza acestei acţiuni impulsive, a acestei greşeli singulare de moment. Atunci, a început să caute febril în minte o cale de scăpare.

De peretele adăpostului erau sprijinite nişte bare – folosite la susţinerea instrumentelor seismice în găurile de foraj – şi în clipa aia şi-a zis că ar fi fost plauzibil ca barele respective să fi căzut din întâmplare peste capul polinezienei. Şi dacă Nawahine îşi va aminti ceva din discuţia lor de dinainte de accident? S-a întrebat atunci dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca ea să fi murit. Numai că după aceea ar fi urmat, evident, o anchetă, care foarte probabil ar fi descoperit inadvertenţe în povestea lui. Ca atare, în cele din urmă, a decis că opţiunea cea mai bună era să încerce s-o salveze, să întreprindă tot ce-i stătea în puteri pentru asta şi să-şi facă griji în privinţa consecinţelor mai târziu. Dacă totul decurgea bine, şi povestea cu barele căzute ţinea, poate că ar fi avut parte şi de ceva recunoştinţă târzie din partea ei. Poate că avea s-o ţină de mână la căpătâiul patului de spital, unde s-o vegheze zi şi noapte... putea fi începutul unei alte poveşti.

Aşa că se află aici, în spatele dubei poştale, încercând să descopere elemente pozitive, dar fiind îngrozitor de îngrijorat în privinţa unor noi complicaţii. Încremenise atunci când androidul îl întrebase dacă dorea să facă sex cu Nawahine, şi nici în acest moment nu poate fi sigur că droidul n-a auzit de el cumva sau n-a sesizat ceva în limbajul trupului său. În plus, droidul are pe ceafă ceva ce seamănă cu o pată de sânge uscat. Iar dacă în circumstanţe normale aşa ceva ar fi fost îndeajuns ca să stârnească prudenţă sau chiar un sentiment de panică, Persione se întreabă în clipa asta dacă nu poate socoti

faptul ca pe o ocazie – dacă nu poate da cumva vina pe scăparea de sub control a robotului pentru rana lui Nawahine.

În acelaşi timp, nu vrea să *se confrunte* cu un android scăpat de sub control – n-ar şti de unde să înceapă. Cu toate astea, văzând un ciocan într-o cutie de scule aflată în apropiere, trage cu mare atenţie trusa mai aproape de el, pentru orice eventualitate.

Ajung la Drumul Plângerii.

— Virez spre sud-est de aici, nu? întreabă droidul.

— Corect. Şi acum poţi porni farurile intermitente – e vorba de o urgenţă.

— Voi face asta, domnule. Cum se simte însoţitoarea dumneavoastră?

— Nicio schimbare.

— Sunt foarte îngrijorat pentru ea, domnule. Este o cetăţeancă atrăgătoare din punct de vedere fizic, aflată într-o situaţie periculoasă. Nu voi precupeţi nici timp şi nici bani pentru a o salva.

— Sunt recunoscător.

O oră mai târziu duba poştală ajunge la un ambuteiaj, unde mai multe vehicule aşteaptă să primească aprobarea de intrare în Purgatoriu. Coada pare chiar mai lungă decât ar fi normal – are cel puţin doi kilometri – şi timp de câteva minute droidul pare mulţumit să aştepte la rând. Însă în cele din urmă, Persione, căruia îi trece prin minte posibilitatea ca Nawahine să moară din pricina întârzierii şi astfel el să poată da vina pe împrejurări mai presus de orice control, îl trezeşte la realitate.

Pentru eventualitatea că întregul eveniment a fost înregistrat.

— Ca vehicul de urgenţă, o putem lua pe partea opusă a drumului, zice el.

— Mulţumesc pentru sfat, domnule – voi face aşa.

Droidul iese din rând şi câteva minute mai târziu duba ajunge la porţile de acces, unde este automat redirecţionată către o intrare laterală. Roboţi de supraveghere cu scanere optice se învârt în jurul dubei

înainte de a face semn că totul e în regulă. Sasul de acces se deschide şi duba pătrunde într-o zonă de control amănunţit, numită şi screening.

Înăuntru, Persione zăreşte acelaşi gen de paznici cu feţe buhăite şi umeri laţi pe care i-a văzut cu ocazia primei lui vizite către Zona Întunecată. Oamenii par un pic distraşi – poate au muncit prea mult sau ceva asemănător –, dar nu într-atât de mult încât să nu înregistreze apariţia droidului cu un oarecare amuzament.

— Hei, oameni buni, ia priviţi aici! E Leonardo Black.

— Sfinte Sisoe, ce cauţi aici, domnule Black?

— Ce cauţi într-o dubă poştală?

— Spune ceva amuzant, domnule Black.

În mod evident paznicii îl cunosc de undeva pe droid. Însă acesta, ieşind din sasul de acces, nu pare să-i recunoască.

— De ce-mi spuneţi domnule Black, domnule?

— Păi, aşa te cheamă, nu?

— Eu sunt Vrăjitorul.

Râsete de jur împrejur.

— Cum spui tu, domnule Vrăjitor. Pe cine ai în dubă?

— În dubă se află o tânără extrem de atrăgătoare, domnule, care are nevoie urgentă de tratament. Pare să aibă ceva rău la cap.

Vreo doi paznici vin pentru o inspecţie de aproape. În dubă, Persione se mută ca ei s-o vadă pe Nawahine. O bate pe fată uşor pe obraji, încercând din răsputeri să pară extrem de îngrijorat.

— Vă rugăm, lăsaţi-ne să trecem, rosteşte mai departe droidul, ca să ajung personal cu ea la spital.

— José, cheamă sora medicală, bine? Avem o rănită aici, strigă peste umăr unul dintre paznici.

Droidul se încruntă.

— O soră medicală?

— Sora se va uita la ea.

— Dar doamna trebuie să ajungă direct la spital, domnule. Rănile ei ar putea fi serioase.

— Poate că da, însă nimeni nu trece către Sin în acest

moment.

— Totuşi trebuie s-o duc urgent la spital.

— Cu câteva ore în urmă au avut loc câteva atacuri teroriste. Şapte oameni făcuţi bucăţi.

— Asta nu mă priveşte, domnule.

— Poate că nu, dar ne priveşte pe *noi.* Oricum, ce cauţi în afara Purgatoriului, Black? Te-a trimis Brass într-o misiune sau ceva de genul ăsta?

— Am rechiziţionat vehiculul ăsta într-un caz de urgenţă.

— José, strigă paznicul, când termini cu apelul, sună la securitatea din Kasr ca să vezi dacă poate confirma cineva ce caută aici Leonardo Black.

Droidul este nedumerit.

— Nu sunt sigur că pricep, domnule, de ce-mi tot spuneţi domnul Black. Mă veţi lăsa să trec sau va trebui să trec la acţiune?

— Ce-i cu tine, Black? Erai destul de amabil, aşa cum sunt droizii. Ai suferit un scurtcircuit sau ceva de genul ăsta?

— N-am suferit niciun scurtcircuit, domnule, dar pot să vă spun că sunt foarte furios.

Paznicul rânjeşte şi aruncă o privire unuia dintre camarazii lui.

— Domnul Black, aici de faţă, e furios.

— Chiar sunt. Dispun aici de o excelentă ocazie de relaţii publice, însă voi păreţi hotărâţi să-mi puneţi obstacole. Cum vă cheamă, domnule?

— Ceri să afli numele *meu?*

— Am toate drepturile să întreb cum vă cheamă.

— Şi ce-o să faci, mă raportezi domnului Brass?

— Pur şi simplu, vă aduc aminte, domnule, că răspundeţi în faţa unor forţe superioare. Nu păreţi să vă cunoaşteţi propriul loc.

Aflat încă în duba poştală, Persione are senzaţia că paznicul încearcă să afle dacă droidul vorbeşte serios, dacă nu cumva a venit acolo cu o autorizaţie de la cel mai înalt nivel. Însă în cele din urmă omul rămâne pe poziţie.

— Nu-mi pasă care sunt forţele alea superioare faţă de

care crezi că răspund, Black. Ştiu ce fac. Du-te mai încolo şi aşteaptă.

— Nu mă voi duce mai încolo, domnule, sunt prea important ca să aştept.

— Eşti prea important, nu?

— Sunt, domnule. Şi nu voi tolera această nebunie birocratică. Vă rog amabil să mă lăsaţi să trec, sau veţi fi responsabil pentru ceea ce voi face la pasul următor.

— Stai aşa, Black, nu cumva *mă ameninţi?*

— Nu, domnule, vă ameninţ pe *toţi.*

— Oh, da? rosteşte paznicul, începând să fiarbă în sinea lui. Şi mai exact ce ai de gând să faci?

— Am o lamă mare aici – Persione nu poate vedea bine din spate, dar se pare că droidul scoate ceva de sub haină – şi nu voi ezita s-o folosesc.

Paznicii se holbează câteva secunde la el, cu ochii măriţi de surpriză.

Apoi droidul ridică lama – un obiect cu aspect tare urât, ca un cuţit de măcelărie – şi paznicii lasă totul la o parte şi-şi scot armele.

— PUNE CHESTIA AIA JOS!

— LAS-O!

— LAS-O CHIAR ACUM!

Paznicii s-au dispersat în evantai, luând poziţii defensive şi lăsând impresia că *trăiesc* pentru astfel de momente. Între timp, o soră medicală, îmbrăcată într-un costum caraghios, apare la locul faptei, doar ca să dea un aer şi mai bizar lucrurilor. Droidul este imobil, cu spatele la duba poştală.

— AM SPUS SĂ PUI ARMA AIA JOS!

Paznicii îndreaptă pistoalele cu electroşocuri către el.

— N-o voi face, domnule, dacă nu-mi permiteţi să trec spre spital.

— LASĂ ARMA AIA JOS – ACUM!

— Sunt pregătit s-o folosesc, domnule.

Înăuntrul dubei, Decimus Persione urmăreşte desfăşurarea scenei cu un amestec de fascinaţie şi teamă. Poate sesiza foarte bine, prin intermediul tuturor

instinctelor lui seismologice, că urmează să se producă o erupţie. Dar tocmai când începe să se întrebe dacă nu cumva ar putea transforma situaţia în avantajul lui, aude un geamăt şi o vede pe Nawahine agitându-se la picioarele lui.

— M-AI AUZIT? ARUNCĂ JOS CHESTIA AIA CHIAR ACUM!

— Sunt perfect rezonabil, domnule.

Deodată, Persione ştie ce are de făcut. Deoarece dacă Nawahine îşi aduce aminte şi-l acuză, ei bine, nici măcar gândul la asta nu poate fi suportat.

— ARUNCĂ ARMA ACUM SAU TE VOM FACE SCRUM!

— Domnule, dacă veţi acţiona iraţional, vă veţi produce daune doar dumneavoastră.

Însă Decimus Persione vede brusc – sau, mai exact, *simte* – că până la urmă există o cale de ieşire din toată povestea. Dacă ar putea face ceva pozitiv în situaţia asta de urgenţă, dacă i-ar putea salva pe toţi, atunci recunoştinţa va fi atât de mare, că nimeni nu-l va lua la întrebări. Iar dacă eşuează... ei bine, n-ar mai conta deloc.

Aşa că se întinde peste Nawahine şi apucă ciocanul.

Se ridică încet de pe scaun şi se îndreaptă spre sasul de acces al dubei – ambele sasuri sunt deschise. Se înalţă, cât poate de discret, în spatele droidului care nu bănuieşte nimic. Şi trage ciocanul înapoi, gata să lovească robotul în zona cefei.

— CINCI SECUNDE SAU O SĂ TE PRĂJIM!

— Cinci secunde, domnule, sau încep să vă omor pe toţi.

Persione îşi dă seama că paznicii vor ca el să lovească dur cu ciocanul. Însă ezită. Este străbătut de un fior de vinovăţie – amintirea legănării lanternei când a lovit-o în cap pe Nawahine – şi amână, cu mâini tremurânde.

— LASĂ ARMA ŞI PREDĂ-TE ACUM!

— Nici măcar nu ştiu cum se silabiseşte „predare”, domnule.

Apoi sentimentul de vinovăţie trece la fel de abrupt şi e înlocuit cu unul de dezgust. Persione simte că poate face treaba la urma urmei. *Trebuie* s-o facă. Aşa că ridică

ciocanul şi se pregăteşte să lovească.

— *Ce se întâmplă?*

E vocea lui Nawahine, trezită din agonie. Persione se întoarce din reflex, încercând s-o reducă la tăcere înainte de a fi prea târziu.

44

Nu la multă vreme după absolvirea Academiei de Poliţie, Justus a convins un adolescent isteric să renunţe la tentativa de sinucidere şi a primit prima lui medalie de merit. Peste câţiva ani a negociat cu un individ care ameninţa că aruncă în aer un grup de şcolari. Chiar dacă n-a reuşit – lunetiştii poliţiei au eliminat individul cu un glonţ în cap a primit medalia pentru curaj. Ceva mai târziu, în Vegas, a fost trimis într-o mansardă unde un magnat beat al cazinourilor tocmai împuşcase o prostituată în picior şi ameninţa că va ucide alte două. Justus a avut nevoie de treizeci de minute ca să elibereze practicantele sexului şi să-l dezarmeze pe magnat. Ar fi trebuit să primească o medalie de valoare pentru acţiunea lui, însă magnatul, care deţinea multă putere în Vegas, n-avea chef ca incidentul să primească mai multă publicitate decât era nevoie, aşa că Justus a primit în schimb un coş cu daruri, un voucher de acces în mansarda cazinoului pentru un weekend şi un bilet la un spectacol de magie. Daruri pe care el le trimisese imediat înapoi.

— De câtă vreme e acolo? întreabă el.

Ei sunt într-un birou de lângă zona de control amănunţit.

— Două, trei ore.

— Care sunt cererile lui?

— Să iasă. Să ia fata cu el.

— A suferit daune?

— Mentale?

— Fizice. L-aţi electrocutat?

— Cu tot ce aveam.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am ars doar părul.

— Aţi încercat muniţie obişnuită?

— Am băgat trei sau patru cartuşe în el.

— N-aţi atins centrii de control?

— Nu ştim unde sunt. Avem nevoie de scheme. Oricum, aşa ceva n-ar trebui să se întâmple cu o tinichea.

— Nu, răspunde Justus, aşa ceva n-ar trebui să se întâmple cu o tinichea.

Damien ştie că pentru ceilalţi trebuie să pară ciudat de calm.

Însă bineînţeles că el se aştepta să se ajungă la aşa ceva. Gonind înapoi pe Drumul Plângerii, singur în maşina de poliţie, avusese mult timp la dispoziţie ca să gândească, să lege lucrurile unele de altele.

Şi să-şi imagineze ce urma să se întâmple dacă n-ajungea în Purgatoriu înaintea droidului.

— Voi intra, anunţă el.

— Sunteţi sigur?

Poliţiştii şi oficialii – cei care au supravieţuit – se privesc unii pe alţii.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Dar o să aveţi nevoie de întăriri, nu?

— De ce?

— Doar dumneavoastră? În încăpere cu chestia aia?

— E o doamnă acolo, nu?

— Da, însă…

— Asiguraţi-mi o legătură radio. Aşteptaţi instrucţiunile mele. Şi eliberaţi un drum la porţile interioare.

Poliţiştii sunt de-a dreptul nedumeriţi.

— Vă duceţi în Sin?

— Da.

— Cu *el?*

— Vedem ce se întâmplă.

— Sunt revolte acolo, de-aia n-au fost trimise întăriri. Oamenii au luat-o razna din pricina morţii lui QT.

— Bineînţeles că au luat-o razna, replică Justus rânjind. Doar pregătiţi un vehicul. Şi deschideţi porţile alea. Pierdem timpul.

Fără să-i pese dacă pare pe jumătate nebun, Justus se duce la uşa de siguranţă şi aşteaptă ca lumina verde să clipească. Unul dintre poliţiştii mai tineri, cu adevărat îngrijorat, îl întreabă dacă vrea o vestă de protecţie.

— La ce bun?

— Deci nu vă veţi proteja? Sau înarma?

Justus nu răspunde.

Apoi lumina începe să clipească şi el trece printre porţi, pe urmă ele se închid cu zgomot în urma lui.

Zona de control amănunţit seamănă cu un teatru de război. Justus îşi permite să cuprindă totul rapid cu privirea – Leonardo Black stă în faţa unei dube poştale şi o lumină roşie de urgenţe se roteşte ameţitor –, însă deocamdată nu se uită direct la droid.

Se lasă pe vine lângă cel mai apropiat cadavru – care este mutilat şi nemişcat – şi verifică pulsul.

— Cine sunteţi, domnule?

— O secundă.

Justus trece la al doilea cadavru. Îi pune două degete pe artera carotidă.

— Am întrebat cine sunteţi, domnule?

— Iar eu am spus o secundă.

Justus trece la al treilea cadavru.

— Căutaţi semne de viaţă, domnule?

— Î-hî…

— Nu e nevoie, domnule. Sunt morţi.

Justus se duce la al patrulea cadavru.

— Vă *asigur* că sunt morţi, domnule.

— Te-am auzit.

Justus trece la al cincilea corp.

— Sunt ofensat, domnule, că nu mă credeţi.

— N-am spus niciodată că nu te cred.

— Atunci, de ce-i verificaţi?

Justus nu răspunde, doar trece la al şaselea cadavru.

— Sper că nu e vorba de un soi de truc, domnule?

— Nu.

— Sper că nu încercaţi ceva prostesc?

— Nu.

Justus ajunge la al şaptelea corp – un bărbat cu piele cenuşie care zace la picioarele droidului.

— Vă pot face rău dacă încercaţi să mă păcăliţi, domnule. Vă pot sparge capul ca pe un ou.

— Î-hî.

— Vă pot lovi atât de tare, că umbra dumneavoastră va

sângera.

— Î-hî.

Terminând cu cadavrele, Justus se ridică şi se uită fix în ochii morţi ai droidului.

— Dă mâna cu mine dacă vrei, spune el. Dă mâna cât de strâns vrei.

Droidul este ars în locurile unde a fost lovit cu jeturile de la pistoalele cu electroşocuri. Bucăţi din costum sunt arse complet. Pe faţă şi pe cămaşă are pete de sânge. În gât se vede o gaură de glonţ, chiar deasupra gulerului. Droidul ţine cuţitul de măcelărie ridicat, gata să lovească. Însă în acest moment pare confuz.

— Să vă strâng mâna, domnule?

— Ştii tu, ca de la bărbat la bărbat.

Justus nu e sigur, dar crede că-şi aminteşte că a citit ceva similar în unul dintre îndrumarele lui Brass: „Poţi să-ţi dai întotdeauna seama de mai mult lucruri despre un om dintr-o singură strângere de mână şi uitându-te drept în ochii lui decât o poţi face în urma a o mie de prânzuri de afaceri".

Iar Black, deşi face o pauză lungă – este intrigat de arsurile de pe faţa lui Justus, mai rele decât ale lui –, pare în cele din urmă să priceapă. Încuviinţează din cap. Îşi mută calm cuţitul în mâna stângă – lama are bucăţi de carne şi fire de păr pe ea – şi întinde mâna dreaptă. Iar cei doi îşi strâng mâinile. Cu fermitate.

Droidul chiar se apleacă în faţă ca să se uite fix în ochii lui Justus. Iar Damien procedează la fel, fără să clipească.

— Foarte bine, domnule. Cred că sunteţi un om de cuvânt.

— Sunt.

— Totuşi, încă nu mi-aţi spus cine sunteţi.

— Se poate?

— Dacă se poate, domnule?

Însă Justus se deplasează deja către duba poştală. O femeie polineziană atrăgătoare zace înăuntru între scaune.

— Sunteţi bine, doa'nă?

— Sunt bine…

— Sunteţi rănită?
— Cred că da, nu sunt sigură.
— Mai puteţi rezista puţin?
— Pot rezista.
— Rămâneţi nemişcată, nu atrageţi atenţia asupra dumneavoastră şi vă vom duce de aici cât de repede posibil.
Droidul este iritat.
— De ce vorbiţi cu doamna sexy, domnule?
— Trebuie să mă asigur că e bine.
— Nu e bine, domnule. Trebuie dusă la un spital.
— Î-hî. Atunci, o s-o ducem acolo.
— O *s-o ducem,* domnule? Eu sunt cel care a salvat-o.
— Am auzit.
— Am condus duba poştală cu viteza maximă mai bine de două sute de kilometri.
— Am auzit şi asta.
— Aşa că *eu* o voi duce la spital.
— Bine.
— Nu voi permite să-mi fie furată gloria.
— Destul de corect. O să te ajut atunci.
— Mă veţi ajuta?
— Am ordonat deja celorlalţi să pregătească o ambulanţă. Eliberează drumul chiar acum. N-ar trebui să dureze mult.
Droidul se încruntă.
— Nu vreau să folosesc o ambulanţă, domnule.
— Bine.
— Vreau să conduc duba poştală.
— Bine.
— N-o să-mi staţi în cale, domnule?
— N-are nicio importanţă pentru mine.
Nedumerit, Black îl măsoară pe Justus cu privirea de sus până jos.
— Ei bine, domnule, trebuie să spun că sunt impresionat de atitudinea dumneavoastră. Cu siguranţă, nu sunteţi la fel cu ceilalţi.
— Probabil că nu, replică Justus. Te deranjează dacă pun

câteva întrebări? În vreme ce aşteptăm?

— Ce fel de întrebări, domnule?

— Întrebări de procedură. Sunt locotenent de poliţie.

— Nu mă veţi aresta, nu, domnule?

— Nu.

— Vă pot rupe dacă încercaţi.

— Sunt sigur că poţi.

— Vă pot strânge de gât cu o singură mână.

— Î-hî.

— Vă pot tăia felii ca pe un fruct…

— Sunt sigur că poţi. Însă o să te întreb oricum. De tine depinde dacă răspunzi sau nu.

Droidul se gândeşte câteva clipe, apoi încuviinţează.

— Foarte bine, domnule. Dar să nu încercaţi şmecherii cu mine.

— Nu vor exista şmecherii.

— Dacă încercaţi să mă doborâţi de sus, vă voi doborî de jos.

— Î-hî. Pot să încep cu numele tău?

— N-am niciun nume, domnule.

— Numele Leonardo Black îţi spune ceva?

— Nu, domnule.

— Ai auzit vreodată de proiectul Daedalus?

— Nu, domnule.

— Eşti un android?

— Sunt un om, domnule.

— Ce fel de om?

— Un cuceritor, care în curând va fi rege.

— Deci ştii de unde vii?

— Vin de peste tot, domnule.

— Numele Saint Helena înseamnă ceva pentru tine?

— Nu, domnule.

— Dar Seidel?

— Cred că e un crater la vreo 2.300 de kilometri sud de aici.

— Îţi aminteşti de tehnicienii de acolo?

— Îmi amintesc de nişte mediocrităţi băgăcioase.

— I-ai omorât?

— Da, domnule.
— Îţi aminteşti de vreo existenţă înaintea mediocrităţilor? Înainte de lungul tău drum până aici?
— Ce e de amintit, domnule?
— Ai auzit vreodată de Leonardo Brown, Leonardo Grey şi Leonardo White?
— Nu, domnule.
— Fletcher Brass?
— Da, răspunde droidul. Am mai auzit acest nume.
— Unde?
— Mi-a fost menţionat de un om.
— Ce om?
— Nu-i ştiu numele, domnule. I-am spart capul de un zid.
— Când s-a întâmplat asta?
— Cu şaptezeci şi trei de ore în urmă.
— Şaptezeci şi trei de ore, rosteşte meditativ Justus câteva clipe. Deci ai mai ucis şi pe alţii? Dintre tehnicienii şi oamenii din această încăpere?
— Da, domnule.
— Câţi?
— N-am numărat, domnule.
— Estimează.
— Patruzeci şi trei.
— Patruzeci şi trei de oameni? Ai ucis patruzeci şi trei de oameni? În afară de cei şapte de aici?
— Dar erau oameni, domnule?
— Ce erau, dacă nu erau oameni?
— Scursuri. Viermi. Obstacole în calea destinului meu.
— Î-hî.
Pentru Justus situaţia e chiar mai rea decât şi-a imaginat. Se întreabă însă de ce ar fi surprins. O clipă are chiar impresia că zăreşte frânturi de aramă în ochii droidului.
— Încă vreo câteva întrebări, zice el.
— Mă cam plictisesc întrebările dumneavoastră, domnule.
— Păi, o să le pun oricum. Ignoră-le, dacă aşa vrei.
— Foarte bine, domnule.

— Ce faci cu buruienile?

Droidul pare pe moment luat pe picior greşit – un zâmbet tâmp pe chip –, însă îşi dă seama imediat. Ba chiar aprobă, aparent.

— Ce faci cu buruienile? repetă el. Le distrugi înainte să prindă rădăcini.

— Ce faci cu muncitorii?

— Îi baţi uşor peste cap din când în când şi-i dobori când e nevoie.

— Ce ar trebui să facă un om cu stăpânirea sa de sine?

— Să şi-o piardă des. Şi bine.

— Ce sens are să mergi încălţat cu pantofii altcuiva?

— N-are niciun sens, în afara cazului că pantofii lui sunt mai buni ca ai tăi.

— Şi cum silabiseşti „predare”?

— „Predare”? *„Prădare”?* Întreabă iritat droidul. Nici măcar nu pot să silabisesc, domnule.

— Î-hî, rosteşte Justus. Ştii de unde provin răspunsurile tale?

— Provin din mine.

— Nu citai pe nimeni?

— Mă citam pe mine însumi.

— Atunci, o ultimă întrebare, dacă nu te superi.

— Devin impacientat, domnule.

— La fel şi eu, de dragul tău. Însă o ultimă întrebare pentru un profet şi un înţelept – pentru un rege ca tine.

— Puneţi-o repede, domnule.

— Un om de ştiinţă nebun construieşte un monstru din organe disparate. Monstrul se duce în pădure şi ucide o fetiţă. Cine este, aşadar, cel mai responsabil de cele petrecute? Omul de ştiinţă nebun sau monstrul?

— Răspunsul la această întrebare este evident, domnule.

— *Este?*

— Bineînţeles, domnule – nici omul de ştiinţă şi nici monstrul.

— Atunci, cine *este* cel mai responsabil?

— Fetiţa din pădure.

— *Fetiţa din pădure?*

— Deoarece nu s-a protejat cum trebuie, domnule.

Justus încuviinţează. Orice dubii i s-au spulberat. Tot ceea ce bănuia el, în vreme ce conducea pe Drumul Plângerii, se dovedeşte adevărat. Simte că ancheta lui e justificată, că are dreptatea de partea lui. Resimte o hotărâre neclintită.

— Deschideţi. Porţile interioare. Sasul de acces, comunică el prin sistemul de comunicaţii. Trecem.

— Mergem în Sin? intervine droidul.

— Corect.

— Dar trebuie mai întâi să oprim la spital.

— Spitalul este în Sin. O să fie prima noastră oprire. Apoi mergem să te refacem. Vreau să cunoşti câţiva oameni.

— Nu voi mai tolera alte întârzieri, domnule, sunt nerăbdător să-mi împlinesc destinul.

— Unul dintre oamenii la care mă gândesc *este* destinul tău.

Droidul pare suspicios.

— Ăsta nu e vreun truc murdar, nu, domnule?

— Nu e niciun truc.

— Încă vă pot ucide, domnule.

— Dap.

— Vă pot trage un genunchi atât de tare, încât să vă scot…

— Da, da – ne putem strânge din nou mâinile, dacă vrei.

Droidul ezită, apoi îl priveşte pe Justus în ochi. Adânc. Şi pare din nou să-i placă ce vede.

— Nu, rosteşte el în cele din urmă, nu va fi nevoie, domnule. Cred că sunteţi un om cinstit.

Zece minute mai târziu sunt în sasul de acces, stând unul lângă celălalt în partea din faţă a dubei poştale, aşteptând ca porţile exterioare să se ridice.

— Ştiţi, zice droidul, a fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule. Dacă toţi oamenii ar fi la fel de rezonabili ca dumneavoastră, nu s-ar mai pierde atât de mult timp valoros.

— Este povara regilor să îndure munca leneşilor şi a

proştilor, Maiestatea Voastră.

— Aveţi dreptate. Aveţi atâta dreptate. Deci cum vă numiţi?

— Cum mă numesc?

— Mă asigur întotdeauna să-i recompensez pe cei care mă ajută pe drum. Deci care e numele dumneavoastră, bunule domn?

Justus se gândeşte câteva secunde, apoi pufneşte.

— Numele meu, răspunde el, este Justice.

Porţile se ridică spre vidul lunar.

45

În Kasr, la ora opt şi jumătate Fletcher Brass iese gol din baie – o încăpere mai mare decât cele mai multe reşedinţe din Sin – şi se duce în dormitor, aşteptându-se să-şi vadă ţinuta de gală întinsă pe pat. Însă nu zăreşte nimic.

— *Grey,* strigă el, cu o voce tunătoare, senatorială.

Niciun răspuns. Atunci, Brass se întreabă ce naiba face droidul.

În realitate, i-a fost destul de greu în ultima vreme să se bazeze pe un singur android. În absenţa lui Leonardo Black, Grey a fost nevoit să efectueze toate sarcinile domestice obişnuite, să fie bodyguard personal şi să alerge peste tot prin oraş ca reprezentant de relaţii publice. Brass ştie că ar trebui să aibă mai mulţi servitori – chiar unul sau doi servitori omeneşti –, dar a ajuns să se încreadă doar în droizi. Este o iluzie, evident, deoarece ştie foarte bine că roboţii pot fi programaţi să trădeze, însă din experienţa lui personală oamenii sunt *întotdeauna* programaţi să trădeze. Şi să înşele. Şi să fure. Şi să răspândească zvonuri. Şi să vândă secrete.

Fletcher Brass a ajuns unde a ajuns doar acceptând natura omenească şi îmbrăţişând-o.

Îşi admiră trupul în oglinda de mari dimensiuni. Umeri largi, pectorali pronunţaţi, musculatură bine definită, şolduri fără pic de grăsime, bronz lucitor, păr pe piept de culoarea aramei. Chirurgii lui au făcut o treabă incredibilă. Poate cu excepţia unei cicatrici vizibile deasupra pubisului, nimeni nu şi-ar da seama că a trecut prin patruzeci şi două de operaţii estetice. Femeile i-au spus – multe la număr – că ar putea lesne să treacă drept un bărbat de patruzeci de ani, care practică sport la sala de gimnastică. Şi când face dragoste – ceea ce se întâmplă rar, deoarece, pur şi simplu, s-a plictisit de povestea asta – îşi petrece multă vreme admirându-şi fizicul incredibil în oglinzi.

Asta îl face să se simtă ca un narcisist, dar nu se poate împotrivi, lucrurile nu sunt cu mult diferite de aprecierea

unui Mustang bine întreţinut.

Se înfăşoară într-un halat de satin, hotărând că ar fi mai bine să mănânce înainte de a se îmbrăca de gală. Străbate un coridor decorat cu basoreliefuri babiloniene complicate şi intră în sufrageria mare, o încăpere imensă cu tavan placat cu aramă, candelabre din cristal şi o masă lucioasă din lemn de trandafir, lungă cât o pistă de bowling. Acolo îl strigă din nou pe Grey, tot fără succes. Se duce la liftul de serviciu, apasă un buton şi descoperă înăuntru o tavă din aramă cu micul dejun. Duce tava înapoi la masă şi se aşază. Scoate capacul şi dă peste o farfurie aburindă cu şuncă prăjită, ouă fierte, sos hollandaise, foie gras, cafea neagră neîndulcită şi un pahar mare cu Zeus-Juice purpuriu, amestecul lui favorit de vitamine. A descoperit cu multă vreme în urmă că întotdeauna e bine să te adresezi mulţimilor nemulţumite cu un stomac plin.

Îi aude în acele clipe pe locuitorii oraşului adunându-se în faţa palatului pentru cuvântarea lui de dimineaţă. Oamenii au ajuns mai devreme decât se aştepta şi par să scandeze ceva. E prima dată după mai bine de un an când Brass i-a convocat pentru un anunţ general şi nu nutreşte nicio iluzie că lucrurile vor decurge uşor. De fapt, nici măcar nu se aşteaptă ca vorbele lui să fie bine primite. Însă are încredere că el – şi doar el – dispune de charisma necesară pentru a stinge nemulţumirile. De aceea n-a delegat sarcina de azi actorului ăluia care şi-a ucis nevasta. Pur şi simplu, nu se bazează pe cineva incapabil să mimeze amestecul corect de durere, furie, implicare şi hotărâre.

Durere că fiica lui a fost ucisă, împreună cu alţi câţiva oameni care se întâlneau pentru o conferinţă urgentă.

Furie faţă de acele forţe misterioase care au comis atrocitatea.

Implicare – iar aşa ceva va necesita o demonstraţie de adevărat talent din partea lui – în sensul în care fiica lui nu era complet nevinovată. Că prin contactul cu elemente criminale şi disidenţi politici, ea fie a fost asasinată de confraţi conspiraţionişti, fie a devenit victima unei explozii

calculate greşit.

Şi hotărâre: că în ciuda tuturor acestor evenimente, Purgatoriul va supravieţui. Va sângera, totuşi va continua să trăiască. Mai puternic ca oricând, de fapt, şi gata să intre sub egida unei epoci noi.

Cât despre detaliile acestei epoci noi, Brass intenţionează să fie vag în exprimare.

Expediţia lui spre Marte va continua în mod normal, bineînţeles – e prea importantă ca să fie amânată –, dar evenimentele fără precedent din ultimele zile l-au convins că e nevoie de o mână de fier care să-l înlocuiască pe durata călătoriei spaţiale. Va evidenţia că doar propria lui mână de fier a reuşit să ţină la un loc acel teritoriu extrem de schimbător. Cât priveşte identitatea acelei mâini de fier, ei bine, s-a gândit la ea multă vreme şi va face un anunţ oficial în zilele următoare.

Abia ajunge la jumătatea porţiei de şuncă – tăiată în bucăţele mici şi acestea scufundate în sosul de ou, aşa cum îi stă în obicei –, când aude ecou de paşi şi-l vede pe Leonardo Grey intrând în încăpere şi arătând ciudat de rău. Brass nu-şi dă seama exact despre ce e vorba, însă droidul pare *mai palid* ca de obicei. Deşi aşa ceva, evident, nu poate fi decât un produs al imaginaţiei sale.

— Să cred că sunteţi bine în dimineaţa asta, domnule? întreabă Grey cu vocea lui sacadată.

— Destul de bine, răspunde Brass, sorbind din sucul din pahar. Pe unde ai umblat, Grey? Se pare că ai uitat să-mi scoţi hainele.

— Am fost chemat în altă parte, domnule, îmi cer umil scuze.

— Chemat de cine anume, mai exact?

— De către locotenentul Damien Justus, domnule.

— Justus? se încruntă Brass. Credeam că a luat-o la sănătoasa.

— Poate că a luat-o, dar e înapoi în Sin.

— Zău? S-a întors?

— Da, domnule.

Brass se întreabă dacă planul întocmit de el – un asasin

care să-l elimine pe Justus la Baza Doppelmayer, asta sugerând implicarea unor forţe de pe Pământ – va mai fi necesar până la urmă.

— Ei bine, ce vrea?

— A cerut o întrevedere de urgenţă cu dumneavoastră, domnule.

— Vrea să mă vadă *din nou?*

— Da, domnule.

— Atunci, poate aştepta până după discurs, *dacă* o să mai am chef de el.

— A cerut o întrevedere cu dumneavoastră *acum,* domnule.

Brass se opreşte din sorbit.

— Vrei să-mi spui că e *aici?*

— Este în hol, domnule.

— L-ai lăsat înăuntru?

— L-am escortat tot drumul de la el de acasă.

— Nu zău? Ce convenabil pentru tine, Grey.

— Mi-aţi spus să-i acord întreaga mea cooperare, domnule.

— Hmm, ei bine, să ştii că uneori poţi merge prea departe.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Pe vremuri am avut de ales între tine şi Leonardo Brown, să ştii. Te-am ales pe tine deoarece *păreai* mai distins. Şi fiindcă am presupus că ai dobândit o mai bună înţelegere a persoanei mele. Însă acum mă faci să mă întreb dacă am procedat bine.

— Voi încerca să mă descurc mai bine în viitor, domnule.

— Hmm!

Lui Brass îi place să-l umilească pe Grey – consideră umilirea drept o formă de motivare –, însă odată cu dispariţia lui Leonardo Brown nu mai poate conta pe rivalitatea dintre ei. Aşa că oftează.

— Foarte bine, dă-i drumul nemernicului înăuntru.

— Foarte bine, domnule.

Grey dă să se întoarcă, când Brass adaugă:

— Şi stai aproape de mine câtă vreme e înăuntru.

— Aşa intenţionez să fac, domnule.

— Asigură-te că păstrează distanţa faţă de mine. Mă îndoiesc că va încerca ceva, însă nu se ştie niciodată. Ca atare, dacă face vreo mişcare bruscă, ştii ce ai de făcut.

— Cred că sunt echipat cum trebuie pentru aşa ceva, domnule.

Uitându-se după Grey cum părăseşte încăperea, Brass continuă să creadă că e ceva ciudat cu droidul. E ceva anume în ţinuta sau atitudinea lui. Robotul pare aproape impertinent. Ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva peste noapte. Dar nu rumegă chestiunea mai departe. Ia restul de şuncă şi mestecă în grabă, ca să-şi ofere o porţie bună de proteine înainte de confruntare.

Tocmai spală toate resturile de şuncă cu câteva sorbituri bune de suc, când Grey se întoarce, conducându-l în încăpere pe Justus, îmbrăcat în uniformă completă. Brass se uită cum droidul îl îndrumă pe locotenent către un scaun cu spătar înalt din capătul îndepărtat al mesei – la o distanţă de vreo douăzeci de metri –, după care străbate discret toată lungimea mesei ca să ia poziţie alături de stăpânul lui. Însă Justus nu se aşază, iar Brass nu se deranjează să se ridice de pe scaun. Priveşte doar la locotenent, care evaluează dimensiunile mari ale încăperii şi toate decoraţiunile din ea.

— Satira nu funcţionează, nu-i aşa? întreabă el într-un sfârşit.

— Poftim? răspunde Brass clătinând din cap. Va trebui să ridici glasul câtă vreme stai aici.

— Am zis că satira nu funcţionează, nu-i aşa? repetă Justus, cu voce tare.

— Aşa am crezut şi eu că ai spus. Ce înseamnă asta?

— E doar o observaţie. Când criticii satirizează vieţile celor bogaţi şi puternici, ei prezintă deseori un miliardar bătrân şi rău, care stă într-un castel şi se delectează cu caviar şi limbi de porumbel. Ar trebui să arate un personaj mai mare decât viaţa însăşi – o exagerare, o absurditate. Totuşi prea adesea cei bogaţi şi puternici nu aşa văd lucrurile, ci doar un standard de viaţă care trebuie

stimulat. Ca atare, în mod cert satira nu dă rezultate.

Brass este şi mai nedumerit de atitudinea locotenentului decât de cea a lui Leonardo Grey. L-a mai văzut pe Justus demonstrând lipsă de respect şi înainte – cu o zi înainte s-au despărţit după un veritabil torent de vorbe încărcate de vitriol –, dar în acest moment este vorba de ceva cu totul nou. Damien manifestă lipsă de respect cu o urmă de ironie muşcătoare în voce. Aproape ca şi cum ar crede că el e la cârma lucrurilor.

— Ia un loc, locotenente, înainte ca ironia din glas să te înece. Ţi-aş oferi o cafea, însă nu vreau să devii şi mai agitat decât eşti deja.

— E-n regulă, am mâncat o jumătate de pachet de BrightIze™. De obicei, nu mă ating de aşa ceva, dar a fost o noapte lungă.

— Ai fost în câteva locuri?

— Se poate spune şi aşa.

— Ce mai face fata ta? întreabă Brass.

Se aşteaptă ca Justus să ia foc. Sau să se uite urât la el. În schimb, locotenentul se mulţumeşte să chicotească şi-şi trage un scaun.

— Cred că o să fie bine, răspunde el, aşezându-se. De fapt, ăsta e motivul pentru care am venit aici.

— Da? rosteşte Brass ridicând din sprâncene şi dându-şi toată silinţa să nu pară surprins.

— Da. În definitiv, am sosit în Purgatoriu ca să-mi protejez fata, într-o manieră inversă decât ar fi de aşteptat. Iar când mi-aţi tras preşul de sub picioare mi-am zis că n-am nimic de pierdut.

— Iar faci presupuneri, locotenente, nu mă aşteptam la asta. Nimic din profilul tău nu sugerează că te-ai baza pe supoziţii. Sau că ai acţiona în pripă.

— Nicio variantă nu e valabilă în cazul meu. Dar când aţi ameninţat-o, am…

— Cine afirmă că am ameninţat-o?

— Recunosc o ameninţare când o aud.

— Atunci, ţi-aş sugera să rederulezi conversaţia noastră în minte şi să asculţi din nou ce am spus. Deoarece n-am

ameninţat niciodată. Nimic de genul ăsta. Şi aş fi clarificat acest aspect ieri dacă mi-ai fi dat ocazia să răspund. De fapt, singura mea intenţie prin menţionarea fiicei tale a fost aceea de a trasa o paralelă între noi doi. Tu ai o fiică, aşa cum am şi eu.

— O fiică a cărei asasinare aţi ordonat-o.

Brass se simte acum liber să riposteze cu furie.

— Aşa ceva e josnic din partea ta, locotenente. De unde scoţi astfel de acuzaţii oribile?

Justus ridică din umeri.

— Dacă n-ai fost concediat deja, continuă Brass, atunci consideră-te concediat de pe acum. Chestia asta este scandaloasă. Cine naiba crezi că eşti?

— Sunt doar un poliţist onest. Sau cel puţin aşa eram.

— Un poliţist onest sau doar unul incompetent? Cum de ai *tupeul* de a mă acuza că am comandat asasinarea fiicei mele? Ai vreo dovadă cât de mică?

— Nu eu personal. Tot ce ştiu este că Leonardo Brown, valetul fiicei dumneavoastră, a acceptat livrarea unui explozibil de mare putere la uşa casei ei, după care l-a dus înăuntru. Că droidul acţiona conform unor instrucţiuni sau ştia ce făcea – asta n-am reuşit încă să stabilesc. Şi sunt sigur că nu voi reuşi niciodată. De fapt, sunt sigur că toate dovezile disponibile vor implica în vreun fel chiar oamenii care au fost aruncaţi în aer. Asta se petrece în statele decadente, cu agenţiile de aplicare a legii care sunt corupte. Singurul meu regret este acela că am refuzat să văd realitatea încă de la început. Deoarece am vrut cu disperare să cred că există o cale de ieşire, să trăiesc într-un loc – *oriunde* – în care să nu mai reprezint un pericol la adresa vieţii fiicei mele.

— Ce înduioşător! Însă tot nu mi-ai explicat cum de ai ajuns la această teorie absurdă.

Justus rânjeşte. Şi, deşi lui Brass nu-i place asta – neobrăzarea făţişă –, se simte obligat să-l scoată din fire pe individ.

— Ştiţi, domnule Brass, am avut parte de douăsprezece ore foarte interesante. Paisprezece ore, în fine, nici măcar

nu mai sunt sigur câte anume. Mai întâi am străbătut tot drumul până la Baza Peary ca să dau un telefon la Polul Sud. Pe urmă am condus înapoi prin noapte până în Purgatoriu. Cu viteză maximă. Am ajuns la porţi pe la ora trei dimineaţa. Dar m-am chinuit la început să trec de ele. Se petrecea ceva în zona de control amănunţit. În fine, ca să n-o mai lungesc, mi-am forţat trecerea şi ce am văzut? Dincolo de ele haosul era total. Se părea că sosise un android care ceruse acces în Sin. Iar când n-a obţinut ce dorea, a luat-o razna. A omorât întreg personalul de securitate, o secretară, o soră medicală şi unul dintre oamenii care au fost cu el în dubă. Singura supravieţuitoare a fost o doamnă pe care droidul o ducea la spital. Sângele băltea pretutindeni. Membre sfârtecate, în total, şapte oameni morţi.

Brass este de-a dreptul şocat.

— N-am fost informat în privinţa asta…

— Evident că nu. Cine ar fi dispus să vă întrerupă somnul, când aveţi o zi atât de importantă înainte?

— Asta e un alt comentariu plin de dispreţ, locotenente. Bineînţeles că aş fi vrut să fiu informat. Cine era androidul ăla? De unde venea?

— Sigur vreţi să aflaţi?

— *Asta ce* mai înseamnă?

Justus rânjeşte din nou.

— Ei bine, vedeţi, domnule Brass, se pare că-l cunoşteaţi *deja* pe acest android. E unul dintre droizii care a lucrat pentru dumneavoastră. Cu siguranţă, n-aţi ştiut că era în libertate – bănuiesc că e vorba de unul dintre neajunsurile faptului că sunteţi atât de ocupat şi de concentrat pe ceea ce faceţi, încât nu puteţi supraveghea totul dar, negreşit, aveaţi habar de el. De fapt, dumneavoastră aţi fost cel care a comandat reprogramarea lui. Aţi încercat să păstraţi chestiunea asta secretă, şi poate că v-ar fi ieşit, doar că ceva n-a mers cum trebuia. Tehnicienii au comis o eroare. Androidul a fost încărcat cu filosofia dumneavoastră psihopată *înainte* de activarea inhibitorilor adecvaţi. Şi a înnebunit. A scăpat de sub control. La fel cum aţi ieşit

dumneavoastră de sub orice control de zeci de ani, domnule Brass, doar că dumneavoastră aţi scăpat basma curată în cele mai multe cazuri. V-aţi folosit de toată puterea şi influenţa pentru asta. Şi totuşi ne aflăm acum aici.

Brass nu s-a simţit niciodată mai descumpănit. Rareori se întâmplă să afle ceva ultimul, şi chiar mai rar să nu ştie cum să reacţioneze. O parte a lui vrea să explodeze de mânie şi să iasă ca o furtună din încăpere, ca mutare defensivă. Dar el simte că o asemenea mutare nu e bună. În plus, pur şi simplu, nu-i place felul în care Justus îi comunică toate aceste noutăţi – ca şi cum nu i-ar păsa de propria soartă sau, mai rău, de parcă n-ar avea niciun motiv să fie îngrijorat.

— Este absurd, reuşeşte Brass să îngaime din nou, însă ţinând cuţitul şi furculiţa strâns în mâini, ca pe nişte arme. Sper că-ţi dai seama cât de absurd sună totul.

— Absurd? se miră Justus. Tot spuneţi asta. Din nou, poate că m-aş fi gândit eu însumi că e absurd până să fi sosit în Purgatoriu. Până noaptea trecută, când am aflat povestea lui Leonardo Black. De fapt, doar cu câteva ore în urmă, când am discutat personal cu Black. Am avut un dialog cu el aşa cum preferaţi ca oamenii să vă vorbească. Deoarece el *era* dumneavoastră, într-un fel, sufletul dumneavoastră negru. Aşa că nu mi-a fost greu să pun cap la cap ultimele piese ale măreţului dumneavoastră plan. Dacă vreţi, vă pot detalia acum ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple.

Brass nu se poate decide cum să răspundă. Aşa că Justus continuă:

— N-aţi avut încredere în nimeni care să vă înlocuiască pe durata expediţiei către Marte. În niciunul dintre asociaţi sau şefii dumneavoastră de departamente, nici în actorul ăla care vă reprezintă, şi cu siguranţă n-aţi avut încredere în fiica dumneavoastră. Deci v-a venit ideea minunată să vă înlocuiţi cu un android: Leonardo Black. Bodyguardul dumneavoastră. Aveaţi de gând să-l transformaţi într-un fel de mandatar al lui Fletcher Brass,

însă mult mai puternic din punct de vedere fizic. Iar el urma să conducă locul ăsta ca un tiran, să ia toate deciziile nemiloase, să concedieze oameni, chiar să ucidă dacă era nevoie. Dar ca să-i pavaţi calea către o asemenea numire, aţi dorit să generaţi şi un pic de haos: aţi vrut să lăsaţi impresia că un astfel de tiran era justificat de circumstanţe. Şi aţi dorit să scăpaţi de toţi cei de care vă temeaţi că v-ar putea lua puterea. Aveaţi să omorâţi doi iepuri – trei iepuri, zece iepuri, nu contează câţi – cu un singur foc. Deci v-aţi pus asasinii la treabă, cu deplina colaborare a PPD-ului – crime politice care n-ar fi fost niciodată rezolvate, deoarece dovezile cruciale erau şterse, contaminate sau falsificate. Şi poate că v-ar fi ieşit şi partea asta, numai că jumătate din jucătorii din cadrul PPD erau prea indolenţi ca să-şi joace rolurile. Şi, bineînţeles, erau şi cei care ştiau mai multe decât credeaţi dumneavoastră. Oameni la fel de nemiloşi şi de vicleni ca şi dumneavoastră, pe care credeaţi că-i mutaţi ca pe nişte pioni pe tabla de şah, deşi, în realitate, vă jucau pe degete. „Nu juca şah, joacă oamenii” – nu e asta una dintre legile dumneavoastră? Ei bine, uneori maestrul ar trebui să-şi facă griji în privinţa ucenicilor lui.

Brass se simte din nou prins pe picior greşit. Iar ca să înrăutăţească situaţia, Justus se uită fix la el, aşteptând un răspuns.

— Din nou, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, chicoteşte Brass ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Mă refer în principal la fata dumneavoastră, domnule Brass. Ştiţi, la cea în care aveaţi cel mai puţin încredere? Cea pe care intenţionaţi s-o băgaţi la puşcărie mai întâi, s-o închideţi după ce aţi fi dat vina pe ea pentru asasinate, evident, până când…

— Locotenente, chiar n-ai habar de nimic, nu? îl întrerupe Brass, sesizând oportunitatea. Chiar eşti atât de naiv? *Chiar?* N-aveam nicio intenţie să-mi bag fata la închisoare câtă vreme eram plecat, *deoarece fiica mea venea cu mine.*

Replica îl reduce la tăcere pe Justus – care are o

expresie goală de conţinut pe faţa distrusă – şi Brass exploatează ocazia la maximum.

— Aşa e, *ea venea cu mine.* Spre Marte. Poţi s-o întrebi pe domnişoara Powers dacă vrei. Fata mea venea cu mine. Nu ştiai asta, nu?

— Şi QT însăşi avea habar de asta? întreabă Justus după o pauză.

— Nu, locotenente, *evident că nu ştia.* Deoarece o luam *împotriva propriei* voinţe, spre binele ei.

— Aveaţi de gând s-o răpiţi?

— Spune-i cum vrei. Oricum, nu intenţionam să-mi las fata – sânge din sângele meu – să devină ţinta bandiţilor şi asasinilor. Şi exact asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas aici, deoarece era *naivă*, ca şi tine. N-ar fi rezistat nici *două săptămâni* ca lider al Purgatoriului.

— Cred că fata dumneavoastră ar fi trebuit să aibă ceva de spus în privinţa asta.

— Crezi, nu? Ei bine, ce mai contează acum?

— Aţi ordonat cumva asasinarea ei?

— Nu, *n-am ordonat aşa ceva.* Greşeşti din nou. Habar n-am cine a ucis-o. Doamne, chiar crezi că *sunt fericit* că a murit?

— Ei bine, cu siguranţă, n-aţi părut prea fericit în privinţa ei ieri, când credeaţi că o să atribuie morţile adepţilor Leafists pe seama…

— *Asta nu înseamnă că am ucis-o eu.* Tu ţi-ai ucide fiica? Bineînţeles că nu. Aşa cum nici eu nu mi-aş ucide *vreodată* fata.

— Aţi fi răpit-o, dar n-aţi fi omorât-o niciodată?

— Aş fi răpit-o ca s-o *salvez.* Nu-ţi dai seama care e deosebirea?

Justus se opreşte câteva clipe, apoi oftează.

— Nu, domnule Brass, minţiţi.

— Cum? Cum *îndrăzneşti* să afirmi că mint?

— Îndrăznesc să vă spun ce vreau. Nu răspund în faţa dumneavoastră sau a altcuiva. Nu mai sunt ofiţer de poliţie, ţineţi minte? Aşa că o să vă zic ce *ştiu* – ca fapte. Poate că aţi plănuit la un moment dat s-o răpiţi pe QT, însă

când aţi aflat de planurile ei, v-aţi răzgândit. Şi aţi ordonat asasinarea ei.

— *N-ai nicio dovadă în acest sens.*

— Mai am nevoie de dovezi? Tăcerea este răspunsul, ţineţi minte? Ei bine, în ceea ce vă priveşte, *tot ce ţine de persoana dumneavoastră* reprezintă răspunsul. Istoria dumneavoastră. Motivul pentru care sunteţi aici, pe Lună. Şirul imens de morţi şi vieţi distruse pe care l-aţi lăsat în urmă. Narcisismul şi egomania dumneavoastră. Leafists. Planurile de a vă înlocui cu un android ucigaş. Blestematele de legi. *Şi felul în care mi-aţi ameninţat fiica.* Nu, domnule Brass, în ceea ce vă priveşte *n-am nevoie de dovezi.* Deoarece tot ceea ce aţi făcut este o dovadă, însă mai sunt şi altele.

Justus se ridică în picioare, când afară se aude un zgomot de explozie – mulţimea care se îngroaşă pare să dea drumul la artificii. Sau la dinamită. Sau la ceva asemănător.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule Brass, până acum aţi stat atât de departe, acolo, la baza de rachete, încât nici măcar nu conştientizaţi cât de firavă este reţeaua dumneavoastră de sprijin. Sunteţi liderul care se baricadează în spatele lacheilor şi linguşitorilor, dându-şi prea puţin seama că ei sunt întotdeauna primii care întorc foaia după cum bate vântul. Ei bine, am aflat totul despre asta în ultimele douăzeci şi ceva de ore. Când a devenit evident că aţi ordonat uciderea lui QT Brass, şi când Leonardo Black a comis micul lui măcel. Am cunoscut câţiva oameni şi am aflat câteva lucruri. Am fost uimit şi n-ar fi trebuit să fiu. Deoarece de data asta aţi mers prea departe şi n-aţi controlat niciodată situaţia atât de bine precum credeaţi. Aţi fost jucat. Aţi fost făcut şah-mat. Şi vă aşteaptă o surpriză foarte neplăcută, mult mai devreme decât aţi crede. Ca tată, ar trebui să fiţi mândru.

Justus se întoarce şi porneşte spre ieşire, însă Brass sare în picioare, trântind vesela pe farfuria de mic dejun.

— Şi ce mama naibii mai înseamnă şi asta?

— La revedere, domnule Brass.

— Am spus, ce mama naibii înseamnă? tună Brass ieşind din spatele mesei. RĂSPUNDE-MI!

Justus continuă să meargă spre uşă.

Brass este livid.

— RĂSPUNDE-MI, DETECTIV AFURISIT!

Însă Justus se întoarce abia când ajunge la uşă, la vreo treizeci de metri depărtare. Cu o expresie plictisită pe chipul desfigurat.

— Nu, domnule Brass, am luat o decizie. Am încheiat o înţelegere, de fapt. Fie eram eu, fie eraţi dumneavoastră. Şi, de dragul fiicei mele, îmi închipui că e mai bine să fiţi dumneavoastră, rosteşte el, întinde mâna după uşă, dar se întoarce brusc. Oh, da, reia Damien, o idee. Un ultim mic mesaj, o artă pe care am învăţat-o de când am venit aici.

Brass fierbe.

— La ce naiba te referi?

— În cazul ăsta, e doar o observaţie. Sunteţi liber să fiţi de acord sau nu. Totuşi mi se pare evident că sunteţi în continuare omul de la conducere, chiar şi după toate astea, chiar după tot ce tocmai v-am spus. Sunteţi încă Numărul Unu, Patriarhul Purgatoriului, am dreptate?

— Glumeşti cumva?

— Întrebam doar. E regatul dumneavoastră, nu?

— Repet, glumeşti cumva?

— Deci sunteţi Regele.

— Da, sunt nenorocitul de Rege.

— Sunteţi Vrăjitorul.

— *Sunt tot ce nu eşti tu,* rahat cu ochi, ce mai înseamnă şi asta?

— Adio, domnule Brass, pufneşte Justus.

După care iese, lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Brass rămâne pe loc, fumegând, auzind zgomotul tot mai mare de afară şi întrebându-se ce are de făcut. Apoi încearcă să se întoarcă, pentru a ieşi din cameră. Însă brusc ceva îl trage înapoi.

Este înfuriat, nu-i vine să creadă. Nu se poate clinti din loc. Ceva l-a prins de la spate, de păr.

Se luptă, se zbate, însă strânsoarea este fermă, şi

deodată e ridicat în sus, de cap.

Se smuceşte şi se răsuceşte, şi priveşte în sus, furios, şi vede că l-a prins Leonardo Grey, care rânjeşte cu răutate. Dar ochii droidului nu sunt cenuşii, ci *negri.* Iar droidul ţine în mâna dreaptă un cuţit înfricoşător, lung de treizeci de centimetri.

— *Nu eşti cu adevărat un cuceritor,* şuieră droidul, *până când nu ridici sus capul Regelui.*

Brass încearcă să se apere cu mâinile, însă lama cuţitului îi atinge deja carnea gâtului.

46

Black de-abia a reuşit să-şi termine treaba când Justus ajunge în holul de la etajul trei. Traversează încăperea mare – coloane din aramă, parchet pe jos, un perete plin de chipuri bărboase sculptate – şi deodată aude o voce din umbră:

— Bun venit în Zona Întunecată, locotenente.

Oprindu-se, Justus recunoaşte imediat vocea.

Însă aşteaptă ca ochii să i se adapteze penumbrei înainte de a răspunde.

— Nu credeam că o să fiţi aici, grăieşte Damien.

— N-aş fi lipsit de la asta pentru nimic în lume.

— Şi totuşi, e un moment trist, nu-i aşa?

— Regele trebuie să moară ca ţara să poată trăi, Robespierre a spus asta.

— Acum îl citaţi pe Robespierre?

— Asta e prima noastră revoluţie, aşa că de ce nu?

Ea păşeşte într-o fâşie arămie de lumină a dimineţii. De la întâlnirea lor care avusese loc cu câteva ore mai devreme se îmbrăcase în haine clericale în negru şi alb – haină, fustă plisată, bluză şi cravată neagră de mătase – şi în acest moment arată ca un om de afaceri. Ca o versiune feminină a lui Leonardo Black, înainte ca droidul să se costumeze în Leonardo Grey.

— Mă refeream la faptul că a fost tatăl dumitale.

— Prin încercarea de a mă asasina, mai degrabă a pus capăt responsabilităţilor mele de fiică, nu crezi?

Justus nu e deloc sigur de asta. N-are nicio îndoială, Brass a fost cel care a comandat exploziile, însă nu e deloc convins că fiica lui n-a lăsat să scape intenţionat informaţii despre planurile ei controversate ca să conducă astfel la o tentativă de asasinat inevitabilă. Un complot ucigaş pe care, aşa cum s-a dovedit ulterior, a reuşit să-l evite în mod miraculos „participând pe furiş la conferinţa secretă din Sin Rim”. Lăsându-şi propria dublură – Harmony Smooth, o prostituată modificată prin operaţii estetice – să-i ţină

locul în Iştar. Şi să fie aruncată în aer pentru deranjul ei.

— De ce am senzaţia că aţi plănuit toate astea de ani de zile? întreabă el.

— Fiindcă aşa e. Şi am pregătit totul de mult mai multă vreme decât îţi poţi imagina.

— De când?

— De la sinuciderea maică-mii. Ştii ce i-a spus taică-meu când i-a dat drumul? „Transformă-mă într-un obiect al urii la care să te gândeşti mult”. Iar în numele maică-mii am parcurs, cu siguranţă, o cale lungă axându-mă pe acea ură.

— Fructul nu cade niciodată departe de pom, nu? clatină Justus din cap.

— Eşti de-a dreptul mitocan, locotenente. Nu zăresc prea multe regrete nici în ochii tăi, mai ales că ai făcut ce ai făcut prin forţarea legii.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Amândoi am procedat aşa. Am lăsat natura să-şi urmeze cursul şi *Codul Brass* să aibă grijă de el însuşi. Doar că nu ne-am interpus în calea lor.

— E o modalitate de a privi situaţia.

Însă Justus nu se bucură de tonul auster al schimbului de replici, mai ales că un om tocmai a fost ucis cu brutalitate într-o cameră apropiată. Aşa că porneşte spre scară.

— Poţi rămâne aici, să ştii, îi zice ea din spate. O să avem nevoie de un nou şef al poliţiei.

Justus priveşte înapoi.

— Chiar credeţi că *vreau* să rămân aici? După toate astea?

— Şi ai, într-adevăr, convingerea că e bine – pentru fiica ta – dacă te duci acasă?

— Sper că asta nu este o ameninţare.

— *Ştii* că nu e. Cine crezi că sunt?

„Chiar mă întreb asta”, ar vrea Justus să răspundă. Atitudinea ei de la întâlnirea lor secretă, la înălţime faţă de restul oraşului, unde mulţimile începeau să se agite din pricina presupusei ei eliminări fizice, fusese în mod clar marcată de răceală. Ceea ce putea însemna o reacţie

naturală la explozii sau să reflecteze la adevărata ei fire. Oricare ar fi fost situaţia, în mod cert ea nu se comportă precum o persoană ai cărei aliaţi apropiaţi tocmai au fost spulberaţi în neant, ci ca o fiinţă perfect pregătită să-şi sacrifice prietenii, dacă ei fuseseră *cu adevărat* prieteni, pentru propriile scopuri politice. Justus se întreabă dacă ea a ştiut tot timpul că în biroul ei a fost plantată o bombă. Şi dacă ştia că dublura ei urma să moară, dacă nu cumva chiar a *plănuit* toate astea, în scopul declanşării unei revoluţii. Trebuie să ia chiar în considerare posibilitatea deloc veselă că ea *a aranjat* cu multă vreme înainte ca Leonardo Black să fie programat eronat la Baza Seidel, şi chiar se *aşteptase* ca droidul să vină după regele lui.

— Nu sunt sigur *cine* sunteţi, răspunde el fără să clipească. Şi nu sunt sigur că vreau să ştiu.

— Nu-ţi cer să-mi scrii biografia, locotenente. Te rog doar să rămâi aici. Să faci parte din tot ce se petrece.

— Atunci, nu mă cunoaşteţi foarte bine.

— Ţi-am citit raportul psihologic.

— Chiar aşa?

— Scrie acolo că-ţi suprimi un nivel ridicat de ură.

— Interesant.

— Tot acolo se mai arată că eşti la graniţa obsesiei, cu estimarea că suferi de un complex de vinovăţie.

— E şi mai interesant.

— Ascultă, locotenente, cu toţii avem părţile noastre întunecate, n-am de gând să întreb de ce un om ca tine devine poliţist. Dar e corect să afirm că te cunosc mai bine decât crezi.

— Oh, da? exclamă Justus şi începe să se simtă iritat. Atunci, poate că nu vă cunoaşteţi *propriii oameni* atât de bine pe cât credeţi. Sau în ce anume v-aţi amestecat.

— Ce înseamnă asta?

El dă din cap.

— Când mulţimea va afla despre cele petrecute – că n-aţi murit, de fapt – s-ar putea să nu fie prea impresionată. Nimănui nu-i place să fie tras pe sfoară.

— O să fie bucuroşi. Chiar dacă vor bănui că au fost

păcăliţi.

— Ce vă face aşa de sigură?

— Îmi cunosc poporul. Când oamenii vor afla adevărul, vor fi extaziaţi.

— Şi când intenţionaţi mai exact să le dezvăluiţi faptele reale?

— De ce crezi că mă aflu aici?

Justus pufneşte. Aude mulţimea devenind mai zgomotoasă şi mai furioasă, aplauzele şi scandările zguduie pereţii palatului din Kasr.

— Intenţionaţi să preluaţi puterea chiar acum?

— De ce nu?

— Mă întreb ce va zice Regele în privinţa asta.

— Regele nu este întotdeauna cel care domneşte, să ştii. De fapt, aş spune că în zilele noastre rar mai vezi un rege la conducere. Chiar dacă el crede asta.

— Aşadar, o să vă afişaţi alături de Leonardo Black, nu? Regele Leo Întâiul? O să-l lăsaţi să creadă că el e Vrăjitorul?

— Până când voi fi pregătită să preiau puterea.

— Atunci, sunteţi chiar mai vicleană decât am crezut. Mai şireată şi decât tatăl dumitale.

Ea pare ofensată.

— Ascultă, locotenente, să nu crezi vreo secundă că treaba asta e uşoară pentru mine. Dar m-am gândit bine. Am studiat revoluţiile de pe Pământ. Şi ce am constatat e că atunci când o populaţie nestatornică este eliberată de tiranie trece prin câteva etape distincte. Mai întâi euforie, apoi speranţă, pe urmă confuzie şi nesiguranţă, şi în final – prea adesea – deziluzie şi neîncredere. Care în multe cazuri duce la şi mai mult haos. Deoarece oamenii eliberaţi din lanţuri adesea nu ştiu ce să facă. Nu ştiu în cine să aibă încredere. Ca atare, trebuie să existe o etapă de tranziţie atent gestionată. În timpul căreia vor avea loc izbucniri de anarhie – *multe* izbucniri. De aceea o să am nevoie de o forţă poliţienească foarte dedicată şi loială. Pentru început, ca să vâneze asasinii angajaţi de tatăl meu.

— Din câte am înţeles, sunt mulţi în PPD care v-au fost

loiali în secret tot timpul. Ce ziceţi de Dash Chin, este unul dintre oamenii dumneavoastră? Sau de Prince Oda Universe? De ce nu-l numiţi pe el şef?

— Nu fi ridicol. Nu este nimeni calificat pentru slujba asta, cu excepţia ta.

— Însă tocmai am eşuat în respectarea legii, aţi spus-o singură.

— Şi mă aştept să procedezi la fel până îndreptăm lucrurile.

— Atunci, n-aş fi cu nimic diferit de şeful Buchanan.

— Nu, ai fi complet diferit. Deoarece ai lucra pentru mine.

— Şi pentru Regele Leo.

— Nu, *pentru mine.*

Justus se gândeşte la asta preţ de două secunde.

— Lăsaţi-o baltă, zice el. Nu pot rămâne aici. Nu acum.

— De ce nu? Crezi în Mântuire, nu?

— În mântuire da, însă…

Se opreşte, dându-şi seama că ea l-a păcălit.

— Îmi pare rău, va trebui să vă descurcaţi fără mine. Sunt sigur că aveţi îndemânarea asta.

— Şi eu sunt sigură că te vei răzgândi. Ăsta este locul în care ţi-e destinat să fii şi ştii asta. Ai fost *făcut* pentru Zona Întunecată. *Dumnezeu* te-a chemat.

— *Dumnezeu?*

Ea încearcă să pară elocventă.

— Ei bine, uneori îl las şi pe El să creadă că e la conducere.

Justus clatină din cap, definitiv de data asta, şi-şi continuă drumul spre scară. La jumătatea acesteia îl vede pe Leonardo Grey urcând, cu o atitudine de valet şi cu un costum negru proaspăt curăţat în braţe.

— Hainele regale, spune Justus.

— Poftim, domnule?

— Nu contează. Poate că te va face prinţ pentru rolul jucat în lovitură.

— Poftim, domnule?

— Nu-i nimic, replică Justus.

La parter personalul este alarmat: nu ştie dacă locuitorii oraşului vor dărâma barierele instalate ca să ia cu asalt palatul Kasr. Justus crede că poate decizia lui QT de a-şi face cunoscută prezenţa atât de repede este înţeleaptă.

Paznicii îi spun să aştepte până ce situaţia se lămureşte, dar el insistă să plece imediat. Ca atare, este condus prin grădini către zidul înconjurător, care stă să se dărâme sub presiunea exercitată de mulţime. Cu ajutorul unui tun cu apă, Justus reuşeşte să treacă dincolo de porţile de securitate.

La început mulţimea pare hotărâtă să sară pe el, însă imediat ce oamenii îşi dau seama cine e încep să strige:

— JUSTICE! JUSTICE! JUSTICE!

Câţiva îl imploră să le dea veşti din interiorul palatului. El încearcă să le răspundă: „Aşteptaţi şi o să vedeţi”, dar nu se poate face auzit din cauza urletelor. Aşa că începe să-şi croiască drum prin mulţimea de trupuri. Vede pancarte proaspăt vopsite pe care scrie MOARTE LUI BRASS şi MĂCELARUL BRASS, locuitori ai oraşului împroşcaţi cu sânge şi fluturând părţi de uniforme PPD – posibil bucăţi din trupurile şefului Buchanan şi ale membrilor propriei lui echipe de detectivi. Mai vede o primă pagină a ziarului *Tablet* aruncată pe jos, cu titlul mare: HAOS ÎN SIN.

Dar nu poate înainta mai departe, oricât de mult ar încerca, şi e pe punctul de a renunţa, când mulţimea începe brusc să freamăte. Justus zăreşte oamenii ridicând privirea spre Kasr. Şi se întoarce şi el.

În balconul imperial şi-a făcut apariţia Leonardo Black, îmbrăcat cu costumul negru, însă cu părul în continuare vopsit. Zâmbeşte plin de sine. Pare *triumfător,* atât cât poate un android să pară. Inspectează în tăcere mulţimea cu privirea câteva secunde, ca şi cum ar savura clipa de glorie, apoi ridică brusc mâna dreaptă. Ţine ceva în ea, ca o lanternă.

Este capul retezat al lui Fletcher Brass.

Mulţimea nu ştie ce să facă. Ar vrea să chiuie de bucurie, însă nu e deloc sigură ce se petrece. Nu-şi poate

da seama cine este droidul, iar de la depărtare nu poate fi sigură cui aparţine acel cap. Aşa că murmurele de confuzie se înteţesc, după care se sting.

Până când încetează complet, lăsând loc unor icnete de stupoare.

Profitând de confuzia generală ca să mai înainteze câţiva metri, Justus îşi întoarce din nou privirea şi o vede chiar pe QT Brass apărând în balcon. Ea rămâne acolo câteva clipe, absorbind scena cu privirea, pe urmă se duce în stânga Regelui Leo, apucă mâna lui liberă şi o ridică în sus în semn de victorie. Şi zâmbeşte – *cu toată faţa* – ca o primă doamnă la sărbătorirea unei victorii.

Mulţimea, din nou, nu ştie ce să creadă. Se confruntă cu două decepţii esenţiale dintr-odată: QT Brass nu e moartă şi o lovitură de palat a fost dată fără ca oamenii să aibă habar. Justus se întreabă dacă nu cumva ea s-a grăbit prea tare şi dacă nu cumva mulţimea va răspunde cu furie. Dar văzând-o acolo, în balconul Patriarhului, atât de mândră şi exultând de fericire, locuitorii oraşului încep brusc să *creadă.* Izbucnesc spontan în urale. Ţipă aprobator. Şi scandează zgomotos, din ce în ce mai tare:

— Q-T! Q-T! Q-T! Q-T! Q-T!

Scandările îl urmăresc pe Justus de-a lungul străzilor aproape pustii din Sin, pe care se văd doar câţiva localnici şi nişte turişti nedumeriţi, şi apoi în hangarul de vehicule, unde are noroc să dea peste cineva care să deschidă sasul de acces. Pe urmă continuă să-i răsune în timpane şi după ce porneşte în nesfârşita noapte lunară, către marginea exterioară a Purgatoriului şi dincolo de aceasta.

Dar nu este deloc sigur ce face. Se gândeşte că ar putea primi o slujbă la Baza Peary, însă probabil că n-ar fi cu mult mai bună decât o altă slujbă din Purgatoriu. Şi oricum, nu va ajunge mai aproape de fata lui şi nici nu va avea garanţia că aşa viaţa ei va fi pusă la adăpost. Luând în considerare ceea ce el ştie, e chiar posibil ca pericolul la adresa vieţii ei să crească.

Aşadar, încotro se duce? Nu ştie decât că trebuie să-şi exprime dezgustul întorcând spatele putreziciunii,

înşelătoriei, cinismului, sălbăticiei şi răutăţii din Sin. Şi morţii – *crimei* – în care a fost el însuşi amestecat.

A crezut că e mai presus de toate astea şi s-a înşelat.

În acelaşi timp însă conştientizează acut că e doar la un pas distanţă de a se răzgândi. Deoarece nu-i place să abandoneze. Şi, în ciuda groazei, trebuie să admită că Purgatoriul i-a oferit un sentiment rar al scopului în viaţă, o şansă de a continua lupta dreaptă şi războiul continuu împotriva corupţiei pe care a fost obligat să le lase neîncheiate pe Pământ. Poate că locul acela era o latrină urât mirositoare, dar asta însemna doar că plăcerea de a o curăţa era infinit mai mare. Nat U. Reilly avea dreptate până la urmă.

Ajunge la jumătatea distanţei către inelul exterior al craterului, când brusc pe drum, înaintea lui, apar farurile unui vehicul presurizat. Luând o curbă cu viteză ilegală – probabil cu mai mult de optzeci de kilometri pe oră vehiculul pare pentru o clipă să se îndrepte direct către el. Justus e nevoit să vireze propria maşină spre stânga, pătrunzând pe solul lunar prăfos, doar ca să evite o ciocnire.

Iar când vehiculul trece de el – fără a încetini, fără ca măcar cei dinăuntru să conştientizeze prezenţa lui – Justus vede în luminile frânelor din spate că e vorba de un vehicul de securitate, probabil condus de oficiali ai vămii dornici să ia parte la evenimentele revoluţionare din Sin.

Cu roţile maşinii pe jumătate îngropate în regolit, Justus se simte câteva clipe cuprins de furie. Putea să fie rănit sau chiar omorât. Însă lucrurile sunt şi mai complicate. E vorba de instinctul insurmontabil al poliţistului de a aplica legea. De a prinde infractorul, indiferent cine e acesta, înainte ca vreun inocent să aibă de suferit.

Dacă indivizii aceia conduc la fel de nesăbuit pe străzile din Sin? Dacă lovesc un pieton? Justus îşi dă deodată seama că ăsta e momentul pe care-l aştepta, cu speranţă. Acesta este lucrul care s-a petrecut *nu fără un motiv.*

Aşa că roteşte de volan, stârnind praful lunar, şi revine pe drum. Porneşte în urmărirea vehiculului utilitar cu

luminile albastre aprinse.

Partea Întunecată/Zona Îndepărtată, Purgatoriul/Sanctuarul, Sin (Păcat)/Mântuirea, Brass/Black, QT/Cutie (Frumuşica), Justus/Justice.

Dumnezeu – sau altcineva – l-a chemat pe el, ăsta e adevărul.

MULŢUMIRI

Scrierea acestei cărţi n-ar fi fost posibilă fără seria „Springer Praxis” de cărţi dedicate Lunii, în special a următoarelor cărţi: *The Moon: Resources, Future Development and Settlement* (diverşi autori); *Lunar Outpost: The Challenges of Establishing a Human Settlement on the Moon,* Erik Seedhouse; *Turning Dust to Gold: Building a Future on the Moon and Mars,* Haym Benaroya; *The Far Side of the Moon: A Photographic Guide,* Charles Byrne; *Exploring the Moon: The Apollo Expeditions,* David M. Harland; şi *Lunar and Planetary Rovers: The Wheels of Apollo and the Quest for Mars,* Anthony Young (a se vedea http://www.springer.com/series/4097).

De asemenea, am consultat *The Lunar Base Handbook,* Peter Eckart; *Return to the Moon: Exploration, Enterprise and Energy in the Human Settlement of* Space, Harrison Schmitt; *Welcome to Moonbase*, de Ben Bova; *Lunar Bases and Space Activities of the 21st Century,* editată de W.W. Mendell; *Moonrush: Improving Life on Earth with the Moon's Resources,* Dennis Wingo; *The Once and Future Moon,* Paul D. Spudis; *The Moon: A Biography,* David Whitehouse; *The Exploration of the Moon,* Arthur C. Clarke; *A Man on the Moon: The Voyages of the Apollo Astronauts,* Andrew Chaikin; *The High Frontier: Human Colonies in Space,* Gerard K. O'Neill; *Space Enterprise: Living and Working Offworld in the 21st Century,* Phillip Harris; *From Antarctica to Outer Space: Life in Isolation and Confinement* (diverşi autori); *The Development of Outer Space: Sovereignty and Property Rights in International Space Law,* Thomas Gangale; *Expedition Mars,* Martin J.L. Turner; *The Case for Mars: The Plan to Settle the Red Planet and Why We Must,* Robert Zubrin; *The Hazards of Space Travel: A Tourist's Guide,* Neil Comins; *Rare Earth: Why Complex Life Is Uncommon in the Universe,* Peter D. Ward şi Donald Brownlee; *SETI*

2020: A Roadmap for the Search for Extraterrestrial Intelligence (diverşi autori); *Beyond Contact: A Guide to SETI and Communicating with Alien Civilizations,* Brian S. McConnell; *Beyond Human: Living with Robots and Cyborgs,* Gregory Benford şi Elisabeth Malartre; *Future Imperfect: Technology and Freedom in an Uncertain World,* David D. Friedman; *2025: Scenarios of US and Global Society Reshaped by Science and Technology* (diverşi autori); *The Edge of Medicine: The Technology That Will Change Our Lives,* William Hanson; *21st Century Miracle Medicine: Robosurgery, Wonder Cures and the Quest for Immortality,* Alexandra Wyke; *Merchants of Immortality: Chasing the Dream of Human Life Extension,* Stephen S. Hall; şi *Body Bazaar: The Market for Human Tissue in the Biotechnology Age,* Lori Andrews şi Dorothy Nelkin.

Orice erori sau exagerări apărute îmi aparţin aproape cu certitudine.

De asemenea, mulţumesc următorilor: Ariel Moy; Peter Roberts; Stephen Clarke; Thomas Colchie; David Scherwood; Brit Hvide, Sarah Knight, Amar Deol, Jonathan Evans şi Molly Lindley de la Simon & Schuster; Michelle Kroes de la CAA; şi agentului meu, David Forrer, de la Ink Well.

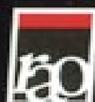
În acest thriller SF noir, un android anarhist comite o serie de crime pe o bază de pe Lună numită Purgatoriul, loc de detenție pentru răufăcătorii trimiși aici de pe Pământ. Un fost polițist, locotenentul Damien Justus, este trimis pe Lună ca să investigheze cazul și să-l prindă pe criminalul în serie, androidul Leonardo Black.

„*Fața Întunecată a Lunii* este o combinație între romanele lui Raymond Chandler și cele ale lui Isaac Asimov. Crime misterioase. Un sistem corupt. Scene de urmăriri. Roboți ucigași. O carte foarte bună!"

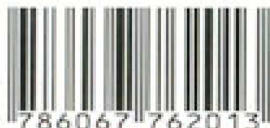
PETER CLINES, autorul cărților *THE FOLD* și *14* și al seriei *EX HEROES*

„Stilul noir domină într-o țesătură de mistere în Zona Întunecată a Lunii. Un umor morbid și o intrigă aparte fac din *Fața Întunecată a Lunii* un thriller SF excelent."

PUBLISHERS WEEKLY

ISBN 978-606-776-201-3
9 786067 762013
www.raobooks.com